

Horia Sima

**ANTOLOGIE LEGIONARĂ
OPERA PUBLICISTICĂ**

1950-1992

VOL. II

Colecția "Omul Nou"

1994

Horia Sima

ANTOLOGIE LEGIONARĂ

OPERA PUBLICISTICĂ

In șapte volume

1950 - 1992

VOL. II

Selectată și îngrijită de
Victor Corbuț
Revizuită și tipărită de
Traian Golea

Colecția "Omul Nou"
Miami Beach, Florida, USA
1994

THE ROMANIAN HISTORICAL STUDIES
Traian Golea
1029 Euclid Avenue
Miami Beach, Fla. 33139, U.S.A.

"Evocarea trecutului are o dublă semnificație: e mai întâi un act de pietate față de eroii și martirii noștri cari nu mai pot cuvânta și cari ne-au lăsat nouă sarcina să spunem lumii pentru ce și-au dăruit viața, dar constituiesc în acelaș timp și o masă de adevăruri destinate să servească la îndrumarea noilor generații intoxicate fie de propaganda bolșevică, fie desorientate de răuvoitorii din lumea liberă.

"Nu întârziți, fraților, căci viața fiecăruia dintre voi este o mare pledoarie în favoarea Legiunii."

Horia Sima, Circulara din 6 Sept. 1982

C u p r i n s u l

1. Prezentare la articolele din An. IV	1
2. 50 de ani de la revoluția bolșevică. Perpetuarea unei tiranii. Teroare și conspirație.....	5
3. Ecumenism roșu.....	8
4. 40 de ani de la întemeierea Legiunii (1927 - 1967).	17
5. Către oastea legionară.....	20
6. Documentare: Cum a fost asasinat I.G.Duca.....	24
7. Violent atac al oficiosului comunist "Scânteia" contra "Gărzii de Fier".....	38
8. "Mica Românie" a Dlui Humiță.....	48
9. A murit o Doamnă.....	54
10. Către noi veniți. - O lămurire și un apel.....	56
1. Prezentare la articolele din An. V.....	79
2. Nici așa, tovarășe Ceaușescu !.....	80
3. Mișcarea Legionară și apărarea drepturilor românești asupra Transilvaniei.....	85
4. 23 August 1944 - 23 August 1969 - Un sfert de veac de la invazia bolșevică a României. Intuneric, des-nădejde și moarte peste poporul românesc. Chemare către toată suflarea românească.....	113
5. Cum stau fronturile politice din exil - O analiză a situației interne a exilului după 25 de ani de la nașterea lui.....	117
6. Imprejurările morții Prof. Nicolae Petrașcu, fostul Secretar General al Mișcării Legionare.....	139
1. Prezentare la articolele din An. VI.....	147
2. Monumentul Moța-Marin - Chemare către toți Români.	149
3. Observațiuni asupra artic. "23 August 1944" din "România" Nr. 106, Iul.-Aug. 1969, de C. Vișoianu..	151
4. Bilanț coexistențialist.....	155
1. Prezentare la articolele din An. VII.....	159
2. Contra ortografiei bolșevizante.....	161
3. Eugen Ionescu și Garda de Fier.....	165
4. Ce înseamnă a fi Român.....	168

5. Meditațiile D-lui Horia Vintilă.....	176
6. Bătălia pentru monumentele scrise ale Legiunii - Apel la colaborarea exilului.....	181
7. Românul în fața istoriei.....	185
8. Spre idealul marelui Român.....	197
9. Ne-a părăsit și Traian Borobaru (*) - S'a prăbușit un ștejar al Legiunii - Doliu în Mișcare - Numeroa- se acte de pomenire a sufletului său în întreg exi- lul.....	213
1. Prezentare la articolele din An. VIII.....	223
2. Misiunea poporului român.....	224
3. Ultimul discurs al lui Biriș.....	228
4. Criza Comitetului Național prezidat de Dl Vișoianu.	235
5. Pe culmile lichelismului.....	239
6. La un an dela moartea lui Ilie Gârneață.....	242
7. Desgustul de om.....	278
8. 23 August.....	281
1. Prezentare la articolele din An. IX.....	287
2. 10 Decembrie 1922 - O jumătate de secol dela izbuc- nirea mișcării studentești.....	289
3. O tragedie a exilului - Moartea lui Vasile Posteuca	294
4. Femeile în prigoană.....	299
5. Ce n'a înțeles Iuliu Maniu.....	304
6. Apusul unei vieți.....	306
7. Un discurs perfid și amenințător.....	311
8. Un salut de despărțire lui Radu Ghenea.....	315
9. Au trecut două decenii.....	318
1. Prezentare la articolele din An. X.....	323
2. I. Fanariotism, neo-fanariotism și ciocoism.....	325
3. II. Fanariotism, neo-fanariotism și ciocoism.....	330
4. Domnul General.....	338
5. Din pragul celor 30 de ani.....	342
6. 75 de ani de la nașterea Căpitanului.....	343
1. Prezentare la articolele din An. XI.....	347
2. Despre injurii și semnificația lor.....	349
3. Criza Comitetului Național și declarațiile D-lui Gheorghe Serdici.....	361
4. Apeluri și realitate.....	365
5. Partidele istorice după Helsinki.....	368
6. Ce este de făcut ?.....	374

1. Prezentare la articolele din An. XII.....	383
2. Tensiunea istorică	384
3. Legiunea in imagini - Chemare către întreg exilul..	393
4. Moartea Generalisimului.....	395
5. Neamul în primejdie.....	397
6. "24 Iunie".....	401
7. Tragedia din Germania.....	405
8. Căpitanul la 77 de ani.....	407
1. Prezentare la articolele din An. XIII.....	411
2. 20 de ani dela izbucnirea revoluției maghiare - In- semnătatea ei universală - O aniversare glorioasă..	413
3. 13 teze pentru orientarea exilului.....	418
4. Moța și Marin nu se predau.....	428
5. Legiunea - O enigmă istorică.....	430
6. Rezerva exilului.....	433
7. Emil Bulbuc - Fragment de doctrină legionară găsit între hârtiile lui la Roma.....	436
1. Prezentare la articolele din An. XIV.....	441
2. O problemă greșit pusă.....	443
3. Răspuns la o necuviință.....	447
4. Cazul scriitorului Paul Goma.....	451
5. Electism și selecțiune.....	454
6. O prețioasă mărturisire a Dlui Seicaru.....	456
7. Democrație și comunism.....	459
8. Index.....	463

* * *

A R T I C O L E

Colecția

"Tara și Exilul"

Anul IV

1967 – 1968

Poziția morală a Rusiei Sovietice nu putea fi necunoscută responsabililor politici ai acelor timpuri, dar n'au ținut seamă de ea!

Singura organizație politică ce nu s'a lăsat niciodată înșelată de aparențe și s'a manifestat fără teamă în mijlocul unei conjuncturi cu totul defavorabilă, a fost Mișcarea Legionară. Horia Sima și Consiliul Politic al Mișcării au impus o atitudine suverană în clipa în care cei de la cârma țării se pierdeau în negație și lipsă de mândrie"....

(Faust Brădescu în Guvernul de la Viena, Continuarea Statului Român Național Legionar, 1944-45, Editura Carpații, Traian Popescu, Conde de Penaber 62/IV D, 28006 Madrid).

50 de ani dela revoluția bolșevică

Perpetuarea unei tiranii *Teroare și conspirație*

La 7 Noembrie, bolșevicii, conduși de Lenin, au înlăturat guvernul șubred al lui Kerenski și au pus mâna pe putere în Rusia. Incercările ulterioare, ale mai multor generali ruși, de a-i răsturna, au eșuat încât nimic nu a mai stat în calea perpetuării celei mai sângeroase tiranii ce-a cunoscut-o istoria.

În istoria revoluției ruse din 1917 trebuie să -distingem două faze :

revoluția rusească propriu zisă, care a avut un caracter național și a cărei realizări au fost socialiștii revoluționari și

uzurparea acestei revoluții de către bolșevici - prin lovitura din 7 Noembrie.

Procesul de uzurpare al revoluției naționale rusești e instructiv de urmărit. Bolșevicii au subplantat pe revoluționarii ruși autentici, folosind următoarele tactici :

1) au lansat formula "sovăetelor", care însemna că toată puterea trebuie să ajungă în mâna "comitetelor de soldați și țărani".

2) și-au asigurat supremația în "soviete" prin metodele infiltrațiilor, ocupând locurile de conducere și controlând masele muncitorești.

3) pe plan extern, au propagat încetarea războiului și întoarcerea oamenilor la vatră.

Cu aceste lozinci au provocat în Rusia haosul general și în această stare de desordine permanentă, cele câteva mii de bolșevici, conduși de Lenin și Trotski, disciplinați și hotărâți, au pus mâna pe putere.

Pentru consolidarea lor au folosit o metodă expeditivă și sigură : suprimarea în masă a adversarilor - lor reali sau potențiali. Milioane de oameni au căzut-victimă represaliilor sângeroase organizate de faimoasa Ceka.

Dar faza de teroare nu s'a încheiat odată lichidate vechea clasă conducătoare și toate mediile ei. Teroarea a devenit instrumentul principal de afirmare al Statului Sovietic în interiorul lui.

Relațiile dintre guvernanți și guvernați au fost reglementate pe bază de forță. O poliție omnipotentă hotăra de viața și de moartea fiecărui individ.

Mediul mai crâncen lovit după vechea clasă conducătoare a fost țărănimea. Șase milioane de țărani au fost uciși prin foamete și deportări în perioada de colectivizare a pământurilor.

Furia destructivă a bolșevismului a făcut ravagii și între naționalități. Popoarele conlocuitoare cu poporul rus în cadrul Uniunii Sovietice aveau un îndoit motiv să fie urite de regimul marxist-leninist: ostilitatea naturală a oricărui individ contra acestei forme de guvernare barbare și dușmănia lor seculară contra Rușilor, cari au ajuns să predomine în structura noului Stat.

În exterior, în relațiile cu celelalte popoare, instrumentul principal de manifestare al Statului bolșevic este conspirația. Prin infiltrații succesive în aparatul altor State se crează structuri paralele de obediență comunistă, cari apoi pun mâna pe putere fie prin revoluții fie prin combinații electorale de tip front popular.

Grație acestor două instrumente, teroare și conspirație, în 50 de ani de existență, Rusia Sovietică și-a extins dominația asupra întregii Europe răsăritene. În Asia, a căzut în sfera de dominație China continentală și alte țări marginale. În America s'a instalat Fidel Castro, iar în Africa atâtea State negre au apucat același drum.

Acum conspirația moscovită se pregătește febril pentru a da asaltul final contra lumii libere.

Acest atac, ultim și decisiv, nu se va produce decât în momentul în care stăpânii dela Kremlin vor socoti că lumea liberă e suficient de cariată în interior. Nu prin războiu vor să cucerească bolșevicii restul lumii - un războiu ar fi primejdios pentru propria lor securitate - ci printr'o multiplicare fantastică -

a focarelor de conspirație în sânul fiecărei națiuni.-
Coexistența pacifică este formula amăgitoare care ascunde munca tenace a termitelor bolșevice în organisme
le celorlalte popoare.

Bolșevismul se crede aproape de victorie. Europa și Asia nu mai contează în apărarea lumii libere. Africa și America de Sud au suficiente probleme proprii ca să poată participa la lupta globală. Mai rămâne forța reața americană. Asupra ei se îndreaptă toate atacurile și toate infamiile. Când Statele Unite vor da semne de slăbiciune, soarta lumii libere e pecetluită.

Pentru poporul român și pentru toate popoarele - subjugate, Georgieni, Armenieni, Aserbeijanezi, Tătari Ucrainieni, Cazaci, Turcmeni, Uzbekistanezi, Ruși albi Letoni, Estonieni, Lituanieni, Români, Unguri, Bulgari Croați, Serbi, Sloveni, Cehi, Slovaci, Germani, Polonezi, a 50-a aniversare a preluării puterii de bolșevici în Rusia e o zi de doliu și durere.

Aceste popoare nu pot dori altceva Uniunii Sovietice decât să se prăbușească pentruca pe ruinele acestui monstru politic și istoric să reînvie viața înfloritoare a națiunilor.

Lumea occidentală se găsește în alternativa de a lichida ultimul imperiu colonial al lumii sau de a capitula, acceptând extinderea tiraniei bolșevice peste toată planeta.

Ecumenism roșu

Ecumenismul e: la modă de când Conciliul Vatican II s'a numit Conciliu Ecumenic și toți creștinii de toate confesiunile s'au lansat într'o campanie competitivă de refacere a unității bisericești, pierdute în decursul veacurilor.

Revirimentul religios provocat în toată lumea de mișcarea ecumenică l-a antrenat și pe Dl Dr. Constantin Drăgan să urmeze aceeași cale a regăsirii reciproce și a dragostei frățești.

Am citit conferința ce-a ținut-o cunoscutul industriș italo-român la sediul proaspetei fundații europene din Cetatea Eternă, care-i poartă propriul său nume, și am avut agreabila surpriză să constat că spune lucruri interesante. Așa de pildă, a făcut subțiligia distincție între Religie și Biserică. În timp ce Religia reprezintă elementul doctrinar de permanență, Biserica e mai degrabă orientată spre realizarea practică a doctrinei, ceea ce are ca urmare, tragem noi concluzii, că Biserica trebuie să fie mai elastică în aprecierea evenimentelor și oamenilor decât Religia, prin natura ei rigidă, inamovibilă. Mărturisim că e o separație de domenii pe care n'am întâlnit-o până acum.

Dl Drăgan a arătat în continuare că toate primele diile pentru Europa creștină au venit din răsărit: erezii, schisme, invazii. Europa a reacționat cu vigoare contra acestor primejdii, amintind între aceste reacțiuni marea epopee a Cruciștilor. Și Românii au adus o contribuție importantă la apărarea contra necredincioșilor, cari, pe vremea aceea erau Turcii, prin Ștefan cel Mare și alți voievozi.

"Astăzi noui primejdii se perfilează sub diferite forme, la fruntariile răsăritene ale Europei, al cărui hotar se întinde dealungul celui de-al 30-lea meridian, pe o linie de mișcare dela Finlanda la Marea Neagră și până la Constantinopol".

În fața amenințării rusești Dl Drăgan face apel la trezirea conștiinței europene sub scutul Bisericii:

"Unirea între ei a Europeanilor e mai necesară - ca oricând, e un imperativ categoric; Cât privește ceea ce trebuie luată pentru a ajunge la această unire ea ne-a fost deja indicată de Biserică, enunțarea ei a fost făcută, ECUMENISM".

Dl Drăgan a ajuns aşadar în posesiunea a două -
adevăruri fundamentale pentru a rezolva criza euro-
peană, obiectivul şi calea.
- obiectivul e refacerea unităţii spiri-
tuale a Europei.
- calea e ecumenismul.

Dar Dl Drăgan nu se mulţumeşte să enunţe idei. -
Asta poate să o facă oricine. Ca om practic - dovada e
infloritoarea industrie ce-a creat-o - trece imediat
la acţiune şi propune "termenii de organizare prac-
tici" în care ecumenismul poate deveni operant.
Toată conferinţa nu e decât o introducere la mo-
numentalul plan ce-l propune industriaşul italo-român
pentru aplicarea ideii ecumenice, având ca obiectiv -
crearea unei conştiinţe europene.

Dl Drăgan proiectează înfiinţarea a 26 congrega-
ţii sau confrerii, corespunzătoare celor 26 naţiuni eu-
ropene. Fiecare confraternitate va adopta una din naţi-
unile europene, dedicându-se la organizarea de confe-
rinţe, publicaţii, slujbe în comun şi alte multe iniţia-
tive. Sediul tuturor acestor confrerii ar fi la Roma -
şi pe aceste fire se va dirija mişcarea ecumenică în
diversele ţări. Rusia este exclusă, fiind asiatică, nu
însă celelalte naţiuni de dincolo de cortina de fier.

Dând un exemplu, Dl Drăgan propune ca România să
fie adoptată de "Arcofraternitatea dela Forul lui
Traian". Sediul acestei confraternităţi, care vizează
absorbţia ecumenică a României, se instalează aşadar -
chiar în sediul Fundaţiei Europene Drăgan. Deci, treaba
pentru România e făcută. Rămâne ca alte iniţiative ase-
mănătoare să rezolve problema ecumenismului în alte
ţări.

Dl Drăgan nu aduce aşadar numai planuri ci şi -
aportul material pentru înfiinţarea confraternităţii
ecumenice româneşti. Mai aduce Dl Drăgan şi certitudi-
nea că momentul e propice pentru "intensificarea ra-
porturilor religioase cu România".

Şi mai face o profeţie Dl Drăgan:

"Va veni ziua în care conducerea politică a a-
cestei ţări îşi va da seama că nu există o legătură -
mai bună decât aceea cu Biserica".

Om de mare generositate şi de larg orizont, re-
clamă "să le întindem aşadar mâna (guvernanţilor din-
România) şi să facem să se maturizeze acest prim rod,
pentru ecumenism, pentru europeism".

Credem că am făcut o expunere destul de completă a tezelor Dlui Drăgan, așa cum le-a expus în conferința ce-a ținut-o la inaugurarea Fundației Drăgan, în Mai 1967. Am întârziat cu răspunsul la această inițiativă pentru a obține informații suplimentare despre activitățile ecumenice ale Dlui Drăgan. Și acum ia tă obiecțiunile noastre:

1) Excluderea Rusiei Bolșevice din mișcarea ecumenică este arbitrară. O discriminare pe care Vaticanul nu o aprobă. Mișcarea ecumenică, de deschidere spre răsărit a Bisericii Catolice, nu se oprește la meridia-
nul 30.

Și atunci, una din două: Sau Dl Drăgan intră în conflict cu noua politică religioasă a Vaticanului sau vrea să înșele pe români și alți emigranți, dându-le iluzia să poți să tragi o linie despărțitoare între țările satelite și Moscova. Acest lucru nu se poate întâmpla nici pe plan politic, deoarece Moscova ținute ferm în mână aceste regiuni și nu se va lăsa niciodată deposedată de dominația ei în Europa răsăriteană nici chiar grație ecumenismului Dlui Drăgan. A întreprinde o mișcare ecumenică în țările subjugate, întreprindere dela care Moscova să fie exclusă, e imposibil. Nici Vaticanul, nici Dl De Gaulle, nici Statele Unite - nici Statele europene nu procedează astfel. Ecumenismul e posibil numai cu aprobarea Moscovei.

2) A vorbi de o "Biserică a Europei", de un ecumenism strict european e o altă utopie. În actuala fază religioasă, când catolicismul s'a internaționalizat și când noile continente au tot mai mare greutate în Biserică, nu poți să revii la forme restrictive, la o Biserică a Europei; la un ecumenism strict european.

Dar și acest ecumenism de factură strict europeană e condamnat chiar dela naștere, din cauza cortinei de fier. Cum poți vehicula ideile ecumenice la "popoarele subjugate", când dincolo de blestemata cortină nu poate pătrunde nimic ce-ar putea să intensifice viața religioasă, care atât cât mai există, e supusă la severe restricții și gândul ateo-comuniștilor este de a înăbuși în germene orice gând despre Dumnezeu?

3) Planul creerii a 26 confrerii de tendință ecumenică e absurd din mai multe puncte de vedere. Aceste confrerii naționale s'ar suprapune peste organele Bisericilor, le-ar expropria de activitățile lor specifice în această direcție. Noi credem că nici Biserica-Catolică, nici cea Ortodoxă și nici Bisericile Protes-

tante nu ar accepta să fie substituite în mișcarea ecumenică de organe exterioare propriilor lor structuri. Ecumenismul e o chestiune centrală și vitală pentru fiecare Biserică; chiar și cea mai obscură sectă - nu se va lăsa despuiată de atributul ecumenicității, - în profitul unor organizații create ad-hoc.

În materie bisericească nu există "relații de la particulari la particulari" pentru a se putea crea organizații paralele celor oficiale. Biserica se întresează de fiecare suflet, de fiecare "particular". Când privește pe laici, Biserica își are organele ei constituite, în care aceștia pot activa. Catolicii au "Acțiunea Catholică", iar pentru ecumenism au creat recent o mulțime de secretariate și oficine. S'ar produce un haos în Biserică, dacă planul Dlui Drăgan s'ar pune în aplicare, iar mișcarea ecumenică ar încăpea pe mâna unor indivizi și a unor forțe pe cari nimeni nu le-ar mai putea controla.

4) Toate aceste proiecte utopice ni se par a avea o singură țintă:

Să servească de justificare la crearea unei platforme "ecumenice Exil-Țară". Dl Drăgan s'a grăbit să-i dea numele de "Arciconfraternitate dela Forul lui Traian" și să-i găsească și sediul, în propria lui fundație, instalată în Palatul Roccagiovine, față în față cu Columna lui Traian. Tot acest aparat de argumente, teze și instituții e o punere în scenă destinată să dea compenetrării Țară-Exil o rațiune superioară - de natură religioasă și europeană.

5) Nu știm de ce crede Dl Drăgan că momentul actual e prielnic "pentru intensificarea raporturilor religioase cu România". Ce schimbări spectaculare s'au petrecut în România să-i îngăduie Dlui Drăgan această evaluare optimistă a situației religioase din România? Informațiile noastre sunt diametral opuse și arată că tovarășii strâng tot mai tare șurubul în jurul bisericilor cari au mai rămas și al drepturilor ei. Se pregătește restaurarea Bisericii Unite? S'a reluat viața religioasă în mănăstiri? S'a terminat cu preotul-politruc și preotul-agent al Securității? S'a încetat campania ateo-științifică contra Religiei? S'a încetat acțiunea de infiltrație a Bisericii din Exil? S'a asigurat libera circulație de oameni, cărți, gazete, cărți religioase cu țara?

Numai dacă toate aceste revendicări ar fi fapte împlinite, ar avea dreptul Dl Drăgan să spună că momentul e prielnic pentru "intensificarea relațiilor religioase cu România".

6) Tot atât de bizar ni se pare și afirmația că "Va veni și ziua când conducerea politică a acestei țări își va da seama că nu există o legătură mai bună decât aceea cu Biserica".

Nu știm la care conducere politică se referă Dl Drăgan. La cea actuală, bolșevică, instalată de Moscova, și responsabilă de martiriul a nenumărați Episcopi, preoți și credincioșilor? Această conducere niciodată nu va merge atât de departe încât să respecte drepturile Bisericii. Căci drepturile Bisericii sunt legea lui Dumnezeu, iar regimul comunist nu are alt dușman mai mare decât pe Christos. Niciodată regimul comunist al României nu va ajunge la un acord de conviețuire cu Biserica. Afară de cazul că Biserica va capitula în fața Antichristului, devenind o unealtă a lui Satan.

Și noi credem că conducerea de mâine a țării, alta decât cea comunistă, se va convinge "că nu există o legătură mai bună decât aceea cu Biserica".

7) E clar însă că Dl Drăgan nu se gândește la conducerea de mâine a țării, o conducere creștină și națională, deoarece în declarația finală spune următoarele: "Să le întindem, așadar, mâna și să facem să se maturizeze acest prim rod, pentru ecumenism, pentru europeanism". E vorba de conducerea actualilor guvernanți. Ne îndeamnă Dl Drăgan să le întindem mâna în numele ecumenismului și europeanismului.

Nu crede Dl Drăgan că ar fi mai degrabă nevoie să se întindă mâna victimelor teroarei bolșevice, poporului obidit, lovit și exploatat până la sânge, decât tiranilor susținuți de Moscova? Dl Drăgan surâde călărilor, ignorând mulțimile sacrificate. Nu știm ce spețale de creștinism și ecumenism e cel propagat de Dl Drăgan care se îmbrățișează cu dușmanii lui Christos și ai Bisericii, disprețuind chinurile celor cari au suferit pentru Christos. Admitem că din punct de vedere creștin, s'ar putea întâmpla și acest lucru. Dar ce laudă onorabilă a făcut regimul dela București în frunte cu Ceaușescu. Cum au expiat tovarășii crimele săvârșite, sângele vărsat, milioanele de ființe chinate? Unde sunt zorile măcar a acestui act de răscumpărare al genocidului săvârșit cu masa poporului românesc? Bine, relații ecumenice cu tovarășii; dar în ce măsură aceștia au început să întrețină relații ecumenice cu poporul, ca să merite mâna întinsă? Altminteri relațiile ecumenice cu tovarășii nu sunt deloc ecumenice, ci complicitate la crimă.

8) Ca să spunem lucrurile direct, Dl Drăgan cu -
toată această polologie religioasă, urmărește să cree
ze un nou mediu de contaminare coexistențialistă al -
exilului. Nu-l interesează pe Dl Drăgan nici religia, -
nici catolicismul, nici ecumenismul, nici europeanismul, -
ci, pur și simplu, să facă un serviciu în plus tovarăși
lor dela București.

Mișcarea Legionară nu e singura organizație de tip selectiv. Mai sunt și alte comunități cari se conduc după principiul selecțiunii. Biserica creștină urmează aceeași directivă în consacrarea slujitorilor Altarului. Preoția nu este o profesiune, ci o vocație (subliniera noastră). Preotul trebuie să simtă suflul Chemării Divine înainte ca superiorii lui eclesiastici să-l primească în cler. Școala rabinică aplică acelaș criteriu al selecțiunii în studiul Talmudului și așa se explică rezistența milenară a acestei religii. Masoneria, de asemenea, este o societate închisă de tip selectiv, indiferent ce credem de scopurile ei. Toate funcțiunile se stabilesc de sus în jos în această confrerie internațională. Dar chiar și marile partide occidentale de veche tradiție democratică au un cerc restrâns de personalități în care nu pătrunde oricine și din care șefii lor își aleg personalul politic. Fără selecțiune nu există clasă politică sănătoasă și fără o clasă politică sănătoasă națiunea merge la ruină, cum s'a întâmplat cu neamul nostru în ultimele decenii."

(Horia Sima, din Principiul Selecțiunii în conducerea Legiunii).

40 de ani de la întemeierea Legiunii

"Țara și Exilul" închină acest număr extraordinar anului aniversar și tuturor manifestărilor care au comemorat cei patruzeci de ani de la întemeierea Legiunii

Miracolul legionar

S'a vorbit de un miracol al istoriei românești, de supraviețuirea poporului nostru după acel iureș de năvăliri barbare care s'a abătut asupra pământului strămoșesc.

Cu aceeași dreptate se poate vorbi de un miracol legionar, de reînvierea Mișcării din propriile ei sfârșituri, după ce barbarii moderni, Carol al II-lea, Antonescu și Gheorghiu-Dej i-au aplicat cele mai crâncene lovituri. Trei regimuri nefaste, trei prigoane - anti-legionare care au secerat zeci de mii de tineri din ceace avea mai vrednic și mai falnic țara.

Crima de neiertat ce i s'a imputat acestui tineret de către toți tiranii ucigași ai unei generații a fost marea lui iubire de neam. Mișcarea Legionară - n'a voit să participe la desmățul erei carliste și prin glasul autorizat al Căpitanului a denunțat politica externă titulesciană care ne asvârlea direct în capcana bolșevică.

N'am voit să fim nici niște slugi ale imperialismului german, deși am reclamat o politică externă alături de puterile Axei. Una e colaborarea internațională pe bază de independență națională și alta e servilismul și tutela străină. Ca urmare, Hitler a sprijinit pe Antonescu ca să ne alunge de la putere și să se năpustească ca o fiară contra tineretului legionar, - pentru a distruge și "ultimele resturi" ale Gărzii de Fier.

Nu ne-am pretat nici la colaborare cu tiranii-implantați de Moscova, preferind a lua drumul închisorilor și a suferi cu întreaga masă a poporului român.

După 20 de ani de temniță, au ieșit din celule umbra falnicilor legionari de odinioară, cu trupurile și sufletele schilodite de foamete și torturi.

În exil am suferit și suferim asediul permanent al puterilor răului, la care s'au asociat și unele elemente din mijlocul nostru, pentru a ne fărâmița rezistența și a ne îneca în această mlaștină a desnădeiții, care e exilul prelungit în care trăim. Nu e nicio filosofie să fi comunist, când ai la dispoziție Statele care să te susțină, uriașe rezerve materiale și uriașă conspirație care a împânzit tot globul, dar e mare lucru ca singur pe lume, lovit din toate părțile, ne găsim sprijin nici la acei cari ar trebui să te sprijine, trăind în mijlocul unei lumi îndobitocită de viciu, materialism și prostie, să-ți perpetuezi existența.

Acesta e miracolul legionar, această formă superioară de manifestare umană, care se consideră permanent mobilizată în serviciul lui Christos și a marilor idealuri ale umanității și care luptă contra bestialității ridicată la rang statal, contra genocidului ca sistem de guvernământ și contra lui Antichrist, căruia se închină astăzi toate mai-mărimile lumii.

Nu știm care va fi soarta noastră și nu știm când va veni biruința, dar avem ferma convingere că neamul nostru va ieși biruitor și din această cumplită încercare.

În acest spirit am sărbătorit cei 40 de ani de existență ai Legiunii, în spiritul eternei primăveri - ce înviorează Mișcarea noastră, care își reînnoește răndurile rărite din sângele și sacrificiile celor căzuți.

În acest ceas de răscruce pentru întreaga omenire, ne aducem aminte de unul din cântecele noastre dragi care a înmugurit în primii ani de existență ai Legiunii :

"Veniți creștini cu mic cu mare,
Veniți căci vremurile cer.
Veniți vă cheamă Căpitanul,
Veniți în Garda cea de Fier!"

40 de ani dela întemeierea Legiunii (*) 1927 — 1967

Camarazi,

Anul acesta se vor împlini patru decenii de când Căpitanul a dat viață Legiunii Arhanghelului Mihail. O lungă perioadă în care timp n'am cunoscut decât lovituri, suferințe și prigoane. Cu ajutorul Protectorului Ceresc, Mișcarea a trecut biruitoare prin toate aceste încercări cumplite, ajungând să comemoreze anul acesta — al patruzecilea an din existența ei sbuciumată și miraculoasă.

Nu e momentul acum să deslușim semnificația acestei aniversări. O vom face la 24 Iunie cu toată strălucirea cuvenită. Ceeace trebuie însă amintit chiar la începutul acestui an este că aniversarea Legiunii coincide cu alte mari întâmplări cari se comemorează tot în acest an :

30 de ani dela căderea glorioasă a lui Moța și Marin pe câmpiile Majadahondei.

50 de ani dela apariția Sfintei Fecioare la Fatima și tot 50 de ani de când s'a înscăunat în Rusia domnia satanică a bolșevismului.

Anul 1967 va fi un an de răscruce pentru omenirea neliniștită, un an de adânci zguduiri, și convergența acestor date excepționale oferă omenirii un ultim prilej ca să-și revină în fire și să se salveze de pe drumul pieirii.

Camarazi,

Vom comemora cei 40 de ani din viața Legiunii — cu tot ce ne stă în putință în cadrul condițiilor grele în care trăim :

1) Un număr extraordinar din "Dacia" va fi închinat evenimentului, purtând data de 24 Iunie 1967.

2) Lucrări importante vor vedea lumina zilei întregind cunoștințele noastre despre istoria Legiunii.

3) Un album comemorativ va fixa în imagini anumite momente din trecutul legionar.

4) O reuniune camaraderească va examina poziția Mișcării în raport cu țara, cu exilul și întreaga politică mondială.

Pentru realizarea acestor proiecte avem nevoie de sprijinul generos al tuturor legionarilor liberi, în următoarele direcții :

a) trimiterea de articole cu caracter strict istoric (amintiri, mărturii, etc.) pentru numărul special din "Dacia", care se va numi "Mărturii despre Legiune" 1927 - 1967.

b) un efort financiar substanțial pentru a face față cheltuielilor ce le necesită acest program.

c) sunt binevenite ideile, sugestiile, punctele de vedere de la toți legionarii în cadrul programului stabilit, pentru a-l realiza în cele mai bune condițiuni.

d) mobilizarea interesului național în jurul acestei aniversări și a misiunii ce o are Legiunea în viața Neamului.

e) campanie de recrutare de noi membri, pentru a asigura continuitatea Mișcării.

f) bună dispoziție și dragoste frățască față de toți acei camarazi cari vor să-și reia locul în Legiune, în lupta de eliberare a Patriei.

Camarazi și dragi prieteni,

Vom intra și în această bătălie cu elanul și spiritul de sacrificiu cari ne-au caracterizat întotdeauna în decursul celor patru decenii de luptă neîntreruptă pentru Neam și Christos. Nicio amenințare nu va putea paraliza mersul înainte al Mișcării, pe linia fixată de Căpitan. Suntem în serviciul țării și vom rămâne permanent în serviciul ei.

Cu dragoste și sănătate,
Trăiască Legiunea și Căpitanul!

Horia Sima

Comandantul Mișcării Legionare.

Madrid, 13 Ianuarie 1967

(*) Este circulara data de Comandantul Legiunii
în ziua de 13 Ianuarie 1967 prin care inaugurea-
za anul aniversar al Legiunii.

Către oastea legionară (*)

În lupta pe viață și pe moarte care s'a încins peste tot pământul, între puterile luminoase ale binelui și forțele subpământene ale răului, Mișcarea Legionară, credincioasă Căpitanului, pășește înainte mândră de trecutul ei, netemătoare și gata la orice sacrificiu pentru desrobirea neamului și apărarea lui Christos.

În al patruzecilea an de la întemeierea Legiunii, ascultăm cutremurați comanda din ceruri a aceluia care i-a dat viață și care ne-a poruncit să ieșim biruitori sau morți din această încleștare apocaliptică. El și-a închinat gândurile, prevestind vremurile prin care va trece oastea legionară, și ultimului șir de luptători, aceluia care vor cunoaște bucuria triumfului final :

"Mă gândesc și la voi, cei ce veți trebui să pășiți - peste morți și morminte, ducând în mâinile voastre - steagurile triumfătoare ale Românilor".

Aducându-ne cu evlavie aminte de șirul marilor noștri înaintași, căzuți în decursul celor patru decenii de lupte și suferințe, salut cu emoție și dragoste pe toți legionarii din țară, din exil, din locurile necunoscute ale Rusiei și Siberiei, îndemnându-i din toate puterile sufletului meu să continue lupta cu elanul primelor începuturi.

Înainte, camarazi, cu toți patrioții adevărați, spre marea biruință a poporului român!

24 Iunie 1967

(*) Este, cuvântul adresat de Comandant oastei legionare din întreaga lume, la a 40-a aniversare a întemeierii Legiunii.

Cuvântarea aniversară rostită de Comandant la Majadahonda (*)

Doamnelor General, Camarazi,

Al 40-lea an dela întemeierea Legiunii ne găsește într-o stare înspăimântătoare de grea.

În țară mii și mii de camarazi au căzut victima celci de-a treia prigoană, iar cei rămași în viață, după 20 de ani petrecuți în temniță, nu mai sunt decât umbrele falnicilor legionari de altă dată. În exil, prelungirea lui dincolo de orice limită previzibilă, rarește rândurile Legiunii, prin efectul biologic al vârstei și prin dezertările inerente decepțiilor acumulate an de an. Să adăugăm apoi, pentru a avea tabloul întreg al tragicei situații legionare, și teribilele presiuni la care suntem supuși din partea mafiei comuniste pentru a ne obliga să capitulăm și să ne risipim. Și de nicăieri niciun ajutor, nicio mână întinsă, niciun punct de sprijin, în această lume bogată și puternică a Occidentului în care trăim.

Suntem singuri, îngrozitor de singuri, cu dușmani în față și dușmani în spate.

Și totuși existăm și ne afirmăm. Ca pasărea Phoenix Legiunea renaște din propria ei cenuse. De atâtea ori, în decursul sbuciumatei noastre istorii, dușmanii au crezut că ne-au dat lovitura de grație, în 1938 cu asasinarea Căpitanului, în 1939, cu noaptea Sf. Bartolomeu, în 1941, cu lovitura de Stat, în 1942, cu asvârlirea în lagărele de concentrare, în 1945 cu alte lagăre și decimări și, în exil cu o furioasă ofensivă de a ne fărâmița și reduce la neputință. De atâtea ori însă dușmanii au trebuit să constate că s'au înșelat, că Legiunea își reface rănilile și își reia, drumul ei de luptă și suferință.

Această tărie de neînvingare are o explicație pe care voi toți o cunoașteți și care constituie cea mai mare virtute omenească : eroismul de durată în slujba Adevărului. Căpitanul și Moța și toți eroii și martirii noștri ne-au deschis acest drum care nu se măsoară nici după victoriile obținute nici după înfrângerile suferite, ci exclusiv după statornicia arătată în slujba unei credințe. E mare cel ce face o faptă mare, dar e mai mare acela care clipă de clipă, zi de zi, an de an, toată viața, își păstrează lealitatea față de idealul îmbrățișat.

Acesta e secretul care ține viața Legiunii. De la primele ei începuturi și până astăzi putem urmări o perfectă continuitate în spiritul ei, în doctrina ei, în organizația ei, în obiectivele ei, grație tocmai elementelor de mare stabilitate sufletească cari nu s'au clintit de pe pozițiile lor, în mijlocul celor mai mari încercări.

Această aniversare, care a strâns la picioarele Sfintei Cruci atâția legionari veniți de la mari depăr-tări, cu prețul a mari sacrificii, reprezintă un triumf al eroismului de durată, pe care Dvoastră l-ați cultivat în mod neîncetat și cu conștiința clară a răspunde-riilor ce vi le-ați asumat față de destinul legionar. În țară s'a petrecut un fenomen paralel, realizat în condiții infinit mai grele, ceea ce asigură unitatea, coeziunea și continuitatea Mișcării peste toate opreliștile cortinei de fier.

Să dea Domnul ca amintirea jertfelor făcute să ne ilumineze și mai departe calea, dându-ne puterea să continuăm lupta pentru Christos, Neam și Patrie și să ne facă vrednici să transmitem intact generațiilor viitoare patrimoniul spiritual al Legiunii.

Salutul nostru, rostit la picioarele acestei Cruci, să străbată văzduhul, pătrunzând până în cele mai îndepărtate inimi românești, vestind reînnoirea legămintelor noastre :

Trăiască România Liberă și Independentă!

Trăiască Legiunea și Căpitanul!

(*) Prezenta cuvântare aniversara a fost rostita de Seful Legiunii în ziua de 20 Aug. 1967 la Majadahonda în fata delegațiilor legionare sosite din întreaga lume liberă. Printre cei prezenti era și domnul general Platon Chirnoaga și ministrul Mihail Sturdza.

Solemnitatile au început în ziua de 13 August 1968. La 21 August delegațiile de legionari se întrunesc în CONGRES LEGIONAR a cărui sedinta politica are loc la Caminul Romanesc din Calle Homero 12.

Cum tot atunci se implineau 30 de ani de la sosirea pe pamantul Spaniei a echipei de legionari condusa de generalul erou Gh. Cantacuzino Granicerul, pentru a lupta ca voluntari alaturi de trupele nationaliste ale generalisimului Francisco Franco, pelerinii re-fac itinerariul pe care l-au parcurs cu 30 de ani in urma legionarii din TERCIO in luptele lor pe frontul Madridului.

Lucrarile Congresului sintetizate in final de domnul Horia Sima au fost publicate sub titlul: DECLARATIILE MISCARII LEGIONARE LA A 40-a ANIVERSARE A INTEMEIERII EI PRIVI-TOR LA SOARTA LUMII LIBERE SI LA TRAGEDIA PO-PORULUI ROMANESC.

Ele au aparut apoi in presa legionara din lumea libera.

"... acel care iese întâi din legalitate prin faptul că provoacă, nu are dreptul a se plânge de ilegalitatea faptului acelu care îi răspunde, pentru că el însuși, renunțându la respectul legii, nu are drept la garanția ei."

Nelu Ionescu, avocat la Iasi, unul din marii apărători ai Căpitanului, în *Opere Complete*, Ion Banea, pag. 60).

Documentare

Cum a fost asasinat I. G. Duca

Cu acest titlu, în revista "Magazin Istoric", sub semnătura unui oarecare domn Gheorghe Matei, s'a publicat un articol asupra tragediei dela Sinaia.

Dela început trebuie să observăm că autorul articolului confundă cercetarea unei chestiuni istorice - care reclamă seninătate, cu atât mai mult cu cât a trecut un - car de vreme dela atentatul contra primului ministru de - atunci - cu un articol de polemică și propagandă. Ceeace - a produs Dl Matei nu se cheamă istorie, ci o încercare - grosolană de a denigra o altă formație politică. Nu întâi - nim în acest articol nicio urmă de obiectivitate, nici - măcar intenția de a salva aparențele unei expuneri obiec - tive. E un articol dictat de ură și părtinire și nu face - altceva dela început până la sfârșit decât să ofenseze - adevărul.

Dl Matei dacă voia să scrie istorie, trebuia să - examineze toate documentele epocii, inclusiv acelea care - emană dela Legiune. Dar presupunând că această sarcină îi - repugnă unui deținător a "înțelepciunii" marxiste, nu se - vede nicăiri că Dl Gheorghe Matei ar fi consultat măcar - dosarele aflătoare la Consiliul de Războiu din București, - unde s'a judecat procesul fruntașilor Gărzii de Fier. Da - toria elementară a oricărui istoric adevărat - nu fabricat - în colectiv - ar fi fost să examineze cu cea mai mare - scrupulozitate aceste acte. În fața acestui Consiliu au - defilat numeroși martori, între cari ilustre figuri ale - vieții politice de atunci. Dacă s'ar fi adâncit în lectu - ra acestor documente, fără îndoială că ar fi trebuit să - și modifice în mod radical vederile.

Articolul "istoric" al Dlui Gheorghe Matei începe - prin a crea o atmosferă defavorabilă Mișcării, după tipi - ca rețetă de propagandă comunistă, înainte așadar de a - prezenta faptele pe baza cărora își îngăduie să judece - Mișcarea din perspectiva actului dela Sinaia. În acest - scop, citează ziarul "Adevărul" :

"Execrabilul asasinat, a cărui victimă a fost pri - mul ministru, a provocat o profundă consternare în rânduri - rile tuturor categoriilor sociale din România".

"Adevărul" nu este sursa istorică cea mai potrivită pentru a fi citat și luat ca martor al "indignării populare". Acest organ, condus de evrei, reprezenta tendința evreo-comunistă în politica țării. Era firesc să scrie așa și nu altfel, când toată linia de gândire a acestui zi ar era ostilă Gărzii de Fier. Aprecierile "Adevărului" a supra atentatului nu contribuie cu nimic la lămurirea cauzelor acestui atentat - treabă la care pare să fie înhamat Dl Gheorghe Matei.

Tot cu scopul de a învălui Mișcarea într'o atmosferă tenebroasă, pentru ca apoi să o poată încărca mai ușor cu responsabilitățile atentatului contra lui Duca Gheorghe Matei reactualizează vechea infamie că Legiunea ar fi fost o sucursală a hitlerismului în România. Un procedeu ieftin, minor, incapabil de susținut cu nicio dovadă serioasă și care n'are nici măcar valoarea de a fi original. De atâtea ori am auzit această stupiditate repetată din gura adversarilor anteriori ai Legiunii! - Dar cum Dl Gheorghe Matei, în mod neapărat trebuia să "demonstreze" că atentatul a fost ordonat la Berlin - așa i s'a cerut de colectiv - nu putea să se lipsească de această premisă fundamentală. Dacă Legiunea era o sucursală a hitlerismului, firește că nici atentatul nu putea fi decât opera Berlinului. Așchia nu sare departe de trunchiu .....

Dar să dăm cuvântul istoricului colectivist, - Gheorghe Matei .....

"Abia instalați la putere, hitleriștii pornesc o acțiune intensă și sistematică de infiltrație și subminare în țara noastră, ca și în alte țări. Ei nu se dau în lături de la nici un mijloc de a-și injgheba o agen-tură în interiorul României."

"Inspirată și finanțată de la Berlin și bucurându-se de complicitatea unor vârfuri reacționare ale claselor dominante autohtone, Garda de Fier se organizează și acționează după modelul germano-nazist. Printr'un "ordin de zi" al fûhrerului fascisto-hitleriștilor români, Corneliu Zelea Codreanu, ia ființă o întreagă ierarhie militară. Se alcătuiesc "echipe ale morții" pentru suprimarea fizică a adversarilor politici. Se instituește "decorații", în vederea răsplătirii celor care se distingeau în acest sens".

Rar ne-a fost dat să citim pe un spațiu atât de-

restrâns o concentrare mai mare de neadevăruri. Dl Gheorghe Matei, uitând că s'a înhamat la o treabă istorică, vrea să impresioneze cititorul cu un bombardament masiv de "argumente" luate fără îndoială din producția de înfamilii a: "Adevărului" depe vremuri. Respiră din toată această proză detestabilă un aier străin de mentalitatea poporului nostru. Orice român cu scaun la cap, dela prima citire nu poate decât să le respingă cu dispreț. Ne vom da totuși osteneala ca să-i arătăm Dlui Gheorghe Matei cât de mult a greșit când a luat fără să rumege acuzațiile contra Legiunii din arhiva sucursalei evreo-comuniste din România.

1) Spune Dl Matei că hitleristii, odată instalați la putere, s'au gândit să-și deschidă o agentură în România. Pentru treaba aceasta aveau cui să se adreseze. Erau proprii lor consăngenii. Germanii din România, cari, la acea vreme, numărau aproape 800 mii de suflete. Lucrul cel mai simplu și mai practic din lume. Pentru a deschide o agentură, nu te adresezi unor străini, când ai la dispoziție un material uman mult mai sigur.

2) In afară de aceasta, Germanii știau că Mișcarea Legionară este o mișcare naționalistă. Legionarii luptau pentru mărirea neamului lor și in niciun caz n'ar fi acceptat să servească de agentură altor nații, chiar dacă profesau o ideologie apropiată. Comuniștii din România in tr'adevăr nu sunt decât o agentură, o sucursală a Moscovei și probabil că mentalitatea lor anti-națională și cosmopolită l-a făcut să creadă și pe Dl Matei în vorbele deșarte ale "Adevărului". Ca să-i dovedim cât de mult se înșală, îl trimitem la articolul lui Moța "Hitlerismul Germanilor din România" din 15 Octombrie 1933 - așadar din perioada când ne acuza că am fi constituit o agentură a hitlerismului în România - unde relațiile dintre Mișcare și național-socialism sunt puse la punct.

3) Dar cea mai grosolană eroare pe care o face Dl Gheorghe Matei se referă la date. In așa fel prezintă evenimentele, cașicum Mișcarea s'ar fi constituit ca urmare a venirii lui Hitler la putere. Așa ar fi stat lucrurile, dacă într'adevăr Legiunea n'ar fi fost altceva decât o agentură. Intâiu se creează centrala, și apoi centrale înființează sucursale. E trist că istoricul colectivist e atât de ignorant în materie că nu cunoaște nici data de înființare a Legiunii. Venirea lui Hitler la putere s'a petrecut în 30 Ianuarie 1933, iar Mișcarea s'a înființat cu șase ani mai înainte, 24 Iunie 1927. Cum explică Dl Matei acest interval de existență anticipată a Legiunii? -

Anterioritatea ei, infirmă teza agenturii. Iar dacă ținem seamă de faptul că Corneliu Zelea Codreanu a început lupta naționalistă în anul 1919 și că, deci, există o fază pre-legionară, în activitatea lui politico-revolutionară, cu atât mai mult iese în evidență interpretarea eronată a istoricului colectivist. Mișcarea Legionară este un fenomen specific românesc. Ea este expresia aspirațiilor naționale noastre și nu o "marfă de export" a unor revoluții Naționale apărute peste hotare.

4) Cum își închipuie Dl Matei ca o "agentura" politică, care prin definiție e un fenomen artificial, o diversiune, lipsită de rădăcini în popor, poate produce o mișcare atât de grandioasă, care a dat atâtea dovezi extraordinare de energie, tenacitate și continuitate? Cine se sacrifică pentru o agentură? O agentură nu poate mobiliza milioane de oameni din sânul unui popor. Și apoi, nazismul a dispărut și totuși Legiunea continuă să existe și să se afirme.

5) Nefiind o agentură, având o existență mult anterioară venirii lui Hitler la putere, nu putea fi nici inspirată și nici finanțată de Berlin. Mișcarea Legionară n'a primit niciun ban dela Berlin nici în 1933 și nici mai târziu.

6) Mișcarea Legionară nu s'a bucurat nici de complicitatea "unor vârfuri reacționare". Aceste vârfuri ne-au dat la cap unul după altul, că s'au chemat Brătianu, Goga, Valda, Iorga, Călinescu sau Antonescu. Toți ne-au snopit în bătai, ne-au asvârlit în închisori și ne-au ucis. Există, într'adevăr, o complicitate a acestor vârfuri reacționare, dar nu cu Mișcarea Legionară, nu în favoarea ei, ci în contra ei, asigurând prigonirea neîntreruptă a legionarilor, indiferent cine venea la putere.

7) E pur și simplu o aberație să se spună că "Garda de Fier se organizează și activează după modelul germano-nazist". Cu cea mai mare bunăvoință nu se poate descoperi nici un fel de paralelism între organizația legionară și organizația național-socialistă. Acest lucru nu era posibil, deoarece în 1933, când vine Hitler la putere, organizația legionară era încheiată. Ce-a urmat după aceea, sunt numai completări și retușări ale organizației de bază.

8) N'a existat în Mișcarea Legionară o ierarhie militară, cum menționează interlocutorul nostru. Gradele înființate de Căpitan, instructor legionar, comandant ajutor,

comandanți legionari, sunt de natură spirituală. Ele reflectă gradul de desăvârșire interioară a individului. Și de ce se spune lui Corneliu Zelea Codreanu "Führerul fascișto-hitleristilor români?" Dece Führer? El era chemat de legionari Căpitan, un nume spontan ieșit de pe buzele lor, de cea mai puternică rezonanță istorică românească. Dl. Matei nu face altceva decât să calomnieze. Nu scrie istorie. Niciodată Căpitanul nu s'a numit "Führer".

9) Despre "echipele morții" s'a scris din abundență și s'a explicat de nenumărate ori originea și semnificația lor. Mai întâiu nu e vorba de "echipele morții", ci de "echipa morții", o formație legionară strict limitată în timp și spațiu. S'a numit "echipa morții", grupul legionar care a plecat într'un turneu propagandistic prin Banat și Ardeal, în primăvara anului 1933. Faptele acestei echipe au fost povestite chiar de Căpitan în cartea lui. Știind ce-i așteaptă - autoritățile primiseră în acest sens ordin să-i alunge de oriunde vor apărea - legionarii din această echipă s'au proclamat "echipa morții" adică dispuși să primească și moartea pentru credința lor. Dl. Matei, urmând dăra de calomni lăsată în istorie de predecesorii săi, falsifică misiunea legionarilor care formau această echipă, atribuindu-le intenții terocriste, când, în realitate, cu acest nume, ei voiau să spună că pentru îndeplinirea misiunii lor, strict legale și constituționale, erau gata să suporte orice chin, și chiar să-și dea viața. E o răsturnare de sens de 180°. Nu era o echipă destinată "să împrăștiie moartea între adversari", ci să se ofere pe sine ca jertfă pentru a combate abuzurile și ilegalitățile guvernamentale, luptând pentru dreptatea poporului.

10) "Decorațiile" de care vorbește Dl. Matei nu erau decorații în sensul curent al cuvântului, ci niște insigne acordate de Căpitan aceluia, cari s'au distins în luptele purtate sau prin suferințele îndurate. Era un semn de recunoaștere a acestor viteji în interiorul organizației noastre.

Cele câteva rânduri ale D-lui Gheorghe Matei a trebuit să le analizăm pe larg pentru a risipi atmosfera de confuzie ce voia să o țesea dela început în jurul Mișcării Legionare, pentru a-i servi ca platformă de lansare a atacului principal. Atentatul dela Sibiu trebuia explicat într'un anumit fel, care să convină perspectivei istorice a partidului comunist - un act inspirat de pestehotare - și dacă antecedentele Legiunii erau expuse de autor, ele nu puteau duce decât la acest rezultat. Dela

primul și ultimul cuvânt scris de Dl Matei, piesele sunt aranjate în așa fel încât să se demonstreze că "colona a cincea" din România, Mișcarea Legionară, ucigând pe Duca, și-a servit stăpânii dela Berlin.

Și acum să intrăm cu Dl Gheorghe Matei, în subiectul propriu zis, în materia atentatului.

Ca să provoace o și mai mare aversiune contra legionarilor pe chestiunea atentatului, istoricul colectivist ține să amintească că "Istoria modernă" a României n'a cunoscut arma politică a asasinatului". Dela asasinarea lui Barbu Catargiu în 1862 nu s'a mai petrecut nici o violență în analele politice ale României. A trebuit să vină Corneliu Codrescu cu Garda de Fier ca să se încetățenească și la noi era asasinatelor! Dl Matei nu se poate să nu fi citit că asasinatul politic e arma predilectă a mișcării comuniste. Și nici în România comunistii n'au făcut excepție. Înainte de apariția Gărzii de Fier, s'a petrecut atentatul dela Senat al evreo-comunistului Max Goldstein, care a costat viața Episcopului Radu dela Oradea. Iată așadar cât de fragile sunt afirmațiile istoricului-colectivist și cum se frâng, la prima confruntare cu realitatea.

Cari erau forțele politice cari se opuneau Gărzii de Fier în România? Fiind vorba de un atentat politic, Dl Matei trebuia să precizeze în prealabil conjunctura politică a momentului, toamna anului 1933. Firește în primul rând bravul partid comunist, care însa avea marele neajuns adăugăm noi, că nu exista decât sub o formă minuscule, câteva sute de elemente. Apoi organizațiile muncitorești; această completare are de scop să suplinească absența comunistilor ca factor politic. În sfârșit, "importante grupări, cercuri și personalități ale partidelor burgheze". În acest punct, a nimerit-o istoricul nostru. Toate partidele ne dușmăneau, nu pentru că eram noi în slujba unor forțe străine, ci pentru propriile lor păcate. Partidele vedeau în desvoltarea Mișcării Legionare o amenințare pentru viitorul lor, iar de altă parte o mulțime dintre conducătorii lor erau angajați față de forțele conspirației comuniste din străinătate. Crima ce ni se impută nouă, era de fapt larg practicata de așa zisele partide de guvernământ.

Intre cei mai inverșunați oponenți ai Legiunii - spune autorul - se aflau și I.G. Duca și Nicolae Titulescu. I.G. Duca dizolvă Garda de Fier, la 9 Decembrie 1933, "la insistențele" lui Nicolae Titulescu, care atră

gea atenția că această grupare se află "în serviciul hitlerismului". Insistențele lui Nicolae Titulescu sunt explicabile. El încetase de multă vreme de a fi român și de a reprezenta interesele țării. El era exponentul intereselor mondiale comuniste și că această conspirație nu putea tolera ascensiunea Gărzii de Fier la putere, deoarece înscăunarea ei la conducere ar fi însemnat anihilarea planului comunist de cucerire a Europei răsăritene. O victorie a Gărzii de Fier trebuia împiedicată, cu orice preț. De aici "insistențele" lui Titulescu pe lângă Duca să dizolve Garda de Fier, când acesta părea că se va dizolva. Titulescu este principalul responsabil de actul dizolvării și de tragedia care a urmat la Sinaia. Tovărășul Mamei, în acest punct, nu se abate de la adevăr. Duca a fost mai mult târât spre această acțiune fatală, în urma unor puternice presiuni externe. Lui Duca nu i s'a dat puterea decât cu acest preț, cu acest teribil angajament, de a porni o prigoană sângeroasă contra tineretului legionar, iar Titulescu a uzat de tot prestigiul lui internațional ca să-l determine pe Duca la lichidarea Legiunii.

Di Matei, dacă ar fi avut curiozitatea intelectuală, putea să descopere în gazetele timpului antecedentele venirii la putere ale lui Duca. El n'a fost uns prim-ministru de Carol până ce nu s'a dus la Paris și n'a făcut promisiuni solemne lui Leon Blum și bancherilor evrei că va dizolva Garda de Fier. Călătoria lui Duca la Paris și conversațiile ce le-a avut acolo cu cercurile ei politice de stânga, nu pot fi ignorate de un istoric adevărat, deoarece angajamentele ce și le-a luat în această călătorie explică toată seria ulterioară de evenimente :

- venirea la putere a lui Duca
- prigoana
- dizolvarea
- și reacțiunea Nicadorilor (atentatul)

Tragedia de la Sinaia este implicată în prețul sângeros ce l-a plătit Duca la Paris ca să vină la putere. Nu-i putem cere tovarășului Matei să recunoască originea tragediei, căci admitând târgul de la Paris pe spinarea țării, în treaga construcție a articolului său se dăruiește. Nu la Berlin, ci la Paris a început lanțul de fatalități care a dus la atentatul de la Sinaia, iar Titulescu a fost însărcinat de aceleași cercuri să supravegheze executarea planului de nimicire a Legiunii.

Cum adevărata cauză a dizolvării nu o poate mărturi

si, istoricul colectivist încearcă să justifice măsura lui Duca cu presupuse "agresiuni legionare" în cursul campaniei electorale din Decembrie 1933 : "Băndeie gardiste înarmate cu arme de foc, petarde, etc., se dădeau la numeroase provocări și atacuri. Acestea primesc riposta maselor populare". Cum am participat eu însumi la această campanie electorală, pot afirma din proprie experiență că niciun act de agresiune nu s'a petrecut din partea legionarilor. Atacurile au început din partea autorităților - poliție și jandarmi - cari aveau ordine să împiedice echipele de propagandă ale Gărzii de Fier să ia contact cu masa alegătorilor. Situația s'a agravat și ciocnirile au devenit inevitabile, când guvernul a dat dispoziții organelor executive să interzică accesul legionarilor în Tribunale pentru a depune listele de candidaturi. Măsura era anti-constituțională și era răscă ca legionarii să nu se lase expropriați de drepturile lor cetățenești și să se opună abuzurilor guvernamentale. La Giurgiu, profesorul Vasile Cristescu a trebuit să-și facă drum cu pistolul în mână, printre agenții cari înconjurau clădirea Tribunalului pentru a ajunge să depună lista.

În cursul acestei campanii electorale memorabile, - au fost sute de oameni maltratați sau arestați. Și pentru întâia oară, au fost uciși legionari de gloanțele polițistilor și jandarmilor, fără altă vină decât aceea de a încerca să-și exercite drepturile înscrise în Constituție. - Istoricul colectivist nu suflă o vorbă de aceste "antecedente", de teroarea guvernamentală dinainte de dizolvare, care a costat viața studentului Virgil Teodorescu la Constanța și a muncitorului Niță Constantin, la Iași. Aceste crime se întâmplau înainte de dizolvare și oamenii aceștia nu au murit "prin riposta maselor populare", cum spune Dl Matei, ci de gloanțele jandarmilor, în urma ordinelor date de Duca.

Teroarea deslănțuită de guvern în cursul campaniei electorale nu avea alt scop decât să justifice actul dizolvării, de multă vreme plănuț în hrubele conspirației comuniste. Acest crescendo de agresiuni guvernamentale contra legionarilor trebuia să pregătească opinia publică, în vederea unor călcări de lege și mai grave : "uitați-vă ce fac legionarii. Pretutindeni se încaieră cu jandarmii și turbură ordinea publică. Victimile agresiunii erau denunțate opiniei publice ca turburători ai ordinii în Stat, când, în realitate, acei cari călcau legea erau presupușii ei paznici. -

Când s'a hotărât apoi dizolvarea, prin Jurnalul Consiliului de Miniștri, - spre știința istoricului colecti-

vist - acest act abuziv n'a fost o simplă dizolvare de-
tinată să interzică participarea Gărzii de Fier la ale-
geri, ci concomitent s'au efectuat 11.000 de arestări în
toată țara. Arestări fără nicio bază legală, fără de man-
date emise de autoritatea competentă; arestări efectua-
te de organele executive, după ordinul primit de la Minis-
terul de Interne. Secuestrări de persoane, după cel mai
tipic procedeu bolșevic. Eu însumi am fost secuestrat de
forța publică și depus în închisoarea Caransebeș, în ur-
ma ordinului abuziv al prefectului de județ.

Faptele acestea, antecedentele atentatului, nu pot
fi trecute cu vederea de un istoric adevărat, căci ele
explică starea de spirit a tinerilor cari au luat hotă-
rirea de a suprima pe Duca. În loc de a imagina complo-
turi, a-i atribui atentatului inspirații de peste hotare,
Dl Matei ar fi trebuit să se aplece cu cea mai mare gri-
jă asupra loviturilor, nedreptăților și umilințelor supor-
tate de tineretul Gărzii de Fier de când a venit la pu-
tère I.G. Duca. Prigoana se întesise în așa măsură, încât
umpluse paharul răbdării și o reacțiune era inevitabilă.

De aici încolo, povestirea Dlui Matei ia un ton me-
lodramatic de roman-foileton. Pe istoricul colectivist
nu-l mai interesează istoria, ci să provoace emoții puter-
nice în sufletul cititorului. "Dta. și Titulescu v'ați
iscălit moartea", e titlul cu care începe a doua parte a
articolului. Căpeteniile gardiste - spune Dl Matei - ar-
fi trimis scrisori de amenințare primului ministru, cu
acest conținut. Acest lucru nu putea fi adevărat, pentru că
în acel moment căpeteniile legionare se aflau sub cheie
și nu au fost eliberate decât după Crăciun, vorbim de ma-
rea lor majoritate, afară de Căpitan, ascuns, și alți câți-
va fugari. Există o singură scrisoare, a Generalului Can-
taczino către Duca, cu care era înrudit, prin care îi a-
trăgea atenția vărului său asupra gravității actului să-
vârșit și la ce se poate aștepta. El se așteptase de Mișca-
re tocmai în acele dramatice momente, îndurerat de suferin-
țele tineretului legionar. Pusese casa la dispoziția legi-
onarilor urmăriți de poliție după dizolvare și din contac-
tul cu ei își daduse seama de starea lor de spirit. Scriin-
du-i lui Duca, el nu se referea la vreun complot, care nici
n'a existat, ci la revolta care clocotea în sufletul aces-
tui tineret torturat și care s'ar fi putut descărca în ca-
pul lui Duca. Când vezi nori că se adună pe cer, poți să-ți
dai seama că va urma o furtună cu fulgere și trazețe.

"Șefii Gărzii de Fier erau inițiatorii crimei, sau-
ea a fost un act al unor legionari anarhici?" asvârle Dl
Matei întrebarea. N'a fost nici una și nici alta. A fost ac

tul unor legionari izolați, acci ce au fost condamnați - mai târziu, cunoscuți sub numele de Nicadori, trei tineri, cari n'au putut suporta bestialitatea unui guvern deslănșuit contra unor tineri fără sperare. Ei și-au asumat răspunderea în fața istoriei și a lui Dumnezeu să răzbune toate aceste umilințe, chinuri și nedreptăți. Conducerea Gărzii de Fier, începând cu Corneliu Zelea Codreanu, a fost complet străină de hotărârile lor. Acesta e adevărul, care a rezultat cu prisosință în cursul procesului.

Dar istoricul - colectivist e de altă părere. A fost complot și un complot sui-generis, de care n'ar fi fost străin nici Regele Carol al II-lea! Ceva fantastic! Deoparte Berlinul, de alta Regele Carol, așadar.

Dar istoricul nostru nu-și pune problema cum ar fi putut să coexiste cele două capete ale complotului. Regele Carol al II-lea avea o orientare politică diametral opusă Berlinului. El, ca și Titulescu, prin Doamna Lupescu și anturajul lor, era unul din pionii conspirației comuniste în Europa răsăriteană. Dacă a fost conspirație uneltită uela Berlin nu putea fi amestecat Regele Carol în ea, și vice-versa. Cei doi presupuși parteneri ai Gărzii de Fier la înlăturarea lui Duca se excludeau reciproc.

Ca să poate susține teoria amestecului Regelui Carol, Dl Matei pune din nou în circulație vechea și răsuflata calomnie a protecției de care s'ar fi bucurat Corneliu Zelea Codreanu în iarna anului 1933-34, din partea Palatului. Dacă Corneliu Zelea Codreanu n'a putut fi capturat după disolvare și mai ales după atentat, aceasta se datorește unor misterioase intervenții. Poliția răscolea Capitala ca să pună mîna pe șeful Gărzii de Fier, acesta se găsea comod instalat în casa verii Doamnei Lupescu, căsătorită cu un oa recare domn Crăciuneanu .... Mai departe o altă insinuație, și va mai trece Căpitanul și alt prag "interzis", în cursul acestei prigoane, vila Prefectului de Poliție, Gabriel Marinescu.

Ultima informație e desmințită de episodul Sterie - Ciumetti, amanunt pe care Dl Matei nu-l cunoaște sau dacă-l cunoaște, nu-l interesează, căci nu se încadrează în normativul "colectivist" al istoriei ce trebuie să o scrie despre atentat. Sterie Ciumetti a fost groznic chinuit ca să spună unde se ascunde Corneliu Zelea Codreanu, iar, la urmă, comisarii l-au anchetat, furioși ca nu pot să scoată nimic din el, l-au împușcat. Cum se poate să fi trecut Corneliu Codreanu pragul vilei lui Gabriel Marinescu, în timp ce comisarii Prefecturii de Poliție, conduse de același personaj, ucideau legionari ca să-i descopere domiciliul clandestin?

Cât privește a doua informație cu casa din Strada Simonide, vizita Căpitanului a avut într'adevăr loc, dar -
iată în ce împrejurări. Nemaî având la un moment dat nici
o casă unde să se ascundă, niciun cunoscut care să-l adă-
postească măcar pentru o noapte, Căpitanul și-a adus amin-
te că pe timpul când era deputat a venit la el un alt de-
putat, cu numele Crăciuneanu, cu care a stat de vorbă mai-
multă vreme pe culoarele Camerii și care, la despărțire,
i-a spus :

- Domnule Codreanu, dacă te vei găsi într'un moment
greu și vei avea vreodată nevoie de mine, casa mea îți es-
te deschisă.

Și i-a dat adresa din Strada Simonide, pe care Că-
pitanul, din întâmplare, o reținuse în memorie. Incolțit de
poliție, Căpitanul s'a gândit să bată la ușa acestui domn,
ca o ultima speranță să găsească un adăpost. Când a sunat
și l-a recunoscut Crăciuneanu cine este, speriat și bâlbâ-
it, i-a spus :

- Domnule Codreanu, cum de vii la mine? Dta nu știi
că sunt căsătorit cu vara Doamnei Lupescu? Din interior -
privea cu interes o doamnă. Era soția lui.

- Nu, n'am știut, i-a răspuns Căpitanul. A închis u-
șa și a plecat. De unde putea să-și închipuie că un om că-
sătorit cu vara Doamnei Lupescu să-l invite pe el, Șeful-
Gărzii de Fier, în casa lui. Toată scena a durat două minu-
te. În timp ce avea loc acest schimb de cuvinte, soția lui
a telefonat poliției. Într'un sfert de oră poliția era a-
colo și a răscolit tot cartierul, dar Căpitanul avusese -
timp să dispară. Din această întâmplare s'a răspândit -
șvonul că Corneliu Codreanu s'ar fi bucurat de protecția
Doamnei Lupescu și mai departe, pe aceeași temă, s'a bro-
dat o implicație a Regelui în atentat.

Nimic mai fals și mai absurd, Doar Regele Carol -
dăduse guvernului lui Duca, la instigația cercurilor comunis-
te dela Paris, cu dispoziția expresă să disolve Garda de -
Fier. În cursul campaniei electorale și mai târziu, după di-
zolvare, când mii de oameni nevinovați fuseseră întemnițați
Regele Carol al II-lea a refuzat să ia act de sălbăticiii-
le săvârșite, deși fusese solicitat de victime, între alții
și de Moța, fapt care nu se poate explica altfel decât că-
era de acord cu prigoana deslanțuită contra legionarilor.

Pentru a amesteca pe Rege în atentat, s'a speculat-
faptul că dizolvarea Gărzii de Fier s'a făcut printr'un -
Jurnal al Consiliului de Miniștri și nu prin decret regal,
așa cum ar fi cerut Duca, întreaga răspundere căzând asupra

primului ministru. Era logic din partea Regelui să procc-
 deze osîful. Deşi partaş în crimă, el nu voia să participe
 pe la răspunderi, pentruca să nu-şi atragă o eventuală
 răsburare asupra capului său. De altă parte, nu este exclus
 ca, în sinea lui, Regelui să-i fi surâs ideea unei dispari-
 ții a lui Duca, ca urmare a unei razbunări legionare. Cu
 o lovitură ar fi scăpat de doi oponenți : de Șeful Gărzii
 de Fier și de Șeful partidului liberal, căruia nu-i putea-
 uita atitudinea ce-a luat-o în momentul revenirii lui în-
 țării. Dar asta e cu totul altceva. Un calcul tenebros al Re-
 gelui, dar nu "răspundere directă" a Regelui în atentat,
 prin cine știe ce înțelegere secretă cu Corneliu Codreanu.
 Regele, ca unealtă a cercurilor comunizante ale lumii, a
 rămas permanent ostil Gărzii de Fier și, până la urmă, l-a
 asasinat pe Corneliu Codreanu ;

Răspunderea ce i se poate atribui Regelui în moar-
 tea lui Duca este că executând un mandat al bancherilor -
 evreo-comuniști dela Paris, i-a dat acestuia puterea cu con-
 diția expresă să distrugă Garda de Fier. În cursul acestei
 operații de lichidare a Legiunii, Duca a căzut. A căzut ca
 urmare a condiției ce i-a impus-o Regele să dizolve Garda
 de Fier. Răspunderea Regelui în atentat se circumscrie la
 răspunderea lui politică, ca factor constituțional. De aceea
 și natură cu răspunderea lui Titulescu, celălalt complice
 la dizolvarea Gărzii de Fier. Amândoi. l-au împins pe Duca
 la moarte.

A fost Duca nevinovat sau mai puțin vinovat decât
 Regele și Titulescu? Nicidecum.

"Insistențele" lui Titulescu cât și condiția ce
 i-a impus-o Regele pentru a lua puterea, nu diminuează răs-
 punderea lui Duca. Nicun patriot adevărat nu poate accepta
 puterea cu condiția de a distruge viitorul țării. Fapta
 lui Duca rămâne o pată monstruoasă în istoria țării și im-
 purcarea lui a fost justă pedeapsă pentru crima ce-a săvâr-
 șit-o față de națiune. Duca, din ambiție sau debilitate de-
 caracter, pentru a-și satisface setea de putere, a consimțit
 să verse sângele tineretului. Această crimă nu se poate ier-
 ta, pentruca a fost o trădare a intereselor naționale.

Să ne ocupăm acum și de procesul care a urmat și ca-
 re, după cum se știe, s'a sfârșit cu achitarea fruntașilor
 Gărzii de Fier. Această achitare n'are nimic suspect, cum
 vrea să insinueze Dl Matei. N'a existat complot legionar, ci
 fapta celor trei tineri, sau dacă vrea Dl Matei, complot con-
 sumat între ei trei. "Complotul legionar" fabricat de poli-
 ție, în care fusese introdus și Virgil Ionescu, s'a destrămat
 în cursul dezbaterilor. Nici prin influența Palatului și
 nici prin alte influențe nu s'a pronunțat achitarea. Singu-

ru] avantaj de care s'au bucurat acuzații a fost că procesul s'a putut desfășura în toată libertatea, încât apărarea a putut să facă uz de toate probele de nevinovăție de care dispunea. Toți fruntașii de opoziție, inclusiv Argetoianu, au depus în favoarea acuzaților, acuzând guvernul de ilegalitățile săvârșite. Impresia produsă asupra Curții, de avalanșa de depoziții favorabile acuzaților a fost atât de puternică, încât însuși Generalul Petrovicescu, procurorul militar, și-a însușit punctul de vedere al apărării și a cerut achitarea fruntașilor legionari, fapt rar întâlnit în analele judiciare.

Dacă e vorba de a descoperi o influență a Palatului în desfășurarea procesului, aceasta n'a fost de natură să favorizeze pe acuzați, ci, dimpotrivă s'a exercitat de Rege cu scopul de a-i înfunda. Când debaterile se închiuseră cu senzaționala intervenție a Generalului Petrovicescu și când nu mai putea urma decât o sentință de achitare, se înfașează în fața completului de judecată, format din cinci generali, însuși Ministrul de Războiu, Generalul Uică, spunându-le că "dorința Majestății Sale Regelui este ca fruntașii legionari să fie condamnați." A trebuit să se producă o altă intervenție, a Generalului Moruzzi la Palat, prieten cu Generalul Cantacuzino, pentru ca acest ordin să fie revocat. Iată rolul Regelui în proces, iată cum a protejat el Garda de Fier. Cu orice preț voia să vadă pe Codreanu, Moța, Clime și toți ceilalți fruntași ai Gărzii de Fier sub cheie, ca mai târziu să le facă de petrecanie, într'o formă oarecare.

Dece nu s'a predat Căpitanul imediat Justiției, - pentru a răspunde de acuzațiile ce i se aduceau? Nu pentru că îi era frică de răspunderi și nici de moarte, ci pentru că nu voia să fie "ciumetizat", adică ucis la înval mășeală de vreun comisar de poliție, așa cum dăduse ordin Victor Iamandi, subsecretar de Stat la Interne. El s'a predat în momentul în care atmosfera se liniștise și dosarul atentatului ieșise din mâinile poliției, pentru a intra pe căile justiției. Ultima lui gazdă a fost Colonelul Zăvoianu. Când s'a predat Tribunalului Militar, în ziua de 25 Martie 1934, a venit însoțit de Colonelul Zăvoianu și de preotul profesor Dr. Grigore Cristescu. A luat pe cei doi martori pentru a avea certitudinea că va ajunge în mâinile Justiției militare și nu ale poliției.

Finalul articolului D-lui Matei nu prezintă niciun interes istoric. E pură înscenare propagandistică. S'a început cu crearea unei atmosfere defavorabile Mișcării Legionare, trebuia ca și cortina să cadă după o scenă asemănătoare. Istoricul colectivist citează pasagii din fel-

de fel de ziure străine, înfeudate și ele aceleiași conspirații comuniste, cări cu luna de zile înainte cereau dizolvarea Gărzii de Fier. Nu e de mirare că acum deplangeau pe "marele dispărut", omul care se oferise să verse sângele tineretului român. La Berlin, în schimb, spune Gheorghe Matei se notează o vie satisfacție. Cine, cum, ce documente posedă istoricul colectivist? O scrisoare, zice, a unui capitalist-german din Dortmund, R.M. Lauverisch, prin care acesta felicită pe Generalul Cantacuzino de eliberare, dorindu-i ca și Nișadorii să fie cât mai curând eliberați. Nu știm dacă există această scrisoare, dar dacă există, reprezintă opinia particulară a unui cetățean oarecare și n'are nimic de-a face cu cercurile oficiale germane.

Cât privește faimoasa consfătuire secretă ce ar fi avut loc la Ministerul de Externe german, la 23 Iunie 1934 - în prezența celor mai înalte personalități ale Reichului, - unde s'ar fi dezbătut chestiunea penetrației naziste în România, ea se bazează pe o relatare a Serviciului Secret Român și nu pe un document original. Chiar dacă ar fi avut loc această ședință și chiar dacă s'ar fi discutat chestiunile semnalate de autor, nu rezultă de nicăiri că Mișcarea Legionară ar fi fost amestecată în programul nazist din România. Nu găsim nicio referință la ea. Nu este exclus ca Germanii să fi dat bani anumitor persoane din România cari le făceau servicii. Dar nu Mișcării și nici unui membru important al ei. Mișcarea nu a luat nicio centimă din fondurile secrete germane. Aceasta e mândria ei.

În concluzie - ca să ne spunem și noi cuvântul - istoria stentatului dela Sinaia e în cea mai mare parte falsă și fictivă. Singurul lucru ce pare autentic e relatarea actului fizic al stentatului pe peronul gării Sinaia. Restul, chiar dacă conține anumite informații adevărate, acestea sunt în așa fel prezentate și interpretate încât le ridică orice valoare documentară. Nici nu putea să facă istorie Dl Matei, - căci el a abordat această chestiune cu totul altă intenție: să acopere de acuzații și calomnii Mișcarea Legionară, scoțând-o singura vinovată de tot ce s'a întâmplat în iarna anului 1933-1934. Cititorul avizat își va da seama de tendința generală a istoriografiei comuniste, caracterizată prin lipsa de corectitudine față de alte grupări politice și lipsă de interes pentru adevăr.

Violent atac al oficiosului comunist "Scântea" contra Gărzii de Fier

Sub titlul "O mișcare obscurantistă, antinațională, de tristă amintire", oficiosul partidului comunist "Scântea" din 31 Mai 1968 publică un articol plin de calomnii și injurii la adresa Legiunii, sub semnătura academicianului P. Constantinescu-Iași. În persoana acestuia identificăm pe fostul profesor de teologie de la Chișinău, de filiație marxistă. Alături de el apare un oarecare Ion Spălățelu, ca să se împlinească legea colectivului, care prescrie că nimeni nu produce individual în România actuală, nicio idee, nicio inițiativă nu țâșnește din capul unui singur om. Tot așa și fostul profesor de teologie în acest articol comandat de forurile superioare ale partidului, a trebuit să fie dublat de acest domn Spălățelu, care nu știm în ce măsură e spălat prin apele istoriei și culturii românești.

Dl P. Constantinescu-Iași cunoaște adevărul - despre mișcarea legionară. El știe prin câte prigoane am trecut, ce chinuri au suportat legionarii pentru credința lor în Neam și Christos. Vehemențele și absurditățile ce le debitează pe seama trecutului legionar sunt cu atât mai condamnabile, cu cât vin dela un om - de înaltă pregătire intelectuală. Un academician, chiar unos de comuniști, trebuie să-și controleze limbajul, ridicând discuția la un oarecare nivel de seninătate și obiectivitate. Dlui Spălățelu nu-i putem cere să-și măsoare expresiile, deoarece, probabil, aparține unei generații căreia i s'au maltratată vârtos creierii în retorta marxist-leninismului.

Articolul nu e scris la întâmplare. Dl Profesor a ales o dată importantă din istoria Legiunii și a Neamului. Anul acesta se împlinesc 30 de ani dela procesul Căpitanului, care a avut loc în Mai 1938, terminat cum se știe cu condamnarea lui la 10 ani muncă silnică. Academicianul roșu a evocat acest moment tragic din istoria poporului nostru, pentru a face rechizitoriul grupării legionare în stilul și cu argumentele pe care le-au folosit din abundență și regimurile anterioare.

"În urmă cu 30 de ani, începe Constantinescu-Iași și articolul, în Mai 1938, întreaga opinie politică progresistă din România a urmărit cu atenție încordată desfășurarea unui proces ce ar fi trebuit judecat cu

muit mai înainte. Pe banca acuzaților se afla un singur individ, Corneliu Zelea Codreanu, care apărea în postura de trădător al intereselor naționale. Dar de fapt e' a judecat și condamnat atunci nu o singură persoană, ci întreaga bandă legionară care a adus poporul nostru rușine și suferințe. Semnificația procesului se desprinde cu limpeziciune din contextul vieții sociale, economice și politice a vremii".

Ca toți agitatorii de profesie, autorul vrea să creeze mai întâiu atmosferă în jurul subiectului ce-l tratează. Titlul și primele rânduri servesc la ambientarea cititorului, la antrenarea lui pe o poziție de a versiune față de mișcare. Numai că în zelul lui slugarnic față de imperatiivele partidului face trei greșeli cari îi anulează efortul :

a) spune că "opinia publică progresistă" a urmărit cu atenție încordată procesul. Mă rog din cine - se compunea această opinie publică "progresistă" și în ce măsură interesează "opinia" ei? Specificându-o, opinia publică "progresistă" de pe vremea aceea din țară - 1938 - se reducea la inexistentul partid comunist, la camarila în frunte cu Lupeasca, la hramul politicienilor, la clanul călăilor aleși pentru asasinarea tinerețului, și bine înțeles, la cercurile evreești. Această opinie "progresistă" reprezintă o fracțiune din opinia țării, care singură contează. Milioanele de români, țărani, muncitori și intelectuali, au urmărit și ei cu a tenție încordată procesul, dar nu pentru a rânji de satisfacție când niște judecători netrebnici au dat cunoscută sentința, ci cu strângere de inimă pentru soarta-acestui om, pentru Căpitanul lor iubit.

b) Spune că Corneliu Zelea Codreanu a fost judecat și condamnat pentru "trădare de țară". Ori, e un lucru îndeobște cunoscut că toate învinuirile aduse acuzatului au fost spulberate în cursul desbaterilor, - iar sentința s'a dat din ordin. Sentința a fost apoi anulată în timpul guvernării național-legionare de Înălta Curte de Casație încât nu mai există nici juridic o condamnare a lui Corneliu Codreanu pentru trădare de țară.

Dar să privim lucrurile și sub alt aspect.

Istoriografia comunistă a demonstrat cu numeroase dovezi corupția și destrăbălarea ce-au domnit în timpul erei carliste. Abuzuri și fraude fără precedent

Dece în cazul condamnării lui Corneliu Codreanu, comunistii, și în speță Dl F. Constantinescu-Iași, cred că sentința a fost justă și nu identifică cu ea o formă caracteristică a abuzurilor săvârșite în faza dictaturii carliste? Dece această excepție? Dece Carol a fost rău, ticălos, afacerist, fără scrupule, în toate manifestările vicții lui și numai în acest punct, în tăcătudinca lui față de Codreanu, descoperă comunistii acă a făcut bine? E absurd, dar solidaritatea lor cu crimele Regelui Carol nu e deloc absurdă, căci Carol pregătea prin actele lui criminale venirea lor la putere.

c) mai spune Dl Constantinescu-Iași că, odată cu Corneliu Codreanu a fost condamnată "întreaga bandă legionară care a adus poporului nostru rușine și suferințe". Cum se poate califica o mișcare puternică cu sute de mii de membri, cu milioane de aderenți, cu 90% din tineretul țării încadrat în ea, o bandă? O bandă - presupune, lăsând laoparte sensul ei pejorativ, o asociație de câțiva zeci sau cel mult câteva sute de indivizi. Termenul e complet inadecvat când se referă la mișcare. Mai degrabă denumirea de "bandă" se poate aplica numeric partidului comunist român, care nicidecum n'a trecut pragul mii, în toată existența lui de peste 20 de ani, până la 23 August 1944. Atât numeric cât și pejorativ "banda" e perfect aplicabilă partidului comunist român, căci "rușinea și suferințele" ce le-a adus țării nu are măsură în istorie.

Academicianul roșu reia vechea și stupida teorie că Mișcarea Legionară ar fi fost un epifenomen, un sub-product al hitlerismului german. El care cunoaște viața politică ante-belică a României, nu se poate să nu știe că mișcarea e anterioară instalării lui Hitler la putere, iar lupta lui Corneliu Codreanu contra comunismului începe de fapt din 1919; că înainte de a exista Legiunea a existat o fază prelegionară. Dar aceste adevăruri elementare nu-i convin tovarășului-academician, care trebuie să urmeze linia partidului. Partidul a proclamat doar prin gura infailibilă a Secretarului său general că "Garda de Fier este o creație a cercurilor ultrareacionare ale oligarhiei române" și că odată cu venirea lui Hitler la putere, aceste cercuri s'au orientat spre Germania sprijinind și mai puternic tendințele fasciste în politica țării. Ergo trebuia și el să repete aceleași clișee de propagandă comunistă, cari n'au nimic comun cu istoria.

Dl Constantinescu pentru a demonstra cât de periculoasă era Garda de Fier pentru politica țării, îi atribuie cinci caracteristici esențiale :

- era antinațională
- antipopulară
- anticomunistă
- antimuncitorească
- antidemocratică

Din aceste caracteristici numai una e adevărată. Într'adevăr, Legiunea era anticomunistă. S'a născut chiar cu această caracteristică, din necesitatea de a combate comunismul, implantat și susținut în România de ciolovecii veniți din Rusia. Partidul comunist român n'a fost decât un subproduct al Moscovei. Era o ingerință străină în lăuntrul țării, care amenința cu pierderea independenței și suveranității naționale. De altminteri marea majoritate a primilor comuniști cari au activat în România erau străini.

- Mișcarea Legionară nu putea fi antinațională, - pentru că ideea națională alături de ideea religioasă, - stau în centrul doctrinei sale. Ea a fost și este o organizație de luptă pentru a apăra poporul român de dușmanii interni și externi. Comuniștii erau dușmani interni de filiație externă, adică ascultau de lozinci și ordine venite din vizuina dela Moscova.

- Mișcarea Legionară nu putea fi antipopulară - când poporul a aderat masiv la idealurile ei. Dece au fost suprimate alegerile din 1938 de Rege? Tocmai pentru că ar fi dat superioritate zdrobitoare lui Corneliu-Codreanu. În 1940, după biruința noastră, practic toată țara era cu noi.

- Mișcarea Legionară nu putea fi antimuncitorească, când adeziunile muncitorilor la mișcare au fost atât de numeroase încât a trebuit să se înființeze un "Corp al Muncitorilor Legionari", care în 1940, numai în Capitală număra 10.000 de membri.

- Mișcarea Legionară nu poate fi acuzată nici de antidemocrație, când e bine știut că ea singură a condamnat lovitura de Stat a Regelui Carol, care scotea din

funcțiune vechea Constituție. Corneliu Codreanu într-o celebră scrisoare trimisă lui Vaida Voevod, arată că nu e contra modificărilor constituționale dar acestea trebuie făcute în formele fixate de vechea Constituție și cu participarea poporului. Trimitem pe Dl Constantinescu la acest document capital, pe care-l găsește în "Circulările și Manifestele Căpitanului". Să se știe că bine domnii comuniști să vorbească mai puțin de democrație, ei cari au distrus partidele și interzic orice opoziție. Aceasta nu se cheamă democrație, ci totalitarism roșu.

Din colecția de calomnii a tovarășului academician, mai spicuiș și acuzația că Legiunea ar fi propagat "disprețul față de om". Toate textele înaintașilor demonstrează contrariul. Legiunea exaltă personalitatea umană, ca ea să se formeze în direcția eroismului, sacrificiului, desinteres, cinste și corectitudine. Sunt acestea atribute cari înjosec pe individ?

Dupăce mai înainte, tovarășul academician a afirmat că Legiunea era o mișcare antinațională, câteva rânduri mai jos declară că era "naționalist-șovină". Ei bine nu pot fi ambele teze adevărate. Noi eram și suntem naționaliști, dar nu șovini. Respectăm naționalismul altor popoare, dar cerem ca aceeași măsură să ni se aplice și nouă. Nu am fost nici rasiști și nici n'am propagat ura confesională. Ar fi bine ca în rândul viitor, când mai vorbește de Garda de Fier, tovarășul academician să ne ofere probe, texte. Antisemitismul nostru - cum s'a explicat de atatea ori - nu era de natură religioasă, ci de ordin socio-economic. Evreii cu liberalii formau clasa exploatatoare a țării. Luptând pentru dreptatea poporului, în mod fatal ne-am izbit de ei. Dece-i supără acest lucru, când ei înșiși declară că luptă contra exploatării omului de către om?

Tovarășul academician abordează și chestiunea "violențelor" legionare. Se vede că a scris acest articol sub impulsul unui excitant, căci febra intelectuală i se urcă vertiginos, până a pierde complet contactul cu realitatea. De unde a scos că Legiunea a înființat "o școală a crimei"? Face confuzie probabil cu școlile criminale întreținute de Moscova, pentru a submina securitatea lumii libere. Cultul crimei e totalmente străin de "structura Mișcării Legionare". Așa zisele "crime" legionare n'au fost decât acte de legitimă apărare contra crimelor altora. Din când în când, extrem de rar, și-au pierdut și legionarii răbdarea și au do-

borit pe vreunul din călăii lor. Numărul violențelor legionare sunt infime față de numărul victimelor din rândurile noastre. Tovarășul academician refuză să ia act de cauzele violențelor legionare, cari trebuie atribuite prigonitorilor noștri. Nu putem face aici un curs de istorie legionară ca să-i dovedim cât de nedrept este. Doar o singură întrebare. Asasinarea lui Corneliu Codreanu de treimea Carol - Călinescu - Iorga nu-i spune nimic? Dar masacrele dela 21 Septembrie 1939? Dar trupuri de legionari asvârlite în stradă pentru a fi văzute până și de copiii de școală primară? Dar legionarii arși de vii în crematoriu? Toate aceste bestialități le consideră tovarășul academician fapte bune, juste, demne de administrat și de transmis ca exemplu posterității? Ei bine, violențele legionare s'au produs abia după ce - s'au întâmplat monstruozițiile precedente.

În orice caz, comuniștii sunt cei mai puțin: în dreptăți să condamne violențele altora, când ei înșiși au la activul lor monumente de criminalitate, Canalul, Pitești, Aiudul, Gherla, Suceava, ca să nu mai pomenim - decât câteva locuri celebre de torturi și demente sangvinare.

Fostul profesor de teologie ne mai impută și primitivismul nostru în domeniul culturii. Cum explică Dl. Profesor atunci această mișcare "obscurantistă", "retrogradă", "sălbatică", "instinctuală" a izbutit să atragă în organizația ei nu numai majoritatea intelectualilor tineri dintre anii 1933-1937, dar și pe cei mai străluciți fruntași ai acestei generații? Ce spune de Vasile Marin, Emil Cioran, Mircea Eliade, Traian Herseni, Radu Gyr, Vasile Cristescu, Sorin Pavel, pentru a nu pomeni - decât câțiva. Când au dispus comuniștii sau chiar progresiștii de o falangă de intelectuali atât de merituoasă? Cum se explică mai departe că o mișcare care "denigrează gândirea logică" a fost onorată cu prezența celui mai mare logician român, profesorul Nae Ionescu? - Cum se explică că studențimea - acest corp de elită al națiunii - a aderat în masă la mișcare? Ca să dăm dreptate profesorului Constantinescu-Iași ar trebui să presupunem că mai toată intelectualitatea țării, dela vârful piramidei până la bază, a intrat brusc într-o zonă de obscurantism și cretinism. Mișcarea Legionară gândea și acționa pe dimensiunile culturii naționale și nu divaga pe texte străine de firea și aspirațiile poporului român

Ponte nota îl doare pe Dl Profesor, că nu era progresist
- bolșevică, adică nu se închină trinității Marx-Lenin-
Stalin.

Cașicum toate aceste aberații n'ar fi suficiente,
iată ce mai scrie ilustrul tovarăș academician :

"Pentru toate acțiunile ei huliganice, criminale,
Garda de Fier își recrutează elementele din categoriile so-
ciale cele mai înapoiate, de la periferia societății, în
divizi de clasașii, cu porniri instinctuale, sadice, lipsiți
de cultură, oameni fără căpătâiu, care purtau în ei nemul-
țumiri, nu împotriva claselor exploatare, ci împotriva
societății și umanității în ansamblul ei, împotriva nor-
melor umanitare de viață".

Am ajuns la punctul culminant al clucutrațiiloror-
Dlui profesor. Nu știam că profesorii, avocații, inginerii
medicii, preoții, studenții aparțin periferiei intelectua-
le. Nu știam până ce n'a venit Dl profesor să ne lumine-
ze că țărănimăa cuminte și așezată, sau muncitorimea -
lărnică și vitează, din care se compunea organizația le-
gionară în proporție de 90% reprezintă drojdia societă-
ții, elemente criminale și de clasate. Atunci cine e elita
națiunii? Nu cumva paricidul Sile Constantinescu, pe care
regimul comunist l-a ratificat cu funcțiunea de direc-
tor de închisoare? Aprecierile profesorului s'ar potrivi
infinit mai bine partidului din care face parte, care, ne
existând practic, a trebuit să fie amenajat grabnic în
1944, cu toate scursurile societății. Tot ce-a fost mai -
otrăcat și mai infam în România și-a găsit refugiu și
întrebuințare în acest partid.

Nu putea lipsi din lista infamiilor nici acuzați
a că Garda de Fier e de inspirație străină și a primit
bani dela Nemți. Singurul document pe care s'a bazat pro-
curorul în rechizitoriu ca să-l acuze pe Căpitan de le-
gături cu o putere străină a fost o scrisoare care nu-i
aparținea, fiind scrisă de un oarecare Rădulescu-Thaler,
fapt descoperit încă în cursul procesului. Alte documen-
te nu există. Cât privește banii pe cari i-a cheltuit -
Germanii în România, îi privește pe ei cui i-a dat; or -
fă avut destui clienți. În niciun caz acești bani nu au
ajuns în casieria Legiunii. Corneliu Codreanu refuza -
din principiu orice finanțare străină, nu numai din par-
tea străinilor, dar chiar și a autohtonilor.

Este perfect adevărat că Mișcarea Legionară mili-
ta pentru o politică externă, alături de puterile Axei. -

Dar nu pentru a infeuda România vreunui Stat străin - cum afirmă inexact preopinentul nostru - ci pentru a salva țara de primejdia de peste Nistru. Colaborarea cu puterile Axei era unicul mijloc de a ne apăra țara de cotropirea hoardelor bolșevice. Neurmând la timp accasta politică salutară, conducătorii țării, în frunte cu Regele Carol al II-lea au provocat dezastrul din vara anului 1940, iar mai târziu, la 23 August 1944, invazia României de către trupele sovietice. Evenimentele au dat perfectă dreptate previziunilor lui Corneliu Codreanu. Nu Mișcarea Legionară a provocat desmembrarea țării, ci acei cari au avut răspundera guvernării între 1933-1940, și în primul rând Nicolae Titulescu, agent al comunismului internațional. Aceștia au împins România din dezastru în dezastru până ce am ajuns în robia Moscovei.

Cine a luptat contra orientării "periculoase" - în politica internă și externă a Gărzii de Fier? În primul rând, ne asigură Dl profesor academician, bravul partid comunist român. Lupta acestui partid s'a redus la câteva pamflete ocazionale, căci ca realitate politică avea marele defect că era inexistent. Apoi, alte figuri politice, ca de pildă Iorga, asociatul Doamnei Lupescu și al lui Armand Călinescu. Frumoasă tovarășie pentru savantul de tristă memorie. Asociat cu cioclii României, contra întregului neam românesc.

Ca să-și încoroneze opera de defăimare a Legiunii, tovarășul academician adaugă în final: "Cucerirea puterii politice de către clasa muncitoare a însemnat falimentul definitiv al legionarismului. Mai întâiu trebuie ratificată grava eroare istorică ce-a săvârșeste istoricul nostru: partidul comunist român n'a cucerit puterea ea i-a fost oferită de către armata de ocupație sovietică, cu prețul unor servituți, din al căror lanț nu a putut să se degajeze nici acum.

Legionarismul n'a dat faliment cum au dat faliment sistemele cari ne-au combătut pe nedreptul: sistemul partidelor, sistemul Carol, sistemul Antonescu. Noi am prevăzut grozăvia ce-a urmat după 23 August, cu ani și ani înainte. Am dat alarma, am stărui, am luptat. Am fost răpuși de forțe superioare, dar și de imbecilitatea vechi clase conducătoare. Legionarismul n'a dat faliment. Adevărurile susținute de noi pe toate planurile, rămân valabile în lumina actualității. Legionarismul rămâne o disponibilitate istorică și politică în serviciul țării.

..... Și tovarășul Ceaușescu atacă

Violentul atac al academicianului reșerist, Petre Constantinescu-Iași contra Gărzii de Fier, nu e decât reflexul și consecința unui atac anterior, deși este de fapt de însuși Secretarul General al partidului, Dl Nicolae Ceaușescu. Iată termenii în care s'a pronunțat în cuvântarea ce-a ținut-o în fața Plenarei Comitetului Central din 22-25 Aprilie 1968, în legătură cu noua lege de organizare a învățământului în România.

"Noi nu trebuie să uităm că a existat în România o activitate îndelungată fascistă, că legionarii această bandă de asasini - au exercitat o influență nefastă, au promovat concepțiile lor retrograde, șovine și antinaționale, dăunând grav interesele poporului nostru".

Atât, dar suficient pentru noi, pentru a ne da seama că academicianul Constantinescu-Iași s'a orientat după "vocea stăpânului său". El n'a făcut altceva decât să ia și să amplifice pasagiul mai sus menționat, cu resursele de fantezie ale talentelor sale. Nu mai e cazul să-i răspundem Dlui Ceaușescu, deoarece va găsi răspunsul nostru în articolul anterior.

Și ca dată, legătura între cauză și efect, e evident că Ceaușescu a ținut discursul său în 25 Aprilie, iar ilustrul academician a sărit în breșă la 31 Mai 1968.

Singura întrebare care se pune în legătură cu cuvântarea lui Ceaușescu este să lămurim de ce a folosit tocmai desbaterile noii legi a învățământului pentru a-și plasa săgețile contra Legiunii. Problema ce s'a discutat în contextul noii legi a fost și aceea a justeii valorizării a tradițiilor poporului român în cadrul învățământului și al culturii. Tovarășul Ceaușescu, cu "flair"ul lui marxist-leninist a făcut distincția necesară între tradițiile progresiste ale poporului nostru și "concepțiile retrograde și reacționare din trecut". Primele pot fi încorporate mersului înainte al societății, dar contra celor din urmă trebuie luată atitudine categorică și combătute. Ca să illustreze teza, ia ca exemplu pe Goga. Una sunt poeziile lui și alta unele scrieri politice retrograde. În acest "context" a vorbit Ceaușescu și de Mișcarea Legionară, punând în gardă pe oamenii de cultură și de școală să se ferească de concepțiile ei retrograde.

După vizita lui De Gaulle din România, Ceaușescu se găsește în mare dificultate să mai susțină că mișcarea ar profesa concepții retrograde. Ilustrul oaspete francez s'a inspirat în discursurile sale exact din noțiunile de bază ale întocmirilor sociale pe care le propăgă și Legiunea : Națiunea element ireductibil al istoriei, scriem încăodată cu literă mare ca să vadă și Dl Ceaușescu : IREDUCTIBIL, contra tezei liderului comunist din România, care crede, ca toți marxistii, că națiunile sunt apariții pasagere ale istoriei, cari actualmente mai au încă un rol de jucat.

- De Gaulle susține Statul Național contra Statului Cosmopolit și pentru a-și ilustra gândirea citează pe Eminescu, care e părintele tuturor "retrograzilor" din România, inclusiv al Mișcării Legionare.

Dl Ceaușescu este partizantul Statului Cosmopolit, deoarece subordonează Statul Național intereselor Internaționalei Comuniste.

Pozițiile sunt clare. Degaulistul Europei Răsăritene, Ceaușescu, nu urmează linia de gândire politică a lui De Gaulle, considerându-o "retrogradă". În timp ce noi, cu Eminescu, Goga, De Gaulle și toți naționaliștii adevărați, profesăm același crez.

"Mica Românie" a Dlui Humiță

În coloanele gazetei "America", din 6 Iunie 1968, am citit un articol semnat de Dl Tiberiu Humiță, cu titlul "Mica Românie" americană și răspunderile ei de supraviețuire".

Dl Humiță atribuie comunității românești din Statele Unite o misiune universală și anume de a proiecta în lume tradițiile și caracterul poporului nostru dacoroman. În afara de contribuția ce trebuie să o aducă această comunitate, la formarea națiunii americane, Români Americani ar mai fi aleși de Providență să mențină și să cultive trăsăturile esențiale ale poporului nostru, dându-le o strălucire universală. El pretinde așadar ca Români din America să fie un fel de purtători ai popeii românești în lume.

Trebuie să explicăm mai întâi Dlui Humiță că această misiune, de a apăra și reprezenta valorile românești în lume, nu incumbă numai Românilor Americani, ci oricărei comunități românești de peste hotare fie ea produsul exilului sau a unor împrejurări istorice mai vechi. Aceeași misiune incumbă și fraților macedoneni din Grecia sau bănățenilor din Jugoslavia sau Românilor din Ungaria. Mai mult decât atât : chiar intruchipări efemere din străinătate au această sfântă misiune, cum ar fi diversele comunități create după război în Franța, Germania, Spania, Brazilia, etc. Și mai mult decât atât : chiar indivizi singuratici, fiecare român în parte, e îndatorat să-și reprezinte neamul în lume, cu cinste și strălucire.

Dl Humiță nu spune nimic nou așadar. Premisa D. Sale e veche de când au existat în străinătate românii sau nuclee de români cu conștiința misiunii lor în lume.

Față de celelalte comunități românești și față de ceilalți români, Români Americani se bucură de anumite avantagii :

- de libertate desăvârșită de a se manifesta în sensul ethos-ului poporului nostru.

- de o relativă bună stare, pe care n'o au ceilalți români.

- de o tradiție de organizare, făurită de pionierii așezărilor românești în America, de acei muncitori, cu puțină carte, dar cu mult suflet, cari au creat biserici, coruri, societăți și o întreagă rețea de manifestații românești, bazate exclusiv pe propriul lor sacrificiu. Ar fi foarte indicat ca noul institut de cercetări româno-americane, condus de Dl Halmaghi să întreprindă un studiu, un istoric detaliat al primelor așezări românești în Statele Unite și Canada, cu toate documentele timpului. Ar fi o operă minunată și o închinare vrednică de amintirea acestor români mândri de originea lor. În forma asta, și cei tineri ar avea la îndemână materialul de lipsă, pentru a medita asupra descendenței lor daco-romane.

Dat fiind aceste condiții favorabile de dezvoltare a comunității românești din America, noi am insistat de nenumărate ori asupra rolului important și unic ce pot să îl joace românii americani în actualele împrejurări. Ei pot lucra ca nimeni altul pentru cauza românească, pentru desrobirea poporului nostru de sub jugul tiraniei comuniste. Uniți închegați, organizați, curajoși, decisi, ei pot face ca glasul poporului nostru robit să se audă la Casa Albă, determinând o politică activă de liberare.

Ori, aici drumurile noastre se despart. Dl Humiță crede că această "Mică Românie", cum numește el comunitatea română din America, n'ar trebui să se ocupe prea mult de țară, de soarta ei tragică, de suferințele ei, ci să se ocupe mai mult de sine, să-și desvolte propriile ei posibilități, rămânând credincioasă, bine înțeles tradițiilor daco-romane. Dânsul e preocupat de "salvarea nucleului românesc din America" ce e amenințat să dispară din cauza americanizării noilor penetrații. Intrând pe acest făgaș, Dl Humiță cade într'o rețea de contradicții și săvârșește erori cumplite.

1) Orice comunitate din străinătate, nu e decât un fragment din trunchiul neamului. Istoriceste, ea nu se poate desprinde de neam, nu se poate lansa în univers urmând o traiectorie proprie, ci trebuie să urmeze soarta întregului.

2) Comunitatea română din America e supusă aceluiași legi : să simtă, să trăiască, să lupte în strânsă cocziune cu întreg neamul. Să reflecteze pe plan universal preocupările, durerile și suferințele lui. Dacă nu mai simte în corpul ei svâcnirile de viață ale neamului întreg, nu mai face parte din el.

3) In actualele împrejurări, rolul universal al Românilor Americani, misiunea lor universală este să strige în lume, cu toate puterile, și cu toate mijloacele, în justiția permanentă în care trăește poporul român sub comuniști. Sfărâmarea lanțurilor robiei, iată misiunea universală, deoarece această e preocuparea fundamentală a poporului român în aceste momente.

Dl Humiță preconizează o atitudine de abandon, de separare a destinului românilor-americieni de trunchiul neamului. Dar această politică contravine tocmai ideii pe care o susține, căci înseamnă tocmai a renunța la "misiunea universală" a acestor români.

Nu există misiune universală românească decât sub scutul ei în numele totalității naționale. Această totalitate încredințează românilor americani ca "misiune universală" să o salveze de la robie și moarte. Acesta este depozitul sacru pe care trebuie să-l cultive, dacă vor să rămână Români și mai ales Români de proiecție universală.

Dl Humiță, dacă într'adevăr ar simți în el sfânta chemare românească, ar fi preocupat în cel mai înalt grad de soarta a 23 milioane de români. E frumos să se intereseze de viitorul romanilor-americieni, dar ce poate să însemne aceasta, ce preocupare minoră, când baza, trunchiul daco-roman, cade sub loviturile barbariei comuniste?

Dl Humiță vrea ca Români-Americanii să declame-poezioare, să-i tragă o horă sdravănă, să se adune la parastase, să plângă când aud o doină cântată la ureche și apoi să revină în istorie la somnul milenar. Asta nu e misiune universală, ci cheltuială de energie pe plan-folcloric, evitând marea și dramatica confruntare cu destinul național. Orice ar face Români-Americanii, oricâte lucruri bune, oricât ar cultiva tradițiile daco-romane, dacă nu se opintesc voinicește pentru neamul înlăntuit, nu și-au îndeplinit misiunea și cu atât mai puțin misiunea lor universală.

Misiunea universală pe care trebuie să o îndeplinească orice român și orice fragment de românitate, e dictată de la centru, adică din aspirația fundamentală a neamului într'un anumit moment istoric. Actualmente tot-poporul român suspină după libertate. Această idee e mi-

siunea universală a fiecărui român. Restul e secundar. Dl Humiță proclamă să ne îngrijim întâiu de noi, de grămăjoara asta de români-americieni să nu dispară, iar pe ceilalți să-i lăsăm în plata Domnului! România Mare, așa cum am cunoscut-o până la invazie, e o noțiune a trecutului. Și-a trăit traiul, și-a mâncat mălaiul!

Singura misiune ce i-a mai rămas poporului flămând, gol și chinuit de țărani este să ne alimenteze pe noi, "România Mică", cu elemente proaspete pentru a compensa pierderile suferite prin desnaționalizările succesive. Neamul românesc e degradat de Dl Humiță la o rezervă biologică, pentru a susține misiunea universală a Românilor Americani! Care nu mai e o misiune universală, ci o misiune locală și minoră.

Dl Humiță, pur și simplu, a inversat raporturile, punând întregul în serviciul părții și înjugând România Mare la carul Micii Români.

Frumoasă perspectivă oferă poporului român Dl Humiță; "dacă pieriți voi în țară, nu se întâmplă nimic - grav, zice el, căci pe pământul binecuvântat al Americii, s'a născut "Mica Românie, care va prelua toate zăcămintele voastre de cultură și aspirații, proiectându-le în universal. Numai să ne împrumutați niscaiva elemente. Nu dorim altceva".

Dar cum poate fi îmborsărit stocul românilor-americieni cu elemente noi, când România e închisă din toate părțile și numai rareori scapă fugari din ea? Pentru Dl Humiță nimic nu e imposibil. Bine înțeles, problema nu se poate rezolva cu elemente ireductibile, intransigente, caracterizate printr'o atitudine simplistă față de "realitatea politică" din țară. Dl Humiță se distanțează de speța "fanaticilor", cari nu văd decât o singură soluție în raporturile cu țara (adică eliberarea ei) și propune o atitudine mai suplă, mai elastică. În ce constă ea?

Pentru a salva "Mica Românie" să se ajungă la un acord cu regimul din țară, peste deosebirile de vederi politice, facilitând reîmborsăritarea comunității cu elemente noi. În acest scop, propune să se creeze chiar un organism oficial, al Românilor-Americanii cari să ducă tratativele trebuincioase cu guvernul dela București, format din "oameni înțelepți".

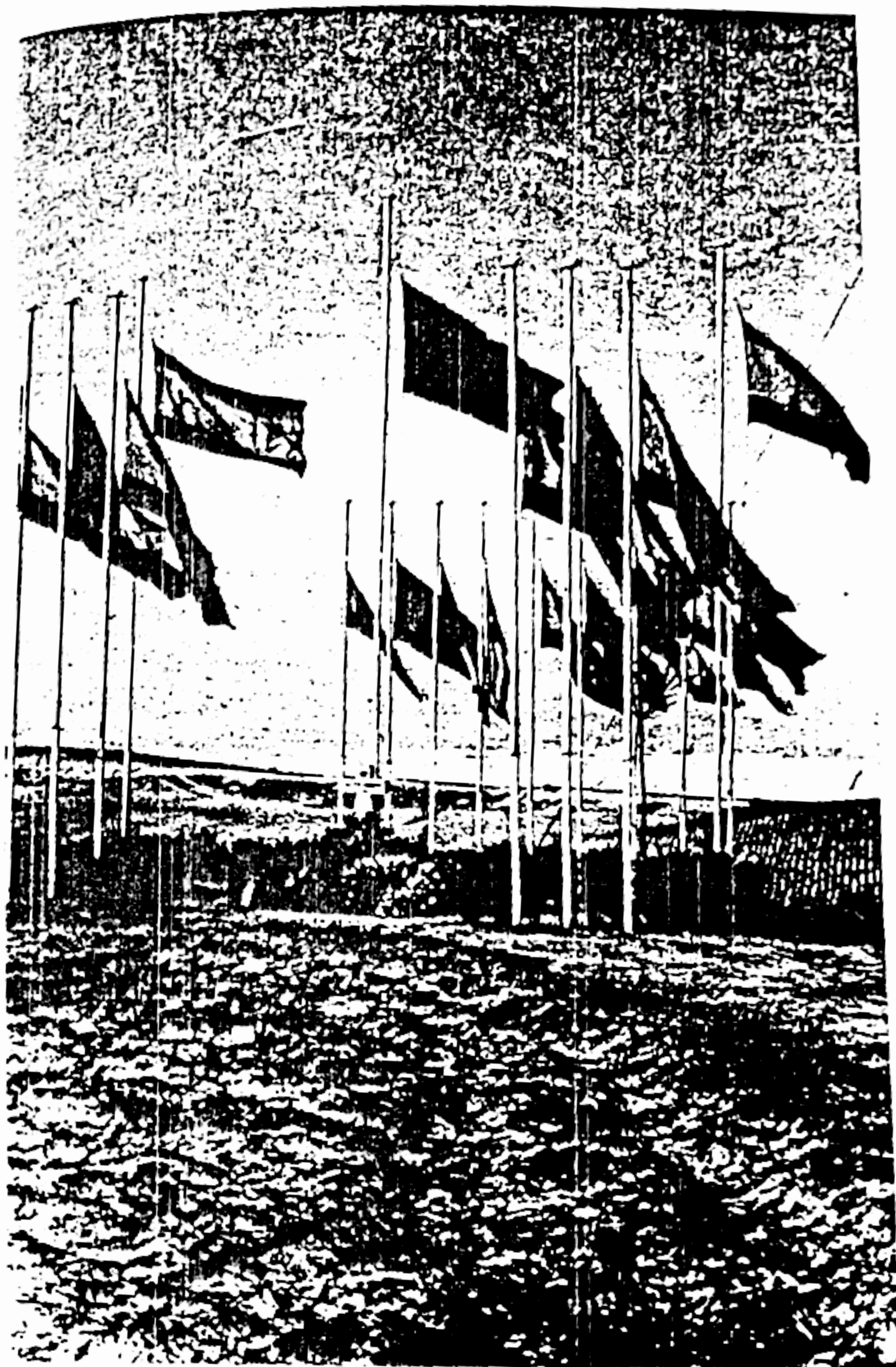
Oricine își dă seama că dacă s'ar realiza această inițiativă și guvernul din București ar accepta această neutralizarea "Micii Românie" în lupta de eliberare a patriei. Români-Americanii n'ar mai putea să întreprindă nimic contra regimului de opresiune dela București, căci acesta, ca represalii, imediat ar întrerupe emigrările. Pentru a salva "Mica Românie", Dl. Humiță propune Românilor Americani să întrerupă orice inițiativă pentru salvarea "Marei Românie", abandonarea nenorociților din țară sub ferula comunistă și restrângerea vieții lor pe plan strict american.

Cum nu își dă seama Dl. Humiță că dacă Români-Americanii mai au o vitalitate, e tocmai prin tensiunea continuă în care trăiesc din grija pentru frații lor din țară? Că tocmai acest "fanatism", le asigură supraviețuirea? Și dacă generațiile mai noi se pierd nu e nici din cauza limbii nici a mediului, ci pentru că părinții lor și conducătorii lor n'au știut să le însuflească goliul descendenței lor daco-romane.

În loc de a propune Românilor Americani acest târg rușinos pe spinarea poporului întreg, mai bineși-ar lua traista în băț ca Badea Cârțan și ar umbla din oraș în oraș și din casă în casă de români, învățându-i să rămână români și să nu se înstrăineze. Dacă toți conducătorii româno-americani ar face la fel, emoragia desnaționalizărilor s'ar opri și "Mica Românie" ar crește și ar înflori.

Dar întâi că în ultimul timp, alt val de români au intrat în America, improspătând stocul existent, fie fugari din țară fie români din Banatul sârbesc. Supraviețuirea comunității românești din America e asigurată pentru un timp fără să fie nevoie ca această mândră și glorioasă comunitate să capituleze în fața regimului tiranic dela București, cum propune Dl. Humiță. Numai să fie vrednici conducătorii comunității românești să-i țină aproape pe acești români, să-i încălzească cu dragoste frățescă și să-i învețe că înaintea banului și a buncistării materiale să așeze mândria de neam și legea străbună.

Și să ne mai slăbească Dl. Humiță cu "fanatisme-le". Și el a fost pe vremuri un "fanatic" al ideii naționale. Dar intrând în America a suferit o operație de transplantare de conștiință. Nu toată lumea poate să o suporte .....

O comemorare de 13 Ianuarie cu steagurile fâlfăind

A murit o Doamnă

S'a stins la Madrid, în ziua de 1 Mai 1968, în urma unei grele suferințe, Doamna Constanța Șeicaru.

Comunitatea Românilor din Spania pierde pe o lustră membră a ei, care dela primele începuturi ale societății, a fost prezentă la toate actele ei importante.

Această comunitate, spre deosebire de alte organizații din exil, își merită numele de comunitate, pentru că s'a încheșat în stil comunitar, grație președintelui ei cât și prezenței, muncii și sprijinului unor doamne române din Madrid. Doamna Șeicaru, decând s'a stabilit în capitala Spaniei, și-a deschis casa tuturor Românilor, primindu-i cu drag, tratându-i cu bunătate și modestie, oferindu-le din puținul ce-l avea o masă sau o gustare, din îndemnul inimei ei românești.

Femeie de o rară inteligență și de o vastă cultură, nu numai că participa la discuțiile ce se încingeau cu soțul ei și cari adeseori luau caractere abrupte, mai ales când preopinienții erau legionari, dar intervenea cu finețe căutând să scoată în evidență elementele pozitive și unificatoare. În vreme ce Dl Șeicaru uimea pe oaspeți cu fabuloasa lui memorie și cu îndrăselile lui de gândire, Doamna Șeicaru lega firul, încheșg-conversația, dându-i o orientare precisă. Nu-i plăcea să rămână chestiunile neclarificate, să se piardă în desaga vorbelor, ci le scutura pentru a ajunge la o încheșre. Se trăia momente fascinante când subiectul era de talie, ca de pildă un episod dintre cele două războaie. Suvoitul imaginativ al Dlui Șeicaru și verva lui de bordantă se completau cu punctualizările logice ale Doamnei Șeicaru. Cine a trecut prin casa lor nu se poate să nu fi învățat multe, foarte multe lucruri din trecutul nostru apropiat, deoarece martorii acestei epoci zac în imensul cimitir al intelectualității românești din țară, ucise de bolșevici.

Doamna Șeicaru a participat la viața publică a României, a cunoscut o mulțime de lume care astăzi nu mai există, și dacă și-ar fi scris memoriile, fără îndoială că ar fi lăsat posterității o documentare prețioasă.

Dacă s'ar fi dedicat literelor, ar fi devenit o scriitoare de talent, dar a preferat să trăiască și să se consume în umbra soțului ei. Opera Dlui Șeicaru e formată în cea mai mare parte din articole, nenumărate articole, scrise dealungul vieții sale de ziarist. Aceste se sting, dispar din memoria contemporanilor, odată-

cu momentul care le-a creat. Rămâne totuși o valoroasă documentare pentru un viitor istoric. Dar în exil, Dl Șeicaru nemaifiind legat de direcția unui ziar, s'a consacrat lucrărilor politice și istorice. Prin acest gen de lucrări, Dl Șeicaru și-a descoperit adevărata vocație, de scriitor politic, istoric și critic literar. O descoperire târzie, dar totuși fecundă și de mare preț pentru generațiile viitoare. Monumentala istorie a partidelor politice cât și seria de portrete ale oamenilor politici din România îl așează definitiv în rândul marilor Cronicari dintre cele două războaie.

Resturile pământești ale Doamnei Șeicaru zac în cimitirul Civil del Este din Madrid, dar spiritul ei continuă să dăinuiască în opera soțului ei. Fără grija ei, fără îndemnurile ei, fără colaborarea ei, aceste lucrări nu s'ar fi putut plăsmui cel puțin în condițiile în care au văzut lumina zilei, vorbim nu numai de mii de pagini bătute la mașină, ci de observațiile ei, de completările ei, de migala cu care urmărea echilibrul întregii lucrări. Dl Șeicaru scria ca un titan, cu debitul său extraordinar, dar după aceea intervenea Doamna Șeicaru șlefuiind asperitățile inerente momentului creator.

Dispariția Doamnei Șeicaru lasă un gol imens nu numai în comunitatea Românească din Spania, ci și în întreg exilul românesc.

Deși aparținând unei lumi politice diferite, deși adeseori în totală divergență de păreri asupra unor chestiuni fundamentale, loialitatea ne obligă să recunoaștem sacrificiile ce le-a făcut Doamna Șeicaru pentru cauza românească și pentru cultura românească. Fie-i țărâna ușoară și o grabnică întoarcere în pământul Patriei!

Către noii veniți (*)

O lămurire și un apel

În ultimii ani au isbutit să scape din țară, fugind prin Jugoslavia, Turcia sau Austria un număr însemnat de români, cea mai mare parte oameni tineri.

Fiți bineveniți în lumea liberă, frați români evadați din iadul comunist, în care a fost transformată vechea Românie. Dacă v'ați hotărât să apucați drumul pribegiei, înfruntând nenumărate primejdii și lăsând zălog în țară, pradă inamicului, atâtea ființe scumpe, n'ați făcut-o cu inima ușoară. Ați cântărit mult și bine hotărârea voastră. Ce v'a determinat, probabil, să faceți acest pas plin de grele consecințe, mai mult decât mizeria, muncile extenuante, nesiguranța și obrăznicia politicienilor, a fost un sentiment nedeslușit de înăbușire morală, de asfixiere a personalității voastre. Simțeați că nu aveți aier, că nu vă puteați mișca în societatea rigidă, controlată de monștrii marxist-leniniști, că orienturile se strâng și vă apasă ca pereții unei carcere, reducându-vă la dimensiunile unei termite. Era personalitatea voastră în joc, era demnitatea umană care se sbătea în voi, și-și cerea dreptul la viață liberă. Iată adevărata explicație a prezenței voastre în Occident. Dacă v'ar fi oferit monștrii toate satisfacțiile materiale posibile, și unii dintre voi chiar le-ați avut, nu ați mai putut suporta acest control tiranic al aparatului de Stat asupra tuturor actelor din viața voastră. Ați urmat îndemnul ascuns al inimii, care palpita cu fiecare bătăie a ei, pentru libera desfășurare a potențialului creator al individului.

Primele reacții

Din nenumărate scrisori și mărturii verbale, cunoaștem primele voastre reacții. Deși neavând certitudinea că nimeni și nimic nu vă amenință în Occident, că de acum înainte vă veți bucura de protecția și ospitalitatea țărilor libere, totuși păstrați încă vreme îndelungată spaima în oase. Somnul vostru e turburat de coșmaruri. Nu cutezați să vă deschideți sufletul românilor cari vă întâmpină. Chiar și în lagărele sau casele unde suntați adăpostiți, trăiți încă sub teroarea delatorilor și a microfoanelor. Din propria voastră experiență știți că în țară agenții pătrundeau până în cercul intim al

familiei și cunoscuților voștri. Groaza ce vi s'a sedimentat în suflete, depe urma unei rafinate educații a fricei și nesiguranței, cu ajutorul căreia forțele sata nice tin în oarbă ascultare pe cei 20 de milioane de români, vă va urmări multă vreme, provocându-vă chiar turbări psihice.

O a doua reacție care se manifestă paralel cu prima este uimirea voastră în fața bunăstării ce o întâlniți în Europa și America. Acum vă convingeți singuri cât de mincinoasă era propaganda regimului, care cu o perseverență diabolică, răspândea zvonul în popor că lumea moare de foame în Occident. Am aflat cazuri curioase de români ieșiți cu pașaport din România ca să-și vadă rudeniile și cari de teamă că nu vor găsi nimica de mâncare pe aici și-au îndesat cufererele cu amărătecele alimente de-acasă.

Permanent hărțuiți de spectrul foamei în țară, nimic mai firesc decât ca în lumea liberă să vă bucurați ca niște copii când puteți duce la gură o hrană în destulătoare și consistentă. Organismele sărăcite de proteine și minerale, cer cu nesăț alimentele bogate în aceste substanțe, ca să-și repare țesuturile atrofiate.

Primele decepții

După viața chinuită din țară și după fuga norocoasă în zona lumii libere - întreprindere care v'a epuizat fizic din cauza permanentei încordări nervoase în care ați trăit în ultimele luni - vă așteaptă și primele decepții.

Nu veți fi întâmpinați cu acea dragoste caldă și duioasă care se cuvine unor oameni cari vin depe "țărâmul celălalt", al groazei, al morții, al prigonirilor neîntrerupte. Nu vi se adresează niciun cuvânt de încurajare pentru isprava voastră extraordinară - căci orice fugă e legată de infinite riscuri și primejdii și nici nu vi se oferă o siguranță materială ca să puteți rezista până ce vă veți așeza undeva. Mă refer la autoritățile străine ce vă primesc în diferite țări. Acestea nu văd în voi decât niște "persoane de plasate" și viitori emigranți, în țări îndepărtate. Vi se oferă o filieră pe unde să vă scurgeți în țara aleasă pentru emigrare, dar niciun interes pentru ceea ce reprezentați voi, pentru cauza voastră, pentru motivele politice și morale cari v'au împins să vă părăsiți patria. N'ați întâlnit și nu veți întâlni la organele oficiale cu care ați

intrat în contact o preocupare adâncă pentru soarta poporului român și a tuturor popoarelor subjugate din imperiul negru al comunismului mondial. O răceală, o indiferență care vă revoltă. Occidentul acesta în care vă ați crezut atât de mult și de care vă ați legat voi iluzii, vă face o primire glacială. Un pat, o masă în- tr'un lagăr de triere, un document de identitate și o nișteră pe unde să vă puteți strecura cât mai repede și o niște musafiri nepoftiți. Iată la ce se rezumă ca dinea Occidentului anticomunist și creștin față de niște te martiri și soli ai unui popor înlănțuit.

La locul făgăduinței

Însfârșit, după luni de așteptare prin lagăre și îndeplinirea a nenumărate vizite și formalități, ajungeți la locul făgăduinței, în țara care v'a deschis frontierele și unde sperați să vă clădiți o nouă existență. Unii în Statele Unite, alții în Canada, alții în Australia, alții prin țările nordice.

Intr'adevăr în aceste țări găsiți un loc de muncă și un salariu care nici nu se poate compara cu mizerabila contribuție a muncii voastre în România bolșevizată. Deosebirea e ca dela cer la pământ. Banul ce-l câștigați, în special cei ce aveți o profesie tehnică, nu numai că acopere necesitățile zilnice la un nivel decent de viață, dar mai îngăduie să vă puneți în rând cu lumea de acolo. În curând veți poseda și voi mașini, case, mobile prețioase și toate acele aparate electro-domestice cari fac mândria unui cămin modern. Nimic nu stă în cale ca din an în an, cu prețul muncii și sânguinței voastre, să fiți tot mai înstăriți și mai mulțumiți de soarta voastră.

Nu e nimic condamnabil în dorința voastră de a vă asigura o existență onorabilă. Trebuie să țineți pas cu vremea în ce privește civilizația tehnică, fără a cădea însă în greșala de a abandona, odată cu însusirea ei, fondul de cultură națională și creștină cu care v'au înzestrat ființa Neamul și Biserica.

Dorul de patrie

Oricât de bine vă ați fi instalat în noua lume, vă urmărește dorul de țară și gândul la cei rămași sub stăpânirea Antichristului. Prin contrast cu noua voastră

viață, liberă, îmbelșugată, mulțumitoare, vă aduceți aminte de viața voastră anterioară, plină de lipsuri și suferințe. De această viață chinută, continuă să aibă parte milioane de români, familia voastră, rudeniile îndepărtate și cercul vostru de cunoscuți. Vă gândiți la ei, la fețele lor supte de munci și foamete, la ochii lor stinși de lacrimile vărsate, și la zadarnica așteptare a anilor ce trec. Și atunci vă năpădesc tristețile și vă pare rău că ați plecat de-acasă, lăsându-i pradă desnașdejdlor. Datoria voastră, vă spune conștiința, ar fi fost să rămâneți cu ei, împărțându-vă din același pahar amar, până la capătul zilelor voastre. Vi se pare că și mâncarea ce o mâncați, îmbelșugată și îmbietoare, este o sfidare adusă întregului popor, care face cozi nesfârșite la toate magazinele Statului ca să cumpere, te miri ce. Când duceți bucatura la gură, pe dinaintea ochilor voștri sufletești, defilează țărâtimea, flămândă și goală, asupra căreia s'a năpustit cu mai mare ferocitate urgia moscovită.

Toți refugiații au trecut prin astfel de momente penibile. Cu timpul evocarea lor va deveni din ce în ce mai slabă, până ce se vor pierde în tumultul și grijele noii vieți. Ca apele cari se despică vijelios, la trecerea unei corăbii, pentruca apoi, în urma ei, să se unească iarăși și să se liniștească.

La răscruce

După atâtea neliniști, peripeții și așteptări, prin care ați trecut din momentul ce v'ați hotărât să străbateți în lumea liberă, ați ajuns la o stabilitate în viață. Vă puteți întocmi cum voiți cursul ei fără să mai simțiți în spate ochii politrucului. Aveți un loc de muncă asigurat și bine plătit. Priviți mulțumiți în jurul vostru de tot ce vă aparține : casă, mobilă, mașină, poziție socială și relații. Imaginea țării flămânde și goale nu vă mai torturează conștiința ca în primele luni. Ați început să trimiteți ceva bani în țară, la familie, și această contribuție vi se pare îndestulătoare în actualele împrejurări. Ce se poate face mai mult, vă întrebați singuri?

Poate că nu toți vă dați seama, dar ați ajuns la o răscruce de drumuri. În momentul când ați atins acest grad înalt de libertate, stabilitate și bunăstare, vă aflați și în punctul când trebuie să vă hotărâți asupra restului vieții voastre. În țară această chestiune nu vi se puna, pentrucă trăiați sub opresiunea unui regim

tiranic, care nu vă oferă nicio alternativă, nicio
posibilitate de a vă determina singuri existența. Acolo
aveți altă perspectivă decât să mergeți înainte pe că-
găul indicat de partid, mânați din urmă ca vitele. Dar
aici, în lumea liberă, sunteți singuri chemați să vă
plăsmuiți existența. Nu ne referim la profesiune, familie
și alte chestiuni de ordin privat, ci la proiecția ge-
nerală a existenței voastre, la filosofia ei.

O primă tentativă, și cea mai puternică, este de
a vă lăsa absorbiți total de noul mediu și să treceți
la arhivă gândurile și problemele cu care ați venit din
țară. Această tendință nu numai că vă asediază din toa-
te părțile, dar este și atrăgătoare, căci nu reclamează
niciun efort. decât acela al adaptării totale în țara
în care v'a primit. A doua posibilitate ce vă stă des-
chisă este să refuzați degradarea voastră la rolul de
îngrășământ pentru alte nații și să vă mențineți neal-
terați statura voastră daco-romană, contra tuturor tenta-
țiilor de asimilare.

Ați intrat acum, după ce toate celelalte satisfac-
ții vi s'au împlinit, în stadiul existenței reflectate.
Acum se decide dacă va triumfa în voi mândria de neam
sau micimea omenească, care sălășluiește în fiecare indi-
vid.

Priveliștea exilului

Cei cari vor să se despartă de durerile și chinu-
rile neamului, cei ce vor să-și uite de patria însânge-
rată și umilită sub călcâiul unei tiranii fără precedent
în istoria lumii, vor găsi suficiente motive ca să-și
justifice atitudinea lor.

- Ce-a făcut exilul românesc într'un sfert de
veac? Cu ce-a ajutat țara ca să scape din robie?

(*) Acest articol a apărut în "TARA SI EXILUL",
An IV, Nr. 12 din Octombrie 1968, la 4 ani dela
eliberarea detinutilor politici din Patrie, ur-
mare interventiei Congresului Statelor Unite a-
le Americii. El a devenit un ghid pentru legio-
nari si lumea romaneasca din exil.

rămășițat, - Ce încredere să avem într'un exil divizat, fără unitate și comandă?

Intrebările de mai sus sunt legitime și trebuie să și le pună chiar și acei cari sunt decizi să continue pentru cei slabi, pentru cei predispuși la capitulare la o existență cenușie și anonimă, aceste întrebări, ce și le pun ei singuri, sau li se strecoară cu viclenie de cei aflați în slujba inamicului, vor deveni piatra lor de poticnire. Pentru cei lucizi și conștienți, întrebările acestea îi vor face să mediteze mai adânc până ce le vor găsi un răspuns satisfăcător. Abia după ce au cercetat și au analizat și au trecut prin sita minții, cu toată serioșitatea posibilă, condițiile de formare, dăinuire și manifestare ale exilului, de abia atunci vor fi în stare să se orienteze în mod precis în confuzia care, apare, domnește și în exil. Pe cât putem, vom încerca să ajutăm pe noii refugiați să-și construiască propriul lor itinerar politico-spiritual în mijlocul lumii libere în care au poposit.

Cum am ajuns în robia comunistă

Pentru a vă orienta în lumea liberă, e neapărat necesar să dispuneți de o largă perspectivă de judecată. Veți judeca greșit lucrurile dacă veți porni exclusiv dela datele actuale ale problemei românești, așa cum se prezintă în anul de grație 1968-1969. Trebuie să vă urcați până la izvoare, până la la originile tragediei românești.

Dezastrul care s'a abătut asupra poporului nostru, ale cărui consecințe v'au întunecat anii copilăriei și ai tinereții și v'a împins în cele din urmă, din disperare, să luați calea străinătății, își are începutul de fapt, îndată după sfârșitul primului războiu mondial.

După împlinirea idealului național, al desrobirii Ardealului, Basarabiei și Bucovinei de sub jugul stăpânirilor străine și unirea lor cu Patria-Mamă, s'a pus în mișcare pe nesimțite un proces de degradare a Statului Român, care s'a continuat fără întrerupere două decenii culminând în catastrofa dela 23 August 1944, când armatele bolșevice ne-au invadat și ocupat. Această descompunere progresivă a Statului Român s'a realizat în mai multe etape, sub regimuri politice diferite, dar cari toate în fond săvârșeau aceleași rele :

- ruina instituțiilor Statului

- exploatarea maselor populare
- alunecarea spre stanga a politicii romanesti interne si externe

- prigonirea sângeroasă a tineretului legionar, pentru opoziția lui categorică la tendința de apropiere de Rusia Bolșevică, considerând această politică ca fatală viitorului țării și un păcat și o trădare a misiunii poporului românesc în lume.

Etapele de înstrăinare și nimicire ale Statului Român Independent se pot grupa în patru mari capitole :

1) Etapa partidelor politice care durează de la 1918 până la 1938. În această perioadă, comunismul internațional e reprezentat în România de către ministrul de externe Nicolae Titulescu, care în loc să apere interesele națiunii în forurile internaționale s'a pus în slujba forțelor oculte ale comunismului mondial.

Sub regimul partidelor, Mișcarea Legionară suferă crâncena prigoană din iarna anului 1933 - 1934, cu morți, răniți și mii de arestări, impusă lui Duca de forțele conspirației comuniste.

2) Etapa dictaturii Regelui Carol, 1938 - 1940, în care timp țara a fost direct dominată și condusă de Internaționala Comunistă, prin intermediul agenților ei, Elena Lupescu, metresa Regelui. Armand Călinescu, un alt instrument al conspirației comuniste, și alte figuri suspecte.

Sub Regele Carol s'a deslănțuit o nouă prigoană contra Gărzii de Fier, care se afla la doi pași de a cuceri puterea pe cale legală, adică prin alegeri și parlament. În această prigoană au fost asasinați Corneliu Zelea Codreanu fondatorul și Șeful Legiunii, împreună cu cea mai mare parte a elitei legionare.

3) Etapa dictaturii militare a Generalului Antonescu, 1941 - 1944. Deși s'a ridicat la putere pe mormintele legionarilor cu al căror sacrificiu a fost alungat de pe tron, la 6 Septembrie 1940, Regele - Asasin, Antonescu dominat de un orgoliu nemărginit și bolnav de o boală care-i provoca accese de ferocitate, se aliază cu forțele înfrânte ale dictaturii carliste și la 21 Ianuarie 1941, dă lovitura de Stat contra propriului său guvern, pentru a expulza de la putere pe legionari. Indată

după această victorie, obținută cu ajutorul lui Hitler, declanșat o mare prigoană contra legionarilor, căreia i-au căzut victimă mii de tineri. Mulți legionari cad pe frontul din răsărit, unde sunt trimiși cu ordine speciale, pentru a fi lichidați; alții sunt împușcați sau mor în închisori. Cei ce au izbutit să fugă, sunt asvârșiți de Germani în lagărele de concentrare de la Buchenwald, Dachau și Sachsenhausen - Oranienburg.

4) Etapa dictaturii comuniste, această etapă începe la 23 August 1944 și ține până astăzi. Realizarea loviturii de Stat de la 23 August 1944 și predarea țării hoardelor bolșevice este opera tuturor regimurilor mai sus menționate. Fiecare a scos câte o cărămidă de la temelă României Mari și fiecare a prigonit cu înverșunare, singura forță care putea să salveze Neamul de bolșevism. În lovitura de la 23 August și-au dat întâlnire și au participat toate aceste regimuri, prin elementele lor cele mai caracteristice. Monarhia, prin Regele Mihai, partidele, prin șefii lor Maniu, Brătianu și Titel Petrescu, Generalul Antonescu prin totală neglijanță a securității Statului și așezarea în locuri de comandă a trădătorilor sau agenților subversiunii. În timp ce Mareșalul Antonescu submina el însuși securitatea Statului, convertindu-l într-o pepinieră de agenți și sabotori, continuă să-i țină pe legionari în închisori.

Această asociere macabră de forțe politice, de la Rege și până la comunistii de salon, propagă ideea că trebuie schimbat frontul și căutată tovarășia cu Rusia pentru "salvarea" țării. În realitate ei se gândeau mai mult la salvarea lor proprie. Nu s'a mai văzut în istorie o asemenea coaliție de lașitate și naivitate. Nu toți cei ce au participat la lovitura de la 23 August pot fi trecuți în tagma trădătorilor, dar toți absolut toți nu pot fi absolviți de grava culpă istorică a unei totale ignorări a complexului politic internațional în care operau "salvarea României!".

Până la urmă n'au reușit să se salveze nici ei. Unii după alții au căzut victimă ghilotinei bolșevice. Singur Regele a putut să părăsească țara în condiții lamentabile.

Sub regimul comunist s'a declanșat a patra prigoană contra legionarilor. Atât cadrele vechi ale Legiunii cât și tinerile elemente, studenți și elevi de liceu, au fost deopotrivă de lovite. Toți cei ce au trecut prin închisorile din țară recunosc că regimul aplicat legionarilor a fost cel mai dur și nemilos.

Astăzi, firește, supraviețuitorii loviturii Stat dela 23 August, refugiați în Occident, sunt anticomuniști. Dar anticomunismul lor e foarte relativ, o de natură conjuncturală. Ei sunt astăzi anticomuniști, pentru că s'au păcălit, colaborând cu comuniștii. Numai pentru că nu le-au reușit nefericita experiență politică au revenit la linia națională a poporului nostru.

Dimpotrivă, Mișcarea Legionară nicio dată nu și-a pus speranțele spre răsărit. Nicio dată n'a pactat cu bolșevismul, știind ce prăpăd va veni asupra țării. Ea a verticalizat permanent pe conducătorii responsabili ai țării asupra planurilor comuniste în România și a luptat cu un eroism fără margini în toate împrejurările ca să cruțe poporului român această soartă tragică.

Factorul extern

Firește, această degradare internă a României nu explică în întregime capitularea dela 23 August 1944. Pentru a avea o înțelegere exactă a momentului, trebuie să luăm în considerare și factorul extern.

Prin înțelegerea secretă dela Teheran, din Decembrie 1943, Roosevelt, președintele Statelor Unite, a pre-dat Europa răsăriteană lui Stalin. Nu era vorba numai de o ocupație militară temporară, ci de o înglobare perpetuă a acestor țări în orbita moscovită. Această înțelegere a fost confirmată și întărită la conferințele ulterioare ce-au avut loc între Ruși și Americani, la Yalta și Potsdam.

Răspunderea acestei monstruoșități ca o democrație, apărătoare prin definiție a drepturilor omului, să predea unei dictaturi sangvinare 100 de milioane de oameni, nu poate fi atribuită poporului american, care e- ra departe de a cunoaște crima ce se săvârșea. În apara- tul guvernamental al Statelor Unite, până la imediata și proprie a președintelui Roosevelt, s'au infiltrat, după metode bine studiate, o mulțime de agenți ai Internați- onalei Comuniste, cari executau ordinele Moscovei. E ce- lebru și bine cunoscut cazul lui Alger Hiss, care a par- ticipat la conferința dela Yalta și la redactarea Statu- tului Națiunilor Unite. Grație acestei rețele conspira- tive, Stalin era în măsură nu numai să cunoască hotărî- rile politice și militare americane, dar să și influen- țeze într'un grad înalt aceste hotărîri. Putem afirma că politica americană în cursul războiului și mai târ- ziu încetase de a mai fi o politică americană propriu

zisă, convertindu-se într'o variantă a intereselor Moscovei, grație acestor "insiders".

Orientarea politicei americane spre o abandonare a Europei răsăritene a fost denunțată în România de ziariști și oameni politici cari mai aveau obiceiul să citească și în limbi străine. Dar factorii politici cari au pregătit desprinderea de Germania și trecerea în lagărul "aliat" surâdeau atotștiutori la aceste sumbre prevestiri. Ei nu puteau concepe ca democrația americană să-și trădeze principiile ei fundamentale, predând națiuni cari au suferit de pe urma ocupației germane, ca Yugoslavia, Cehoslovacia și Polonia, unei dictaturi înzecat mai groaznică decât a lui Hitler. Maniu, Brătianu și toți factorii cari s'au angajat în scoaterea României de pe frontul din răsărit gândeau superficial problema. Ei nu vedeau - și refuzau orice consiliu adecvat - viermele care rodea la rădăcina falnicilor instituții americane, pe agenții Internaționalei Comuniste, camuflați în democrați și patrioți americani.

Putea să fie altfel?

Vă veți întreba, desigur, dacă putea fi salvată România, deoarece soarta ei fusese hotărâtă între puterile biruitoare în războiu. Dacă n'au putut fi salvate țările cari au luptat contra puterilor Axei, Polonia, Cehoslovacia, Yugoslavia, ce puteam face noi, cari eram Aliații Axei?

Trebuie să distingem între planurile de nimicire a libertății acestor popoare și realizarea lor, care nu era atât de ușoară. Aceste planuri nu puteau fi desvăluite opiniei publice americane și mondiale, căci s'ar fi produs un scandal enorm. Ele trebuiau să fie executate prin presiuni succesive și aparent de altă natură, fără să se descopere natura lor reală. Popoarele din Europa răsăriteană trebuiau convinse să participe ele înșile la planul de nimicire a propriei lor independențe, prezentându-li-se ca o acțiune de salvare națională, de unde nu putea decurge niciun rău ulterior. Așa s'a întâmplat în realitate. Toate au consimțit să meargă de bună voie spre locul unde îi așteptau ghilotina tătucului Stalin. Nici conducătorii români n'au rezistat tentației de a face saltul în tabăra "aliată", unde îi aștepta ursul moscovit.

Două State cari, spre norocul lor, au dispus de o garnitură de guvernanți clar-văzători, s'au salvat

dela naufragiu. Aceste State sunt Finlanda și Turcia. Și asupra acestor țări s'au exercitat uriașe presiuni ca să se predea bunelor intenții ale bolșevicilor, căci planul secret dela Teheran prevedea ca și aceste țări să fie trecute în sfera de influență sovietică.

Cum a reacționat Finlanda, care luptase contra Rusiei și era și cea mai expusă? A făcut bloc în jurul Marelui Mannerheim și a armatei și a declarat că nu va depune armele până ce nu i se va garanta independența națională, ceea ce implica că armata sovietică nu va putea pătrunde pe teritoriul ei. Cert a trebuit să facă concesii grele, materiale și teritoriale, dar să rămăsă o țară liberă.

România ar fi putut să se salveze în aceleași condițiuni, dacă ar fi stăruit, în rezistență până la încheierea unui armistițiu onorabil. România deținea poziții strategice formidabile și fără de adeziunea ei operațiile armatei rusești spre centrul Europei ar fi fost blocate. Războiul s'ar fi putut prelungi încă un an și această perspectivă provoca grave îngrijorări în lagărul aliat, din cauza noilor arme germane, pe punctul de a fi produse în masă. România deținea o poziție-cheie și dispunea încă de suficiente rezerve militare ca să poată rezista pe linia Focșani-Nămoloasa. Intre timp, putea să negocieze "cu arma la picior" ca Finlanda un armistițiu care să ne salveze independența națională, netolerând ocupația țării de hoardele bolșevice.

În loc de această atitudine înțeleaptă, făuritorii loviturii de Stat s'au precipitat în gol, rupând frontul fără a fi avut nicio garanție și fără a fi fost semnat un armistițiu.

De aici începe calvarul poporului român.

Catastrofa culturală a României

Odată cu invazia hoardelor bolșevice în România, n'au avut de suferit numai foștii oameni politici, ci în treaga elită națională. Preoți, profesori, medici, ingineri, ofițeri, scriitori, oameni de știință, artiști au fost aruncați cu mii în închisori și uciși. Canalul Dunărea-Marea Neagră - după însăși declarația regimului, a fost mormântul intelectualității românești. Paralel au fost confiscate biblioteci particulare și multe cărți de valoare au fost date flăcărilor. De abia de prin anul 1960, s'a pus capăt acestor acte de vandalism.

Asasinarea atâtor oameni de valoare e o pierdere ireparabilă pentru un popor. Căci pătura cultă a unui neam nu se crează în opt ani de liceu și patru de universitate. Ei sunt produsul unei tradiții, unor eforturi culturale prelungite, cari se transmit și se acumulează. Un filosof, un artist, nu se naște dintr'o generație spontană. Geniul trebuie să întâlnească și mediul prielnic care să-i îngăduie să se desvolte. Ocupația bolșevică a României a nimicuit 100 de ani de existență culturală a României, considerând începutul de creație al culturii românești moderne cam dela anul 1840.

Supraviețuitorii cataclismului au fost obligați fie să se închidă în tăcerea lor fie să producă o marfă culturală standard, impusă de normativul partidului. În modul acesta, ei au fost împiedicați să refacă măcar parțial plasma creatoare a culturii românești, răvășită de invazia barbarilor. Din acest punct de vedere, vinovăția autorilor loviturii de Stat dela 23 August, este poate și mai gravă, deoarece încrezători în cuvântul Regelui și garanția partidelor politice, elita țării a rămas pe loc, în loc să se salveze, refugiindu-se spre Occident.

Ce-a făcut exilul românesc într'un sfert de veac?

Revenind acum la întrebarea care vă frământă sufletul și pentru a cărei lămurire am introdus lunga explicație de mai sus, veți înțelege acuma mai bine de ce exilul românesc, chiar perfect organizat, unificat și echipat, nu putea să facă mai mult pentru țara înlanțuită.

Exilul nu e o forță desinestătătoare, El depinde de alții, în speță de puterea sau puterile cari se opun puterii ocupante. Ca să fie alungați bolșevicii din România, ar trebui ca în Occident să existe voința de recuperare a Europei răsăritene. Până acum, această voință nu s'a cristalizat.

Oricâtă energie ar desfășura exilul, oricât s'ar agita și ar protesta, manifestările lui nu-și pot produce efectul dorit, adică eliberarea României, pentru că nu există o forță care, din interese diametral opuse Rusiei, să sprijine politic și militar această luptă.

Ca să dăm un exemplu, în cursul primului războiu

mondial a existat un exil românesc la Paris, care a avut succese spectaculare. Dece? Pentru că a întâlnit înțelegeri și sprijin la puterile Antantei cari se găseau în războiu cu Puterile Centrale, cari, la acea dată, ocupau o bună parte a vechei Românie. Până acum exilul românesc n'a găsit un partener de luptă în Occident - situație identică cu a tuturor emigrațiilor din răsăritul Europei.

Asta nu înseamnă că străduințele de un sfert de veac ale exilului românesc ar fi fost zadarnice. Datoria lui este să nu părăsească poziția ce i-a încredințat-o destinul, fără a renunța la speranța că se va ivi o nouă conjunctură internațională, care va oferi o oportunitate de salvare și României.

Ce încredere să avem într'un exil divizat?

Apropas toți noii refugiați întâmpină pe vechii refugiați cu aceleași reproșuri :

- de ce e împărțit exilul?
- de ce nu vă uniți?
- cum poate să fie interesată străinătatea pentru cauza românească, când lipsește o autoritate centrală și lipsește o unitate de acțiune?

Teoretic, firește, că dacă exilul ar fi unit, rangul său, în toate direcțiile, ar fi mult mai mare, fără însă a schimba sensibil situația țării noastre, a cărei soartă depinde - cum am văzut - de întreg complexul internațional. Dar această dorință, de o mie de ori pusă, nu numai de noii veniți, dar chiar dela începutul exilului, de toate grupele politice, n'a putut fi realizată pentru motive care este bine să le cunoașteți. Noi am luptat din răzputeri pentru unitatea exilului, în că dela primele lui începuturi, încât avem o experiență bogată și unică. Unitatea, așa cum o dorește arzător cu rătenia sufletului vostru, nu se poate face din următoarele cauze :

1) Originea și componența exilului. El se împarte grosso modo, în două grupe :

a) acei cari au pregătit lovitura de Stat dela 23 August, au colaborat cu comuniștii, pentru ca apoi când

au văzut că lucrurile iau o întorsătură proastă pentru ei, să se refugieze în Occident. Aceste persoane, foști diplomați și foști oameni politici, au format o grupă în exil, denumită Comitetul Național Român, care e preșidat, după cum știți, de Dl Constantin Vișoianu.

b) ceilalți, în mare parte legionari, apoi foști ofițeri, oameni politici sau diplomați, și alte categorii de refugiați, neamestecați în această lovitură, care au refuzat să recunoască autoritatea acestui așa zis Comitet Național, patronat de Regele Mihai.

Pozițiile celor două grupe sunt ireductibile, pentru că oamenii catastrofei dela 23 August pretind ca tot ei să conducă și lupta de eliberare, fără să facă nici cea mai mică concesiune celorlalți români.

2) Libertate și independență, și din acest punct de vedere exilul poate fi împărțit în două grupe :

a) Acei cari și-au înstrăinat libertatea politică și libertatea de acțiune, în schimbul unei solde ce-o primesc dela Occidentali. Din această categorie face parte Comitetul Național al Dlui Vișoianu, ai cărui membri sunt susținuți din fondurile instituției americane Free Europe. Comitetul Național desfășoară o anumită propagandă în favoarea eliberării, dar în politica practică trebuie să se încovoie permanent exigențelor impuse de Departamentul de Stat American, de care depinde Free Europe.

b) Refugiații cari susțin mișcarea de rezistență din exil din propriile lor sacrificii. Ei muncesc, și din munca lor onorabilă fiecare cât poate, contribuie la susținerea organizațiilor sau gazetelor anticomuniste din exil.

Este clar că numai oamenii liberi, adică neînfeudați material niciunui grup de presiune, pot să reprezinte în exil steagul țării, cu demnitate și credință.

3) Refugiații pierduți pentru neamul nostru. Din nou se impun aceleași două mari categorii :

a) Acei pribegi, cari după o mulțime de ani petrecuți în exil, și-au construit o nouă filosofie a vieții. Și-au pierdut interesul politic, și-au pierdut atașamentul pentru patrie și au ajuns la concluzia că nu se mai poate face nimic pentru țară și tot ce le-a mai ră-

mas bun de făcut este să se intereseze de afacerile lor personale. Aceștia au luat cetățenii străine și sunt pe punctul de a dispărea în conglomeratul uman unde s'au fixat. Unii din ei s'au aranjat foarte bine, au ajuns la splendide situații materiale și pe deasupra mai au satisfacția să se creadă cei mai deștepți și realiști oameni.

De fapt acești refugiați au încetat de a fi oameni, degradându-se la o vegetație umană. Omul adevărat, omul autentic, nu se poate mutila renunțând la dimensiunea națională și spirituală a ființei lui. Ei cred că sunt fericiți, dar în realitate au devenit o gelatină care menească, pe care o modifică cum vrea mediul în care s'au aciuiat.

b) În opoziție cu aceștia, adevărații refugiați își păstrează intactă esența personalității lor. Ei știu că nu se pot transforma în altceva decât ceea ce sunt, că naționalitatea este o chestiune de fond și nu se poate schimba cum ai schimba o haină. Că orice încercare de acest gen, duce la apariția unei ființe hibride, care nu se poate încadra în nicio specie și care e amenințată să dispară. Interesul ce-l poartă neamului subjugat derivă din propria lor structură sufletească, ferm încadrată în dispozitivul național. Acești exilați, fără a-și neglija interesele profesionale și familiare, își găsesc suprema lor satisfacție numai când pot să facă ceva pentru cauza românească.

4) Deviație culturală. Din nou suntem nevoiți să aplicăm aceeași împărțire a exilului în două grupe :

a) Mulți oameni cu carte manifestă un interes minor pentru mișcarea de rezistență, concentrându-și sforțările spre domeniul producției culturale. Ei sunt prea inteligenți ca să neghe valoarea luptei de eliberare, dar consideră că aportul lor e mult mai important pentru cauza națională decât acțiunea politică propriu zisă. Prin manifestările lor culturale întrețin interesul în Occident pentru România și poporul românesc, în timp ce 25 de ani de exil au demonstrat sterilitatea luptei politice.

b) Adevărații luptători consideră orientarea strict culturală insuficientă și neadecvată actualelor împrejurări, când națiunea trece prin primejdii de moarte. Ei recunosc că orice afirmare culturală în străinătate implicit atrage după sine un ecou favorabil pentru neamul nostru. Dar poporul nostru înlăntuit cere ceva

mai mult decât aprecieri și elogi bine meritate la adresa cutărui sau cutărui savant, scriitor sau artist, recrutat din sânul exilului, elogi cari prin ricoșeu se resfrâng și asupra neamului. El cere ca faima cucerită de o personalitate culturală să se reverse apoi în nefăcătoare în balanța destinului neamului. Acest mare scriitor, mare savant român trebuie să intervină apoi cu tot prestigiul, autoritatea și aureola numelui său pentru a eguda nepăsarea lumii Occidentale. Actul lui nu e propriu zis politic, căci nu-l face în numele unei grupări, dar va avea efecte politice de ordin național. Mișcarea de rezistență din exil e contra acelor intelectuali cari speculează talentele lor exclusiv în profitul lor personal, fără a ridica un deget pentru poporul înlanțuit.

Acești mari creatori nu trebuie să uite că ei sunt tributari neamului pentru darurile spirituale cu care au fost inzestrați. Ei sunt expresia sufletului românesc și a culturii naționale, chiar dacă astăzi se manifestă într'un mediu străin. Nu există nicăiri pe lume o cultură abstractă, desprinsă de un popor și fără o identitate națională. Subiectul culturii naționale românești nu e cutare sau cutare individ, ci neamul românesc în totalitatea lui. Actualmente subiectul creator de cultură, națiunea, e în primejdie să fie nimicit de barbarii din răsărit. Datoria oricărui om de cultură care s'a ridicat din sânul națiunii noastre este să apere patrimoniul comun, plasma germinativă a culturii naționale, trunchiul din a cărui sevă s'a format și floarea de preț pe care o reprezintă el. În împrejurări normale, firește că oamenii de cultură puteau să rămână închiși în turnul lor de fildeș, dar astăzi toate energiile trebuie să se concetreză spre un singur scop : salvarea substanței naționale creatoare de cultură, de intențiile genocide ale Moscovei.

5) Infilttrații și Captații. În sfârșit, abordăm cel mai dureros și primejdios capitol al exilului: instrumentele cu care operează inamicul în mijlocul nostru. Aceste instrumente sunt de două feluri : unele formate la București și trimise de inamic în străinătate ca să se implanteze în mijlocul nostru, iar altele sunt reprezentate de refugiați cari au fost captați de inamic și s'au pus în slujba lui pentru diverse beneficii materiale. Din nou suntem obligați să împărțim exilul în două :

a) refugiați lipsiți de caracter sau pervertiți moral cari n'au niciun scrupul de conștiință ca, în schim

bul a diverse avantagii primite dela comunisti, să aten-
teze la integritatea politică și spirituală a exilului.
Aceștia echivalează, din punct de vedere al moralei na-
ționale, cu trădătorii sau dezertorii din război. Aceș-
tia au părăsit pozițiile pe cari trebuiau să le apere și
s'au făcut iscoadele inamicului în mijlocul nostru, în-
prăștiind indiferență și scepticism față de lupta de e-
liberare.

Idealul lor, după ce au căzut în păcatul trădării,
e ca să împingă și pe alții în același păcat și rând
pe rând întreg exilul, să apuce aceeași cale a desonoa-
rei și capitulării.

b) refugiații onești, cari chiar dacă nu fac ci-
ne știe ce isprăvi mari, înțeleg să păstreze o ținută
de demnitate față de manevrele tovarășilor și încercări
le lor de corupție a exilului.

Ei nu cer marea cu sarea și nu sunt insensibili
la fenomenul politic, dar înaintea intereselor particu-
lare, pun interesele naționale. Ei vor dreptate pentru
neam și nu-și sacrifică convingerile lor pentru un ban
sau o favoare. Acești refugiați gândesc și acționează
depe platforma națiunii. Numai ei pot judeca situația in-
ternă și externă în termeni realiști, pentru că judecata
lor nu e alterată de "dialoguri" constructive pentru
interesele lor, dar destructive pentru națiune.

Am ajuns la capătul acestei expuneri. Mai pot fi
și alte criterii de clasificare ale exilului româ-
nesc, dar acestea ni se par a fi cele mai importante.

Și acum judecați singuri : cum se poate realiza
unitatea exilului cu

- colaboraționiștii roșii din țară, refugiați în
străinătate, cari nici în exil nu au făcut amendă onora-
bilă, recunoscându-și erorile.

- cu elemente aflate în slujba unui Stat străin
și cari sunt obligați, prin solda ce o primesc, să tacă
sau să nu facă ce trebuie pentru cauza națională.

- cu elemente pierdute în masa popoarelor străine,
cari nu mai vor să fie turburați din presupusa lor feri-
cire.

- cu intelectualii strict interesați în cultiva-
rea gloriei personale, rupți de neamul din care s'au

plămădit.
- cu șacalii exilului cari nu au văzut în nenorocirea națiunii decât un prilej în plus pentru o nouă afacere.

- cu elemente debile de caracter cari se călăusesc după lozinca "pentru o pâine, șefule".

Unirea cu aceștia sau cu o bună parte a lor - presupunând că unii sunt recuperabili - nu numai că nu e posibilă, dar nici recomandabilă, căci s'ar naște un haos în exil, din care n'ar profita decât tovarășii.

Adevărații luptători, acei cari se pot înțelege și pot lupta împreună, sunt acei cari rămân în picioare după ce exilul a fost trecut prin sita acestor selecții succesive. Nu sunt numai legionari, sunt și alți români cari s'au remarcat prin adâncul lor patriotism și prin atitudinea lor intransigentă.

Capitalul vostru

Frații români cari, în ultimii ani, pe diferite căi, au isbutit să străbată cortina de fier și să fugă în Occident, reprezintă o mare șansă pentru exil. Organismul obosit al exilului a primit o undă de sange viguros, care va da un nou impuls tuturor activităților lui. De aceea e bine ca după ce voi cunoașteți cât de cât componența exilului și carențele lui, să ne îngăduiți să facem și un examen invers, al posibilităților voastre, al capitalului ce-l reprezentați.

Mai întâiu numeric, prezența voastră nu e de neglijat. Nu trebuie să uitați că exilul românesc e cel mai slab reprezentat în Occident, cantitativ. Aceasta pentru că invazia bolșevică a acoperit în două săptămâni tot teritoriul național și lumea surprinsă de avalanșe, nu a avut vreme să se refugieze. În cursul sfertului de veac ce s'a scurs dela ocupația țării, iarăși foarte puțini au putut ajunge în Occident. Nu numai că granița a fost ermetic închisă, dar România nu are nicio frontieră cu lumea liberă. La cei 10.000 de români de sânge, refugiați mai vechi, o mie în plus contează foarte mult.

În al doilea rând, marea majoritate a celor recent sosiți sunteți mai tineri decât media exilului. Aceasta înseamnă că integrându-vă în lupta de eliberare nu numai că puteți să asigurați continuitatea luptei, da

că acest exil s'ar prelungi, dar sunteți capabili să-l oferiți energii proaspete ca să cunoască o nouă rescență. să-l eflo-

In al treilea rând, reprezentați un capital moral și politic pe care puteți să-l opuneți cu succes tendințelor de desagregare ale exilului: ați trecut prin închisori, mizerie, ați participat din fragedă tinerețe la tragedia națiunii, cunoscându-o în sufletul și carnea voastră. Veniți cu o experiență politică pe viu. Vouă nu vi se poate spune de negustorii de coexistență că în țară e bine, că lucrurile s'au schimbat, că Ceaușescu e naționalist și e în divorț cu Moscova. Voi știți din propria experiență cât de false sunt aceste păreri cari au intoxicat și exilul. Voi știți că s'a montat un vast teatru anti-moscovit și pro-naționalist, pentru ochii străinătății, că Ceaușescu e atât de bine strâns în brațe de ursul moscovit că nu poate să facă un pas fără a probarea Kremlinului.

Voi sunteți martorii și solii milioaneilor de români cari nu pot grăi, cari nu pot ridica un protest ca re să ajungă în lumea liberă și cari au suferit atât de mult, că nu le-au mai rămas nici lacrimi ca să plângă.

Și mai aveți ceva de pret. Tocmai această suferință prelungită în tăcerea de mormânt în care ați fost obligați să trăiți de presiunea aparatului, v ati făcut mai lucizi, mai sensibili și mai primitivi la adevăr. Bu năstarea, imbibarea, slăbește preocuparea pentru bine și adevăr. Voi veniți cu o sacra neliniște ca să descoperiți o lume nouă, după ani de închisoare în care ați trăit în biata Românie. Ei bine, acest capital interior e cel mai mare tezaur al vostru și de el să faceți uz în aprecierea tuturor evenimentelor și oamenilor ce-i veți întâlni în Occident sau în exil. Să rămâneți alipiți de națiune și să-i reprezentați cu demnitate dorurile, suspinurile și aspirațiile spre libertate. Urmați îndemnul ascuns al inimii, mișcărilor tainice ale sufletelor voastre, așa cum ele s'au îmbogățit și perfecționat în decursul anilor de teroare.

INAINTE !

O forță nouă să țâșnească din voi. Cu gândul la cei două milioane de români uciși în cursul tiraniei bolșevice, la atâția tineri, elevi sau studenți, cari s'au

stins în chinuri groaznice în toate închisorile din țară, pentru că au crezut într-o Românie mai dreaptă și mai bună, la mii de cărțurari cari zac sub pământ, la mii de talente cari au fost sugrumate sau deformate înainte de a-și fi dat măsura puterii lor creatoare, la țărâna noastră minunată, despuiată de pământ și redusă la sapă de lemn, la toți cei ce suferă și mor în țara răstignită, pașiți înainte pe drumul libertății naționale!

Nu vă lăsați ademeniți de cântecele de sirenă, de jeluirile celor neputincioși, de sfaturile "binevoitoare" ale celor perfizi, de dulcea căldură pe care o degăjează anumite medii occidentale în stare de descompunere. Căutați pe cei ce n'au capitulat, pe cei ce au dat acestui exil un sens, o continuitate și o onoare. Luați torța libertății din mâna celor oboșiți și ridicați-o sus în lume. Exilul are nevoie ca să deveniți cu toții nu numai români de treabă, ci mari români, puternice focare de rezistență și acțiune, pentru a compensa debilitatea lui numerică.

Celor ce vă spun că nu mai e nicio scăpare, că lumea merge spre "stânga" și e o nebunie să mai crezi în Neam, Patrie, Libertate, Independență, Religie și Biserică, voi să le răspundeți cu sfânta nebunie a celor ce cred în Christos. El este Acela care conduce în luptă pe oștenii creștinătății și tot cu ajutorul Lui vor fi risipite până la urmă și oștirile întunericului, cari țin în lanțuit poporul nostru. Iar acum s'a schimbat ce va în lume și se va mai schimba.

Înainte pentru a întări ceea ce s'a făcut bine în exil și a face chiar mai mult decât s'a făcut.

13 Septembrie 1968

. . . "Nationalitatea e indemnul cel mai potent spre lucrarea pentru fericirea genului omenesc; pe care nu-l trage inima a lucra nici pentru a natiunii sale glorie si fericire, acela nu e decat un egoist pentru umanitate, de care e pacat ca l'a decorat natura cu forma de om; nationalitatea e libertatea noastra cea din urma si limanul salutei noastre viitoare; numai libertatea aceasta n'a rapit'o pana acum nici un barbar dela Romani. . . Pana cand se va stinge sentimentul de amoare si de onoare din piepturile tuturor Romanilor, nici decum."

SIMION BARNUTIU; din discursul de pe Campia Libertatii din Blaj: 1848 .

A R T I C O L E

Colecția

"Țara și Exilul"

Anul V

1968 – 1969

79

Cuvântarea ținută de Nicolae Ceaușescu, în 16 Noiembrie 1968, va rămâne în analele istoriei românești ca o piatră de hotar în gâtuirea culturii românești. Fără a du-i-se lui Ceaușescu că botnița marxist-leninistă nu e destul de bine fixată pe croierul creatorilor de artă și literatură, le-a ferecat-o bine, în așa fel încât nicio undă de gândire liberă să nu străbată în public. O amară desmințire pentru toți acei cari își imaginau că marele pontif al sclaviei naționale se va arata mai "liberal" cel puțin în artă și literatură. Ceaușescu cu o brutalitate fără precedent le-a dat un picior undeva "oamenilor subțiri" ai partidului, chemându-i la ordine și reamintindu-le îndatoririle lor de a servi numai și nu mai liniei ideologice a partidului. "Înapoi la tractor, laminate, combinate, furnale, lupta de clasă, indice de producție". Ce poezie, ce romantism, ce filozofie, ce contacte culturale, ce creație personală, ce inspirație! Talentele lor trebuie să se consume placid în cadrul filozofiei materialiste a istoriei și cine iese din acest cadru va simți varga partidului pe piele.

Bine înțeles, tovarășii-scriitori au aplaudat furtunos intervenția anti-culturală a tovarășului - președinte, căci deasupra capetelor lor plutea sabia lui Damocle. Noul președinte al Asociației Scriitorilor, Zaharia Stancu, a asigurat pe "marele îndrumător" al culturii naționale, pe ghițul infailibil în materie de artă și literatură, că scriitorii își vor îndeplini "norma" cu "entuziasm" și "dragoste" pentru România Socialistă. Iată acum asprele porunci ale tovarășului :

Revizuirea literaturii clasice

Ceaușescu reclamă ca operele scriitorilor români anteriori lui 23 August să fie revalorizate din perspectiva ideologică a partidului :

"O analiză științifică obiectivă a moștenirii culturale cere disociere clară a ceea ce a fost înaintat, valoros, a tot ceea ce a exprimat necesitățile progresului social, de lucrările și ideile inspirate din ideologia claselor exploatatoare. De aceea, relevând ceea ce este prețios în literatura trecutului, nu trebuie să trecem cu vederea lucrările cu tendințe retrograde, reflectând concepții naționaliste, șovine, etc.

Dacă luăm pe Eminescu, de pildă, după criteriul ceaușist de artă, e tolerată poezia, "Împărat și Proletar" și pusă la index opera lui politică. Creația majorității scriitorilor noștri din trecut va fi mutilată

și prezentată în fragmente susceptibile de a se încadra
marxism-leninismului.

Ce teme trebuie să trateze scriitorii

Ceașescu nu rămâne în vag, nu le reamintește în
linii generale îndatoririle lor față de partid, ci le
indică clar și precis ce teme trebuie să trateze:

- un sfert de veac dela eliberarea țării de sub
jugul fascist.

- marile victorii obținute de popor sub conduce-
rea partidului comunist.

- alegerile pentru Marea Adunare Națională din
Martie 1969, ca o nouă și elocventă materializare a de-
mocrației socialiste.

"Aceste evenimente oferă creatorilor de artă și
cultură teme de inspirație pentru opere de mare valoare
artistică și nu ne îndoiim că scriitorii patriei noastre
vor făuri și în viitor asemenea opere".

Intr'adevăr, Ceașescu e de o generositate fără
margini, îndemnându-i pe scriitori să mediteze asupra a
25 de ani de sclavie națională, asupra banditismelor și
violurilor săvârșite de armata roșie, asupra marilor re-
alizări ale partidului "dela Canal" și finalmente asupra
proximelor alegeri, în care cetățenii nu pot vota decât
pe candidații pre-selecționați de partid. Ce entuziasm
delirant trebuie să fi cuprins sala când Ceașescu le-a
oferit "indicii de producție" în materie culturală.

Inapoi, la literatura cavernelor

Ceașescu cere scriitorilor "să trăiască cu maxi-
mum de intensitate comandamentele supreme ale societății
noastre de azi ....", adică directivele partidului, în
"desvoltarea multilaterală" a României, cari bine, înțe-
les, se găsesc concentrate în discursurile lui fluviale.

"Numai așa, poeziile, romanele, piesele de teatru
vor putea exercita o puternică influență asupra minții
și a inimii omului de astăzi, vor putea deveni purtăto-
re de mesaj ale celei mai înalte etici - umanismul soci-
alist".

Credem că bieții scriitori când au auzit de "uma-
nismul socialist", li s'a încrețit pielea pe ei de groa-
ză și și-au făcut cruce cu limba în cerul gurii, zicând

în sinea lor ; "Ferește-mă, Doamne, de binefacerile umane
mului socialist", adică de Canal, torturi chinezești și
descompunerea lentă în închisori.

"Societatea noastră are nevoie de o literatură mi-
litantă ...."

A greșit aici tovarășul Ceaușescu. Nu societatea
(care e poporul românesc) are nevoie de o literatură mi-
litantă de tipul celei indicate de el, ci vârfurile par-
tidului, pentru ca cu ajutorul ei, să poată desăvârși ac-
țiunea de îndobitocire morală și intelectuală a nației.

"Arta scrisului, mai poruncește tovarășul, poate
fi eficace în lupta societății noastre împotriva acelo-
ra cari se sustrag dela obligațiile sociale. Ea trebuie
să-și aducă aportul ei la lichidarea fenomenelor negati-
ve din viața socială, a mentalității înapoiate, a mora-
vurilor reprobabile".

Ceaușescu atribuie nefericiților scriitori misi-
uni polițiste. Ei trebuie să constituie o para-poliție
a Statului, care să-și dirijeze tirul contra acelor
cari nu se încadrează în dispozitivul partidului.

Tăierea contactului cu culturile și filozofiile străine

Am ajuns la momentul culminant al cuvântării to-
varășului Ceaușescu, când acesta cu voce de profet a-
runcă anatema asupra oricărei culturi, oricărei filozo-
fii, oricărui gând care nu se inspiră din marxism-lenin-
ism :

"Nu trebuie să uităm însă niciun moment că mai
persistă încă în societate rămășițe ale concepțiilor ve-
chi, moștenite dela clasele exploatare, concepții i-
dealiste, mistice, retrograde, cari mai pătrund într'un
fel sau altul din lumea capitalistă. Tocmai de aceea u-
nă din cerințele progresului societății noastre este con-
bateră hotărâtă a influențelor filozofice străine în
toate domeniile vieții sociale și mai cu seamă în sfera
artei și literaturii. Ideologia noastră nu poate accep-
ta sub nicio formă coexistența pagnică cu concepțiile i-
dealiste, mistice, cu filozofiile cari și-au trăit tra-
iul".

Gândirea unui scriitor, după declarațiile lui
Ceaușescu, trebuie să fie unilinară, monolitică și să
nu se miște decât în sfera marxismului. Rolul scriitoru-
lui este să contribuie prin operele lui "la triumful în
arta timpurilor noastre a ideilor filozofiei marxist-le-
niniste".

Contra vizitelor în Occident

Pentruca tinerii să nu se contagieze de ideile mistice sau idealiste din Occident, Ceaușescu opune un veto categoric dorințelor exprimate de anumite sectoare ale scriitorilor ca să se organizeze vizite în străinătate "pentru informare și documentare".

Nu e nevoie de aceste vizite, afirmă Ceaușescu. În țară la noi, găsește tânărul tot ce-i trebuie pentru documentare. Mai bine ar face scriitorii să viziteze țara, și să cerceteze realitățile ei sociale, ca să obțină apoi materialul pentru lucrările lor".

Ce se ascunde sub acest veto, e ușor de înțeles. Tinerii cari vizitează Occidentul fie că nu se mai întorc acasă fie că vin cu alte idei decât acele cu cari au fost indoctrinați de partid. Probabil că experiența ultimilor ani nu a fost prea încurajatoare.

Ce înțelege Ceaușescu prin libertate

Repetând una din lozincile comune ale gândirii hegeliene și apoi marxiste, declară că "libertatea înseamnă necesitate înțeleasă".

"Omul societății socialiste dorește să acționeze în deplină cunoștință și în sfera creației spirituale, dorește făurirea unei culturi care să nu fie rodul activității întâmplătoare, ci a necesității înțelese, o cultură nouă, inspirată din realismul societății noi, din umanismul socialist, închinat poporului și numai poporului".

Ceaușescu suprimă procesul creator al artei, care se caracterizează prin spontaneitate, prin unicitatea efortului creator. Odată libertatea înlocuită cu necesitatea, scriitorul devine o simplă anexă a unui sistem. El produce în contul sistemului, care îl plătește. Personalitatea lui e anulată. El devine un biurocrat al regimului și "operile lui" nu mai au nicio valoare literară sau artistică.

Singura libertate ce-o concede Ceaușescu scriitorilor e în maniera de a trata subiectul și în stil. Cu părere de rău în această chestiune nu poate interveni încă. Să mai aștepte până ce se vor perfecționa mașinile electronice. Atunci va apăsa numai pe buton și va ieși din teasc literatura care și în formă va corespunde perfect ideologiei partidului.

După cum constatăm, parte din membrii Congresului american s'au lăsat seduși de văicărelile ipocrite ale revizionistilor unguri, în cel mai bun caz, sau s'au lăsat antrenați fără să gândească prea mult într'o conspirație țesută de Budapesta.

Este de presupus că acești politicieni americani nu au nicio idee despre trecutul acestei provincii, iar plângerile prezentate de revizionistii unguri sunt acceptate fără prea multă chibzuință pentru simplul fapt că în epoca în care trăim toate plângerile care au ca subiect "drepturile omului", "drepturile minorităților", sau "drepturile civile" sunt la modă și niciun politician "deștept" nu-și poate permite să fie înafara sau în contra curentelor vremii...

Membrii Congresului american nu se pot plânge că le-ar lipsi literatura istorică asupra României în general, sau asupra Transilvaniei în special, dacă cu adevărat ar dori o documentare, pentru că le stă la dispoziție Biblioteca Congresului cu cea mai bogată colecție de cărți din lume..."

Traian Golea, *Transylvania, Clarification of the Issues Raised in Congressmen Siljander and Dwyer's House Resolution 147, Concerning the Observance by the Government of Romania of the Human Rights of the Hungarians of Transylvania*, Romanian Historical Studies, 1984.

Mișcarea Legionară și apărarea drepturilor românești asupra Transilvaniei

La împlinirea a cincizeci de ani dela alipirea Ardealului cu Patria-Mamă, ne socotim datorii ca, într-o expunere succintă, să evocăm atitudinile luate de Mișcare oridecâteori această provincie a fost amenințată cu o nouă desmembrare din trupul țării. Calomniile și infamiile cari n'au cruțat nici convingerile noastre cele mai intime și îndârjite, referitoare la inviolabilitatea granițelor apusene ale țării, convingeri cari nu sunt rodul unui naționalism exaltat sau de circumstanță, ci isvorau din adevămurile axiomatiche ale oricărei politici românești, echilibrate și just înțelese.

Unul din aceste principii politice de bază care a călăuzit Mișcarea în decursul sbuciumatei ei existențe era că "România Mare" nu reprezenta, cum părea să-i indice numele, o extensiune cuceritoare, o incorporare în noile frontiere ale Statului Român a unor ținuturi străine. Am primit exact ceea ce ni se cuvenea după veacuri de nedreptate și după ce am pierdut mult pământ, enorm de mult, în profitul altor popoare, recent așezate în spațiul carpato-dunărean, atât cât scăpase de devastare din patrimoniul nostru fizic, după pârjolul veacurilor trecute. România Mare, sau mai corect spus România Intragită, era replica exactă a realității etnice care umplea această arie geografică.

Dacă ne-am fi orientat după alte criterii, ținând

seamă de ceeace am stăpânit odinioară, atunci român trebuia să fi cerut mult mai mult și să se poporului tils mult mai departe. Din Pind și până la Nipru, din delte Constantopol și până în Patruleterul Boemiei, din Peninsula Istria și Marea Adriatică până în Carpații noi și pe dicit, iată țutul stăpânit de strămoșii noștri și speșul de formare al naționalității române. "România Mare" nu-i decât un minimum ce s'a putut salva din marele popor de odinioară - daco-roman -, care s'a sacrificat pentru a apăra restul Europei de invazia barbarilor. Să nu plecăm asadar dela idea preconcepută că am obținut cine știe ce după primul războiu mondial, un "plus ultra" al aspirațiilor românești în lume, ci să nu decăm România "Mare" cu măsura măririlor de odinioară, când împărați romani din viața noastră stăpâneau tot togozul pământului.

Tot ca introducere la această temă, vrem să mai spunem că o Națiune, un Stat, o provincie, o frontieră, nu se apără cu agitații, declamații, retorică și vorbe umflute. Nu-i destul să spui, cum își încheia discursul fiecare om politic când vorbea la 1 Decembrie de agitațiile revizioniste, "armata română cunoaște drumul la Budapesta", pentruca să se asigure invulnerabilitatea frontierelor. Aceste manifestații trebuie dublate de o politică lucidă, consecventă și prevăzătoare. Pentrucă niciodată o țară nu e atacată frontal de un vecin hrăpăreț, ci totdeauna pândind o conjunctură internațională favorabilă, un moment de debilitate externă și internă al Statului la ale cărui teritorii râvnește. Vorbind în speșă de pofta Ungurilor de a ne răpi iarăși Transilvania, acest plan nu putea fi realizat decât în ipoteza unui colaps al sistemului de alianțe care sprijinea existența Noii Români, iar datorită guvernărilor români era să prevină această eventualitate, pentru a nu oferi vecinilor hrăpăreți prilejul să ne atace.

Politica externă a Mișcării Legionare s'a caracterizat prin interesul ei constant de a pune țara în condiții optime de apărare contra oricărui dușman. Garda de Fier a dat din vreme alarma asupra primejdiilor cari se cerneau asupra Transilvaniei și a notificat în mod dramatic guvernărilor erorile ce le acumulasă în politica externă și cari nu puteau duce decât la catastrofa din vara anului 1940.

Nici Corneliu Codreanu și nici Moța nu sunt străini de luptele ce s'au purtat pentru alipirea Ardealului de Vechiul Regat. Soarta le-a hărăzit să participe alături de părinții lor, abia intrați în vârsta adoles-

conștient, la sbuciumul eroic al celor două mari familii. Corneliu Codreanu, după cum ne povestește el însuși, la trei zile după ce s'a sunat mobilizarea, la 15 August 1916, a pornit să caute pe frontul Oituzului pe tatăl său, profesorul Ion Zelea Codreanu, care comanda o companie în regimentul 25 Infanterie. Voia să se înroleze voluntar, pentru a fi și el printre luptători de pe front. "Nenorocul meu a fost mare, deoarece, neavând decât 17 ani, comandantul regimentului a refuzat să mă primească. Totuși, am luat parte la înaintarea și retragerea din Ardeal, iar la 20 Septembrie, când tatăl meu a căzut rănit deasupra Sovatei, pe muntele Cereș-Domu, i-am fost de folos, ajutându-l în fața inamicului care înainta". Dar când au început grelele lupte de la Oituz, comandantul regimentului l-a silit pe profesor să-și trimită feciorul acasă.

Ionel Moța, neavând nici vârsta Căpitanului, nu se putea gândi măcar la o înrolare pe front, dar a participat trupește și sufletește la odiseea politică a tatălui său, Părintele Moța. A trecut și el munții cu încreștina, a trăit entuziasmul delirant al manifestațiilor de la București pentru intrarea în războiu și a cunoscut foamea și mizeria din timpul refugiului de la Iași. Atât la Căpitan cât și la Moța, Unirea n'a fost un act "istoric", străin de viața și preocupările lor, ci o frântură din propria lor existență. De la vârsta când se îngână copilăria cu maturitatea, ei intraseră în rândul bărbatilor formați, sub biciuirea unor cumplite și mărețe evenimente naționale.

O acuzație infamă

După venirea lui Hitler la putere, 30 Ianuarie 1933, dușmanii Legiunii improșcau mișcarea cu acuzația că ar fi "o agentură a hitlerismului". Afirmatia era atât de stupidă, atât de lipsită de legătură și logică, încât în afară de cei de rea credință, numai niște creiere infantile puteau să o creadă și să o divulge.

Mai întâiu se opunea acestei acuzații distanța astronomică ce separa doctrina Legiunii de catehismul național-socialist, bazat pe panteism, materialism și biologie. În al doilea rând, cronologia celor două mișcări nu coincidea pentru a servi ca suport acestei acuzații. Într'adevăr, Căpitanul a început lupta naționalistă în anul 1919, când nimeni nu știa ceva de Hitler. Faza pre-legionară a Mișcării a început din pădurea Dobrina, iar Mișcarea ca entitate formală a luat naștere

În 1927, dată la care hitlerismul era în fașă. Nu putea fi o agentură a hitlerismului cea mai veche mișcare naționalistă a Europei, ținând seamă de acțiunile întreprinse de fondatorul ei.

Plecând de la această acuzație, dușmanii, lipsiți de orice simț de corectitudine și cavalerism, au mers mai departe și au pretins că mișcarea ar fi „în slujba Ungurilor cari se deșteaptă” (Vezi Pentru Legionari, p. 416) și că „Hitler ar vrea să ne ia Ardealul” (Idem, p. 418), că noi aprobând politica lui Hitler, implicăm ne așezăm în tabăra aceluia cari vor să ne ia Ardealul.

Pe deoparte, dușmanii acuzau mișcarea că e ultra-naționalistă, retrogradă și șovină, iar de altă parte aceeași mișcare era acuzată că ar fi înfrățit cu Ungurii cari voiau să ne ia Ardealul. Contradicția e evidentă. Dacă ești ultra-naționalist, niciodată nu vei putea accepta să se rupă o fărâmă din trupul țării. Unde e logica? Fără a fi șovini, prin însăși coordonatele ei doctrinare, Legiunea nu putea tolera nici cea mai mică știrbire a fruntarilor.

Cât privește pe Hitler, „care vrea să ne ia Ardealul” și noi fiind „hitlerişiti”, am vrea să dăm Ardealul Nemților, iată cum răspunde Căpitanul :

- presupunând că Hitler vrea să ne facă război ca să ne ia Ardealul, cea mai bună pază contra unei atari încercări nu poate fi decât o Românie tare în interior, o Românie Legionară, curățită de plaga străinilor. România actuală nu se va putea opune lui Hitler, căci nu vom avea nici arme nici suflet nici carne pe noi”.

Ion Moța, cu mulți ani înainte de 1933, anul venirii la putere al lui Hitler, a scris articole vehemente contra agitațiilor revizioniste. Să ne amintim de articolul „O vorbă ardelenască pentru Lordul Rothermere”, apărut la 1 Septembrie 1927, în „Pământul Strămoșesc”. Răspunzând lordului-evreu Rothermere, care, prin trustul său de ziare, s'a pus în slujba cercurilor maghiare revizioniste, Moța arată că acest magnat al presei, mânat exclusiv de sordide interese materiale, calcă în picioare adevărul fundamental al existenței popoarelor ca entități creatoare ale istoriei. În domeniul orânduirilor sociale, Adevărul s'a cristalizat în ideea națională și în legătura indisolubilă care există între naționalitate și cultură. România Mare, spune în esență Moța, este o rezultată a acțiunii Spiritului Adevărului în istorie. Nu este o întruchipare a hazardului. Apărând România Mare, apărăm „existența națiilor create și voite de Dumnezeu”.

nezeu". Lordul Rothermere preconiza revenirea la Ungaria Mare de odinioară. Moța îi răspunde în felul următor: "A susține că națiunile română, cehă, slovacă, sârbă, croată, slovenă, sunt nevrednice de a trăi independente, stăpâne pe țara lor, și că nu poate fi salvată cauza civilizației decât punându-le sub stăpânirea națiunii maghiare, într-o "Ungarie Mare", a afirma asemenea lucruri a fost în trecut o ticăloșie, astăzi doar o glumă. O "România-Mare", nu e o nedreptate, căci e Statul care cuprinde pământul unei singure națiuni, pe când o "Ungarie-Mare" ar fi întinderea Statului unei națiuni asupra pământului și drepturilor națiunilor vecine. De altfel, toată denumirea de "România-Mare", sau "Ungaria Mare" e necorectă; România de azi nu e deloc Mare ci o Românie pur și simplu; iar dacă "Mare" înseamnă cuprinderea întregului teritoriu național, atunci Ungaria de azi e perfect o "Ungarie Mare" și iată deci idealul ebredistilor realizat printr-o simplă restabilire de terminologie, fără sânge, intrigă și Rothermeri".

Când, după triumful național-socialist în Germania, în presa română și mai ales evreo-română, s'a pus în discuție atitudinea minorității germane din România față de Noul Reich, socotindu-se manifestările pro-hitleriste ale unor Sași ca dăunătoare intereselor naționale, Ion Moța a sărit iarăși în breșă și într'un articol celebru "Hitlerismul Germanilor din România", publicat în "Axa" din 15 Octombrie 1933, a precizat poziția Legii unii față de această chestiune.

Făcând distincție între atacurile perfide ale presei evreiești contra Reichului și contra cetățenilor români de origină germană, cari manifestau o simpatie naturală față de victoria lui Hitler în Germania, Ion Moța totuși nu exclude posibilitatea unui conflict de interese româno-germane în viitor. Și atunci chestiunea ce se pune este ce atitudine vor lua Germanii din România în eventualitatea unui atare conflict?

"Vor fi de partea Germaniei? Aceasta, spune Moța, i-ar transforma automat în dușmani ai Patriei noastre comune românești și ar legitima orice acțiune contra lor, așezându-i (acolo unde nu sunt astăzi) alături de jidani, în categoria minorităților dușmănoase ale României, a minorităților cari n'au fost capabile de a găsi calea de echilibru care să le permită o viață alături de noi, asigurată, nu o viață contra noastră, inandmisiibilă".

"Iar dacă Sașii s'ar rându cumva în această categorie a dușmanilor României, va fi inevitabil să cunoștință că în viitorul Stat românesc legionar vor găsi loc și hrană toți minoritarii leali și nu constituie un pericol pentru românism, dar acest în niciun caz nu-și va hrăni "inamicii".

"Căci să se știe : România, cu toți ei pătrați, este o țară românească și nu un Stat național".

Ce vreți, un limbaj mai clar? Fără a-și însuși acuzația adusă Sașilor de presa din Sărindar, care anunța că Hitler avea intenția să-și întindă hotarale Germaniei asupra Transilvaniei, iar Sașii, adepți ai hitlerismului, ar fi complici la această acțiune de trădare, obiectivul real al acestei acuzații fiind să lovească în naționaliștii români - Ion Moța, ca om politic realist, nu exclude nici posibilitatea unui conflict de interese germano-române și pentru această eventualitate lămurește răspicat ce atitudine va lua Mișcarea Legionară. Nu numai că va înceta orice simpatie pentru străduințele și victoriile naționalismului german, dar adepții lui din România cari vor favoriza tendințele expansioniste ale Noului Reich în bazinul dunărean, vor fi tratați așa cum merită, ca dușmani ai Patriei și combătuți cu toate armele. Nicio confuzie nu e posibilă - și asta o scrie Moța ca să o afle și Sașii din România - între o anumită solidaritate internațională a revoluțiilor naționaliste din Europa și abuzurile ce le-ar săvârși Hitler, călcând în picioare dreptul altor popoare. În acest moment, automat Legiunea ar lua atitudine atât contra expansionismului german cât și contra acelor germani din România cari s'ar transforma în uneltele Berlinului.

Era Titulescu

Din Octombrie 1932 până în August 1936, postul de ministru de externe al României este ocupat de Nicolae Titulescu, fost ambasador în Anglia și apoi reprezentant al României la Societatea Națiunilor. Indiferent de guvernele cari se succedau, Titulescu a fost menținut permanent la Externe, bucurându-se atât de încrederea partidelor cât și de a Regelui Carol.

În această perioadă, și sub direcția lui Nicolae Titulescu, politica externă a României a luat un curs diametral opus adevăratelor interese românești. "Ministrul dușmanului", cum îl numește Dl Mihail Sturdza, Titulescu intrase în serviciul conspirației comuniste și efortul

lui constant a fost să încadreze România în planurile moscovite de cucerire a Europei răsăritene, faimosul plan Lenin.

Titulescu, împreună cu Beneș, au fost făuritorii principali ai premiselor cari au dus la izbucnirea celui de-al doilea războiu mondial, ale cărui urmări se văd astăzi pe hartă. Nu putem intra în amănuntele operațiilor titulesciene de subminare a securității europene. Ele au fost pe larg expuse în cartea "România și Sfârșitul Europei", a D-lui Mihail Sturdza. Ne vom limita aici la expunerea loviturilor date de Titulescu contra propriei lui patrii, cu scopul de a o împinge în orbita sovietică, unde o aștepta o robie perpetuă. Trădarea lui Titulescu s'a realizat pe mai multe planuri, dar cari toate în final aveau o direcție convergentă :

I A impus guvernului Duca sângeroasa prigoană din 1933-1934 contra Gărzii de Fier, uzând de amenințări și șantajul cu "marii noștri aliați". Provocând această prigoană, Titulescu urmărea să distrugă singura forță politică internă, capabilă să se opună bolșevizării României.

II A determinat, în răstimpul cât a fost Ministru de Externe, o orientare a diplomației românești spre Rusia Sovietică, creindu-ne grave prejudicii.

În 9 Iunie 1934, grație neobositei activități a lui Titulescu, se reiau relațiile diplomatice între România și Rusia, cu circumstanța agravantă pentru noi că alipirea Basarabiei la Patria-Mamă nu este recunoscută de Kremlin.

Pornind dela acest "succes", Titulescu are un plan și mai ambițios : să integreze România în dispozitivul militar al Sovietetelor, îngăduind trupelor bolșevice să treacă prin Nordul țării, în eventualitatea izbucnirii unui războiu în Europa centrală. Planul nu poate lua o formă contractuală din cauza dârzei opoziții a lui Corneliu Codreanu și a altor personalități politice din toate partidele.

III. Paralel cu criminala lui politică de apropiere a României de Rusia Sovietică, Titulescu duce și o altă politică, tot atât de gravă pentru viitorul țării noastre : o politică de provocare a Puterilor Axei. În vreme ce atât Germania cât și Italia se străduiau din răzputeri să câștige prietenia României, Titulescu, instalat la Externe, nu scăpa niciun prilej ca să nu lovească în aceste mari puteri. Faptul era cu atât mai suspect cu cât România nu era o mare putere ca să-și îngăduie acte de ostilitate contra unor forțe mult superi

oare. Cui servea această politică? În niciun caz României, ale cărei interese, începând din 1933, impunero alitudine binevoitoare față de Italia și Germania. România avea nevoie de sprijinul Puterilor Axei ca să se poată apăra contra unui atac sovietic - foarte probabil dată ce vechiul sistem de alianțe, bazat pe hegemonia franceză pe continent, s'ar fi debilitat.

IV Pentru a determina România să se alinieze la covei, așa cum îi comandase Internaționala Comunistă, Titulescu recurge la o armă care știa că-și va produce efectul dorit asupra sensibilității românești: chestiunea "pericolului maghiar". În ce consta perfidia și trădarea lui Titulescu? El inversa ordinea de mărime a pericolelor cari amenințau frontierele României. Exagera deoparte pericolul maghiar până la isterie, în timp ce trecea sub tăcere adevăratul pericol, pericolul Nr. 1, care venea de peste Nistru. Ungurii nu puteau să ne atace singuri. Ei erau prea slabi ca să întreprindă o campanie contra României; în timp ce Rusia oricând putea să-și trimită diviziile peste Nistru și să ne cotopească. Pericolul maghiar era potențial; el putea deveni operant numai dacă se conjuga cu forța unor mari puteri; deci toată chestiunea depindea dacă Ungurii vor găsi audiență la Puterile Axei. Rusia Sovietică dispunea ea însăși de capacitatea belică ca să ne zdrobească, dacă nu ne vom adapta noilor condiții europene și vom rămânea singuri în fața ei. O politică de apropiere de Germania și Italia era necesară din amândouă motivele: pentru a împiedica o luare în brațe a revendicărilor maghiare asupra Transilvaniei de către Germania și Italia și pentru a ne asigura spatele contra Rusiei, în eventualitatea lichidării vechilor alianțe.

Titulescu procedează exact invers: crează între România, deoparte, Germania și Italia, de altă parte, o atmosferă de tensiune gratuită, prin nimic justificată, înlesmind în modul acesta jocul maghiar și lăsându-ne total descoperiți spre răsărit, pradă "bunăvoinței" sovietice.

Când Titulescu săvârșea aceste manevre sinistre pentru viitorul țării noastre, favorizând pretențiile maghiare, la Roma și Berlin, Mișcarea Legionară și-a făcut datoria și l-a denunțat ca instigator al desmembrării Patriei. Atât în circulara din 30 Mai 1936 cât și în Memoriul adresat Regelui în 5 Noiembrie 1936, Corneliu Codreanu a avertizat pe factorii răspunzători ai țării de politica de provocare ce-o duce Titulescu contra Romei și Berlinului, al cărui efect a fost, între altele, și un aspru discurs al lui Mussolini, pronunțat după eșua-

rea politice de sancțiuni contra Italiei, în care lu-
a partea revizionismului maghiar. Aceasta s'a întâmplat
după ce România, prin Titulescu, a fost prima țară care
să decreteze sancțiuni contra Italiei.

"Discursul lui Mussolini, spune Căpitanul în me-
moriu, este un răspuns sfâșietor de dureros pentru noi,
la atitudinea de mare vrăjmășie și de mare uneltire pe
care politica noastră externă a avut-o față de Italia
fascistă ...."

"Noi am fost primul Stat din lume care ca cea mai
depe urmă slugă a iudaismului ne-am repezit la ordinul
acestuia să decretăm sancțiuni contra Italiei, într'un mo-
ment greu al istoriei sale".

"Se mai miră cineva de ferocitatea discursului
lui Mussolini?"

"Din acest punct de vedere socotim că omul aces-
tora, Nicolae Titulescu, a făcut cea mai mare crimă fa-
ță de viitorul Statului Român".

A voit Hitler să ne ia Ardealul?

Unul din cele mai mari neadevăruri istorice, am-
plu desbătute și lămurite de Dl Mihail Sturdza, în cartea
sa, "România și Sfârșitul Europei". Pentru increduli,
pentru cei ce își închipuie că în această lucrare s'ar
fi putut strecura vreun "parti pris", le stau la dispo-
ziție lucrările lui Petrescu-Comnen. Fost ambasador la
Berlin și apoi Ministru de Externe sub Carol, Petrescu-
Comnen, era și un adept al lui Titulescu și ale metode-
lor acestuia de a conduce politica externă a țării. Ei
bine, acest diplomat, care a fost un dușman de moarte al
Noului Reich, scrie negru pe alb despre ofertele genero-
se făcute de Hitler și Göring României, încă din 1934 !
Hitler nu simpatiza pe Unguri, nu sprijinea revendicări-
le acestora și voia să se înțeleagă cu România, oferin-
du-i garanții asupra integrității ei teritoriale, inclu-
siv granița Nistrului, și armament din abundență pen-
tru a crea o armată puternică. Și această garanție Hit-
ler era dispus să o dea fără o contra-pretenție de ace-
ași valoare, căci nu ne cerea nici măcar o alianță for-
mală, ci numai asigurarea că teritoriul României nu va
servi niciodată de vad de trecere armatelor sovietice
spre Centrul Europei, iar în eventualitatea unui atac pe
Nistru, ne vom apăra cu armele în mână, având certitudi-
nea că Reichul ne va sări în ajutor!

Moșta avusese dreptate când scria în articolul

"Hitlerismul Germanilor din România" că i se părea ne
verosimilă o încercare a lui Hitler de a ne răpi Transil
vania :

"Inainte de toate declarăm că nu avem cunoștință
că Hitler să fi dat a înțelege prin ceva că urmărește
o asemenea absurditate și deci socotim neserioasă o dia
cuție asupra unor atari aberațiuni".

Nu numai că Reichul național-socialist nu urmărește
o politică de desmembrare a României, dar ne garantează
granița de Vest contra revendicărilor maghiare și extin
dea această garanție asupra tuturor granițelor româ
nești.

Generoasele oferte ale Berlinului s'au reînnoit în
ră întrerupere din 1934 până în primăvara anului 1938
în 1935, în 1936, în 1937, și tot de atâtea ori Titulescu
cu și urmașii lui la Externe au sabotat toate încercări
le de consolidare a relațiilor româno-germane, în termenii
mai sus amintiți. Abia din primăvara anului 1938, când
politica externă a României își accentuează tendința an
ti-germană, Hitler s'a hotărât să incline balanța spre
Ungaria și să aplice României un tratament mai energetic.
Dar și această schimbare s'a petrecut extrem de lent,
pe etape și cu multă prudență, sperând totuși într'un re
viriment final românesc, care să nu-l milească pe Füh
rer la alegerea prieteniei maghiare, încărcată de obli
gația de a satisface revendicările ei teritoriale în
Transilvania. O ultimă încercare de a câștiga prietenia
României a făcut-o Hitler în Aprilie 1939, cu prilejul vi
zitei făcute la Berlin de Grigore Gafencu, Ministru de
Externe în guvernul dictaturii carliste. Gafencu, conti
nuator fidel al politicii titulesciene, nu numai că n'a
dat nicio atenție propunerilor lui Hitler, dar s'a dus
să-l viziteze cu intenția de a-l iscodi și de a afla
planurile Germaniei pentru a le împărtăși apoi Londrei,
Parisului și Moscovei. România a rămas ancorată în ilu
zorile garanției franco-britanice, iar Germania, decepțio
nată de rezistența ce-o întâmpina la București, a decis
să joace în sud-estul european cartea Ungariei și a
Bulgariei.

Prăbușirea

În vara anului 1940, vin la scadență toate erori
le și trădările de politică externă, adunate de mai bi
ne de zece ani, sub pașalâcul lui Titulescu și în con
tinuare sub dictatura carlistă. Corneliu Codreanu a pre
văzut acest moment tragic când artificialele construcții

titulesciene, destinate să garanteze securitatea exterioară a Statului nostru, se vor prăbuși ca niște castele de carton, iar poporul român se va trezi singur și părăsit de toți în fața crâncenei realități. Iată profețiile Căpitanului :

"Față în față stau numai două lumi. Sub presiunea lor, în clipa războiului, toate combinațiile diplomatice se vor năruși ca niște castele de carton. Aceste două lumi sunt Statele revoluțiilor naționale care luptă pentru apărarea Crucii și a unei civilizații milenare și bolșevismul cu anexele sale, care luptă pentru nimicirea neamurilor și pentru prăbușirea civilizației creștine".

"Nu există nici Mica Înțelegere și nici Înțelegerea Balcanică. Cine crede în acestea, dovedește că nu a înțeles nimic".

În Noembrie 1937, reluând această temă, se pronunță contra democrațiilor occidentale, de al căror sprijin, într'un moment de cumpănă pentru poporul nostru, se îndoiește, și declară că nu are niciun fel de atașament pentru Societatea Națiunilor, în care nu crede. Acestea erau compromisurile de politică externă ale României încheiate de Titulescu și destinate să ne apere în caz de nevoie. Ei bine, ce s'a ales de aceste pârghii de comandă ale politicii noastre externe? Nu a funcționat nici una. Dar absolut niciuna. Întreg sistemul Titulescu-Carol s'a prăbușit, exact ca un castel de carton. Când s'a petrecut această trezire la realitate? Când a venit acest "moment decisiv", momentul punerii la probă al sistemului titulescian și al verificării lui ca inutil și inexistent? În clipa războiului, când Franța a capitulat în fața puterii germane, Mai-Iunie 1940. Nici Mica Înțelegere, nici Înțelegerea Balcanică, nici Societatea Națiunilor și nici faimoasele garanții anglo-franceze, acceptate în aprilie 1939, n'au mai avut nicio valoare, exact cum prevăzuse Căpitanul. După înfrângerea Franței și alungarea Englezilor de pe continent, România a rămas agățată în vânt, singură, fără prieteni, fără aliați, strivită la mijloc între cele două blocuri, deoparte Germania, de alta Rusia Sovietică, puteri cari, de circumstanță și pentru necesități temporare, încheiaseră un pact de neagresiune.

Puși să aleagă între Moscova și Berlin, de abia atunci Regele Carol și șefii grupărilor politice și-au adus aminte de mișcare și s'au hotărât să facă exact politica externă preconizată cu ani de zile înainte de Corneliu Codreanu, politică pentru care l-au decretat trădător și apoi l-au ucis. Dar era prea târziu ca orientarea României spre Puterile Axei să salveze fruntarii

ile țării. Hitler respins de România, și-a căutat alte
 prietenii și a contractat alte compromisuri, în speță în
 țară de Unguri, Bulgari și Ruși. Noi băteam atunci la poartă
 ta Puterilor Axei ca niște infrânți și trebuia să poartăm
 tim contururile prezentate de vecinii cari au căutat să
 cultivat prietenia cu Roma și Berlinul. Clica Titulescu-
 Carol a urmărit permanent să dea la cap Germaniei și în-
 taliei și când n'a reușit, când Puterile Axei și-au în-
 tins hegemonia pe întreg continentul, atunci de abia în-
 luat drumul Canossei, drumul la Berlin și Roma. Nu mai
 ram niște aliați, ci niște miluiți. Mai târziu Hitler și
 Mussolini vor căuta să satisfacă pretențiile aliaților
 și prietenilor lor, Ruși, Unguri și Bulgari, și numai
 după ce aceste pretenții vor fi satisfăcute, se vor ară-
 ta dispuși să ne ia sub aripa ocrotitoare. Câtă diferen-
 ță dela 1934-1935-1936-1937 și chiar primăvara anului
 1939, când Hitler era gata să ne garanteze integritatea
 tuturor frontierelor, în schimbul unei neutralități bine
 voitoare!

Mișcarea Legionară, deși crâncen lovită, deși de-
 capitată și decimată, nu și-a prechipețit nici atunci
 serviciile, oferindu-și colaborarea pentru a atenua di-
 mensiunile catastrofei. Ea nu participase la politica ex-
 ternă care ne asvârlise în această situație tragică, dar
 Patria reclama în acele momente o desăvârșită unitate na-
 țională, pentru a face față uraganului care se apropia
 de frontiere.

Această colaborare nu s'a putut realiza în ter-
 meni binefăcători pentru țară tot din cauza duplicității
 Regelui Carol, care nici în acele momente grele nu s'a
 desprins de vechile lui apucături. Pe el îl interesa
 foarte puțin cât dă din trupul țării și concepea chiar
 cedările teritoriale ca o monedă în schimbul căreia să
 obțină agreementul vecinilor și agreementul Puterilor Axei
 pentru continuarea regimului său. Mișcarea Legionară con-
 sidera participarea ei la guvernare ca un sacrificiu de
 ultimă oră, destinat să ducă la confruntări dramatice, nu
 numai cu Rușii, dar și cu Puterile Axei.

Trebue să subliniez din capul locului că Mișcarea
 Legionară nu a participat la niciun guvern care a consim-
 țit la cedări teritoriale în vara anului 1940. N'am fost
 prezenți în guvern nici când s'au predat Basarabia și
 Bucovina de Nord și nici când am fost amputați de Ar-
 dealul de Nord și Dobrogea de Sud. Eu am intrat în guver-
 nul Tătărescu, ca subsecretar de Stat la Educație, după
 cedarea Basarabiei. Mi s'a cerut această participare pen-
 tru a asigura stabilitatea internă a țării, grav sdrun-
 cinată de invazia din răsărit. În guvernul Giurgiu am

stat cu ministru al Cultelor exact patru zile, din 3
la 7 Iulie, până ce mi-am dat seama că Regele nu urmă-
rește altceva cu colaborarea mișcării decât compromite-
rea ei în viitoarele cedări teritoriale din Dobrogea și
Transilvania. Ori, noi nu pentru asta am întins mâna Re-
gelui-tiran, nu pentru a avea un post de ministru, ci
pentru a face față cu forțe unite presiunii externe.
Când Regele însă nu avea nici în ceasul al 11-lea ace-
astă conștiință a primejdiei, când el continua vechea
politică de subminare a țării în profitul Moscovei, Liș-
carea Legionară nu mai avea ce căuta în guvern.

Arbitrajul dela Viena

Arbitrajul dela Viena are o istorie mai îndepăr-
tată, ale cărei momente principale le-am expus mai îna-
inte, dar și o istorie mai apropiată, anumite evenimen-
te petrecute chiar în vara anului 1940, cari se cunosc
mai puțin și cari au precipitat decizia Puterilor Axei.

Când Regele Carol, după pierderea Basarabiei a a-
lergat la Berlin ca să-i ceară protecția, guvernul ger-
man i-a cerut, la rândul lui, ca înainte de orice discu-
ții referitoare la o integrare a României în Axă, să se
înțeleagă cu Ungurii și Bulgarilor pe chestiunea revendi-
cării teritoriale ale acestora. Pretențiile bulgare e-
rau cunoscute, referindu-se la retrocedarea Cadrilateru-
lui. Cele ungurești pluteau în necunoscut. Ungurii voiau
să obțină, dacă nu Transilvania toată, cel puțin o mare
parte a ei. În timp ce Italia, și în special Contele Ci-
ano, instigau pe Unguri să ceară cât mai mult din teri-
toriul Transilvaniei, Hitler și în acest ceas când Ro-
mânia zăcea la pământ, fără prieteni și fără nicio pers-
pectivă, s'a purtat cu o deosebită moderație, atitudine
care izvora atât din cunoscuta lui aversiune față de un-
guri cât și din cutremurătorul sacrificiu al lui Corne-
liu Codreanu. El n'a spus numai "înțelegeți-vă cu Ungu-
rii", ci a fixat și principiul viitoarelor tratative :
se vor da Ungurilor compensații teritoriale la granița
de Vest, cu schimb de populație. Soluția care s'a dat
mai târziu, la Viena cu înjumătățirea Ardealului, nu in-
tra în calculele lui Hitler, la origine, ci a fost pro-
vocată, după cum vom vedea, de un nou act de perfidie și
trădare al Regelui Carol.

Tratatativele, după cum știm, s'au dus la Turnu-Seve-
rin. Cele două puncte de vedere erau ireconciliabile,
pentru că fiecare parte interpreta în felul ei princi-
piul fixat de Führer. Delegația română oferea o linie
ondulatorie la granița de Vest; ungurii reclamau ca vi-

itoare graniță linia Mureșului, ceea ce reprezintă două
treimi din suprafața Transilvaniei și înglobarea de sa
se mari de români.

In timp ce se duceau aceste tratative, August
1940, Regele Carol însărcinează pe Grigore Gafencu, nu-
mit ambasador la Moscova în 27 Iulie 1940, cu o misiune
secretă pe lângă Stalin. Gafencu comunică guvernului
vietic că România e gata să intre în războiu contra Ger-
maniei, pentru a-și apăra frontiera de Vest, dacă poate
conta pe cooperarea armatei rusești.

Hotărîrea lui Carol, transmisă Moscovei, nu a-
vea nimic deaface cu o îndârjită și desperată reacție
de ultimă oră a unui Rege îndurerat de noua mutilare,
ci era reluarea vechiului plan titulescian de integra-
re militară a României în blocul comunist, inevitabila
ocupare a țării noastre de armatele roșii. In cazul Ba-
sarabiei, Regele Carol n'a opus nici cea mai mică re-
zistență, lăsând pradă atât populația cât și armata să
fie batjocorită într'o retragere precipitată de armate
năvălitoare și de populația evreească, abandonând chiar
și teritoriul Herța, care niciodată n'a constituit ob-
iect de litigiu între noi și Rusia; acum era dispus
să se întovărășească cu bolșevicii, invitându-i să ne
ocupe țara, pentru o presupusă apărare a Transilvaniei.
Boala era gravă, dar leacul era mortal, căci am fi avut
soarta Poloniei, dispărând depe hartă.

Planul dement al Regelui Carol nu s'a putut re-
aliza din cauza Sovietelor cari, la acea dată, nu consi-
derau momentul oportun să se înfrunte cu Germania. Nu
numai că Stalin nu a dat curs mesagiului Regelui Carol,
dar a binevoit să-l comunice Berlinului. Vicleanul geor-
gian și-a dat seama imediat de profitul ce putea să-l
tragă din comunicarea lui Gafencu. Duplicitatea Rege-
lui Carol - care în timp ce trata intrarea României
în Axă, cerea ajutorul militar al Moscovei - îl va în-
furia în așa măsură pe Hitler încât va administra o
drastică lecție României, amputându-o de mari suprafe-
țe de teritoriu și slăbindu-o și mai mult, ceea ce con-
venea de minune Kremlinului, iar, de altă parte, Hit-
ler va aprecia gestul de lealitate al Rusiei, oferin-
du-i noi compensații teritoriale în dauna României.
Stalin nu excludea o împărțire a României după mode-
lul Poloniei, el obținând Moldova și Dobrogea, posesi-
uni cari i-ar fi deschis calea spre Bulgaria și Strâm-
tori.

Eu aflasem de tenebroasa manevră a Regelui chiar
din anturajul Palatului și mai aflasem că ea se făcu-
se fără știrea guvernului. In timp ce Manoilescu și Va-
ler Pop luptau cu Ungurii ca să reducă la minimum sa-

crificiile ce trebuia făcute la granița de Vest - ei fiind apoi ispășitori ai unei politici criminale, înșururate de Titulescu și continuată de Carol - Regele, în spatele lor, torpila singurul sprijin ce ne-a mai rămas, o anumită ezitare a lui Hitler de a pedepsi prea tare România, pentru politica ei antigermană agresivă. Mi-am dat seama că dacă la Berlin transpiră ceva din afluența lui Gafencu, consecințele vor fi teribile. Am aflat mai târziu că guvernul german se găsea în posesia una dezastrușei știri, pe ambele căi - București și Moscova - și că Berlinul era decis să taie nodul gordian româno-maghiar, cu brutalitatea lui caracteristică.

În fața acestei situații, am considerat că datoria mișcării era să facă o ultimă și disperată încercare ca să îndepărteze fulgerule Berlinului de deasupra țării noastre. Am început o intensă campanie în sferele politice, reclamând, începând cu Regele, substituirea urgentă a guvernului Gîgurtu, cu un guvern de predomi nanță legionară. Numai un astfel de guvern ar fi avut autoritatea necesară să se înfrunte cu Berlinul pe chestiunea Transilvaniei. O a doua acțiune, pe care o țineam în rezervă, era de ordin revoluționar. Dacă Regele refuză formarea unui guvern de salvare publică, care nu putea să fie decât de predominanță legionară, atunci nu ne mai rămânea decât recursul la forță. Regele Carol responsabil de catastrofa, și care ne țara ca o ghiulea până în fundul prăpastiei, trebuia înlăturat cât mai în grabă. Voind să se răsbune pe Carol, Germania se pregătea să lovească într'un popor care putea să-i devină cel mai prețios aliat într'un viitor războiu contra Rusiei Sovietice.

După o ultimă audiență la Rege, care s'a soldat cu eliminarea soluției politice, acesta refuzând să de ascultare sfaturilor mele de formare a unui guvern de salvare națională, am înțeles că nu mai exista alt mijloc de a evita ca Transilvania să aibă soarta Basarabiei decât acțiunea directă.

Transilvania și abdicarea Regelui Carol

Amenințarea ce se cernea asupra Transilvaniei creștea ca o avalanșă cu fiecare zi ce trece. Tratativ-vele dela Turnu-Severin se împotmoliseră. Populația trăia într'o continuă alarmă, cu nervii încordați la maximum. Oficialitățile germane păstrau un mutism suspect și ne priveau cu compătimire. Se pregătea ceva. O nenorocire o simți înainte ca să se materializeze.

Deși nu eram pregătiți să ne măsurăm cu aparatul Statului, m'am hotărât să grabesc punerea în aplicare a soluției revoluționare cu nădejdea că odată rasturant Regele, vom găsi înțelegere la Berlin și chiar la Roma și vom putea salva frontiera de Vest. A fost o cursă, cum se zice, contra ceasului. Acțiunea Garzii de Fier trebuia să se petreacă în timp util ca să preîntâmpinăm ireparabilul, în decizia Romei și Berlinului.

Adeseori am fost întrebat de ce manifestul meu prin care ceream abdicarea Regelui Carol poartă data de 1 Septembrie 1940, în timp ce atacul legionar s'a deslășuit în 3 Septembrie. Din motivul mai sus explicat. Data când trebuia să intre în acțiune echipele legionare fost fixată înainte de a se cunoaște verdictul dela Viena, în perioada de nesiguranță când nu se știa care va fi reacția Romei și Berlinului la ultimele provocări ale lui Carol. Obiectivul ei fundamental a fost ca să creeze în țară o nouă situație politică, eliminând pe cei responsabili de dezastrul țării și de toată gama de fricțiuni și tensiuni cu Roma și Berlinul. Cu această nouă echipă guvernamentală, care să reprezinte țara reală, voiam să începem un nou dialog cu capitalele Axei, având ferma nădejde că vom putea modifica atitudinea acestora. Într'un fel ar fi tratat aceste guverne cu dușmanii lor de ieri din România, transformați de circumstanță în prizonieri lor de astăzi, și într'altfel cu acei ce stăteau la avangarda mișcărilor naționaliste din Europa și de ale căror sentimente de lealitate nu se puteau îndoi.

Intr'adevăr, ordinele de intervenție au fost date pentru 1 Septembrie și așa ar fi rămas hotărâtă acțiunea, dacă la 30 August nu s'ar fi dat sentința dela Viena. Aflând în dimineața de 31 August de mutilarea Ardealului, am trimis imediat curieri și am contramandat lovitură, fixându-o pentru 3 Septembrie. Am socotit indispensabil să câștig acest răgaz pentru a mă putea orienta asupra reacțiilor din țară și din străinătate, după prăbușirea frontierelor noastre apusene. Evident că odată faptul consumat, nu se mai putea salva nimic și obiectivul revoluției noastre era acum să dărâăm pe "tiranul fără spadă" cum îl numește Dl Mihail Sturdza pe Carol, și după această nenorocire nu înțelegea să tragă consecințele și să se retragă.

Panorama țării, după Arbitrajul dela Viena, în zilele cari au urmat între 1-3 Septembrie, era următoarea:

- Regele Carol spera că odată chestiunea Ardealului soluționată, nimic nu mai stătea în calea unei în-

telegrafi cu Berlinul și el va putea să rămână nu numai pe tron, dar să-și continue regimul de dictatură instalat în 1938.

- Partidele "istorice" i-au înlesnit jocul reacționând cum nu se poate mai laș și mai stângăciu. În loc de a trage la răspundere pe vinovat, au organizat manifestații contra Ungurilor, adică contra părții care nu făcuse decât să profite de lipsa noastră de viziune politică, de trădarea lui Titulescu și de regimul ecclesiastic al Regelui Carol. Partidele, de altminteri, nici nu aveau autoritatea morală să lovească în Rege, deoarece cu verdictul dela Viena se prăbușea și propria lor politică externă. Atât național-țărăniștii cât și liberalii profesau un fel de cult față de Titulescu. Il considerau "tabu", oracolul nostru de politică externă, infailibil și instituibil. Fără de prezența lui Titulescu la Palatul Sturdza, toată construcția României Mari s'ar fi dărâmat. Nimeni nu cuteza să se atingă de acest agent al Internaționalei Comuniste.

La București, Maniu a mobilizat servitorimea ardeleană realizând niște manifestații jalnice. Populația Capitalei s'a abținut. Regele Carol, fin politician, știind că ar putea să tragă profit de pe urma acestor agitații, a dat ordin poliției și jandarmeriei nu numai să nu le oprească, dar să le încurajeze. În modul acesta, s'abătea atenția țării, în acest ceas de mare durere națională, dela cel vinovat, dela cel responsabil de dezastrul țării, spre frontierele mutilate, spre Ungurii cari începuseră să pătrundă în teritoriul cedat. Iată cum Maniu cu aceste inoportune, lamentabile și tardive manifestații, cari nu mai puteau schimba nimic din tragedia țării, ajută pe Rege să supraviețuiască acestui moment critic.

- Masele populare trăiau clipe de cumplită durere și așteptau de undeva mântuirea. Triste, dar îndârjite, masele populare au dovedit un instinct politic superior conducătorilor partidelor. Ele priveau cu mânie spre Palat și așteptau numai un semnal ca să se năpustească asupra celui vinovat. Am avut în aceste zile, privind populația Bucureștilor, o senzație de sugrumare, de sufocare, care trebuia să-și găsească o ieșire și un nou echilibru. Întrebarea generală era aceasta : ce mai căută Regele pe tron, după toate cele întâmplate? Cu se sește nimeni care să ridice steagul revoltei?

- La posturile lor de comandă, legionarii vegheau și așteptau ora deslănțuirii atacului. Fără de acțiunea lor, fără de cei 2.000 legionari gata de luptă, cursul își

toriei ar fi fost altfel, apele s'ar fi potolit, tiranul ar fi rămas pe tron cu consimțământul Berlinului, care ar fi fost mulțumit că acest moment critic pentru întreg sud-estul european a trecut fără complicații.

Când s'a aflat în țară de revoluția legionară, a fost o explozie de bucurie, care s'a tradus în uriașe manifestații și într'o precizie populară crescândă, cerându-se abdicarea Regelui. Mișcarea dealănțuită de pumnul de oameni cari s'au răsvrătit la 3 Septembrie contra unui tron pătat de sânge și de ruina țării n'a mai putut fi oprită. Rând pe rând, partidele, Antonescu, armata și-au retras încrederea și l-au poftit să plece. Nemții nu numai că nu ne-au încurajat să ne răsvrătim contra tiranului, dar până în ultimul moment, încă în 5 Septembrie, posturile lor de radio condamnau acțiunea legionară, calificându-o de sabotaj al arbitrajului dela Viena. Ei își aveau socotelile făcute cu Carol și nu l-au părăsit decât după ce poziția acestuia nu mai putea fi susținută. Mișcarea Legionară a biruit la 6 Septembrie, smulgând abdicarea lui Carol, contra partidelor, contra lui Antonescu, și contra Berlinului.

Disidența Noveanu în alianță cu Palatul

O problemă serioasă au creat-o mișcării cei trei miniștri legionari din guvernul Gigurtu cari au refuzat să-și dea demisia la momentul oportun, cu toate somațiile repetate ce le-au primit. În luna August 1940, 99% din Mișcare era unificată sub conducerea Forului Legionar. Unificarea s'a făcut pe baza recunoașterii faptului că colaborarea cu Regele Carol a ajuns în impas, atât din motive de politică internă cât și din motive de politică externă. Toate căpeteniile legionare erau conștiente că Regele Carol nu urmărea cu destinderea și colaborarea decât să compromită pe legionari în cedările teritoriale, pentru ca apoi, acest moment greu trecut pentru el, să le dea cu piciorul sau chiar să înceapă o nouă prigoană.

Toți legionarii au înțeles valoarea istorică a acestei poziții : nu puteam participa într'un guvern, angajat într'o chestiune teritorială, fiind o anexă a Palatului și a hotărârilor altora; nu puteam să ne asumăm răspunderi, fără a avea libertate de acțiune; înțelegeam să ne asumăm răspunderea înfruntării cu Berlinul și Roma pe chestiunea Transilvaniei, numai dacă suntem stăpâni pe acțiunile noastre. Guvernul Gigurtu nu întrunea condițiile necesare pentru a da bătălia pentru salvarea graniței apusene a țării, iar Regele ducea paralel și fă

...ră să știe guvernul, o altă politică, care agrava relațiile noastre cu Puterile Axei.

O singură excepție în această unitate compactă a Legiunii care s'a realizat în August 1940. Noveanu, Bi-deanu și Budișteanu așidau voința Mișcării, continuând să rămână în guvern. Dar ei nu mai reprezentau în acel moment, în echipa lui Carol, decât niște persoane particulare. Nu mai aveau nicio audiență în Mișcare și toată lumea îi ocolea. Linia Mișcării era una și linia lor era alta. Probabil că își luaseră grele angajamente la Fântâna, dar ei nu erau în măsură să se supună unor realități evidente.

Când s'a ținut la Palat Consiliul de Coroană chemat să decidă asupra ultimatum-ului germano-italian, Noveanu și Budișteanu, ca miniștri plini, au luat parte la acest Consiliu și au votat în favoarea acceptării arbitrajului.

Fără îndoială că dacă lucrurile ar fi rămas în acest stadiu, dacă Regele Carol ar fi depășit criza și și-ar fi păstrat puterea, atât dușmanii cât și istoricii ar fi putut afirma, bazându-se pe participarea celor trei legionari în guvern, că Legiunea și-a dat asentimentul la ciopârțirea Ardealului.

Dar n'a fost așa. Revoluția legionară a demonstrat lumii că Garda de Fier nu este amestecată în acest act și trage la răspundere pe vinovat. Odată cu Regele, a căzut și guvernul Gigurtu și au căzut și cei trei miniștri legionari disidenți. Cu sângele vărsat la 3 Septembrie s'a șters pata care ar fi lăsat-o în istoria Legiunii atitudinea necugetată a celor trei elemente disidente.

Cazul Ministrului de Externe, Mihail Manoilescu, nu afectă direct Legiunea. El nu era membru al mișcării, ci prieten al ei. În această calitate, a făcut servicii Legiunii și Căpitanul l-a răsplătit, oferindu-i să candideze pe listele Mișcării în 1937, când a și fost ales senator. Nu-i puteam impune lui nici să intre și nici să iasă din guvern. Totuși în ajunul primei lui călătorii la Berlin, și mai târziu în alte două-trei ocazii, i-am atras atenția asupra riscurilor ce și le asuma și a necesității să părăsească guvernul. El îmi spunea că se bucură de o deosebită prețuire în Germania și spera că, prin legăturile ce le are, să atenueze până la o expresie acceptabilă pretențiile maghiare. Manoilescu se întorsese. Când i s'a prezentat la Viena harta cu noile frontiere, a avut un atac de inimă și a leșinat.

Au mai apărut în Consiliul de Coroană Părintele

Moța și Horia Codreanu, fratele Căpitanului. Niciuna din aceste persoane nu întrunea rechizitele necesare ca să participe la acest Consiliu. Cu oarecare bunăvoință, participarea Părintelui Moța putea fi justificată ca "frat și vechiu luptător naționalist. Cât privește pe Horia Codreanu, nu se poate invoca nici acest motiv.

Am arătat cu alt prilej (Portretul Părintelui Moța) în ce condiții a ajuns preotul Moța la Palat. Ridicându-se de la Floești, din trenul ce-l ducea spre Orăștie, a fost întors spre București și transportat cu cea mai mare urgență la Rege.

Regele avea nevoie de cele două nume, Moța și Codreanu, nume de adâncă rezonanță națională, pentru a crea impresia în țară că Mișcarea Legionară, care reprezintă în acel moment imensa majoritate a opiniei publice, este alături de Rege în actul cedărilor teritoriale.

Victoria legionară dela 6 Septembrie a restabilit adevărul și încercările frauduloase ale Regelui de a imita mișcarea în prăbușirea frontierelor au dat greș. Legea a ieșit nepătată din tragica perioadă de desmembrare a Patriei, din vara anului 1940. N'a putut împiedica răul, fiind sistematic prigonită și îndepărtată dela putere, dar a avut cel puțin satisfacția morală că și-a făcut datoria față de Patrie și Neam cu vârf și îndesat, până la ultima clipă, când se mai putea face ceva.

In timpul guvernării național-legionare

Guvernul național-legionar s'a constituit la 14 Septembrie 1940, dată la care erau consumate atât cedările de teritorii din Ardeal și din Dobrogea. În fața acestui guvern stătea acum sarcina de a afla căi și mijloace pentru a repara răul săvârșit țării sub Carol.

În primul rând guvernul național-legionar și în mod special Mișcarea, trebuia să se confrunte cu greaua problemă a refugiaților. Din Basarabia, din Bucovina de Nord, din Dobrogea și din Ardealul cedat, râuri de oameni au trecut în țara liberă. Existau două sute de mii de refugiați numai din Ardealul de Nord. Pentru a ajuta pe acești români, scoși din rosturile lor și asvârliți în necunoscut, s'a înființat un Subsecretariat de Stat al Populației Evacuate, al cărui titular a fost ministrul legionar Corneliu Georgescu. Paralel cu mijloacele ce le oferea Statul prin acest oficiu, "Ajutorul Legionar", de sub conducerea lui Ilie Gârneață, a desfășurat-o

multiplă și fecundă operă de asistență : bani, haine, asistență medicală și în special faimoasele cantine legionare, cari funcționau în mai toate orașele Românicilor unde pe un preț modest se găsea o hrană îndestulătoare și substanțială. "Ajutorul Legionar" nu avea nicio legătură cu Statul, întreprinându-se exclusiv din conașii. Miștrii legionari au făcut apoi tot ce le-a stat în putință ca să încadreze pe mii de funcționari în noi posturi, iar studențimea refugiată a beneficiat în mod larg de căminele și cantinele studențești.

După intrarea trupelor maghiare în ținuturile cedate din Ardealul căzut iarăși în robia milenară, răsbătău până la București strigătele de desperare ale popu lației terorizate de ocupanți. Asasinate, bestialități, schingiuri tipice caracterului maghiar. Eram umpluți de groaza. Pentru a pune capăt acestor orori, Ministrul de Externe, Mihail Sturdza, cu aprobarea Generalului Antonescu, a sesizat Roma și Berlinul asupra atrocităților unguerești din Ardealul cedat, cerându-le să trimită o comisiune de investigație. Rezultatele acestei anchete au fost pe larg înfățișate în lucrarea D-lui Mihail Sturdza "România și Sfârșitul Europei". Dar cu o lună de zile înainte de a se produce această intervenție, am mobilizat atenția țării și a străinătății asupra sângeroaselor întâmplări din Ardealul cedat, pronunțând un discurs în seara de 9 Octombrie 1940, în aula liceului "Andrei Șaguna" din Brașov. În afară de sala arhiplină, o imensă masă de oameni se concentrase în fața liceului pentru a asculta cuvântarea. Cuvântarea a fost retransmisă și prin radio. După ce am prezentat asistenței traģicele întâmplări din Ardealul ocupat, pe baza informațiilor culese cu o exactitate remarcabilă de Ministerul de Externe, am avertizat guvernul maghiar că răbdarea noastră are o limită și că nu putem tolera la infinit actele de barbarie contra compatrioților noștri. Era o amenințare neexprimată că guvernul român va fi obligat să intervină militărește pentru a proteja viața Românilor din Ardealul cedat, cu toate noile compromisuri ce ne leagă de Puterile Axei. Generalul Antonescu m'a felicitat pentru discurs, iar când a fost la Roma și Berlin a exprimat decizia guvernului național-legionar de a acorda protecția convenită Românilor din Ardealul cedat, dacă nu încețază măcelurile.

Discursul dela Brașov, coroborat cu acțiunea diplomatică a guvernului, și-a produs efectul dorit la Budapesta, încetând crimele contra populației nevinovate și fără apărare. Budapesta a reacționat violent la acest discurs, acuzându-mă de inexactități. Dar tot ce-am spus

s'a verificat până la "ultimul mort", cum i-a declarat
Dlul Sturdza comisiunea mixtă de anchetă.

Paralel cu acțiunile desfășurate de Antonescu asupra
Mihail Sturdza pentru a lămuri Roma și Berlinul întreprins, pe
nedreptății ce ni s'a făcut la Viena, am câștiga cât mai multe
mai multe planuri, o campanie de a câștiga cât mai multe
prietenii între Germani și Italieni, în favoarea reviziei
irii arbitrajului dela Viena. Aduceam și un argument de la
ordin militar. Dacă, atunci când s'a dat decizia dela
na, și după amara experiență făcută cu Carol, care a făc
cut o politică de duplicitate până în ultimul moment, era
de înțeles că Berlinul să-și ia măsurile de apărare și con
tra unui monarh fără onoare, pus numai pe minciuni și tră
dare, măsuri cari s'au concretizat pe hartă în acel pu
nal infipt în inima României și care țintea să asigure
coridor armatei germane, pentru o eventuală intervenție, în
caz de nevoie, pentru protecția câmpurilor petrolifere
a Gurilor Dunării de o încercare sovietică de invazie
României, astăzi, când România e aliata fermă a Germaniei,
această soluție se poate întoarce împotriva acelor cari
au dat-o, devenind o dificultate strategică de primul rang
Intr'adevăr, cum va lupta România într'un viitor războiu
contra Rusilor, cu actuala frontieră, fără a avea acoperi
rea necesară în adâncime pe frontul Moldovei? Dacă arma
ta română va fi silită să se retragă, ea nu se va putea
răzîma în Carpații Orientali pentru a continua rezisten
ța, acești munți fiind în posesiunea altui Stat.

Sentimentele legionarilor răbufneau adeseori în ma
nifestații de solidaritate cu Ardealul cedat, în prezența
oficialităților germane și italiene, creînd momente deli
cate. Astfel, cu prilejul întoarcerii Generalului Antone
cu din vizita lui dela Berlin, la Gara Mogoșoaia, a fost
salutat de un uragan de voci legionare, cari scandau cuvî
tele "Vrem Ardealul". Alături de General erau Fabricius
și alți demnitari germani cari se întorseseră dela Ber
lin. Alte manifestații puternice în favoarea retrocedării
Ardealului au avut loc la Sibiu, când s'a deschis anul șco
lar al Universității dela Cluj, și apoi neuitata concen
trare legionară dela Alba Iulia, din 1 Decembrie 1940.

Chestiunea Ardealului sub Antonescu

Dând lovitura contra Mișcării Legionare în Ianua
rie 1941, implicit Antonescu a slăbit și bazele de redo
bândire a părții pierdute din Ardeal. Pentru că nu e des
tul să reclami un lucru în numele dreptății, ci să dis
pui de forța necesară ca să și se recunoască dreptatea.

Antonescu a creat un gol politic în România. Imensa populație de care se bucura înainte, când apărea în câmpul de luptă, s'a transformat în ură sau indiferență. El se menține la putere contra voinței poporului cu ajutorul armatei, combinat cu ajutorul lui Hitler. Nici armata nu l-ar fi suportat multă vreme, dacă în spatele lui Antonescu nu se profila "umbra marelui Führer". În această situație, când Antonescu nu mai reprezenta voința poporului, ci o clică de uzurpatori, intervențiile lui pentru restaurarea suveranității naționale asupra Ardealului de Nord nu-și mai puteau produce efectul.

După izbucnirea războiului și înaintarea armatelor române în Ucraina, Generalul Antonescu a transformat chestiunea Ardealului într'o armă propagandistică ca să ațâțe soldatul român să lupte cu mai mare elan. Se răspândește lozinca pe front că "drumul spre Cluj trece prin Odesa" sau "drumul spre Cluj trece prin Moscova", adică odată terminat războiul din răsărit, Generalul Antonescu își va întoarce armatele victorioase contra Ungurilor. Aceasta era demagogie pură, căci Germanii, dacă ar fi căștigat războiul din răsărit, niciodată n'ar fi tolerat o acțiune militară a lui Antonescu contra Ungurilor. Numai dacă Antonescu ar fi avut în spatele lui toată țara conștientă pe forța combativă a Gărzii de Fier, ar fi putut nădăjdui într'o refacere a frontierei apuseane.

Germanii ascultau cu bunăvoință filipicile lui Antonescu contra Ungurilor și chiar îi dedeau speranțele unei revizuiri. Dar atât. În realitate, politica germană specula chestiunea Ardealului pe ambele laturi, în profitul intereselor ei. Lui Antonescu i se spunea că contribuția militară și economică a României pe frontul de răsărit, mult mai importantă decât a Ungariei, își va avea greutatea ei la sfârșitul războiului, când se vor stabili definitiv frontierele. Ungurii erau împinși la rândul lor să mărească participarea lor la războiu, în trupe și material, ei fiind beneficiarii Puterilor Axei, situație ce ar putea să o piardă. Ardealul împărțit se convertise în mâinile Germanilor într'o puternică armă de șantaj pentru a stoarce cât mai mult dela aceste țări în campania lor din răsărit.

De altminteri, nu trebuie să credem că pentru Antonescu problema Nr. 1 a existenței lui politice era Transilvania ciopârțită; nu era nici războiul din răsărit și nici Basarabia și Bucovina. Era Legiunea. Legiunea pe care o prigonise crâncen și care continua să existe cu toate mii de morminte proaspăt deschise sub guvernarea lui. Nemții cunoșteau punctul vulnerabil al lui Antonescu,

obsesia și nebunia vieții lui, și speculau temerile lui bolnave, oridecâteori li se părea că Antonescu ridică un noul sau nu se încovoie suficient intereselor lor. Un om lipsit de o bază populară, hărțuit de războiu, obsedat de morții Mișcării, șantajat de groaza ce i-o producea revoluția la putere a Legiunii, ce autoritate putea să aibă ca să ceară retrocedarea Ardealului?

Alta ar fi fost situația dacă putea vorbi la Berlin în numele unei țări care ar fi stat compactă și hotărâtă în spatele lui, fără a fi hărțuit de nicio problemă internă. Repetăm așadar: despărțindu-se de Mișcare, Conducătorul Statului și-a tăiat singur craca de sub picioare în chestiunea Ardealului și în toate chestiile cari afectau destinul neamului. Căderea lui e tot rezultatul acestei trădări.

Transilvania, Momeala Kremlinului

Prăbușirea frontului de răsărit și apropierea armatelor roșii de patria noastră au creat o stare de mare turburare în țară. În lumea politică se vorbea deschis de pierderea războiului și necesitatea de a se găsi "formula salvatoare".

În acest moment decisiv, când conducătorii trebuia să arate mai mare calm și fermitate, ei au fost primii cari și-au pierdut capul, în frunte cu Mareșalul Antonescu. Toată subrezenia sistemului antonesciano-hitlerist de la București, care nu s'a observat atâta timp cât armatele înaintau victorioase spre Caucaz, s'a desvăluit acum, provocând panică și desorientare.

1) Arbitrajul dela Viena, cu absurda împărțire a Ardealului între Români și Unguri, s'a întors acum împotriva celor ce i-au patronat. Armata română nu se putea sprijini pe munți, unica ei cale de scurgere fiind coridorul moldovean. Spațiul de manevră era prea redus, față de lungimea frontului și mulțimea diviziilor sovietice.

2) Absența Gărzii de Fier din guvernare s'a resimțit și mai puternic în aceste momente de strâmtoare, când așezămintele Statului pârâiau. La picioarele lui Antonescu se întindea vidul politic, cutoatecă poporul era dispus să continue rezistența.

3) Incurajați de incapacitatea politică a lui Antonescu de a crea structurile interne, necesare pentru susținerea războiului, agenții Internaționalei Comuniste operau ca'n "Codrul Vlăsiei" până la cele mai înalte

epelocne ale Statului. Mareșalul era vândut chiar de cei mai apropiați colaboratori ai săi.

4) Chestiunea Ardealului mutilat otrăvea stăruia ra, fiind speculată de toți adversarii războiului, pentru a săpa încrederea în Conducător și în colaborarea cu Germania.

În acest climat de dezorientare și descurajare, Kremlinul a manevrat cu îndemânarea caracteristică diplomației rusești. A oferit Românilor garanția că Moscova nu se va atinge de regimul politic și social al României, ceea ce liniștea cercurile burgheze ale țării; a mai făcut promisiunea că dacă România iese din războiu și întoarce armele contra Germaniei, va primi drept compensație Ardealul de Nord. Cu această făgăduință, Kremlinul urmărea să atragă pe Maniu și pe toți fruntașii ardeleni în frontul intern care pregătea desprinderea României de Axă și în care partidul comunist era reprezentat de Lucrețiu Pătrășcanu.

Iată cum rana Ardealului redeschisă la Viena și mai apoi nevindecată nici sub Antonescu, s'a convertit într'o armă teribilă atât pe plan militar cât și pe plan politic.

Nici Maniu nici Brătianu nici ceilalți fruntași politici cari au dat lovitură de la 23 August nu și-au dat seama că Ardealul ocupat servea de momeală Sovietelor, pentru a-i determina pe Români să facă pasul fatal. Odată granițele deschise invaziei, Sovietele au cerut României un efort militar maxim, tot în contul acestui Ardeal mutilat care trebuia smuls din mâna Ungurilor și retrocedat României. Participarea militară a României nu s'a limitat la ocuparea Ardealului, ci s'a prelungit până la capitularea Germaniei, trupele române fiind puse să lupte în cele mai grele poziții, din Nordul Ungariei și Slovaciei. Slab înarmate și instruite, fiind compuse în mare parte din tineri de 19-20 de ani, adunați la repezeală din sate, diviziile române au suferit pierderi înfricoșătoare în jurul a 200.000 de oameni, cifră aproape egală cu tot ce-au pierdut Americanii în cursul războiului.

Sovietele au utilizat chestiunea Ardealului și pentru o altă lovitură măiastră. Nu l-au trecut imediat după ocuparea părții de Nord sub suveranitatea României, ci l-au menținut într'o situație incertă până la instalarea la putere a guvernului Groza, impus, după cum știa, de pumnul lui Vișinski slăbănogului Rege Mihai, în 6 Martie 1945. În guvernul Groza, comuniștii dețineau toate pozițiile-cheie și erau practic stăpâni pe țară. Atunci s'a îndurat Stalin și și-a dat învoirea ca partea de

nord a Transilvaniei să revină sub autoritatea Statului Român. Stalin oferea partea de nord a țării ca un fel de zestre noului guvern de preponderență comunistă, pentru a-și crea o bună primire în popor. El voia să arate că nu vechile partide, nu Maniu, nici armata română n-au liberat Ardealul, ci partidul comunist, grație fraternității lui ideologice cu Rusia Sovietică. Afacerea era astăzi lucidă. Ei dedeau Ardealul de Nord, dar obțineau în schimb țara toată, căci guvernul Groza reprezenta pașul final în acțiunea de bolșevizare a României.

Pe atunci, aflându-mă la Viena, am publicat un articol în oficioul guvernului național, "Cuvântul", în care analizam evenimentul. Articolul a fost retransmis și prin radio, fiind auzit de toată țara. Comparăm generozitatea lui Stalin cu pășania Lituaniei, după ocuparea Poloniei răsăritene în 1939. Ca să capteze bunăvoința Lituanienilor, Stalin le-a restituit orașul Vilna, vechiul măr de discordie între cele două țări vecine. Dar nu mult timp după aceea, Lituania dispărea ca Stat liber de pe fața pământului, devenind o republică sovietică. Afirmam că același lucru se va întâmpla și cu România. Ni se restituie Ardealul de Nord, dar în schimb ne vom pierde independența națională, devenind câmp de experiență al comunismului.

Singura binefacere ce-a rezultat de pe urma revenirii Ardealului sub o administrație română e că tot poporul român se găsește astăzi întrunit în aceeași suferință. De la Bug până la Tisa, suntem cotropiți de același vrăjmaș, având cel puțin mângâierea că ne găsim cu toții în cuprinsul aceleiași închisori, deosebirea între Basarabia și imperiul lui Ceaușescu fiind numai de nuanță.

Transilvania astăzi

Deși în cadrul aceluiași Stat cu toți frații români, Transilvania continuă să fie exploatată de tovarăși în profitul dominației lor. Cum nu mai pot să ofere nimic la granița de Vest, comuniștii fac acum o operație inversă, și anume excită apetitul Ungurilor și propagă în populație temerea că s'ar putea să pierdem iarăși Transilvania.

Moscova, exact ca odinioară Germania, exploatează resentimentele celor două națiuni, pentru a-și consolida stăpânirea atât la Budapesta cât și la București. "Dacă vă purtați bine de acum înainte și nu mai faceți progrese, ca în 1956", li se spune Ungurilor, nu este exclus să ne gândim la un nou decupaj al Transilvaniei". Iar pe Ro

mâni îi avertizează : "Dacă ne faceți greutate și nu vă integrați total liniei noastre, ne vom sprijini pe Unguri și atunci veți simți repercusiunile în Transilvania".

La rândul lor, tovarășii dela București, imitând pe tovarășii lor dela Moscova, exploatează frica Românilor de Unguri pentru a-și atrage simpatia maselor populare, care, pentru o mie și unul de motive, nu ar deosebi exercițiul regimului asupra exilului, urmărind să provoace o solidaritate a refugiaților cu Bucureștii pe această temă : "In fața primejdiei de a pierde Ardealul, trebuie să ne unim cu toții, trecând peste orice deosebiri de vederi politice".

Dar trebuie să punem la probă sentimentele naționaliste ale tovarășilor, întrebându-i de ce ei cari par atât de grijulii cu Ardealul, sunt atât de puțin grijulii cu poporul român în totalitatea lui. De ce continua muncile inumane, infometarea, crimele și slăbirea biologică a poporului nostru? Cu un popor extenuat, răpus de boli și îndobitocit de suferințe, cum se poate apăra o țară? Să ne fie îngăduit să punem la îndoială patriotismul unor conducători cari au pe conștiință milioane de morți din neamul nostru și cari s'au dovedit a fi, dintre toți șefii comuniști din Europa răsăriteană, cele mai plecate slugi ale Moscovei.

Nouă ni se pare că e puțin probabil că Moscova să se atingă de frontierele României, în actualele împrejurări, pentru că în mod automat ar pune în discuție totalitatea frontierelor din Europa răsăriteană. Depe urma tratatelor din 1947 și alte convenții anterioare au profitat și Rușii în mod substanțial. De dragul Ungurilor, nu-și primejdiesc ei ansamblul anexiunilor lor în Europa răsăriteană : Basarabia și Bucovina, ținutul Herța, brațul Chilia, Insula Șerpilor, Ucraina subcarpatică, Polonia Orientală, Königsberg, Lituania, Letonia, Estonia și ținuturile smulse dela Finlanda.

In realitate, în ceasul de față, noi nu avem o patrie. Nici Basarabia, nici Bucovina, nici Moldova și nici Dobrogea, nici Muntenia și nici Transilvania, nu mai sunt ale noastre. Ceeace se chiamă România, este o ficțiune politică, pentru că poporul român nu se bucură în frontierele lui actuale nici de suveranitate internă nici de suveranitate externă. In numele lui guvernează alții, pe care el nu i-a ales și cărora nu le recunoaște niciun titlu legitim de a reprezenta și vorbi în numele României. Aceștia "alții" sunt uneltele armatei de ocupație, pro-consulii Moscovei, a căror misiune nu este să apere

interesele românești, ci să execute ordinele Internaționalei Comuniste.

Nu trebuie să ne lăsăm înșelați de aparențe, joc după muzica balalaicelor. Adevărata datorie a exilului poate fi aceea de a se agita pe chestiuni puse în circulație de tovarăși. Fără a pierde nicio clipă din vederea propaganda maghiară din străinătate, rezervându-le rădăcinile noastre și ferm, oridecâteori aceștia contestă drepturile românești asupra Transilvaniei, nu trebuie să uităm însă că problema centrală a politicii românești este cea a eliberării țării întregi.

Trebuie să pornim de la Zero și să ne recucerim întreg teritoriul național. Dacă nu vom fi vrednici să avem vârlim noi pe Muscali din țară, cu toate rădăcinile lor, ne vor asvârli ei pe noi, cu toate familiile, prietenii și cunoscuții noștri, în Siberia, așa cum au făcut cu frații noștri din Basarabia. Aceasta e "soluția finală" ce-o pregătește Brenev poporului nostru și nu Ceaușescu și alții săi opri.

Mișcarea Legionară a mai avertizat și altădată pe Români, fiindcă ea vede departe în viitor, și rezultatul ignoranței și neprevăderii s'a văzut când ne-am trezit în robia comunistă. Să ia aminte Români de pretutindeni și să se scutur de superficialitate și lașitate, pentru a nu primejdi și ultimele posibilități de mântuire ale neamului. Pentru Transilvania așadar, dar în același timp pentru o Românie Liberă, neipotecată nici Moscovei și nici Internaționalei Comuniste.

Rusia, sub orice formă s'ar prezenta ideologic sau politic, constituie dușmanul ereditar al națiunii române. Istoria ne învață că poporul rus nu are scrupule și nici cuvânt. Cine crede în el, este pierdut.

Nu există posibilitate de înțelegere sau alianță cu el sub semnul cinstei.

Popor expansionist, brutal și lipsit de omenie, acaparează, calcă în picioare, distruge tot ce nu este pe placul său sau nu i se supune. Neamul nostru a avut ocazia să simtă de multe ori, pe spinarea sa, aceste caracteristici bestiale începând cu 1812, răpirea Basarabiei, 1877, smulgerea Bugeacului de la o țară aliată, 1940, reanezarea Basarabiei, element determinant pentru intrarea noastră în conflagrația mondială. 1944, desprinderea din nou a Basarabiei, a Bucovinei și a ținutului Herța din trupul României. Față de un asemenea popor nu există alternativă. Trebuie să lupți și să învingi. În niciun caz nu-i poți accepta promisiunile mincinoase, chiar dacă par solemne. Ca toate popoarele egoiste și materialiste în concepție, poporul rus nu cunoaște decât dreptul celui mai tare, al numărului care copleșește și al înșelăciunilor fără rușine.

E poporul care și-a călcat totdeauna cuvântul dat, care a răpit teritorii și a distrus populații întregi fără milă, fără remușcare. E poporul care se crede demn de a conduce destinele lumii numai pentru faptul că se sprijine pe forța brută."

Faust Brădescu, *Guvernul dela Viena*, pag. 20. Fruntar)

23 August 1944 – 23 August 1969

Un sfert de veac dela invazia bolșevică a României, In-
tuneric, deșnădejde și moarte peste poporul românesc,-
Chemare către toată suflarea românească

Frați Români!

În țara înlănțuită tiranii, susținuți de armatele Antichristului, vor sărbători 23 August cu un fast deosebit, considerând invazia României de hoardele roșii ca o dată "epocală" în istoria neamului nostru.

Nu se poate o mai mare farsă și ticăloșie. Pentru masele populare, pentru imensa majoritate a poporului nostru, pentru toți cei ce simt și cugetă românește, 23 August 1944 constituie o ruptură istorică, o cădere sub stăpânirea altor forțe. Nu mai suntem noi, Români, cari, cu virtuțile și defectele noastre, ne hotărâm soarta, ci alții dispun de noi, de destinul nostru, de istoria noastră.

Istoria monstruosităților săvârșite de partidul comunist, denumite "realizări" și "progres", nu e istoria poporului nostru.

Nu e de conceput ca poporul nostru, drept și cuviincios, poate prea bun cu acei cari nu meritau, să-și ucidă propria lui elită, ieșită din sânul lui : magis-

trați, ofițeri, profesori, preoți, medici, înalți funcționari.

Nu e de conceput ca poporul nostru să trimită la moarte mii și mii de tineri, din cei mai bravi și mai leși, chinându-i și desființându-i trupește și sufletește.

Nu e de conceput ca fii din poporul nostru să prigonească Biserica și săucidă în chinuri grele Capii Ei.

Nu e de conceput ca poporul nostru să se năpustească cu instincte de fiară asupra țărânilor, care au suferit atât de mult în trecut sub toate domniile, pentru a-i răpi pământul și a o condamna la robie perpetuă în blestematele colhozuri.

Nu e de conceput ca poporul nostru să-și infomeze propriii lui copii, smulgându-le și bucățica de la gură.

Nu e de conceput ca un neam abia ieșit la lumină după secole de robie, desunire și suferință să-și renege trecutul supunându-l la deformări odioase.

Nu e de conceput ca un neam care nu se mai mără printre cele mai mari ale lumii, să săvârșească acte de genocid contra propriei lui substanțe biologice.

Chiar când regimul comunist crează industrii, nu o face cu scopul de a moderniza țara și de a-i ridica nivelul ei de viață, ci pentru a înlanțui și mai bine poporul muncitor și a-l distruge cu și mai mare ușurință, atât fizic cât și spiritual.

25 de ani de regim comunist s'au scurs pentru poporul român într'o avalanșă neîntreruptă de chinuri și suferințe de neînchipuit. Abia se încheia o prigoană și alta îi lua locul, mai feroce și mai criminală, până ce a ajuns în starea de plâns de astăzi, flămând, desbrăcat, bolnav, extenuat și cu morți, nenumărați morți, în toate familiile.

În nicio țară din Europa răsăriteană nu s'au petrecut atâtea orori și atrocități ca în România și proporțional, nici Rusia nu a pierdut atâția oameni, atâta substanță biologică, în cei 50 de ani de bolșevism.

Întrebăm pe Ceaușescu și tovarăși, cu ce conștiință și cu ce obraz, vor mai veni să vorbească la 23 August 1969 în numele unui popor pe care l-au masacrat fără milă? Unde e românismul lor? Atâtea ființe nevinovate, răpuse de demența lor sangvinară, vor forma cortegiul invizibil și acuzator al crimelor lor. Inzadar vor

scoate masele flămânde și goale, ca sub ploaia de dra-
pele roșii, să scandeze lozincele marxiste. Milioanele
de morți vor țintui la stâlpul infamiei istorice pe Pa-
ukerii, Kîșinevschii, Dejii și Ceaușeștii.

Istoria celor 25 de ani este istoria ocupației
străine, istoria Moscovei care și-a întins ghiarele
înșăngerate de milioane de victime din alte neamuri și
asupra poporului nostru. Partidul comunist din România,
care a executat acest lanț înfiorător de crime n'a fost
decât o unealtă a Moscovei. Anemicul partid comunist
din România, format din mai puțin de o mie de oameni,
după 20 de ani de existență a acestuia și în mare par-
te străini, nu putea să ia puterea dacă nu ar fi fost
impus de tancurile sovietice. Conducătorii comuniști nu
pot justifica crimele săvârșite nici cel puțin cu ela-
nul unei revoluții, care să fi măturat vechea întocmiră
"burghezo-mosierească", căci ei nu au săvârșit o revo-
luție, ci au fost instalați în posturile de comandă de
urgia Moscovei. Așa se explică și lipsa lor de orice
considerație pentru poporul nostru. Un călău, o slugă, ce
concepție poate să aibă despre Națiune, despre Stat și
afacerile publice? Pe el nu-l interesează decât să se
mențină la putere, executând "normativul" de crime im-
pus de stăpânul real al țării și tremurând neconținut
de teama să nu fie înlăturat.

Echipa lui Ceaușescu a început să-și aducă amin-
te de nedreptățile săvârșite sub Gheorghiu-Dej unor fi-
guri comuniste și le-a reabilitat. Dar întrebăm pe a-
cești vajnici apărători ai legalității, când își vor a-
duce aminte de nedreptățile săvârșite poporului român
și îl vor reabilita? Când vor înceta cu muncile cazni-
ce, prigonirea religiei, furtul colectiv, realizat sub e-
ticheta proprietății de Stat, privilegiile nedrepte și
exploatarea întregului popor în profitul Moscovei și
al Internaționalei Comuniste? Când vor înceta să mai u-
cidă români, pentru a experimenta o doctrină scelerată?

Regimul comunist, după ce a clădit stive de cada-
vre din trupuri daco-romane, ar vrea ca toate aceste cri-
me să se uite și să se șteargă din istoria ei, făurito-
rii acestor fărâdelegi, să apară ca întemeietorii unei
vieți nouă, din care să dispară orice urmă și orice sus-
pin din vremea de odinioară.

Dar țara robită nu uită și nu iartă. Nu-și poate
uita morții ei scumpe, secerați de fruntea îngustă a
barbarilor. Nici tineretul nu e atât de scurt de minte
și atât de lipsit de pietate ca să nu încrusteze în
suflet grozăviile trăite în familiile lor.

Inglobați în imperiul moscovit, al groazei și al întunericului, țara reală, țara care suferă și plânge, și poate striga durerea.

Dar, voi, o frați pribegi, sunteți aici, liberi și netemători, ca să-i exprimați necunoscutele suferințe.

Voi sunteți aici pentru ca, prin inteligența și curajul vostru, să sfâșiați atât blestemata cortină de fîm cât și cortina complicității și a lașității ridicate în Occident de conspirația comunistă. Pe voi v' a salvat și ales Dumnezeu ca să depuneți mărturie pentru jalea unui popor părăsit de creștinătatea occidentală. Prin glasul vostru profetic să pătrundă în lumea liberă lista ac-telor de genocid săvârșite de 25 de ani contra neamului nostru, denunțând nu numai pe vechii ucigași, dar și pe cei mai recenți, pe actualii conducători, cari nu sunt decât continuatorii infami ai celor de ieri.

Oare vom sta muți și nepăsători, când tiranii se pregătesc la 23 August din acest an să sărbătorească triumful Crimei în România? Dacă Occidentalii au uitat originea acestor regimuri, impuse de armata de ocupație și acoperite de sânge, refugiații nu se pot asocia acestui măcat contra lui Dumnezeu și contra omenirii.

Această zi de doliu din istoria neamului nostru, când ne-am pierdut independența națională, să fie pentru noi o zi de meditație asupra greșelilor săvârșite de acei ce aveau răspunderea țării, o zi de reculegere în fața nenumăratelor victime ale mișcării de rezistență contra cutropitorului și o zi de încordare supremă pentru a denunța în fața lumii civilizate pe autorii acestor rădelegi, începând dela originile tragediei până la ultimul dintre răufăcători.

Prin manifestații, manifeste, broșuri și cărți, strigați în cele patru colțuri ale lumii Adevărul. Nu uitați că singura armă ce ne-a mai rămas și pe care comuniștii se străduiesc să ne-o smulgă din mână, este Adevărul! Adevărul e mai tare decât toate tunurile, tancurile și bombele lor atomice, căci în spatele lui stau gata să intervină Forțele Divine.

13 Ianuarie 1969

Cum stau fronturile politice din exil

*O analiză a situației interne după 25 de ani
dela nașterea lui.*

La un pătrar de veac dela cutropirea Patriei noastre de bolșevici, este necesar să asvârlim o privire și asupra stărilor interne din exil, pentru a distinge în complexitatea lui de straturi și influențe, ce-a mai rămas în picioare din efectivele lui luptătoare și ce-a trecut de partea inamicului prin trădări, dezertări sau simple deficiențe mintale.

Nu vom face aici un istoric al exilului, ci o fotografiere a lui. Vrem să arătăm cititorilor noștri cum stau fronturile politice din exil, la ora când apare buletinul, pentruca tovarășii să nu profite de confuzionism, iar oamenii cinștiți să nu greșescă de adresă, bătând la porți dindărătul cărora rânjește satisfăcut lupul stepelor.

Și acum câteva chestiuni preliminare.

Deosebirea între ceea ce reprezenta exilul la formarea lui, acum 25 de ani, sau chiar mai târziu, acum 20 de ani, acum 15 ani și ceea ce reprezintă astăzi, este foarte mare. La aceste date, aproape toți pribegii formau un front anticomunist compact. Rari erau cei răătăciți și aceștia erau priviți cu cel mai mare dispreț și nu aveau nicio circulație. Intre pribegi existau numeroase divergențe și izbucneau adeseori conflicte, cu pole-

mici virulente, dar în ce privește regimul din țară și domina aceeași opinie, detestând și combătând pe ocupanți și uneltele lui criminale, așa zisul partid comunist mână. Deoparte era exilul, de alta inamicul care stăpânește țara subjugată. Linia despărțitoare era clară. exilul nu mai are conturul definit. S'au produs numeroase se deplasări chiar în interiorul lui, o parte din refugiați făcând cauză comună cu comuniștii. Nu mai există politică comună, un obiectiv comun, care să fie de toți, începând de la socialiști și până la legionari, trecând prin vechile partide. S'au produs o mulțime de defecțiuni în toate grupările. Lupta de eliberare a țării nu mai încălzește inimile tuturor, peste deosebită rile de vederi, specifice fiecărui grup.

Răvășirea exilului nu s'a produs la întâmplare, prin acea eroziune caracteristică anilor ce trec. În acest caz am fi înregistrat numai oameni cari s'au lăsat de treabă, obosiți, îmbătrâniți și decepționați. Situația e mai gravă. Inamicul a pătruns în cetate, în interiorul exilului, și de aici lucrează la dărâmarea lui. Înainte inamicul era "ante portas". Acum e înapoia lor, strecurându-se pe poteci ascunse, camuflându-se sub fel de fel de etichete și interese. Și-a găsit asociați chiar din mijlocul nostru. O mulțime de pribegi au fost captați de regim și au devenit cozile lui de topor. Cu această masă de manevră, aparținând odinioară efectivelor luptătoare ale exilului, regimul lovește în acea parte care mai rezistă și care refuză să se predea.

Regimul și-a creat structuri subversive chiar în exil, cu material uman luat din exil, și ca atare mai greu de identificat și combătut.

În teorie, operația de separare a grâului de neșchină în lanul exilului pare ușoară, dar în practică neisbim de mari greutate și niciodată nu se va putea spune că am dat de urma tuturor aceluia cari au trecut de partea celor "fără patrie și fără Dumnezeu".

Există persoane cari lucrează în contul regimului din țară și cari nu se arată ca atare, camuflându-se în luptători fără frică și fără prihană. Aceștia au voie să strige contra regimului și lumea intră în prăvălia lor crezând că vând marfă cinstită.

Există alții cari fără a fi direct în slujba regimului, se află în dependență de acei indivizi cari lucrează cu el la dărâmarea exilului. Unii știu unde duce firul ce îi leagă de cutare sau cutare, dar, din interes

sau comoditate, se complac în această situație de promig
cuitate politică; alții, cei mai mulți, nu știu. Ei cred
că sunt angajați la o firmă cinstită și se lasă specu-
lați de acești shylock ai exilului, cari nu dau nimic,
niciun ajutor, niciun ban, dacă nu obțin în schimb o
frântură de suflet, pe care să o ofere apoi în taină pa-
tronilor din țară. "L-am înmuiat și pe ăsta", raportează
ei, frecându-și mâinile de bucurie. Aceștia speculează
fără rușine lipsurile oamenilor, durerile lor, slăbiciu-
nile lor, naivitățile lor. Cu o pasiune diabolică urmă-
resc pe pribegi, pentru a-i atrage pe calea desonoarei
și a pierzaniei.

Acțiunea depistării frontului coexistențialist se
complică și prin înmulțirea focarelor de infecție. Tre-
buie să avem în vedere că fiecare Legație, fiecare Con-
sulat comunisto-român este o centrală de spionaj și sub-
versiune. Cu multă răbdare și perseverență aceste cen-
trale răspândite în toate țările libere operează între
pribegi. În fruntea lor se găsesc persoane calificate din
punct de vedere al meseriei lor, formate la înaltele șco-
li de spionaj dela Moscova și apoi servind apoi mulți în
Securitate. Insuși simpaticul ministru de externe, Măneș-
cu, este un emerit absolvent al faimoasei școale Lenin
din jurul Moscovei. Sub înfățișarea lor bonomă, aceștia
sunt de o cruzime fără margini. Nu dorim niciunui pri-
beag să apuce pe mâna acestor "diplomați", cari nu au ni-
mic comun cu înalta și nobila profesiune. Adăugăm că ac-
tivitatea acestor centrale locale nu se petrece la întâm-
plare. La București există o secțiune a Securității spe-
cializată exclusiv în urmărirea exilului și aici se con-
centrează toate rapoartele din străinătate și tot de a-
ici pornesc toate ordinele de urmărire și învăluire. În
fața acestui monstru conspirativ, cu mii de antene și o-
chi, pribegalul se află singur. Prea adeseori crede că a-
facerea ce o tratează îl privește numai pe el și pe a-
gentul respectiv din țară, când în realitate orice răs-
puns ce îi vine e rezultatul unui circuit de întrebări,
răspunsuri, calcule și probabilități.

Paralel cu aceste machinații, să-i zicem oficia-
le, adică dirijate direct de București, există chiar în
exil grupări, asociații, inițiative, activități, cari sunt
coordonate cu primele, tot prin intermediul centralei de
la București și cari urmăresc același scop, adică anihila-
rea mișcării de rezistență din exil. Dacă un pribegal
scapă teafăr dintr-o cursă, i se întinde alta și așa mai
departe, până ce se prinde undeva și apoi, legat fede-
leș, e întors cu fața spre București. Și acum să intrăm
în subiectul propriu zis.

I. FRONTUL COEXISTENTIALIST

In angrenajul acestui front, trebuie să distingem mai întâiu stelele de mărimea întâia, adică acei colaburanti raționiști roșii cari joacă roluri decisive și cari se bucură de considerarea nelimitată a tovarășului Ceaușescu. Restul, oricât ar părea ei că sunt de bine cotați la București, nu sunt decât caracudă, beneficiari de gradul doi și trei. Și în lumea coexistențialistilor, ca în gradul ce colectivitate umană, există o ordine, o ierarhie. Și noi, pentru a înțelege panorama exilului și jocul forțelor în prezență, trebuie să cunoaștem mai întâiu le de bază ale penetrației comuniste.

Nu mai e un secret pentru nimeni că șeful grupului care operează în contul regimului comunist dela București la destrămarea exilului este industriașul Constantin Drăgan. Prin mijloacele de care dispune și prin complicitățile de care se bucură în Occident, s'a convertit în primejdia Nr. 1 pentru existența și continuitatea exilului, ca entitate de luptă în serviciul eliberării patriei. Pornind dela vizuina lui din Milano, ca o caracudă și-a întins tentaculele în toate centrele românești având intenția să le acapareze și să le devieze dela rosturile lor naturale.

Sinistrele scopuri ce le urmărește și le-a ascuns sub firma unei Fundații ce-i poartă numele și care n'ar avea alt rost decât să potențeze conștiința unității europene sub toate aspectele. Birouri ale zisei fundații funcționează deja la Palma de Mallorca, Madrid, Roma, Atena, München și Paris. In jurul acestei Fundații se organizează apoi conferințe, seminarii, congrese, lucruri cari costă bani grei și pe cari marele patron îi scoate generos din buzunar.

Obiectivul acestei Fundații, cu numeroasele ei ramificații, este de a crea un mediu de confuzie atât în exil cât și în anumite cercuri occidentale, în care mediu să se șteargă progresiv diferența între un om liber și un reprezentant al unei țări gătuite de bolșevici. Să nu se mai pună această problemă : "suntem doar români cu toții" sau, o altă lozincă, "intelectualii trebuie să se înțeleagă peste diferențele politice sau de regim". Căci cum ar fi vorba numai de deosebiri de opinie și nu de milioane de victime. Ce face Dl Drăgan cu crimele regimului? Nimic. Le trece comod în contul istoriei, căci morții sunt morți și așa, cum spunea și Churchill, când i s'a cerut de Polonezi să ia atitudine în cazul gropilor

dela Katyn. Dar cel puțin a obținut tovarășul Drăgan, căci nu-l putem numi altfel, o îmblânzire a regimului? Apoi, nicidecum. Ceaușescu continuă cu asasinatele. Dar nici asta nu interesează, când sunt în joc interese atât de mari, cum ar fi "unitatea europeană". Unde a mers mîna de cadavre, poate să meargă și suta, vorba Romînului.

Ceeace trebuie să dispară, și aceasta e misiunea principală ce i-a încredințat-o Bucureștiul industriagului italo-român, este repulsia exilului față de călăii neamului, fără ca aceștia să facă nici cea mai mică concesie nefericitului popor. De acolo încôace, adică din țara răstignită, pot veni încôace emisari aleși pe sprânceană, influențe, idei de extracție dubioasă, dar de aici acolo nu poate străbate nicio influență binefăcătoare, pentru că gilotina tovarășului Ceaușescu stă gata să intre în funcțiune. Ne aducem aminte de faimoasa reuniune dela Palma de Mallorca din Iunie 1968. Ce spectacol: înduioșător! Vestul și Estul reuniți sub auspiciile lui Drăgan, pentru a discuta chestiuni de marketing. O droaie de comuniști, așa zisi experți în materie, și-au făcut apariția, bucurându-se nu numai de încântătorul peisagiu, dar și de prelungitele libațiuni de șampanie. În fond ce vindeau acești experți de dincolo de cortina de fier? Produsele muncii de sclav a popoarelor captive. Fiecare obiect care se exportă în Occident e stropit cu lacrimi de sânge. Printr'o simplă operație mentală, prin procedeul abstracțiunii, Drăgan se desinteresează de condițiile de viață ale celor ce produc aceste obiecte și conștiința lui e în regulă. El nu vede decât o marfă, care trebuie să circule conform principiilor de marketing. În acest punct, interesele comuniste și occidentale converg perfect.

Tot la Palma de Mallorca și în cadrul aceluiași festivități și-au făcut apariția un grup de 14 ziaristi comunisto-români, și tot ca să ia contact cu colegii lor din această țară și din alte țări. Acest contact era irelevant și inutil din punct de vedere al conștiinței unui om liber. Căci ziaristii din România nu erau ziaristi în sensul ce se acordă acestui cuvânt, ci niște funcționari cari scriu conform normativului primit dela partid. Acești oameni nu au voie să gândească, să-și exprime vreo opinie proprie, căci își riscă nu numai salariul, dar și viața. Ce rost aveau atunci aceste contacte și invitații decât să falsifice imaginea reală a României înlănțuite, prezentându-o în Spania și în Occident ca o țară cu presă liberă?

Bine înțeles că Drăgan își justifică straniul său

comportament și capetele de pod pro-comuniste pe care le constituie în Occident, cu "înălțele" lui ideii și presiuni
pări :

- că Europa unitară trebuie să se facă împreună cu țările din răsărit, cu excepțiunea Rusiei, care trebuie să
pulsată.
- că blocul comunist e în descompunere.
- că România lui Ceaușescu se găsește la avangarda acestei mișcări de emancipare de sub tutela Moscovei.

Toate aceste idei, pe cari le regăsim în întreaga presă internațională de extracție comunistă, sunt perfid de ca prezentare și găunoase ca realitate.

Cum să fie expulsată Rusia dintr'o combinație europeană Est-Vest? Cum își imaginează Dl Drăgan excludere a Muscalilor? Prin ce procedeu? Ei nu vor pleca de bunăvoie. Deci, trebuie expulsați cu forța. Atunci Dl Drăgan ar trebui să-și cheltuiască banii și energiile ca să determine pe Occidentali la un războiu sfânt împotriva Rusiei, la un fel de Cruciadă modernă. N'am auzit de această campanie belică sau revoluționară contra Moscovei. În afară de lansarea ideii, nimic. În schimb, Dl Drăgan este asiduu angajat în cruciada de dărâmare a mișcării de rezistență din exil. Semnalăm această contradicție. Dl Drăgan, cum spune o foaie din Spania, s'ar fi exilat la Palma de Mallorca, în cursul unui moment de beatitudine, că el va aduce la o masă să stea de vorbă și să se înțeleagă pe Ruși și pe Americani. Cum stăm atunci cu expulsarea Rusiei? Nu mai înțelegem nimic.

Cât privește a doua "jenială" idee, că blocul comunist ar fi în descompunere, invazia Cehoslovaciei a demonstrat și celor mai cretini că Moscova nu tolerează pătrunderea în imperiul său, statornicit pe Elba, a "miasmelor" libertății, că există o cotă de alarmă, care, dacă e depășită, se face uz de forță pentru a se restabili dominația absolută a partidului comunist. Celor cari cred într'o descompunere a dominației comuniste din interior, le răspundem cu românescul "paște, murgule, iarba verde", sau "La Paștile Cailor". Și chiar dacă ar fi semne de descompunere, cine să le speculeze, să le adâncească, să le transforme într'un curent revoluționar, care să răstoarne dominația Moscovei? Se descompune, și în mod accelerat, Occidentul, căci aici lucrează nestânjenite formidabilele rețele ale conspirației comuniste. Cum a reacționat Occidentul la revoluția maghiară, la revolta dela

Berlin sau la ultimele evenimente din Cehoslovacia? In
afară de vorbe și lacrimi de crocodil, niciun ajutor. e-
fectiv. Dimpotrivă, s'au aliat cu Moscova ca să țină la
pământ aceste popoare.

Insfârșit, "rebeliunea" lui Ceaușescu este o pură
excrocherie politică. Dacă până acuma nu a avut de sufe-
rit nimic, cu toate ifosele lui de "rebel", e pentru că
împlinește cu toate sfințeniile normativul moscovit. Și pentru că
cere în definitiv Ceaușescu "independență", "suveranita-
te", "neamestec în afacerile interne"? Ca să facă vreun
bine poporului românesc? Aș, de unde! Ca să aibă el ex-
clusivitatea crimei în România, căci nu face altceva de-
cât să continue dâra groasă de sânge lăsată de predecesor
rui său în istorie. Slăbind biologic poporul românesc, el
nu face altceva decât să netezească drumul Rusiei spre o
colonizare a regiunii carpato-dunărene. Câtă vreme va în-
fometa poporul român, ca până acuma, îl va distruge fizi-
cește și îl va exploata până la sânge, nimeni nu îl va
turbura dela isprăvile lui macabre, să fie liniștit.

DI Drăgan, prin Bulletin Européen, și alte publi-
cații, prin toată activitatea lui, face un imens rău țării,
pentru că oferă străinătății o versiune falsă a în-
tâmplărilor din România. Vorbește de "schimbări", de "na-
ționalism", de "liberalizare", de "emancipare", laudând
isprăvile sângeroase ale lui Ceaușescu, actele de geno-
cid ce le săvârșește contra poporului nostru. Căci dacă
nu spui adevărul, nu arăți tragedia poporului, cât sufe-
ră el, cât de rău trăește, și cum este exploatat, este
exact cașicum îl încurajezi pe tiran ca să continue cu a
suprirea. Toată lupta exilului a fost și este ca să de-
maște pe cutropitori și să solicite cointeresarea Occiden-
tului la acțiunea de eliberare a țării. Dar cum se poate
obține acest lucru, dacă vine Drăgan și alții și atestă
contrariul, "românismul" lui Ceaușescu și imblânzirea re-
gimului? Dece nu spune DI Drăgan adevărul? Că regimul
din România e cel mai tiranic din Europa răsăriteană, că
în România se trăește mai prost decât în orice țară sub
jugată, că țărănimia se găsește într'o stare desperată?

Dar Drăgan face un imens rău și Occidentului cu
publicațiile lui, subminând securitatea morală și politi-
că a lumii libere. Răspândind false idei despre Româ-
nia și situația generală a blocului comunist, lăsând să
se întrevadă posibilitatea unui aranjament pacific Vest-
Est, pe bază de coexistență, întrepătrundere, fenomene
cari ar putea duce la recuperarea Europei răsăritene, Dră-
gan propagă iluzii primejdioase, într'o lume și așa ca-
riată de virusul bolșevic și înclinată să creadă.

Numai o atitudine dură a Occidentului nu
contra Moscovei, ci contra întregului bloc comunist, cu
tra tuturor tiranilor, poate să determine schimbări
stanțiale în acest spațiu.

Trebue să distingem așadar în acțiunea
nistă a Dlui Drăgan, două cercuri paralele : unul cu ci-
cumferință mai mică, referindu-se la subminarea exilului
și altul, cu circumferință mai largă, referindu-se la
samblul relațiilor Vest-Est.

Cari sunt acoperirile Dlui Drăgan? Căci nimeni nu
se lansează în aceste întreprinderi riscante, fără a a-
vea o acoperire. Dl Drăgan contează mai întâiu pe debili-
tatea politică a exilului. Exilul nu e apărut de nicio
țară, dacă nu se apără singur. Refugiații din toate emi-
grațiile sunt în Occident un fel de "vânat liber". În con-
secință, și Drăgan poate opera între exilații români
în "Codrul Vlăsiei". Cine îl va trage la răspundere
Occident?

Dar Drăgan se bucură și de protecția discretă, dar
eficace a rețelelor comuniste din Occident, infiltrate
până în cele mai înalte posturi de răspundere din țările
libere. Circulația lui, posibilitățile lui, se explică
prin această tainică acoperire a forțelor oculte ale co-
munismului mondial. El nu are de ce să se teamă, căci în-
săși aceste forțe, prin gazetele lor, prin fundațiile
lor, prin oamenii politici de care dispun, propagă idei
asemănătoare cu ale lui Drăgan. Ideile lui nu fac notă
stridentă în raport cu această alunecare spre stânga a
istoriei, care nu e întâmplătoare, ci dirijată.

Rămâne să mai examinăm ce îl determină pe Dl Dră-
gan să fie un atât de asiduu apostol al ceaușismului în
exil? Cum Drăgan nu face nimic, niciun pas, ca să nu ob-
țină un beneficiu material, este de presupus că realizează
ză afaceri interesante cu România. Se vorbește de gaz li-
chid adus din România, care îi alimentează propriile în-
treprinderi. Se vorbește de complexe industriale furniza-
te României din Occident prin intermediul lui Drăgan, și
pe baza supoziției că "regimul s'a emancipat" și trebue
ajutat. Se vorbește de materiale rare, cari nu se pot ob-
ține direct, și atunci Drăgan le-ar fi furnizat regimului
prin mijlocirea unor țări neutrale. Câte nu se vorbește?
In orice caz, legăturile lui cu Bucureștii par a fi de
cea mai înaltă categorie. Astfel, agenții consulari și
diplomatici ai R.S.R. sunt furioși pe Drăgan, pentru că a
cesta trece peste ei, îi ignorează și tratează direct
cu șefii lor. Curioasă ni s'a părut relatarea făcută de

cineva venit recent din țară - nu știm în ce măsură să fie adevărată - că Drăgan la București nu circulă în mașina sa proprie, ci i se pune la dispoziție o mașină oficială. Să fie oare și un înalt funcționar al partidului?

Ajutoarele imediate și cele mai importante ale Doctorului Drăgan în acțiunea de subminare a exilului, sunt Răuță și Uscățescu. Răuță operează mai mult între profesioniștii exilului, iar Uscățescu, care se consideră de categorie mai înaltă, și-a rezervat mediile intelectuale. Și sistemele lor de a aborda victimele sunt diferite. Răuță își oferă generos serviciile pentru a face o legătură cu țara, pentru a trimite bani sau un pachet, pentru a duce o vorbă acasă sau pentru a mijloci scoaterea cuiva din țară. El atacă pe unul sau pe altul lansând câte o vorbuliță cu înțeles: "Știi că am văzut pe cutare la București. Știi că cineva ar fi dispus să se intereseze de scoaterea fiului D-tale, a mamei sau a soției". Vorba dulce prinde, trezind speranțe. Ca o suveică circulă inodând firele între exil și țară. Dar ca să facă aceste servicii, cere victimelor discreție, prudență, să lase mai jos cu un ton rezistența, cel puțin până ce trece hopul. Cu alte cuvinte să fie băiat deștept. Și așa omul e blocat și așteaptă și așteaptă ca să-i pice promisiunea din țară. Ce-a pățit bietul profesor Protopopescu cu promisiunea lui Răuță, că îi va scoate soția din țară. S'a făcut melc și a tăcut chitic. N'a mai suflat o vorbuliță contra tovarășilor. Și a murit profesorul Protopopescu, după o lungă așteptare, fără să-și vadă soția.

Răuță lucrează cu Drăgan și la recepționarea diferiților emisari ce vin din țară. Este vice-președinte al societății de marketing spaniole (președinte fiind Drăgan) și, din această calitate, are dese contacte cu reprezentanții economici ai țărilor de dincolo de cortina de fier, cari vin să plaseze produsele acestor țări pe piața occidentală. La reuniunea dela Palma de Mallorca din anul trecut a fost unul dintre personagiile principale ale contactului marketing între Vest și Est. Intreține bune relații cu regimul dela București, unde, se pare că face călătorii dese.

E bine retribuit pentru serviciile aduse "cauzei", fiind omul de încredere al lui Drăgan în afacerile acestuia în Peninsula Iberică și în toate acțiunile ce le întreprinde pe aici.

Când acum vreo trei ani semnalăm în Buletinul

nostru cititorilor că o notorie agentă a regimului dela București, fosta soție a dirijorului Georgescu, a cins în Spania, fiind recepționată de binomul Răuță-Uscătescu, aceștia au sărit în sus, declarând prietenilor acuzată muni că li se face o mare nedreptate, când sunt de colaboraționism. La sfârșitul lunii Noembrie din anul trecut, Domnii Răuță și Uscătescu au participat la un coctel dat de Consulatul reserist din Madrid, în cineștea unei delagații economice comunisto-române. Și nu numai ei, dar și soțiile lor, voind să marcheze cu această prezență feminină o notă afectuoasă, de mare prețuire și prietenie pentru tovarăși. De astădată, credem, că vor mai nega înrudirea lor economică, politică și spirituală cu regimul dela București, căci știe tot târgul. De altminteri, ei, de mai multă vreme, nu mai fac niciun secret din colaborarea lor cu regimul comunist dela București. Probabil că s'au angajat atât de adânc încât nu mai pot să dea înapoi sau că sunt așa de tari pe situație încât nu-i mai interesează opinia exilului.

Uscătescu lucrează la întrepătrunderea mediilor intelectuale din exil. El urmărește să facă un fel de piață comună între intelectualii din exil și cei din țară. Pe cei ce vin din țară, oameni de încredere ai regimului, el îi recepționează și pilotează în Spania, pe unde le e programul să țină conferințe, să cânte, sau alte chestii, cum a fost cazul cu Petru Comarnescu. Alți agenți ai regimului, cari își au reședința obișnuită în Occident și aparțin tot tagmei scriitoricești, cum e Cuviosul Politruc Anania, sunt introduși tot de Uscătescu pe linia literaturii din exil. Revista lui ; "Destin", e un fel de loc de întâlnire al tuturor acelor ziși intelectuali cari sunt catapultati de bolșevici în mijlocul nostru. Ne întrebăm de ce a ales această revistă talmeș-balmeș, care nu are nicio idee, niciun program, nicio concepție, numele pretențios de "Destin", când tot comportamentul lui e Anti-destin? "Destin" înseamnă o chemare, o vocație, o misiune, o menire, un gând de realizat, cu o pasiune dusă până la sacrificiu. Dar ghiveciul de idei, de persoane, de tendințe liberalo-naționalo-bolșevice, ce legătură să aibă cu Destinul? Compromite această sacră și nobilă noțiune, făcând cu ea negustorie. Din punct de vedere al tovarășului Uscătescu, nu trebuie să ne scandalizăm, căci "misiunea" lui e tocmai să imprăști confuzie în exil, să familiarizeze pe scriitorii noștri cu ideea că scriitorii din țară (nota bene, cei trimiși de guvern) trebuie tratați ca atare, fără a se ține seamă de extracția lor ideologică sau de intențiile cu care vin în străinătate.

Trebuie să ne imaginăm că Dl Uscătescu trebuie să-și explice într'o formă oarecare atitudinea lui față de București, în contactele ce le are cu intelectualii din exil. Ce le spune acestora și cum încearcă să-i atragă pe panta colaborării cu monștrii marxist-leniniști și cu asasinii Patriei noastre? Fără îndoială că le împiază capul cu balivernele ce le-au auzit de nenumărate ori debitate de presa occidentală, că contactele de orice natură cu țările din răsărit, economice, culturale, științifice, sportive, etc., contribuie la imblânzirea regimului și, deci la ușurarea soartei poporului. Efectele acestei politici de "poduri" între Vest și Est ne-a lămurit-o magistral Dl Brutus Coste, care a arătat că popoarele-martire nu profită nimic și cei cari profită sunt călăii lor și rezultatul final e consolidarea regimurilor de teroare.

Dar ca să nu zică Dl Uscătescu că noi îl combatem cu teoriile unui exilat, îl trimitem la ultimul discurs al stăpânului său, Ceaușescu, ținut în fața Asociației Scriitorilor Români din țară. Tovarășul Ceaușescu gândește altfel decât Dl Uscătescu, care înlesnește pătrunderea miasmelor bolșevice în exil. Ceaușescu face o severă delimitare între țară și străinătate, avertizând pe scriitori să nu se lase molipsiți de ideologia burgheză și filosofia occidentală. Reciproca, așadar, nu e valabilă. Exilul poate fi contaminat de idei marxist-leniniste, fără ca în schimb să se obțină o compensație în țară, unde continuă să fie impusă cu forța cultura cavernelor.

Dl Uscătescu a scos nu de mult o carte, intitulată "Aventura Libertății". Nu vrem să vorbim de această carte, ci de faptul că ceea ce spune aici e absolut fără importanță. Între conținut și autorul ei nu există nicio legătură. "Aventura Libertății" a Dlui Uscătescu s'a terminat în saloanele dela Madrid ale regimului totalitar dela București. Autorul nu crede în ceea ce scrie. E uscat la suflet, cum îi e și numele. Nu are convingeri sau atașament față de nimeni și nimic. E aseptice față de orice credință, ideologie, doctrină. Ideile sunt pentru a fi expuse și nimic mai mult. Nu există nicio contradicție la Uscătescu între a fi considerat doctrinar al Gărzii de Fier în America Latină și a se îmbrățișa cu tovarășii la Belgrad sau București. Uscătescu scrie pentru plăcerea de a i se rosti numele, pentru a dobândi circulație intelectuală sau pentru a câștiga un ban. Il interesează ultima noutate pentru a fi "en vogue", și pentru a nu pierde căruța istoriei, care se îndreaptă spre dominația mondială a comunismului.

"E ușor a scrie versuri, când nu ai nimic a spune"

E ușor a scrie cărți, à la Uscătescu, când nu angajezi nicio interpretare, nicio responsabilitate, nicio filosofie. Dl Uscătescu e "elită". El se găsește în "rebeliune". "Rebeliunea elitelor". Dar cum interpretăm el această idee? El se consideră deasupra maselor, nu în serviciul lor. Deasupra țării. Ce e aia țară, popor? Noțiuni depășite. Și cum și tovarășul Ceaușescu se consideră tot un fel de elită, o elită cam sangvinară, ce drept, înglodată în sânge românesc până la gât, apropierea se poate face.

Uscătescu e foarte măgulit că numele lui a început să circule și în revistele comuniste din țară, scoase se de troglodității regimului. Ce-l interesează pe el că orice nume din exil, care apare în tovarășia monștrilor, e ca un pietroiu în plus atârnat de gâtul nației-martire și e rostit numai între sudălmii și blesteme?

Uscătescu a fost un violent detractor al marelui poet Aron Cotruș, venerat de toată suflarea românească. L-a urit cu o ură feroce, contestându-i chiar și calitatea de poet. Pe atunci nu știam de ce e atât de pornit contra lui Aron Cotruș, dar după ce am văzut că Uscătescu începe să publice și versuri, ne-am dat seama că era și invidios pe gloria maestrului, temându-se să nu-i întunece viitoarea lui glorie poetică. Faptul e monstruos, pentru că Cotruș era consacrat poet al românismului îndată după primul războiu, înainte chiar de a se fi născut tovarășul Uscătescu.

Și mai avea ceva Aron Cotruș ce nu putea să suporte Uscătescu : vibrația lui pentru masele flămânde și goale, pentru Ion cel lovit și batjocorit de toți și acele inegalabile poeme închinat Legiunii și Căpitanului. În "ciocoi, cei negri și roșii" Uscătescu își descoperă propria lui imagine, înfrățită cine știe de când cu imaginea tiranilor din țară. Rebeliunea elitelor .....

Al patrulea cavalier al industriei de subminare a exilului este inginerul Traian Boeru. Ne-am ocupat îndea juns de această figură, care după ce a făcut un imens rău Legiunii, prin organizarea expediției de împușcare a lui Madgearu și Iorga, și care, după ce a fost condamnat la moarte în țară și a scăpat cu viață numai împărtășind destinul întregii mișcări, odată ce-a ajuns în larg a încercat să se scuture de responsabilitate, trecând pe seama Legiunii propria lui faptă. Traian Boeru ocupă o poziție de primă linie în frontul coexistențialist, dar marele patron, Drăgan, nu-l acceptă în statul lui major, din cauza trecutului său. Boerul lucrează sub ordinele lui

Răuță, servindu-i acestuia ca om de legătură cu Franța, Germania și Austria.

Dar pentru a fi util "cauzei", Boeru a cerut în prealabil tovarășilor din vest și est să fie absolvit de culpa morții lui Iorga și Madgearu. Așa a luat naștere așa zisul "Consiliu de Onoare" dela Paris, format tot din prietenii și oamenii de casă ai acestuia care a adus "sentința" că Boeru nu e amestecat în afacere. Și efectele s'au văzut imediat și la București. De unde, înainte de a intra Boeru în frontul coexistențialist nu era numărdin "Glasul Patriei" în care să nu fie infierat ca "asasin al lui Iorga", aceste atacuri au dispărut cu desăvârșire, iar Iorga a fost omorât de o "bandă de fasciști". Serviciile lui Boeru i s'au părut lui Ceaușescu prea prețioase ca să se mai ocupe de isprăvile lui din 1940.

Al cincilea protagonist al coexistenței este Dl Charles Kremer, președintele Federației Evreilor Români din America. În vreme ce cei patru mai sus amintiți își au reședința și locul de activitate în Europa, Dlui Kremer i-a rezervat Bucureștii supravegherea ariei americano-canadiene. Spre deosebire apoi de primii patru, care sunt obligați totuși la o muncă penibilă dela om la om, Dl Kremer, grație legăturilor lui în lumea evreească a Americii, dispune dela început de o serie de pârghii de comandă. El nu se pogoară la indivizi singurateci, ci își exercită influența direct asupra instituțiilor românești.

Drăgan, Răuță, Uscătescu, Boeru și Kremer, pentru a întrebuița un limbaj curent, suht cei "cinci mari" ai frontului coexistențialist. Dintre ei, bine înțeles, pe primul plan trec Drăgan și Kremer. Ceeace unul face în Europa, face celălalt în America, adică au sub control toată aria așezărilor românești.

Cei cinci mari dispun apoi de o serie de sateliți, de organe, instituții, asociații, asupra cărora își exercită controlul. Persoanele cari formează aceste entități nu sunt direct atașate de o anumită direcție, un anumit spirit, mergând dela colaborare ocazională până la simpla neutralizare. Operații de teleghidare, în care principalul interesat nu apare.

Drăgan controlează "Societatea Academică Română" a Monseniorului Bârlea. Răuță și Uscătescu țin în subordine Căminul "Moța-Marin", unde a investit și o puternică sumă de bani. Pe Dl Iasinschi îl țin sub teroarea că gu

vernul dela București ar putea să îi în Căminul, ceea ce
în fond, e o absurditate. Căminul n'ar putea să
cadă în mâna tovarășilor decât în cazul că Spania în
tregime ar cădea sub dominația în comunism. Pericolul real
pentru Cămin este să nu cadă în mâna
șilor, și, așa cum stau lucrurile până acum, acest de
dămant pare inevitabil. Tot Răuța și Uscătescu contro-
lează editura "Daco-România", finanțând întreprinderile
sau suplinind pierderile inerente cărților scoase în
exil.

Traian Boeru își exercită dominația călărind pe
Germania și Franța. În Franța a pus pe roate, în colabo-
rare cu oamenii Legației comunisto-române, așa zisa Co-
munitate a Românilor din Franța, voind să imite Comuni-
tatea Românilor din Spania. Dar deosebirea e dela cer-
la pământ. Comunitatea Românilor din Franța nu dispune
decât de un număr infim de membri, în raport cu masa ro-
mânilor rezidenți în această țară. Titulatura nu acoperă
nici de departe realitatea. Proporția este de 70 la
3000. În fruntea acestei Comunități a fost cocoțat un
oarecare domn Mârza, funcționar al lui Boeru, și care a
apărut și în faimosul Consiliu de Onoare dela Paris, ca
re l-a spălat pe Boeru de crima de asasinare a lui Ior-
ga. Felul cum a luat naștere această comunitate demons-
trează pe viu amestecul Legației dela Paris. Oamenii cari
nu se cunoșteau sau cari se detestau cordial, la un semn
făcut de bagheta magică a comuniștilor, au participat
la adunarea de constituire și au ales comitetul ce li
s'a impus.

În Germania Traian Boeru controlează disidența
Papanace, UARG-ul și biblioteca dela Freiburg. La Ultima
manifestare a Bibliotecii dela Freiburg, 20 de ani dela
întemeiere, a apărut și marele patron, Drăgan, ca să-și
ia în primire noul feud. Repetăm că a controla înseamnă
a "pune la pas" respectivele entități, fără ca mem-
briilor să-și dea seama întotdeauna de aria ce-o cântă
și care face plăcere Bucureștilor. În genere, să nu fie
atacat regimul, să nu se mai facă agitație pentru elibe-
rarea țării, să nu mai fie demascat și combătut pentru
crimele lui.

DI Kremer controlează, adică își exercită influ-
ența nefastă asupra lui Free Europe, Comitetul Național,
Episcopia Ortodoxă Română și societăți românești din A-
merica, grupate în Uniune și Ligă. Felul lui de a lucra
nu e acela de a se amesteca direct în activitatea a-
cestor organizații, ci mai mult de a veghea ca să nu se
ridice peste un anumit nivel, abordând domeniul politic.

Câtă vreme românii din America nu se ocupă decât de chestiuni religioase, culturale, folklorice, serbări naționale, cu lacrimi și banchete, Kremer le lasă în pace, dar dacă se avântă în domeniul interzis, adică în politică propriu zisă, care ar putea să-i deranjeze pe tovarăși în relațiile lor cu Washington-ul, atunci Dl Kremer are ac de cojocul lor. Pe Vișoianu și compania îi amenință cu tăierea subsidiilor, pe Episcopul Valerian cu deschiderea dosarului cu activitatea lui legionară, iar pe societățile românești, cu dificultăți financiare și administrative. Activitatea lui e subversivă, dar Românii îi simt efectele, când ies depe liniile îngăduite. Cu asta nu vrem să justificăm pasivitatea cercurilor românești din USA, ci numai să arătăm pe autorul acestui blocaj al luptei de eliberare a țării în sânul comunității românești din America.

Am terminat cu cei cinci mari și cu sferele lor de influență. Dar în afară de ei și de regiunile unde își întind suveranitatea, mai sunt alte centre coexistențialiste, despre care nu știm exact dacă sunt tot o achiziție a acestor domni sau dacă au luat naștere prin legături directe cu Bucureștii. În primul rând pomenim colonia română dela Viena, care, propriu zis, nici nu mai aprține exilului, atât e de contaminată de agenții regimului. E o colonie roșie, dirijată de preotul-politruc Gheorghe Moisescu și de ambasadorul comunisto-român la Viena. Nici n'ai ce căuta în această colonie dacă nu cultivi vreo relație oarecare cu regimul. Tot la Viena se încrucișează drumurile și legăturile cu Estul ale celor patru mari europeni, Drăgan, Răuță, Uscătescu și Botăți. Deaceea a trebuit să dispară Puiu Traian din Viena, răpit de agenții regimului cu complicitatea unor exilați, acum zece ani.

Viena poate deveni mâine centru unui viitor congres coexistențialist, care să grupeze toate uneltele regimului din diferitele țări și care congres să se auto-proclame autoritatea supremă a exilului, sub conducerea unui Drăgan sau a altui om de încredere al regimului. Așa se ventilează în anumite sfere proxima lovitură a industriașului milanez.

În Australia, culorile coexistențialiste sunt eroic reprezentate de Dl Untaru, care a transformat și Asociația Românilor din Australia într'o anexă a reprezentanței regimului din această țară.

O altă grupare de tendințe coexistențialiste am

identificat-o în Germania și Franța, căci e bicefală și
ca sediu și ca direcție. Se cheamă Prod-omo sau Prod-om
căci și-a ales un nume greu de înțeles și mai ales greu
de pronunțat pentru oamenii neinițiați în înaltele Ger-
preocupări. Directorii ei sunt Paul Miron în Germania și
Cusa în Franța. Această grupare are orientarea religio-
filosofică. Și cum trăim în epoca ecumenismului și a ang-
rului fratern, ei s'au gândit să facă ecumenism efectiv, în
înglobând și pe tovarăși. Ei vor să capteze în special
pe tinerii intelectuali, pe cei imberbi, neformați, în
curs de devenire, lucindu-le pe dinaintea ochilor nu
știu ce mari perspective. Le e teamă să nu cadă sub in-
fluența "retrogradă" a Gărzii de Fier, dar nu par a ară-
ta aceeași repulsie față de cei ce ne cășăpesc neamul și
au cășăpit și tineretul pe care ei vor să-l îndrumeze
spre o "nouă viață".

Nu putem trece cu vederea puternicele personalități
coexistențialiste ale tovarășilor Humiță și Rugină,
cari fac cinste neamului și sunt bine cotate atât de Kre-
mer cât și la București.

În Brazilia se agită pentru împreunarea cu comu-
niștii, Dl Augustin Hila, recent întors din țară, și un
fost agent al regimului carlisto-antonescian, pre nume
Ștefanovici.

La Paris a căzut în "groapa" făcută de tovarăși,
Dl Leon Negruzzi, fostul președinte al Asociației Foști-
lor Combatanți și odată cu această dezertare, și Asocia-
ția a intrat în degringoladă, fiind greu a se mai reface
și să ia o alură națională.

În Italia, notăm, abstracție făcând de marele pa-
tron, febrila activitate pro-comunistă desfășurată de Dr.
Petrescu, care a emigrat recent în Statele Unite, ca să
răspândească și acolo "noua" credință. Din același clan
coexistențialist face parte și cântăreața Virginia Zea-
ni, care a fost sărbătorită în triumf în țară.

Nu trebuie să uităm nici aportul Dlui Tilea dela
Londra la cauza coexistențialistă, care, bătrân și bol-
nav, și-a găsit refugiu sub aripa ocrotitoare a tovarăși-
lor.

II. FRONTUL ANTICOEXISTENTIALIST

Așa cum există cei mari ai coexistenței cu regimul, există și eroii anti-coexistenței, personalități de mare relief, cari s'au distins în luptă de demascare a tiranilor genocizi din România.

Am așezat în această categorie personalitățile de circulație internațională, adică pe acei pribegi cari prin manifestațiile lor anticomuniste influențează opinia publică a Occidentului și sferile conducătoare ale Statelor libere.

Acestei prime linii de luptători și eminenți reprezentanți ai țării robite aparțin Dl Brutus Coste, Dl Dumitru Danielopol, Pastorul Richard Wurmbrand, Dl Mihail Sturdza și Dl Nicolae Dimitrescu, ministrul României la Madrid.

Despre Dl Brutus Coste am mai vorbit în coloanele revistei noastre. Adversar al Gărzii de Fier, nu ne împiedică totuși să-i recunoaștem meritele lui în acțiunea de demascare a conspirației comuniste. Articolele lui, clar-viziunea lui politică, pertinenta cu care lămurește orice chestiune, îl așează între personalitățile cele mai solicitate din Statele Unite, când vor să cunoască Adevărul. Dl Brutus Coste s'a desprins de Free Europe, când și-a dat seama de impostura coexistențialistă a instituției și a început o campanie de unul singur. În ipoteza că curentul conservator se va întări în Statele Unite, Dl Brutus Coste va deveni vedeta exilului și unul din cei mai importanți oameni ai întregii emigrații răsăritene. El va putea să facă mare bine popoului nostru, continuând această linie și necedând în fața presiunilor sau amenințărilor.

Dl Dumitru Danielopol, un excelent ziarist, și-a găsit plasarea la un grup de ziare americane de provincie. Articolele lui sunt mult mai apreciate prin francheța și curajul lor. El nu se sfiește să atace și guvernul Statelor Unite, când acesta calcă în străchini, confundând tactica comunistă, în continuă prefacere, cu strategia lor, care rămâne invariabilă. Influența ce-o exercită prin acest lanț de gazete în mai multe State americane nu rămâne fără urmări asupra politicii generale, căci cetățeanul din provincie, trezit la realitate de campania Dlui Danielopol, devine exigent și mai critic când ajunge în fața urnelor.

Pastorul protestant Dr. Richard Wurmbrand sdravene lovituri regimului prin revelațiile ce le-a dat cut asupra închisorilor din țară și asupra persecuțiilor la care e supusă Biserica în imperiul lui Ceaușescu. Un de greșete Pastorul Wurmbrand, e în soluțiile ce le prez conizează pentru combaterea comunismului și rezolvarea tragediei popoarelor robite. După vehementele lui filipi ce contra comunismului, el cere auditorului, excitat de ororile săvârșite de bolșevici, "iertare" pentru călăi, sperând în convertirea lor la morala creștină. Una e problema iertării creștinești și alta problema eliberării țării. Niciodată nu se va lăsa Moscova "convinsă" să se prada din mâini și niciodată nu vor tolera Ceaușecii nici cea mai mică știrbire a regimului lor monstruos. Iertarea poate veni după ce s'au eliberat națiunile capti ve și aceasta nu se poate realiza decât convingând guvernul Statelor Unite să adopte o atitudine dură față de Moscova și pro-consulii ei din țările subjugate. Dr. Wurm brand trebuie să convingă factorii responsabili ai politici americane de necesitatea unei blocade a lumii. comu niste, diplomatice, economice, morale, științifice, etc. Nu relații cu tiranii, ci tăierea totală a acestor rela ții. Leacul va fi infailibil și comunismul se va prăbuși.

Activitatea Dlui Mihail Sturdza e prea bine cu noscută și prea de dată recentă ca să ne mai oprim asu pra ei.

Ministrul României la Madrid, Dl Nicolae Dimitres cu, s'a distins printr'o intensă activitate diplomatică de lămurire atât a cercurilor spaniole cât și a ambasade lor dela Madrid, asupra situației reale a țării. În 20 de ani n'a cunoscut un moment de liniște sau de șovăire, în acțiunea de combatere a regimului din țară. Fuțin cu noscut în afară, și extraordinar de modest, Dl Nicolae Dimitrescu s'a impus ca ura din primele figuri ale exilu lui, de un patriotism desăvârșit, trăind în condiții di ficile, refuzând orice situație tentatoare, voind ca prin această tăcută dar mândră suferință să aducă un tribut de recunoștință neamului înlănțuit.

Domnii Brutus Coste, Dumitru Danielopol, Mihail Sturdza, Dr. Richard Wurmbrand și Nicolae Dimitrescu sunt cei "cinci mari" ai frontului anticoexistențialist, refe rindu-ne la reflexele lor pe plan internațional.

Să examinăm acum poziția Comitetului Național de sub preșidenția Dlui Vișoianu. E cert că sub aspect pro pagandistic a adus servicii reale și importante luptei de eliberare. Gazetele Comitetului "La Nation Roumaine",

și "România" nu au slăbit nicio clipă pe dușman. Analizele ce apar în aceste gazete fie asupra situației internaționale fie asupra României sunt judicioase și excelent documentate. Dar dela acest Comitet lumea aștepta ceva mai mult decât o campanie tenace de presă. Anume rezultate politice. Ori, în acest domeniu Comitetul se soldează cu un fiasco. Căci să ne înțelegem un lucru. Comitetul nu e o figurație apărută în exil, ci e urmașul și continuatorul partidei care a dat lovitura dela 23 August, cu pretenția de a "salva" România. Cum a salvat-o, știm, împingându-o în brațele ursului moscovit. Dar odată partida pierdută în țară, o parte din personalul care a dat lovitura dela 23 August s'a refugiat în străinătate, și a pretins a fi unicii mandatar ai poporului românesc. Ei sperau că aici, din străinătate, să repare înfrângerea suferită în țară. Din acest motiv și-au arogat cu atâta insistență și monopolul reprezentării intereselor românești peste hotare. Foarte bine, dar atunci să vedem rezultatele. Ele nu numai că sunt nule, dominația comunistă din România neclintindu-se nici cu un milimetru, dar atât situația țării noastre cât și situația exilului s'a agravat. Deci, ei, cari și-au asumat rolul să scoată neamul din necaz, respingând pe ceilalți ca "fasciști", după metodele lor și legăturilor lor, iată că nu au făcut nimic. Nici nu puteau să facă nimic, pentru că dela început și-au înstrăinat libertatea de acțiune în profitul unui organism american, care a branșat pe linie coexistențialistă, primind în schimb lefuri și alte subsidii. Lăsându-se finanțați de coexistențialiști, în mod fatal nu puteau face o politică națională. Comitetul Național e liber pe propaganda lui - aceasta nu deranjează pe tovarăși - dar e ținut la subsol pe plan politic. Intervențiile lui, etc. nu se simt la Washington. Ei au contractat alt gen de obligații față de națiune, pe cari nu le-au onorat. Trebuie să recunoaștem însă că în chestiunea coexistențialistă și a "dialogului" cu țara, Comitetul Vișoianu a avut dela început o atitudine de o luciditate impecabilă. Dela început și-au dat seama de manevra tovarășilor, de falsitatea și duplicitatea lor, de iluziile primejdioase ce le propagau și au dat alarma. Cu energie și cu desgust au condamnat pe afaceriștii coexistenței, cum am constatat și din ultimul interviu al Dlui Vișoianu. Atitudinea categorică a Comitetului Național a jucat un mare rol în zdrobirea ofensivei coexistențialiste din ultimii ani.

Un alt centru de rezistență anticomunistă s'a constituit la Paris, în jurul organului "Bire". Campaniile ce o duce "Bire" contra regimului e din cele mai efi-

cace atât ca valoare informativă cât și ca fixare de atitudine. Acest centru, după cum prea bine se știe, este format dintr'un grup de evrei, ostili regimului din țară. Problema ce se pune pentru exil este dacă nu cumva ne aflăm în fața unei diviziuni tactice a forțelor evreiești din străinătate. Căci în timp ce "Bire" atacă cu înverșunare regimul, Dl Kremer, președintele evreilor americani canii de origine română, merge mână în mână cu Ceaușescu. Ori cum Dl Kremer reprezintă partea cea mai tare, cea mai influentă din evreimea din străinătate, atunci "Bire" rămâne decât expresia secundară și, poate, strict tactică a aceleiași evreimi. Și grupului dela "Bire", le putem face aceeași obiecțiune ca și Comitetului Național. Cum se face ca după 20 și atâția ani de luptă, rezultatele luptei voastre în serviciul eliberării României să fie nule, când știm enorma influență ce o exercită evreimea în Statele Unite?

O altă grupare anticoexistențialistă de o tenacitate remarcabilă, s'a constituit în Germania, sub președinția Căpitanului Emilian, în jurul gazetei "Stindardul". Nu e nevoie să mai vorbim de această foaie atât de bătaioasă și naționalistă. Avem totuși o observație importantă de făcut referitor la comportamentul politic al Dlui Emilian, care dacă nu și-l corectează, riscă să piardă beneficiile excelentei propagande anticomuniste și anti-Ceaușescu ce o face. Ne referim la faptul că Dl Emilian participă la manifestații cari aparțin cercurilor coexistențialiste, semănând confuzie în frontul ce-l reprezentăm cu toții. Așa, de pildă, a luat parte la înființarea Comunității Românilor din Franța, o afacere regisată de Legația reseristă dela Paris, aducând salutul grupării sale, sau elogiul ce l-a pronunțat anul trecut la Salzburg în cinstea lui Drăgan, care, după cum știe toată lumea, este marele pontif al tovarășiei cu tovarășii. "Stindardul" a adus mari servicii cauzei naționale și nu e îngăduit prin aceste sărituri laterale să slăbească efectul focului său.

Cu deosebită bucurie, semnalăm reîncadrarea în frontul anticoexistențialist a Dlilor General Ion Gheorghes, Dr. Ion Rațiu dela Londra și Vasile Serdici. Toți trei, la un moment dat, au crezut că în țară se întâmplă schimbări importante, că se va merge spre democratizarea regimului și formarea unei opoziții naționale. Emisarii veniți din țară, reprezentanți ai fostelor partide, i-au întărit în aceasta bănuială. Pentru a nu pierde acest moment, au făcut uverturile necesare, în special Dnii Rațiu și Serdici fiind chiar inițiatorii acestui curent. Dar văzând că speranțele lor nu se realizează,

s'au retras din tumult, revenind la poziția anterioară. Ei au săvârșit o acțiune strict politică și această acțiune e mai ușor de revocat decât atunci când ai contractat obligații de altă natură față de regim, cari te situează în poziția de dependență.

În Statele Unite și Canada, există un imens potențial nevalorizat. Marea majoritate a Românilor de aici nu s'au angajat încă în lupta de eliberare. Aceasta nu pentru că ar fi cu regimul, ci pentru că condițiile de acolo nu par a permite încă intrarea în acțiune a acestor rezerve naționale.

Nici tovarășii nu stau mai bine aici, cu tot comerțul între țară și comunitatea Românilor de aici. Români se duc să-și vadă rudele, dar se întorc revoltați de ceace văd. Coexistențialiștii sunt rar văzuți și nu se pot manifesta decât periferic.

În USA și Canada există numeroase nuclee active anticoexistențialiste și anticomuniste. Când aceste nuclee își vor da mâna, când vor constitui un front compact atunci se va produce un reviriment în viața Românilor Americani. Aceasta e marea speranță a exilului.

Între aceste nuclee semnalăm :

- Ora Română de Radio dela New York, sub preșidenția Dlui Aristide.
- Boian News's Service.
- Uniunea Foștilor Deținuți și Deportați a fraților Cârjă.
- Comitetul Național Româno-American, dela Detroit de sub preșidenția Dlui Roman.
- Revista "Drum" a Dlui Posteucă.
- Centrul de manifestări românești și internaționale al Dlui Hojbotă din Toronto.
- Asociația Culturală din Hamilton, de sub conducerea Dlui Nicolae Pora.
- Asociația Culturală "Banatul" din Kitchener și alte numeroase focare de naționalism și creștinism, cari se sprijină reciproc și cari ar trebui până la urmă să

ajungă la un front comun de acțiune.

Din motive ce le-am amintit mai sus, această concentrare politică a anticexistențialistilor nu se poate face nici sub conducerea Episcopiei și nici a Uniunii și Ligii, din cauza presiunilor invizibile la care sunt supuse.

Frontul anticexistențialist din exil, în toate țările unde a reușit să se mențină, n'ar putea rezista dacă n'ar exista blocul de granit al Mișcării Legionare. Existența Gărzii de Fier dă certitudine și securitate chiar și aceluia care ne sunt adversari. Fără de noi, tovarășii de multă vreme și-ar fi sărbătorit triumful pe ruinele exilului.

Imprejurările morții Prof. Nicolae Petrașcu
— fost secretar general al Mișcării Legionare —

O abominabilă crimă a lui Ceaușescu, Nicolae Petrașcu s'a sinucis. Cauzele acestui act disperat. O înscenare grosolană și ridiculă

Când am aflat de moartea profesorului Nicolae Petrașcu, întâmplată la Sibiu, în 29 Octombrie 1968, ne-am gândit, cum era natural, la o scadență fatală, provocată de lungii lui ani petrecuți în închisoare. Petrașcu se refăcuse într'o anumită măsură, dar, la vârsta la care se afla, nu mai putea spera să trăiască mult.

Știri ulterioare, venite din țară, prin călători și fugari, au schimbat complet versiunea morții lui. Profesorul și iubitul nostru camarad, Nicolae Petrașcu, n'a murit de moarte firească. S'a sinucis, cu puțin înainte de a fi ridicat de acasă de agenții Securității.

Din motive pe care nu le cunoaștem, cel mult le putem bănuși, regimul pregătea de mai multă vreme o nouă prigoană contra foștilor legionari, ieșiți din închisori, odată cu eliberarea generală din 1964, acuzându-i că ar fi încercat o reconstituire a organizației ei, sub masca "Ajutorului Legionar". Creier și căpetenie a acestei organizații-fantome a fost ales să figu-

reze, ca și în alte înscenări - din perioada închisorilor - tot profesorul Nicolae Petrașcu.

Cum acuzația nu putea fi susținută fără nicio probă materială, Securitatea a pus la cale descoperirea unor monede de aur, ca bază de susținere a "Ajutorului Legionar", proiectat ca mijloc de regrupare a mișcării.

Paralel cu această "descoperire", Securitatea a început interogatorii discrete în rândurile foștilor pușcăriși legionari, atât la Sibiu cât și la București și în alte orașe.

Însfârșit, în vederea procesului ce-l pregăteau având ca punct de plecare acele monede de aur, declarate că aparțineau lui Petrașcu, s'a dat ordin organelor de propagandă ale regimului să înceapă o intensă campanie contra Gărzii de Fier.

Nu e pentru întâia oară când regimul înscenază astfel de afaceri, pentru a-și satisface pofta de a vărsa alt sânge nevinovat. Înscenarea era evidentă, când s'a aflat unde s'au găsit monedele de aur incriminate: în casa profesorului de Teologie, Spiridon Cândea din Sibiu, fost șef legionar al județului Sibiu. Soția profesorului Cândea era bine cunoscută în cercurile românești din Sibiu, și cu mulți ani înainte, ca informatoare a poliției pentru mediiile legionare. Nu vrem să condamnăm pe această biată femeie, care cine știe la ce presiuni a fost supusă ca să facă aceste servicii. E și ea o victimă a sistemului, dar nu e mai puțin adevărat că a fost întrebuințată acum de Securitate ca să fie punctul de plecare al unei operații polițienești în rândurile legionarilor cari ieșiseră de câțiva ani din închisoare, cu sufletul la gură. Descoperirea monedelor de aur în casa Doamnei Cândea din Sibiu nu a fost întâmplătoare, ci se datorește unei pre-înțelegeri cu Securitatea, care i-a strecurat ajutorul și a obligat-o să declare că ele aparțin lui Petrașcu, urmând să fie utilizate pentru nevoile legionarilor.

Profesorul Nicolae Petrașcu s'a găsit prins într'un triumf fatal, a cărui implicație nu putea să-i scape:

- vehementa campanie de presă contra Gărzii de Fier, care nu prevestea nimic bun.

- anchetele întreprinse în diverse orașe pe chețuținea unui presupus "Ajutor Legionar".

- monedele de aur găsite în casa familiei Cândea,

ale cărei relații cu Securitatea erau bine cunoscute. De acum știa că soarta lui e pecetluită și dintr'un moment într'altul îi va veni rândul să fie arestat și anchetat.

Dar Petrașcu nu mai era decât umbra celui de odinioară. Orice efort îl obosea. Orice nouă încercare l-ar fi doborât în câteva ore. Făcându-și socotelile, s'a decis să-și curme existența, pentru a nu primejdui viața altor camarazi. Cunoscând din experiențele anterioare torturile la care va fi supus, și dându-și seama că nu va putea rezista inchiziției roșii și va subscrie orice declarație ce i se va cere, care-l va infunda nu numai pe el ci și atâta lume nevinovată, Petrașcu a optat pentru evadarea în eternitate, pentru a-i smulge rețigului piesa esențială de care avea nevoie în procesul și condamnările ce le pregătea.

Nădăjduim că Dumnezeu îi va ierta acest păcat, căci nu și-a luat viața pentru amărăciuni personale, ci pentru a cruța viața altora, căci cum a spus însuși Christos, "nimeni nu are mai mare dragoste decât acela care-și pune viața pentru prieteni".

Pentru ce a săvârșit Ceaușescu această abominabilă crimă, de a provoca moartea unui om care și așa nu mai avea mult de trăit, care era atât de minat de bolile contractate în lungii ani de detențiune, încât își țâra viața dela o zi la alta, fiind o povară pentru familia lui și chiar pentru el însuși?

Ceaușescu a procedat exact ca asasinii Regelui Carol, cari, dacă scăpa vreun legionar grav rănit de răfalele de mitralieră, îl căutau prin spitale, îl smulgeau de pe masa de operație, îl urmăreau prin păduri, îl vânau din copaci, urmărind dâra de sânge, și nu se lăsau până ce nu-i dădeau lovitura de grație. Știam că fostul șef al Securității și politrucul armatei, care are pe conștiință lichidarea cadrelor militare, era capabil de astfel de acte feroase, dar credeam că noile lui funcțiuni și răspunderile legate de ele îl vor determina să aibă mai mult respect față de viața cetățenilor. Nu e tot una să fii șef de Securitate și șef de Stat. O schimbare de perspectivă se impune, mai ales când începi să vorbești de "legalitate" și de "abuzurile" erei Gheorghiu-Dej.

Mișcarea Legionară nu i-a mai turburat pe tovarăși din 1953, iar după înăbușirea revoluției maghiare, în anul 1956, a încetat practic orice rezistență populară și în România, afară de cea morală și spirituală, ca

re nu se poate elimina atâta vreme cât durează regimul
criminal instaurat de Moscova.

Dar, din 1956 până în 1964, n'au încetat agresi-
unile regimului prin nimic provocate contra populației în-
- amintim, între altele distrugerea țărânilor libere în
1962, de treimea Dej - Ceaușescu - Voicu - ceea ce în-
seamnă că nu existența unei opoziții organizate de ge-
pins pe bolșevicii români la continuarea actelor de an-
nocid. Sistemul comunist, prin natura lui anti-umană,
barbară, monstruoasă, cere mereu noi și noi victime.

E absurd și ridicol să ne imaginăm, de altă par-
te, că scheletele ambulante, ieșite din închisori în
1964, mai puteau să incomodeze pe tovarăși. Petrașcu și
toți ceilalți legionari erau atât de sleiți de forțe, și
tât de distruși fizicește și moralmente, încât nu mai
veau altă velleitate decât să se bucure de o rază de so-
re și de mângâierea familiei. Acești oameni nici nu mai
cutezau să se destăinuie unul altuia și trăesc între ei
ca între ziduri chinezești, de teamă ca nu știu care
dintre ei e informator. Se știe, de altă parte, că la
liberare, au fost puși să subscrie că vor colabora cu
Securitatea la descoperirea "inamicilor regimului". Când
toți se găsesc în această situație și sunt urmăriți și
ua și noaptea de organele locale, cum se poate între-
prinde vreo organizație? Și, în definitiv, pentru ce? În-
censarea era atât de transparentă încât lui Petrașcu nu
i-a mai rămas altă ieșire decât să-și facă seama singur.

Nici din partea populației, în general, și nici
din partea foștilor legionari, în special, n'a existat
așadar niciun act de ostilitate, nici real și nici cel
puțin potențial. Lumea își țara depe o zi pe alta as-
pra existență, în marginea sistemului care se lăfăsește
în opulență și ignorează mizeria de jos.

Atunci de ce li s'a trezit din nou setea de sânge
vampirilor regimului?

Cum n'a existat nicio acțiune internă românească
de natură opoziționistă, care să explice reluarea pri-
goanei contra legionarilor, a cărei victimă a căzut Ni-
colae Petrașcu, trebuie să ne adresăm altor realități,
pentru a distinge ce s'a întâmplat.

Nu vedem alt motiv plausibil pentru a explica o-
riginea acestei crime odioase decât că noua generație,
vorbim de tinerii între 20-30 de ani - e anticomunistă.
Dar ei nu numai că sunt ostili regimului ce-l preside-
ază Ceaușescu, dar cred în valorile pe care tiranii mos-
coviți le-au combătut dela pătrunderea lor în România, o
dată cu tancurile sovietice de ocupație. Ei se închină

lui Dumnezeu, ei își iubesc neamul mai presus de orice internațională, și sunt îngroziți de injustiția socială permanentă care domnește în România căzută în mâna celor mai feroci exploatare pe cari i-a cunoscut istoria. Ei sunt conștienți de farsa care se joacă pe spina masei populare, de minciunile ce le vomitează regimul zilnic, prin presă, radio și televiziune, când vorbește de înnoțirea țării omului de om, caracteristică vechiului regim, și de "fericirea" și "bunătatea" ce domnește astăzi. Presiunea noii generații este atât de puternică încât și Ceaușescu - de circumstanță și pentru interese temporare - a fost silit să adopte alături naționaliste, sperând în modul acesta că tinerile energii vor putea fi captate și înregimentate tot în matca largă a partidului, de origine moscovită.

Dar fenomenul naționalist există și trebuie căutați responsabili. Cum în sistemul comunist niciodată nu se pune mâna pe adevărații responsabili ai unei neleguiri, ai unei proaste funcționări, cari se găsesc, fără doar și poate, sus "la vârful", ci pe victime ispititoare, și în cazul de față s'a deplasat răspunderea spre scheletele ambulante, ieșite din închisori după 20 de ani de detențiune. Observați că acești oameni au fost absenți din viața publică și socială tocmai în perioada când a crescut această generație, n'au avut nicio atingere cu ea, și nici posibilitatea de a o influența. Ei erau cei mai la adăpost de orice suspiciune. Dar această judecată elementară nu avea acces în mintea lui Ceaușescu. N'a aranjat el și tovarășii de atunci ca slabul randament al lucrărilor dela Canal să-l treacă pe seama unor sabotori din mijlocul deținuților de aici și să-i împuște cu alaiu?

Același procedeu tipic comunist s'a repetat și acum.

Cine a umplut sufletul noii generații de neîncredere față de regim, readucându-o pe linia naționalismului? Ceaușescu însuși și predecesorii lui feroci. Ce exemple de omenie, respect al legalității, respect al vieții omenești, al dreptului la muncă și a unei juste retribuiri a muncii, au dat de când au fost instalați la putere de armata roșie, pentruca noua generație să simtă un minimum de atașament față de marxism-leninism? Ce au trăit și ce au văzut tinerii, actualmente între 20-30 de ani, decât scene de groază, cu părinții în închisori sau uciși, cu rude apropiate sau îndepărtate de oimate, cu doliu permanent în toate familiile, cu spectrul foamei la masă, cu firava lor existență supusă la maltratări infinite în școală, la Universitate, de

ochii haini și omniprezenți ai partidului?

Cine se poate mira, că generația nouă e anticomunistă și profund naționalistă, când regimul, instrăinat și dușman al poporului, le-a sfâșiat sufletul dela cea mai fragedă vârstă?

Și atunci ce rost avea asasinarea lui Petrușcu - la care s'ar fi găsit, auziți și vă oruciți, până și băre de aur - decât să acopere falimentul regimului în materie de educație?

Dar cu noua însângerare a țării Ceaușescu n'a rezolvat nimic, pentru că reactivarea fenomenului naționalist nu e produsul unui om, ci al unei stări generale de spirit, care va da și în viitor exact aceleași rezultate, dacă nu va fi suprimată, prin adoptarea reformelor necesare.

Se va apuca acum Ceaușescu să mai omoare două milioane de români, ca să distrugă germenul iubirii de patrie și din noile generații?

Ii înțelegem furia lui dementă în fața unui fenomen ce nu-l poate stăpâni cu ajutorul armatei de securiști. Spiritul nu se lasă strâns în chingile normative lor. Sau va recurge la "soluția finală", recomandată de Breznev, care propune deportarea întregii populații românești în Siberia și clădirea ei în stive de cadavre, alături de stivele ridicate din trupuri basarabene?

În orice caz, cu această crimă Ceaușescu a dovedit țării și exilului artificialitatea climatului de destindere din 1964. Lumea așteaptă cu inima la gură o nouă înăsprire a teroarei, cu noi arestări și prigoane. Nu știm în ce măsură vizita lui Nixon a redus tensiunea din țară. Nici vorbă nu mai poate fi după asasinarea lui Petrușcu, de a-i reda poporului acel minimum de securitate personală, ce părea să-și facă loc după 1964. Dacă a urmărit guvernul să ridice brusc nivelul de neliniște și teroare în populație, a reușit pe deplin, căci moartea lui Petrușcu a avut repercursiuni generale.

În fața cutremurătorului sacrificiu al lui Petrușcu, nu putem încheia aceste rânduri decât cu cuvintele Căpitanului dela sfârșitul Jurnalului dela Jilava

"Dumnezeu vede și va răsplăti".

"Fuerza Nueva" se unește actului care se celebrează aici și acum. Moța și Marin au căzut pentru România și Spania. Patriile nu se apără numai înăuntrul frontierelor lor. Ele se apără deasemeni înafara lor. Războaiele convenționale și clasice s'au terminat. Acelea care se desfășoară astăzi în fața ochilor noștri nu sunt altceva decât simple manifestații, capitole și episoade ale războiului civil universal, al cărui prim capitol a avut loc aici în Spania.

Să realizăm spiritul Majadahondei pentru că Domnilor, este spirit pur aici, căci nu avem sub această cruce nici măcar oasele acelor eroi și martiri, ci numai spirit pur, spirit ce creează locuri de îngeri și de arhangheli, cum voia Jose Antonio al nostru, sau cum voia Căpitanul...

Pentru că nici Jose Antonio, nici Codreanu nu ignorau că nu se luptau atunci contra unor inamici ai cărnii. Se luptau contra spiritului răului însuși...."

Bias Pinar, din discursul ținut în cadrul programului pentru inaugurarea Monumentului Moța—Marin, 13 Sept. 1976.

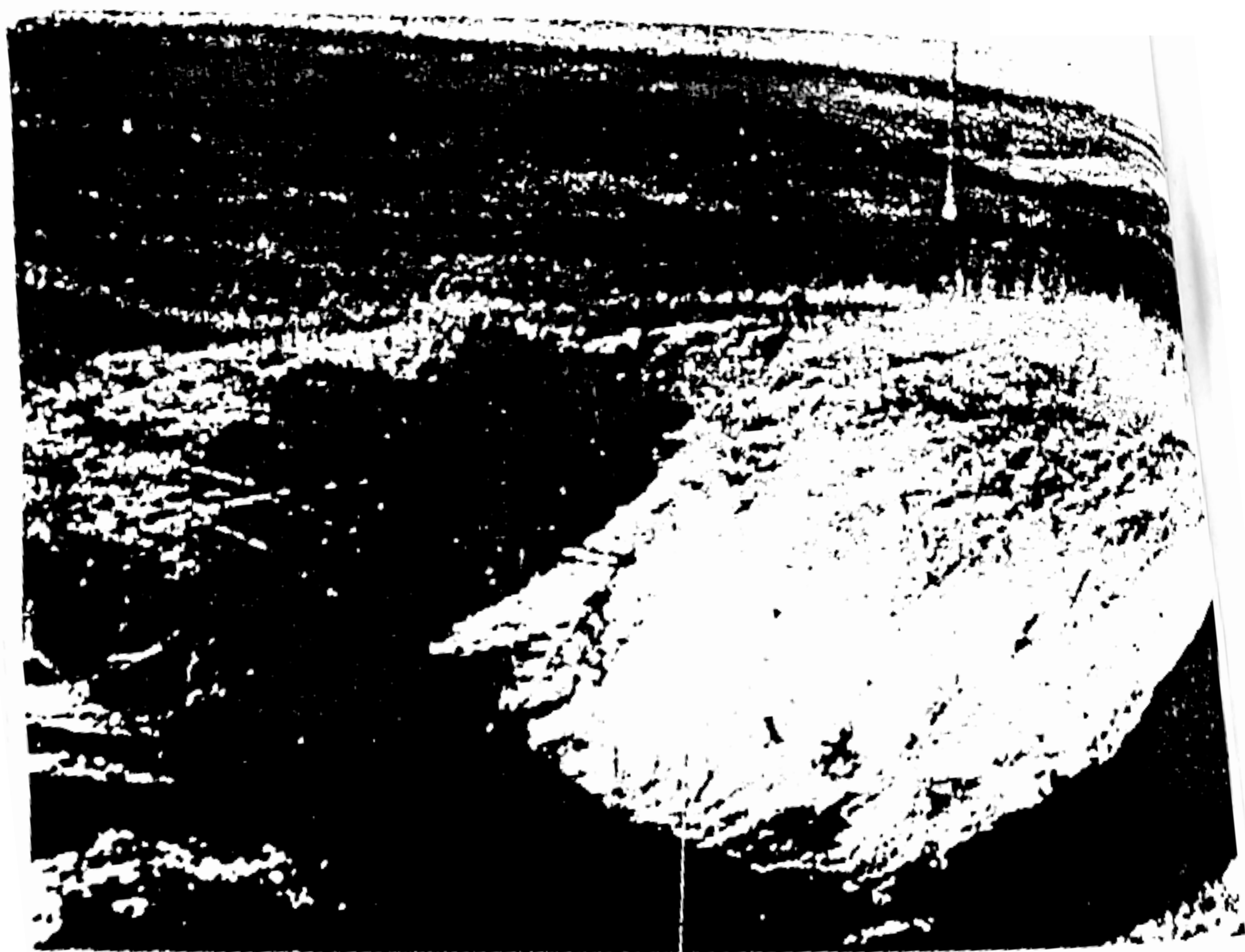
A R T I C O L E

Colecția

TARA și EXILUL

An VI

1969 – 1970

Transea dela Majadahonda

Monumentul Moța-Marin

Chemare către tiiți Români

Frați Români,

Tranșea dela Majadahonda, unde în 13 Ianuarie 1937 au căzut cu arma în mână Ion Moța și Vasile Marin, apărând Spania, Europa și Creștinătatea de armatele Antichristului, este străjuită de o cruce ridicată în anul 1947, din evlavie unui camarad.

A sosit momentul ca să înălțăm pe acest loc un monument de granit care să dăinuiește peste veacuri, înfruntând intemperiele vremii și vestind generațiilor de mâine măreția jertfei lor.

În acest scop am pus în circulație, cu semnătura mea, mai multe serii de bonuri-cărămizi de valori diferite, destinate a servi ca dovadă acelor pribegi cari își vor da obolul lor pentru construcția monumentului.

Suma de care avem nevoie este de aproximativ 10.000 (zece mii) dolari U.S.

Emisiunea de cărămizi este formată din următoarele valori: 5, 10, 20, 50 și 100 dolari U.S. În modul acesta, fiecare dispune de latitudinea de a contribui după posibilitățile lui și după puterea lui de sacrificiu.

Subscripțiunea se încheie la 15 Iunie 1970.

Persoanele încredințate să strângă contribuțiile destinate

ridicării monumentului vor poseda o împuternicire dela mine
vor semna pe bonuri în calitate de casieri.

Sumele adunate pentru ridicarea monumentului vor fi centralizate la Madrid de către Dl Inginer Tuliu Başin, care va îndeplini funcţiunea de casier central şi administrator al monumentului.

Persoanele izolate pot trimite direct contribuţia lor la Madrid, la Centru, de unde vor primi bonul chitanţă corespunzător.

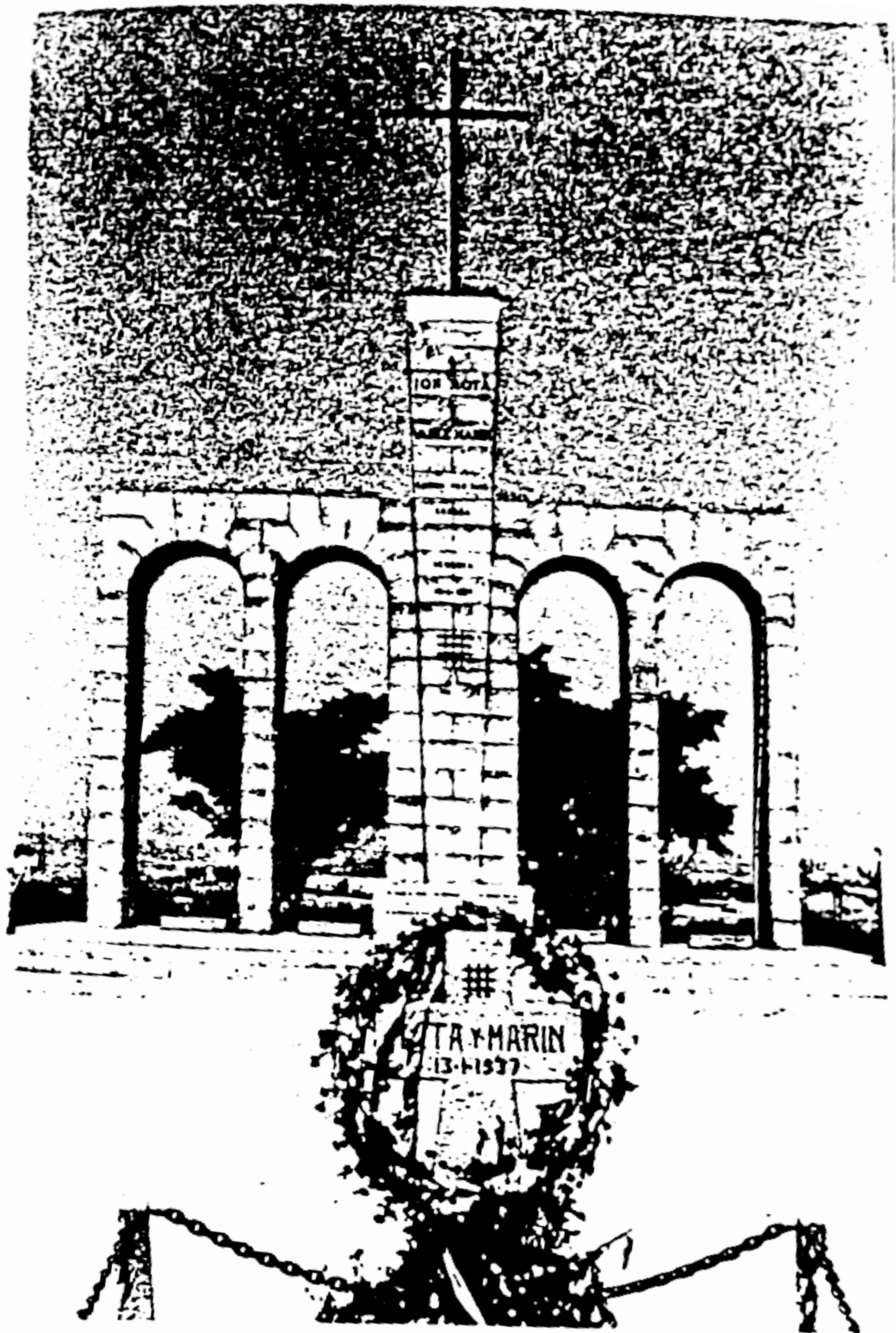
Construcţia va începe în primăvara acestui an şi, cu ajutorul lui Dumnezeu, sfinţirea va avea loc în 13 Septembrie 1970, împlinindu-se acest an 33 de ani dela glorioasa lor cădere.

Comitetul de Construcţie Al Monumentului va fi alcătuit din toate acele persoane cari au contribuit la ducerea la sfârşit a lucrării fie prin acţiunea de colectare a fondurilor fie în alte forme. Numele lor se va bucura de o atenţie specială. Nu aşteptăm nicio contribuţie dela anti-români, dela cei cari şi-au schimbat dimensiunile sufletesti, şi nici nu le acceptăm, pentru a nu ofensa marea jertfă.

Pentru actul sfinţirii voi constitui un comitet de patru membri alcătuit din vechea gardă legionară, din reprezentanţi ai Asociaţiei "La Hermandad Hispano-Rumana Majadahonda", din notabilităţile comunale şi din alte personalităţi române şi străine.

Sunt convins că cercurile româneşti din exil vor răspunde la acest apel şi la această bătălie, pentruca, în termenul prevăzut, să împlinim lucrarea care va perpetua memoria celor doi Crucişti ai Neamului nostru. În împrejurările tragice de astăzi, această construcţie va deveni un monument al rezistenţei naţionale contra cutropitorului şi o chează a biruinţei de mâine. O cărămidă pentru Majadahonda este o cărămidă pentru înălţarea Neamului din întunericul şi ruina de astăzi.

Madrid, 10 Decembrie 1969

150 A

"Nu cunosc validitatea mandatelor pe care se spune că le-ar fi liberat personal Iuliu Maniu și în ce împrejurări... Dar orice Român are dreptul să pună în discuție valoarea morală a persoanelor care pretind că sunt mandatatele partidului național-țărănesc — Gr. Niculescu-Buzești, Vișoianu și Crețianu — și care urmează să figureze într'un comitet național român. Pot fi membri — indiferent de orice hârtie emanată dela Iuliu Maniu — într'un comitet național oameni cari mâine vor fi chemați de nație la răspundere pentru crimă de înaltă trădare?"

In Aprilie 1944 fuseseră trimiși, ca delegați pentru tratativele de la Cairo, Barbu-Stirbei, socrul lui Crețianu și al lui Niculescu-Buzești, și Vișoianu, cel mai nerușinat sovietofil, care în Decembrie 1939 cutează să scrie un articol justificând atacul Rusiei sovietice împotriva Finlandei..."

Pamfil Seicaru, din *Scrisori către Generalul Rădescu*". 14 Oct. 1948.

Observațiuni asupra articolului "23 August 1944"

— In ziarul "România", Nr. 106, Iul.—Aug. 1969 —
de Constantin Vișoianu

Se scrie că România trebuia "să-și limiteze politicu la integritatea sa teritorială și la păstrarea independenței" așa că "trupele române trebuiau să ocupe Basarabia și Bucovina de Nord și să se oprească la Nistru".

Scopul suprem al politicei ruso-comuniste este să impună comunismul la cârma tuturor țărilor din lume, sub conducerea ei unică.

Rusia comunistă, profitând de situația generală internațională, a dat României un ultimatum la 26 Iunie 1940 ca să-i cedeze Basarabia și Bucovina de Nord.

In acel moment România era absolut izolată. Aliații ei apropiați, Cehoslovacia și Polonia nu mai existau. Aliații ei îndepărtați, Franța și Anglia, erau înfrânți de Germania. Dealtfel la 13 Aprilie 1939, Anglia și Franța declaraseră că sunt gata să garanteze frontierele de vest ale României, dar nu și față de Rusia. Deci acești aliați occidentali, prin acele garanții lăsaseră mână liberă Rusiei în toată România, nu numai în Basarabia cum făcuse Hitler.

Dupăce România a cedat cele două provincii, inclusiv regiunea Herța, și apoi la 30 August a predat și jumătate din Transilvania și sudul Dobrogei, Germania lui Hitler a garantat integritatea noilor frontiere române. Care a fost atitudinea Statelor-Unite, Franței și Angliei? Nici o reacțiune în favoarea României.

În această situație, Rusia provoca mereu România prin atacuri de noapte pe frontieră și prin recunoașteri acriene deasupra teritoriului. Era evident că urmărirea să creieze un incident mai important care să-i justifice un nou atac asupra României și o nouă jefuire de teritoriu.

Ce-i rămăsese României de făcut altceva, ca să-și salveze situația decât aliniindu-se cu Germania?

Care putea să fie obiectivul final al războiului României contra Rusiei? Sunt în discuție două obiective :

- 1) Un obiectiv minim : recucerirea Bucovinei și a Basarabiei, cu frontiera pe Nistru.
- 2) Un obiectiv maxim : distrugerea forțelor militare ruse și lichidarea comunismului.

Primul obiectiv, relativ ușor de realizat, nu rezolva nimic. Amenințarea ruso-comunistă rămânea întreagă asupra României, și n'ar fi putut fi înlăturată decât prin înfrângerea forțelor militare ruse. Admițând că această înfrângere ar fi fost numai opera armatelor germane, România ar fi revenit la rășărit cu frontiera pe Nistru; dar ar fi fost pierdută definitiv jumătate din Transilvania. Pentruca - în cazul victoriei germane - România să poată recâștiga întreg teritoriul Transilvaniei, armatele ei trebuiau să lupte alături de trupele germane și dincolo de Nistru. Numai astfel am fi putut avea drepturi egale cu germanii la sfârșitul războiului.

În cazul înfrângerii Germaniei, ce s'ar fi întâmplat cu România dacă ar fi rămas cu forțele pe Nistru? Ar fi avut două soluții :

- Să reîntre în războiu alături de Germania în contra Rusiei;

- Să se alieze cu rușii în contra Germaniei.

În prima soluție, am fi reluat războiul contra Rusiei într-o stare de foarte gravă inferioritate militară. Germanii n'ar fi avut nici o încredere în noi și nu ne-ar fi dat decât parțial armamentul de care am fi avut nevoie ca să ducem un războiu contra trupelor ruse; în al doilea rând, în timp ce rușii aveau în spatele lor o experiență formidabilă, noi n'am fi avut nimic.

Dacă ne-am fi aliat cu rușii, situația ar fi fost și mai grea pentru România. Germania, care avea nevoie de petrolul ro-

mănesc, ar fi dus pe teritoriul României un războiu à outrance. Am fi avut în germani un inamic implacabil și în ruși un aliat care ne dorea moartea.

Astfel numai realizarea celui de-al doilea obiectiv, ar fi salvat România de stăpânirea rusească. Pentru aceasta, era obligată să se angajeze cu toate forțele ei în contra Rusiei și să ducă războiul până acolo, unde armatele ruse ar fi fost înfrânte.

Această înfrângere era realizabilă în vara anului 1942. Numai ajutorul uriaș al Statelor Unite a salvat Rusia comunistă de această înfrângere, dându-i posibilitatea să-și organizeze în Siberia un mare număr de divizii cu cari au realizat încercuirea dela Stalingrad și răsturnarea raportului de forțe în favoarea ei.

Se afirmă în articol că actul dela 23 August a fost făcut în colaborare cu aliații occidentali. Această afirmație nu-i adevărată. În memoriul prezentat de Grigore Gafencu la conferința de pace, memoriu întocmit de acesta în colaborare cu C. Vișoianu, Niculescu-Buzești și Al. Crețeanu, este scris că la planul pentru răsturnarea Mareșalului Antonescu transmis la 20 Iunie 1944 de către delegația română dela Cairo, reprezentanților aliați, aceștia n'au dat niciun răspuns.

Cu stupeoare trebuie să constatăm că'n acel memoriu se arată că oamenii politici români ca să-și ajungă scopul au cerut rușilor să facă o puternică ofensivă pe frontul român. (Vezi amănunte în cartea Dlui General Chirnoagă, "Istoria Politică și Militară a Războiului României contra Rusiei Sovietice", pag. 141-145). Dacă în loc să apeleze la astfel de soluții desperate, l-ar fi susținut pe mareșal, așa cum s'a întâmplat în Finlanda, am fi putut obține un armistițiu mai convenabil. Și rușii și aliații occidentali erau grăbiți să termine războiul înainte ca germanii să aducă pe front armele lor secrete. Nici soarta României, nici a Poloniei, nici a Cehoslovaciei, etc., nu interesau pe marile puteri: dovadă declarațiile lui Roosevelt făcute lui William Bullit, fost ambasador la Moscova. (Idem, pag. 359-360).

Se afirmă că "aliații occidentali publicaseră Charta Atlanticului cu principii de libertate și independență a tuturor popoarelor. Această chartă a fost numai un instrument de propagandă.

Se afirmă că în 1944 nu exista nici o linie Focșani-Nămoloasa-Galați. Aducem la cunoștința Dlui Vișoianu că în anii 40/41 această poziție a fost din nou fortificată cu cazemate

în beton pe mai multe linii și cu adăposturi pentru trupe, armament, muniții și alimente. Că la începutul ofensivei ruse, era ocupată de două brigăzi de geniu specializate în lupta de poziții și dispunând de armament necesar. Că în ziua de 22 August, divizia a 3-a infanterie și divizia blindată a generalului Cornelia, primiseră ordin să se deplaseze spre sud pentru a intra în apărarea poziției fortificate Focșani-Galați. Conform promisiunii făcute de mareșalul Antonescu generalului Hans Friessner, comandantul grupului de armate de pe frontul român, mai urma să se mai trimită și alte forțe din interior.

Evident aceste forțe n'ar fi putut opri definitiv ofensiva rusă, dar i-ar fi provocat o întârziere de câteva luni, în care timp rușii, grăbiți să termine războiul, ar fi acordat României un armistițiu acceptabil. Bine înțeles că mai trebuia să fie îndeplinită încă o condiție și anume ca partidele politice să fie strâns: unite în jurul mareșalului și să facă front comun cu acesta în fața pericolului rusesc.

Îi mai trebuia încă ceva. O propagandă susținută pentru întărirea moralului trupelor și populației. O convingere că rușii trebuiau opriți acolo unde erau, cu orice preț. Ori partidele politice au infiltrat în sufletele soldaților convingerea că războiul se va termina în curând și că nu trebuie să mai lupte. Agenții ai partidelor, aflați pe front ca ofițeri și soldați, au slăbit astfel hotărârea luptătorilor de a rezista. Consecința a fost că la unele divizii române s'au întâmplat defecțiuni chiar de la începutul bătăliei, ceea ce a provocat dezastrul.

Mai afirmă Dl Vișoianu că pe convenția de armistițiu se găsește "semnătura guvernului american și britanic", ceea ce nu-i adevărat.

Această convenție poartă numai semnătura mareșalului Malinovsky, în numele U.R.S.S.-ului, Regatului Unit și U.S.A.

Prin urmare, drept plată pentru capitularea dela 23 August, Statele-Unite și Anglia, nici cel puțin nu și-au numit delegați să semneze convenția și să-și ia răspunderea jefuirii României prin această convenție. Au lăsat pe ruși să facă ce-au vrut și cum au vrut.

Bilanț coexistențialist

După șapte ani decând a început campania coexistențialis-
tă din exil, 1963-1970, mai întâiu sub răposatul de tristă memo-
rie, Gheorghiu-Dej, și, în continuare, sub urmașul său, Ceaușes-
cu, avem o perspectivă destul de vastă pentru a putea face bi-
lanțul experienței. Nu ne referim la captările de oameni sau la
rețelele coexistențialiste, cari s'au înmulțit primejdios, ci la
fondul problemei, la sloganele cari s'au asvârlit pe piață, pen-
tru a turburu mințile oamenilor.

1) S'a spus că regimul se găsește în divorț de Moscova
și că urmărește să se desprindă de sub obediența ei și să ducă
o politică externă independentă. Dar a venit formidabila aface-
re de spionaj dela Paris care a înmormântat această versiune, de-
monstrând și celor mai naivi duplicitatea lui Ceaușescu. El fă-
cea anti-rusism, pentru că așa primise ordinul dela Moscova. Sub
mantia protectoare a anti-rusismului opera și mai bine contra
securității politice și militare a lumii occidentale.

2) S'a spus că sistemul economic rigid va intra într-o fa-
ză de liberalizare și oamenii vor trăi mai bine. Dar iată că în
anul Domnului 1970, nici urmă nu se vede de acest proces. Nu nu-
mai că nu s'a produs nicio îmbunătățire economică, dar situația
s'a agravat sub toate aspectele pentru masele populare.

3) S'a spus că scriitorii și artiștii se vor bucura de li-
bertate creatoare și de libertate de contact cu cultura occiden-
tală. Dar iată că Ceaușescu le-a dat cu ciomagul în moalele capu-
lui, reamintindu-le că ei nu pot produce decât marfă standard, du-
pă canoanele marxist-leniniste.

4) S'a spus că teroarea în stilul stalinist a apus pentru
totdeauna și acuma securitatea nu va mai putea opera decât în ca-
drul unor legi bine determinate, cari vor garanta drepturile fun-
damentale ale omului. Dar iată că securitatea și-a întins raza de
acțiune în sectoare până acuma necunoscute, la locurile de mun-
că, în fabrici și chiar pe câmpurile țăranilor, iar cât priveș-
te intensitatea ei, nici pomeneală de o slăbire. Nu trebuie să se
confunde o anumită discreție în manevrele ei de a opera, cu bruta-
litatea ei, care rămâne întreagă.

5) S'a spus că Ceaușescu a fost completamente străin de
crimele săvârșite în perioada 1948-1964. Dar iată că descoperiri
tot mai frecvente și elocvente îl identifică a fi fost creierul
infernăl care a organizat prigoana dela Canal și din închisori.

557 6) S'a spus că Ceaușescu va începe o eră de sobrietate în partid. Dar iată că tovarășul Nr. 1 trăiește într'o opulență care înfloare, în comparație cu mizeria imensei majorități a poporului român.

7) S'a bătut monedă pe chestiunea "naționalismului" noi echipe. Dar nu știm cum se face că "naționalismul" lui Ceaușescu s'a manifestat dela început și se manifestă și acum prin acte de genocid. Acuma Ceaușescu ucide țărănimea.

Putem lungi lista .... Am vrea să-i vedem pe tovarășii co existențialiști, cari trăiesc în simbioză cu regimul, ce argumente mai scoț din tolbă? Ce spun Domnii Drăgan, Răuță, Uscățescu, Băeru, Kremer, Humiță, Untaru și alții? Cum explică afacerea monștră de spionaj dela Paris? Ce părere au de fenomenul economiei muribunde? Ce simt ei când, ducându-se în țară, văd acele cozi interminabile la prăvălii? Dar mândra noastră țărănime, redusă la o epavă omenească, nu-i sguduie? Dar înăbușirea elanului creator al scriitorilor de Ingustimea Sa, Ceaușescu? Dar relațiile cu "Comecon-ul" în ce fază se găsesc? Dar independența României ce progrese a făcut?

Până acum au călărit pe fel de fel de ipoteze cari toate s'au prăbușit în neant. Nu ar fi cazul să-și ia și tălpășița din oxil și să se transfere sub protecția regimului, lăsând în pace pe acei cari nu fac decât să-și apere "sărăcia și nevoile și neamul?"

. . . . . "Dusmanii stateau la panda si profitand de orgoliul bolnavicios al Generalului, s'au reconstituit in spatele lui si l'au impins la nelegiuitul act al atentatului contra Statului national-legionar. Odata cu incarcerarea a mii de legionari si asupra scrierilor legionare s'a abatut o noua prigoana. Literatura legionara a fost decretata subversiva si urmarita cu sete de organele regimului. Din nou posesiunea unei carti legionare expunea la grave pedepse pe posesorul ei. Din nou numele Capitanului nu mai era ingaduit sa apara in publicatii decat pentru a fi insultat. Generalul Antonescu, obsedat de sangele nevinovat ce l'a varsat in Ianuarie, vedea in orice manifestare legionara o amenintare pentru regimul sau tiranic" . . . . .

(Horia Sima: DESTINUL SCRIERILOR LEGIONARE; Prefata la republicarea cartii Capitanului: "PENTRU LEGIONARI")

A R T I C O L E

Colecția

TARA și EXILUL

An VII

1970 – 1971

Contra ortografiei bolșevizante

Paralel cu toate instituțiile și manifestările poporului român, și ortografia a trebuit să suporte "reforme" ocupantului. Nu pentru că există vreo nevoie de revizuire a vechei scrieri; ci pentru că așa cerea Moscova. Cultura română trebuia pusă la teasc sub toate aspectele ei pentru ca să iasă din ea un produs deșertat de substanța națională.

Zis și făcut. În anul 1954, marele pontif al culturii "românești", Mihail Roller, care s'a îndeletnicit între altele și cu "punerea la pas" a istoriei noastre, s'a apucat să schimonosească ortografia. N'a putut merge prea departe cu procesul de adaptare al ortografiei la lingvistica rusească, din cauza dârzei rezistențe ce-a întâmpinat-o în toate mediile intelectuale. Totuși a introdus o serie de stricăciuni și suficient de multe ca să provoace o separație între ceea ce a fost ortografia sub regimul "burghezo-mosieresc" și ceea ce a devenit sub acțiunea principiilor marxist-leniniste.

Scriem aceste rânduri pentru noii exilați. Ei observă îndată deosebirea între ortografia învățată de ei în școlile din țară și felul de scriere al generațiilor mai vechi, aflate peste hotare. Ei n'au putut să observe acest fenomen în țară, deoarece regimul a obligat toată lumea, bătrâni și tineri, să scrie românește după calapodul noii ortografii. În reviste, în gazete și cărți n'a mai fost admisă decât noua ortografie, impusă prin "diktatul" evreo-bolșevicului Roller. Niciun intelectual nu putea să scrie un rând dacă nu-și adapta limba regulelor "noii ortografii".

Dar odată sosiți în lumea liberă, datorită lor este să lepede această haină. Ei trebuie să știe că ortografia folosită de exilați nu e a exilului, nu a ortogra- în scrisul nostru în acești ani de despărțire a ortogra- tria-Mamă, ci e adevărata ortografie românească, Pa- cum ea a ieșit dintr'un secular proces de desbateri în tre cei mai străluciți cărturari ai neamului nostru. Fizionomia limbii românești și ortografia ei caracteris- tică au fost definitiv fixate încă depe timpul lui Emi- nescu și Maiorescu. Adăsurile și revizuirile ulterioa- re sunt secundare. Pribegii folosesc ortografia crea- torilor culturii naționale moderne: Alexandri, Creangă, Negruzzi, Conta, Caragiale, Slavici, Coșbuc, Vlahuță și alții. Comuniștii, lipsiți de orice dragoste pentru ase- zămintele culturale ale neamului, au mers atât de de- parte cu impietatea încât atunci când s'au îndurat să reproducă texte și din clasicii români, le-au pocit înfățișarea, îmbrăcându-le în ortografia lor barbară.

Am fost surprinși că Dl Ion Popinceanu, într'un articol publicat în "România", din Ianuarie-Februarie 1970, despre scrierea cu â și î, în limba română, pro- pune coexistența dintre cele două sisteme ortografice. Nu degeaba trăim în zodia coexistențelor! O eroare. Argumentele D-Sale sunt atât de șubrete, încât cad la pământ la cea dintâiu scuturare, deși ni le servește cu aiere de seriozitate științifică.

Referindu-se la cea mai importantă schimbare din "noua" ortografie, suprimarea lui â și generalizarea scrierii cu î, Dl Popinceanu ne asigură că nu e nimica grav, deoarece și înainte de invazia bolșevică, existau savanți români, Cvid Densusianu, Iorğa, Ibrăileanu, ca- re refuzau ortografia oficială, stabilită de Academia Română, și scriau cu â din î. Asta e altceva. Dl Popin- ceanu face o regretabilă confuzie între punctul de ve- dere al unor personalități integrate în cultura româ- nească și reprezentative ale acestei culturi cu ucazul lui Roller, care a avut un alt substrat și a urmărit alte scopuri, ostile culturii naționale. Când el a im- pus scrierea cu "â" din î (î), nu s'a gândit la proble- me ortografice, la necesitatea adaptării ei la noile cerințe sociale ale epocii, ci a imaginat un mijloc, între alte sute de mijloace, care să contribuie la des- rădăcinarea poporului român din plasma lui germinativă, istorică și spirituală. Toată lupta ce o dau comuniștii este ca să stingă din conștiința noilor generații urme le trecutului, pentruca să nu rămână alte realități în sufletul lor decât partidul, cu teoriile și monstruosi-

tățile lui. Substituirea lui ă cu î s'a făcut cu acest tâlc și aparține strategiei de lungă durată a comunismului mondial de a stinge memoria istorică a popoarelor.

Ortografia lui Roller din 1954 este un atentat contra culturii românești și a fost impusă prin forța baionetelor de ocupație, exact așa cum țăranul a fost constrâns să accepte colhozul sau muncitorul viața de sclav sau scriitorul "realismul socialist". Nu se poate vorbi de o reformă a ortografiei românești, realizată de un for responsabil. Vechii academicieni sau oamenii de cultură ai țării n'au avut nicio participare la elaborarea noii ortografii. Nici nu poate fi menționată măcar reforma din 1954, ca ortografie română.

În aceste condiții, când se cunosc originile și intențiile cu care a fost decretată "noua" ortografie, cum poate Dl Popinceanu să adopte și să recomande adoptarea ortografiei oficiale de azi din România? Care România? România nu mai există. A dispărut de pe hartă la 23 August 1944 și ceea ce se cheamă România este o firmă furată de Soviete. Ce "oficialitate" reprezintă România? Breznev cu teoria "suveranității limitate" sau Ceaușescu care a ucis tot ce-a avut mai reprezentativ cultura națională? Dl Popinceanu fie din eroare fie din perfidie coexistențialistă așează pe același plan reforma ortografiei impusă în 1954 de politrucii culturali ai regimului cu succesivele lucrări ale Academiei României din perioada României Libere în acest domeniu, cașicum nu s'ar fi produs ruptura istorică și culturală dela 23 August.

Din punct de vedere practic, nu există niciun inconvenient pentru lumea din exil să citească o carte venită din țară. Exilații dispun de o ortografie superioară, care le îngăduie să domine orice text publicat în țară. Ei descoperă cu durere și desgust, în toate compartimentele limbii românești infiltrația străină, care-i schimonosește frumusețea. În sintaxă, în gramatică, vocabular și ortografie, s'au produs grave avarii de pe urma amestecului străin.

Cât privește pe noii exilați, nu e greu să revină la normal, însușindu-și adevărata ortografie română. Totul e ca să-și dea seamă de efectele vătămătoare ale ortografiei bolșevizante asupra formării personalității și să se hotărască să-și desintoxice scrisul. Cu un mic efort, orice individ înzestrat cu o cultură mijlo-

cie se va putea reintregi liniei eminesciene, eliminând formele de scriere impuse de ocupant.

După îndemnurile D-lui Popinceanu și propriul exemplu, nu numai că nu trebuie să opunem niciun fel de rezistență ortografiei bolșevizante, dar de aici înainte să o considerăm ca făcând parte cu egală îndreptățire din patrimoniul național. Cu alte cuvinte, ni se pune la dispoziție alternativa de a scrie Dumnezeu cu d mic, iar Ceaușescu cu literă mare. De unde cititorul va deduce că Ceaușescu e mai tare decât Dumnezeu.

"...Then I lived through the rise of Nazism. I saw young men my age join the Iron Guard. They threw Jewish students out of the windows of the medical school, My own family beat the servants...

In pre-war Romania I learned how men become brutes. Some of my friends were against the Nazis, but they let themselves become infested without realizing it...

We will never understand totalitarianism if we do not understand that people rarely have the strength to be uncommon... Because I know that while rebellions are always just, revolutions are always betrayed."

Eugene Ionesco, *Notes on the evolution of an absurdist*, *Observateur*, World Press Review, March 1983.

Eugen Ionescu și Garda de Fier

Nu tratăm în coloanele buletinului nostru probleme literare sau de artă, pentru că suntem o foaie politică. Ne ocupăm de scriitori numai când aceștia trec linia de demarcație și fac politică, și nu orice politică, ci o specie de politică ce nu convine exilului, fiind favorabilă intereselor inamicului.

Cu Dl Eugen Ionescu, am făcut neplăcuta experiență să ne trimită buletinul înapoi, pentru motivul că politica nu intră în sfera Dsale de preocupări. Scriem acum aceste rânduri, pentru că l-am prins pe Dl Eugen Ionescu în flagrant delict de politică, călcându-și propriul său consemn.

Intr'un interviu dat revistei parisiene "L'Express" din 5-11 Octombrie 1970, referitor la geneza teatrului său, nu mai puțin decât de opt ori se răsboește cu Garda de Fier și nu incidental, ci atacându-o pe un front larg. De atâteaori revine în senul declarațiilor asupra subiectului legionar încât ne face impresia că e obsedat de existența mișcării.

După propria lui mărturisire, piesa "Rinocerii" i-a fost inspirată de mișcare și de toate formele de ideologie colectivă. Ei bine, exclamăm noi, iată totuși ceva pozitiv în existența mișcării. Fără de ea, fără de experiența legionară a autorului dintre anii 1930-1938, ar fi săltat Eugen Ionescu pe scaunul nemuritorilor?

Ne îndoim. Pentru că toată sfortărea lui intelectuală și tot sensul vieții lui și le-a îndreptat pentru a parodia mișcarea, ci tot ce reprezintă în cultura europeană o stabilitate, o permanență și o continuitate. De fapt, Eugen Ionescu e un dărâmtor al Europei, pe calea Teatrului, așa cum ea s'a cristalizat în două milenii de civilizație creștină. Ceeace Dl Eugen Ionescu, ca fiecare om să aibă numai propriile lui idei și să nu primească nimic de la alții, e imposibil. Orice civilizație, orice popor, își bazează existența pe anumite principii imutabile. Fără de ele n'ar putea să se realizeze nimic durabil în istorie. Să luăm admirabilul exemplu al poporului evreu, din care pe ce parte pe jumătate și Dl Eugen Ionescu. Si acest popor suferă de o rinocerită multi-milenară, transmisă din generație în generație, prin scoala rabinilor. În-drăsnește un evreu să aibă idei proprii? Ferească Dumnezeu, căci îndată e expulzat din sinagogă. Istoria e veche, încă de pe timpul lui Christos.

Ceeace pretinde Eugen Ionescu, ca fiecare om să nu mai primească idei de la alții, e absurdă, e imposibil, este egal cu haosul, descompunere și moarte. E condamnarea vieții sociale. E normal ca în orice societate să fie oameni mai bine înzestrați și alții cari să se orienteze după ei.

Expansiunea mișcării legionare în România nu a fost expresia unui fenomen de contagiune ideologică, nu a fost o rinocerită, ci o manifestare a ethosului național. Corneliu Codreanu a interpretat aspirațiile su fletului românesc cu o luciditate, cu o precizie și cu o forță de convingere pe care nu le-au atins niciun alt om politic. Era normal atunci ca tineretul, și în special intelectualitatea, să se alăture acestui curent. Fiecare român poartă în suflet plasma creatoare a poporului nostru și nu prin contagiune, ci prin afinitate spirituală, se îndreaptă spre acel conducător, spre acea mișcare care-i exprimă propria lui trăire. Evident, Dl Eugen Ionescu nu poate să priceapă fenomenul și de aceea îl tratează superficial, pentru că destinul lui a fost altul. El nu e român, deși poartă un nume atât de românesc. El a căzut în sfera unui alt univers, al universului kabalei. Vocația destinului său este ca să fie ferment de descompunere al civilizației occidentale.

Felul cum tratează problema Gărzii de Fier, e mai

mult decât nedrept. E trivial. De unde a scos Dsa că mișcarea avea o doctrină nazistă, o biologie nazistă, o etnologie nazistă, o sociologie nazistă? Mișcarea avea doctrina ei proprie, independentă de orice altă mișcare naționalistă. De unde a scos că legionarii ardeau cărțile, murdăreau tablourile, sfărâmau vitrinile, de testau cultura? Dacă ar fi fost așa cum se explică că cei mai talentați intelectuali s'au înrolat în mișcare, din care n'au lipsit nici Nae Ionescu, nici Cioran, nici Mircea Eliade, nici Mircea Vulcănescu. Toți erau niște oi, niște rinoceri, niște indivizi lipsiți de orice personalitate și de orice simț critic?

Dl Eugen Ionescu "s'a salvat", pentru că el aparține altui univers, altor dimensiuni de trăire. El nu se putea "contagia" de un românism vibrant. El ura în fond tot ce e românesc și orice exaltare a valorilor naționale îl deranja. Ce putea să ajungă Dl Eugen Ionescu într'o Românie ce n'ar fi căzut victimă urgiei comuniste? Nimic sau aproape nimic. Cu toate talentele lui, n'ar fi trecut de Podul Iloaiei.

Deaceea s'a strămutat la Paris, unde, în mijlocul unei lumi aflate în descompunere, și-a găsit mediul care să-i digereze și aplaude performanțele teatrale.

Intr'o lume în care "Papillon" a devenit "geniu" literar, nu ne mirăm că s'a găsit un loc la Academia Franceză și pentru Eugen Ionescu.

În final afirmă că grație războiului și evenimentelor cari au urmat dreapta a fost "demistificată" și acum e timpul să se producă același fenomen și în mișcarea rinoceristă de stânga. Cum dreapta a fost "demistificată" prin holocaustul bolșevic abătut asupra Europei răsăritene, suntem curioși să aflăm dacă Dl Eugen Ionescu vrea să aplice aceeași rețetă și stângii, adică "demistificarea" ei, aducerea ei "la rezon" printr'o sângeroasă represiune, care să coste milioane de morți printre comuniști, trockiști și anarhiști?

Pentru ca la urmă să se îplinească idealul lui de umanitate, o omenire guvernată de mașini și computatoare.

Ce înseamnă a fi Român

Această întrebare nu e destinată maselor populare, țărănimii noastre multi-milenare și tuturor acelor care duc o viață legată de obiceiurile străbune. Multimi-
le trăiesc românismul. Nu filosofează asupra lui. Mul-
țimilor anonime se datorește existența noastră ca neam
pe acest pământ. Ele au oferit conducătorilor substanțe
primordială din care s'a șlefuit apoi personalitatea
lui istorică. Ele au plasmuit lumea interioară, de ima-
gini și viziuni, din care s'a făurit apoi cultura noas-
tră națională.

Întrebarea se adresează oamenilor cu carte, acele-
ra cari, intrând în contact cu arii deosebite de spiri-
tualitate, riscă să se instrăineze de ethosul național
și să piardă înțelegerea românismului. Primejdia e cu-
atât mai mare astăzi când un număr însemnat de români
au fost asvârliti de soartă în mijlocul altor neamuri,
unde aud o altă limbă și trăiesc alte obiceiuri. Situa-
ția nu e mai bună în țară, unde tinerii din școli și U-
niversități sunt crescuți în duhul monstruos al ruperii
totale de trecutul neamului nostru.

Iată cum, din cauza invaziei comuniste, problema
românismului se pune în termeni îngrijorători și meri-
tă să fie cercetată.

1) Elementele constitutive ale poporului românesc

Pentru a înțelege ce înseamnă a fi Român, trebuie
să ne urcăm la origini pentru a ne reaminti componenta
etnică a poporului nostru. Nu există niciun neam pe lu-

me care să descindă dintr'o singură colectivitate, neamestecată și nealterată de alte grupuri sociale. Din aceste întrepătrunderi etnice se naște o nouă sinteză socială și un nou popor își face apariția pe lume.

În cazul neamului nostru, peste fondul trac s'a suprapus ocupația romană, iar prin secolele VI-VII Dacorumanii au suferit o puternică invazie slavă. Elementul slav a fost desnaționalizat de autohtoni și a participat la formarea poporului românesc. Dacă ne referim la proporția dintre cele trei elemente în componența poporului nostru, bine înțeles că predomină fondul trac. Noi suntem Traci cari ne-am pierdut limba în contact cu civilizația romană, așa cum s'a petrecut și cu alte popoare europene cucerite de Romani.

Pentru a ne orienta în chestiunea românismului, trebuie să ținem seamă de aportul adus de fiecare din aceste elemente la formarea sufletului național. Popoarele, cași indivizii, au un eu sau o conștiință colectivă. Ca să înțelegem ce înseamnă a fi Român, trebuie să descompunem realitatea lui interioară în fasciculele lui componente. Ce-am moștenit dela Traci, ce-am moștenit dela Romani, ce-am moștenit dela Slavii primitivi?

Se știe că Tracii au fost un popor de mari tensiuni spirituale. Cultura europeană își trage originile din spațiul locuit de acest popor. Vechea cultură greacă nu e altceva decât o variantă a culturii trace. Triburile grecești cari au creat strălucirea Eladei au coborât din nordul tracic. Cât privește religia Tracilor, ea era atât de sublimă, încât fără exagerare poate fi numită un pre-creștinism. Dar Tracii, înclinați mai mult spre contemplare și disprețuind bunurile acestei lumi, n'au fost în stare să realizeze ceva mare pe plan istoric. Fiecare trib, fiecare cetate, fiecare vale, își trăiau viața lor singuratică și nu se trezeau la realitate decât atunci când erau atacați. O singură dată s'au asvârlit într'o mare întreprindere istorică, sub Alexandru cel Mare. Și, dacă n'ar fi fost asasinat Boerebista, cine știe dacă soarta spațiului răsăritean nu ar fi fost alta. Evident, când Tracii au fost surprinși de puterea romană, s'au arătat vitejește, dar era prea târziu ca să se mai poată sustrage unui destin implacabil.

Trebue să cunoaștem acum cum se manifestă tracismul în noi. "Românul e născut poet" a exclamat într'un moment de fericită inspirație Vasile Alecsandri. Dispu-

neam de uriașe zăcăminte spirituale și în același timp de un extraordinar dar de a-l exprima în formele artistice. Am putea zice că nu e Român care să nu fi fost inspirat de a-și încerca talentul, în olărit, în cântec, în sături, în arii sau poezie. Românul e poet chiar și când vorbește. El inventează mii și mii de feluri de a întreține o conversație banală. Dela Traci am moștenit apăsător simțul proporțiilor, al armoniei și capacitățile vestelilor sinteze creatoare. Geniul lui Brâncuși, care strălucește astăzi pe primul plan al sculpturii mondiale, nu e altceva decât triumful geniului trac. Deși trăind în Occident, el a rămas adâncit în contemplarea tainelor suferințului român și de aici a scos acele frumuseți nepieritoare. El și-a dat seama că pricepe influențe străine, orice imitație, nu poate da decât o artă bastardă. Lui Brâncuși, i se poate aplica admirabila formulă a Căpitănilui: "O cultură e națională ca origine și internațională ca strălucire".

Românii erau exact opusul Tracilor. Puțini sensibili la comorile vieții interioare. Erau cărmuitori, prin excelență. Oameni de legi și de Stat. Îi interesau în primul rând cetatea și expansiunea ei. Aveau simțul ordinii în sânge. Tenaci în atingerea scopurilor. Politică era suprema lor artă. Ei au dat omenirii exemplul unic al unei creații imperiale continue, construită pi-esă cu pi-esă în decurs de secole. Ceeace o generație cucerea, alta consolida și lărgea.

Si noi am moștenit ceva din viziunea imperială a Romei. Din nefericire, prea puțin pentru a ne afirma în spațiul nostru, după concepția romană. Și e firesc, pentru că în proporție covârșitoare noi suntem Traci. Avem izbucniri, ca să zic așa, de Stat, dar nu avem continuitate. După un Ștefan Vodă, vine un Ștefăniță Vodă și totul se spulberă. Toată istoria noastră nu e decât un lanț de încercări avortate de a crea un Stat puternic și durabil.

Firesc că la aceasta a contribuit și situația geopolitică a neamului nostru. Suntem așezați, cum spune cronicarul, în calea tuturor răutăților. Dar nu e mai puțin adevărat că înfrângerile suferite se datoresc și caracterului nostru nestatornic. Virtuțile civice ale străbunei Rome sunt slab reprezentate în componența su-fletului românesc. Ne lăudăm cu descendența romană, dar nu-i urmăm îndemnul pentru a ne crea întocmiri politice statornice.

Elementul perturbator al ființei noastre etnice se datorește fără îndoială amestecului slav. E vorba de vechea penetrație slavă, care face parte integrantă din totalitatea poporului românesc. Slavii sunt un popor nebulos. Au goluri sufletești care se manifestă fie prin spație fie prin violențe absurde. Slavul e omul extremelor, al rupturilor, al schimburilor brusce de umor și sentimente. Azi îți poate jura prietenie și mâine să-ți implanteze cuțitul. Cei ce au trăit invazia rusească, au făcut experiențe de acest gen, când după dușoșii înlăcrimate se merge la crimă.

Structura sufletească a Românului a fost afectată de slavism. În mijlocul neamului nostru vom descoperi indivizi cari au maniere ciudate și inexplicabile, cari își schimbă comportamentul și gândirea, dela o zi la alta. Nu au stabilitate sufletească. Nu sunt capabili să fie consecvenți cu ei înșiși, cu propriile lor păreri și angajamente. Sunt oameni care sar depă o poziție pe alta. Nu se pot fixa, urmând un țel, o direcție. Mereu sunt neliniștiți și turburați, mereu sunt în căutarea a ceva nedefinit și neclar. E slavul din ei care-i debordează, târându-i în anarhie și negativism.

Cât de puternică e sbaterăa slavă în componența sufletului românesc e greu de spus. În orice caz, toți suntem încercați de ea, toți suntem supuși tentației de a ieși din cadrul ordinii și al armoniei, pentru a ne asvârli în haos.

2) Destin național

Aceste caracteristice, acest mănunchiu de forțe spirituale au dat naștere poporului românesc. Aceasta e analiza lui spectrală. Dar poporul românesc nu se identifică cu niciuna din aceste dimensiuni. E o entitate nouă, cu sufletul și aspirațiile lui proprii. Avem un substrat trac, un strat de romanitate și avem o infuziune slavă; reprezentând totuși o formulă comunitară nouă, distinctă de elementele rasiale cari au intrat în componența noastră. Suntem Români și cu apariția noastră în spațiul sud-estic începe o nouă aventură istorică. Istoria e creația popoarelor. Cercetarea trecutului nu ne poate servi pentru a reconstitui gloria unor popoare apuse, ci pentru a ne da mai bine seama de posibilitățile noastre creatoare și de defectele cu care am venit pe lume.

Un popor nu este, ci devine o noțiune dinamică. E o afirmare permanentă a eului său în luptă cu alte colectivități. O națiune e o întreprindere a viitorului și o proiecție a lumii sale interioare de visuri, aspirații și idealuri. O națiune nu poate trăi, fără a-și fixa ruta de urmat în proximele decenii. Dacă nu-și fixează energiile spre un țel precis, abdică dela concentrarea ei și va fi cutropită de alte națiuni. Robia în care se me poporul român astăzi este rezultatul misiunii clasei conducătoare dintre cele două războaie de incapacității mola și urmării cu tenacitate o politică de salvare națională în funcție de primejdia din răsărit. Poporul român trebuia să trăiască într'o permanentă stare de mobilizare pentru a-și apăra granița Nistrului.

Fiecărui popor i-a fost hărăzit de Dumnezeu o misiune de îndeplinit în această lume. Acesta e destinul lui național. Acest destin trebuie mereu scrutat de conducători, mereu chestionat, pentru a da răspunsul cuvenit unei anumite situație istorice. Este cert că în împrejurările actuale, destinul național comandă tuturor Românilor din țară și din exil să-și concentreze toate puterile pentru eliberarea Patriei. Toate celelalte țeluri cad pe al doilea plan, iar cine se refugiază în alte preocupări, motivând nu știu ce superiorități intelectuale, e un dezertor al cauzei naționale.

3) Taina românismului

Cum putem descoperi românismul pentru a-l servi apoi cu dragoste și înflăcărare?

Românismul e în noi, în sufletul nostru. Intre individ și neam se produce un proces osmoză, de întrepătrundere. Dispunem așa dar de instrumentul interior ca să explorăm ființa neamului. Numai să ne folosim de el. Prin meditație, prin contemplație lăuntrică, ne vom pune în contact direct cu neamul. Ii vom simți pulsul, durerile, suferințele și aspirațiile. Dacă ne vom apleca astăzi asupra neamului, vom auzi zornăit de lanțuri, uși grele cari se deschid și închid de paznici feroși și în fața noastră vor apărea mii de morminte cari ard și ard cu o flacără care se urcă până la cer. Cine ar du-tea să rămână nesimțitor la această priveliște de groază, afară de acei cari si-au construit o filozofie strict egoistă a vieții și refuză să ia act de tragedia neamului?

Românismul trebuie explorat integral. Pe toate dimensiunile: în spațiu, în timp și în profunzime. Românismul integral cere să ne interesăm de soarta tuturor fraților noștri din toate provinciile și răspândirile: din Basarabia, din Balcani, din Banat, din Ungaria și chiar din America sau alte continente. Orice român ne interesează, chiar dacă ar trăi undeva pe la polul sud.

Românismul integral cere ca să ne cunoaștem istoria, începând de la originile ei cele mai îndepărtate. Dar nu așa superficial, pe ani și evenimente. Asta nu e istorie. Ci în structura ei intimă: în ideile care au călăuzit-o, în acțiunile și reacțiunile care i-au determinat cursul.

Românismul integral mai cere ca să ne inspirăm din spiritualitatea românească, obiectivată în creațiile populare, când ne avântăm în domeniul artei și literaturii.

4) Unde se găsește Românul adevărat?

Românul adevărat se găsește la intersecția celor trei axe ale românismului: geografia națională, istoria națională și cultura națională. Priveliștea spațiului locuit de Români, priveliștea timpului însemnat de ispravile lor și priveliștea domeniului său spiritual își dau concomitent întâlnire în sufletul Românului adevărat. Sunt trei aspecte ale aceleiași realități: românismul.

Cine poate să îmbrățișeze arhitectura diferențiată a românismului pe cele trei planuri, devine un mare Român. Marii Români sunt foarte rari. Pot fi numărați pe degete în istoria și cultura noastră: Bălcescu, Cuza, Eminescu, Aurel C. Popovici, Corneliu Codreanu, Traian Brăileanu, Nae Ionescu și încă câțiva.

Maniu a fost un mare Ardelean, dar n'a isbutit niciodată să se ridice la viziunea integrală a Românismului. El n'a înțeles niciodată importanța Basarabiei ca piesă esențială în dispozitivul de apărare al țării. De aici și nefericita lui intervenție în evenimentele dela 23 August. Ionel Brătianu iubea pasionat pământul și cunoștea istoria României, dar era amputat de viziunea spirituală a neamului. Așa se face că pe cât de strălucit a fost în cursul războiului de unitate națională,

pe atât de lamentabil s'a comportat după războiu, necordând atenția cuvenită noilor aspirații naționale.

Străinii pot deveni Români numai în măsura în care își asimilează coordonatele sufletului românesc. Această simplă încetățenire, un străin nu devine Român. Într-o calitate exterioară, care nu-l transformă automat în Român. După cum un Român de sânge poate suferi un proces invers, de îndepărtare de focarul românismului până să se înstrăina complet. În acest caz, deși el e român de sânge, deși poartă un nume românesc, a încetat să mai fi un Român adevărat. Avem celebrul caz al lui Titulescu care s'a înstrăinat atât de mult de neam încât a devenit un inamic al românismului.

Comuniștii nu sunt români. Mă refer la corifeii comuniști, la acei inițiați în secretele Internaționalei Comuniste, și nu la masa oportuniștilor și a acelor întrați de nevoie în partid. Deși, probabil, Români de sânge, nici Gheorghiu Dej și nici Ceaușescu nu mai aparțin poporului românesc. Un comunist automat iese din comunitatea națională. Partidul Comunist Român e o absurditate. Crică comunist e un internaționalist, un cosmopolit, un dușman al popoarelor. Idealul comunismului este distrugerea națiunilor, prin amestecul lor forțat într-o masă informă, pe care să o poată governa cu ușurință forțele secrete ale acestei mișcări.

5) Ce este mișcarea legionară?

Este o uriașă încercare de a crea un mare tip de român care să rezolve problemele politice, economice și sociale ale poporului românesc, cu scopul de a-i netezi calea spre împlinirea misiunii lui în lume.

Destinul național își găsește întruchiparea supremă în cultură. Dar cultura e o floare gingașă care nu se dezvoltă decât în condiții de securitate, pace și bună stare. Iată funcțiunea și rolul istoriei naționale. Istoria e barajul de protecție a culturii.

Când un popor suferă vicisitudini istorice, ceea ce se întâmplă astăzi cu poporul nostru, atunci și cultura lui se ofilește. Ceea ce chiamă comuniștii cultura românească, nu mai e cultură, ci ceea ce a rămas din vechea cultură și vechea capacitate creatoare a poporului nostru după ce au fost filtrate prin nenumărate site mar-

xist-leniniste. Adevărata cultura românească lăncezește prin închisori.

Fără istorie, nu există cultură. Ca să ne afirmăm, în deplină libertate creatoare, trebuie mai întâiu să existăm ca entitate independentă, stăpâni pe destinul nostru.

Corneliu Codreanu a avut intuiția centrală a sufletului românesc. El și-a dat seama de imensul potențial creator al neamului nostru, dar și de defectele care îl sufocă: vanitate, inconsecvență și superficialitate. Sprijinindu-se pe filonul romanității el a urmărit să trezească din letargie energiile trace, așa ca Boerebista altădată, și apoi cu această superiobitate de forțe să domine anarhia slavă. A reușit în această întreprindere uriașă, dar n'a putut să-și desvârșească opera, fiind ucis de dușmani.

Căpitanul a avut și geniala inspirație ca în această mare școală de refacere a sufletului românesc, să asocieze și învățătura creștină. Intr'adevăr, romanitatea noastră era prea slabă ca să susțină cupola mișcării. Dar adăugând ordinii romane ordinea creștină a vieții, i-a dat o soliditate de fier. Dragostea, virtutea cardinală a doctrinei creștine, produce efecte salutare și în viața Statului, fiind elementul de armonie și încheiere între cei doi poli ai existenței lui: autoritate și libertate. Așa a luat naștere o disciplină sui-generis, lipsită de constrângeri externe, bazată pe consimțământ și azeziune voluntară. Disciplina isvorăta din bucuria de a servi o cauză mai înaltă.

Timpul e acțiune din perspectiva românismului integral. Nu acțiune pentru afaceri și interese particulare, ci acțiune pentru salvarea poporului românesc. Să combatem defectele specifice poporului nostru, punând în locul lor:

al vanității - ambiția creatoare de valori naționale

al inconsecvenții - eroismul de durată

și al superficialității în gând și acțiune - serioșitate și simțul monumentalului.

Meditațiile Dlui Horia Vintilă

Marturisim că am citit nu numai cu uimire dar și cu părere de rău fragmentul de jurnal al Dlui Horia Vintilă, referitor la exil, publicat în "Bunăvestire", din Octombrie-Decembrie 1970. Suntem tot atât de surprinși și îndurerăți că redacția revistei care poartă pe fruntea sa "Nimic nu putem contra Adevărului, ci pentru Adevăr" i-a acordat ospitalitate.

Spre deosebire de ceilalți scriitori de origine română cari și-au câștigat o faimă în Occident, Dl Horia Vintilă s'a menținut până acum pe o linie de decență față de exil. N'a participat la lupta de eliberare a țării, dar ne gândeam că tocmai prin activitatea lui literară, nevicistă de formule extravagante, reprezintă o alternativă onorabilă pentru cultura românească, mutilată de comuniști. Cartea Dsale "Dumnezeu s'a născut în Exil" reprezintă incontestabil o operă de valoare și Juriul care i-a acordat premiul n'a putut face o alegere mai fericită. Deși în prefața acestui roman spiritual, și-a îngăduit față de mișcare o necuviință, punând în gura lui Daniel-Rops un neadăvăr, am evitat să ne răfuim cu el, știind cât e de încolțit de cei din țară și de rețelele lor din Occident. Mai știam apoi că pentru ca o operă literară sau istorică să aibă succes în Occident, adică să-și găsească sprijinitori și editori, li se cer autorilor români două capitulații: să vorbească bine de evrei și să înjure Garda de Fier. Fără de aceste "semnalmente", nu se eliberează pașaport de celebritate niciunui român.

Nu cunoaștem motivele intime cari l-au determinat pe Dl Horia Vintilă să aibă această violentă ieșire contra exilului, prin nimic provocată, căci stima de care se bucura era unanimă. După câte știm, Dl Horia Vintilă

nu și-a traficat talentele la bursa coexistenței pentru a-și rotunji veniturile, cum au făcut-o alți iluștri scriitori, cari, sfidând suferința unui neam, și-au dat mâna cu călăii.

Nedumerirea persistă cu atât mai mult cu cât și ni velul intelectual al meditațiilor sale asupra exilului este inferior. E un amestec de inexactități, trivialități și grave ofense. Ce e aia că după 20 de ani, exilul și instituțiile lui nu mai au nicio rațiune de existență? Exilul e o realitate impusă de situația din țară. Câtă vreme neamul va fi ținut în stare de robie, va exista și exilul, chiar dacă el va fi redus la un singur protestatar. Acest singur Român, în poziție de drepti în fața Destinului Național, va reprezenta exilul. Exilul nu e o chestiune biologică, ci o chestiune istorică. Câtă vreme viața poporului român va fi marcată de tirania comunistă, se va perpetua și rațiunea de existență a exilului. Să luăm admirabilul exemplu al poporului e-vreu, care de 2000 de ani se găsește în exil și care după 2000 de ani și-a regăsit Patria. Iată un exil care n'a ținut 20 de ani, cum vrea Dl Horia Vintilă, ci s'a perpetuat din generație în generație timp de milenii.

Se referă Dl Horia Vintilă la împrejurarea că nu ar mai exista Români cari să-i reprezinte rațiunea de existență? După 20 de ani, constatăm că mai există Români temerari, deciși să continue lupta de eliberare a țării, fapt care-i infirmă teza. În orice caz, îi garan-tăm noi că încă pentru 15 ani, dacă nu va fi eliberată țara, exilul va continua să-și afirme veleitățile prote-statare. Va muri, probabil, Dl Horia Vintilă (Dumnezeu să-l țină mulți ani în viață), dar nu exilul. Probabil că a auzit de undeva Dl Horia Vintilă de noii exilați, tinerii fugiți recent din țară, cari s'au angajat în nu-măr mare în lupta de eliberare a țării. Vârsta acestora variază între 20 - 35 de ani. Iată un fenomen care tre-buie să dea de gândit Dlui Horia Vintilă, care, cu atâta ușurință, proclamă dispariția exilului.

Dl Horia Vintilă mai face o cumplită eroare când confundă exilul cu anumite stări și instituții ale tre-cutului. Există și de acestea și sunt necesare să le cultivăm și să ne reamintim de ele pentru că la 23 Au-gust a încetat să mai existe Statul Român Liber. Bun, rău, cum o fi fost, dar era al nostru. Acum nu mai exis-tă decât o firmă, care păstrează vechea denumire, dar nu mai există un Stat Român, ca expresie a națiunii

noastre. Națiunea e trântită la pământ, și fără cuvânt, iar guvernării ei sunt legată de-a fost România. Deci e necesar să știm ce-a fost România înaintea de 23 August, să-i cunoaștem istoria și cultura ei, căci ceea ce întâlnim astăzi nu mai e nici cultura și nici cultura națională. Am putea adăuga că istoria și cultura națională a fost mai actual decât "prezentul", deoarece prezentul nu ne aparține, nu e al nostru. Vorbim de prezent, dar singura care interesează și cu care exilul e înfrățit pe viață și pe moarte.

Ni se pare că Dl Horia Vintilă trăiește afară de realitate, când afirmă că "țara schimbat, vrând nevrând. Călăii datatori de torturi, au murit împreună cu stăpânii lor (judecători și judecați au dispărut împreună anilor, ideologiile s'au stăfîdit devenind niște babe încercând în van să-și ascundă decadența din noi prieteni sau dușmani".

Mai întâiu de unde a scos că au murit călăii? Au murit două milioane de români, uciși de călăi, dar nu călăii. Iată unul dintre marii călăi, Ceausescu, Nr.2 după Gherghiu-Dej, căruia îi merge strălucit și-și continuă funcțiunea de călău. Firește, au murit unii, cum e monstrul Gheorghiu-Dej, dar au mai rămas destui. Călăii mor mai încet decât victimele pentru că mănâncă, beau, trăiesc bine, se îngrijesc. Ceaușescu, dacă nu-l ia Dumnezeu, încă 15 ani va căsăpi la Români. Apoi să presupunem că ar muri de moarte naturală întreaga garnitură de călăi. Situația nu se schimbă, căci actuala cli-că asasină își recrutează și lasă în urmă altă elită de același speță și cu aceleași obiective. Si dacă nu s'ar mai găsi Români dispuși să îndeplinească funcțiunea de călău, are grije Moscova să alimenteze cadrele de călăi din stocul ei nepuizabil. Dl Horia Vintilă așa vorbește cașicum în România s'ar fi produs o ciocnire revoluționară între două clase și unii au ucis pe alții. N'a existat nimic dintr'o sguiduire revoluționară. Câteva sute de comuniști au fost instalați la putere de armata de ocupație și li s'a dat dreptul de viață și de moarte asupra întregului popor românesc. Cum de-și permite Dl Horia Vintilă această infamie ca să pună pe același plan și în aceeași balanță istorică câteva sute de asa-

sini ai Internaționalei Comuniste cu milioanele de ro-mâni uciși? Un George Brătianu, un Manoilescu, un Vulcănescu, un Brăileanu, fac mai mult pe planul valorilor naționale decât toată banda bolșevică. Ce reprezintă a-lioanele lui de morți, cu schilodirile neamului, cu milioanele lui de morți, cu schilodirile lui sufletești, ce să le mai facem. Exact cum s'a pronunțat Churchill, când Polonezii i-au desvăluit ororile dela Katyn.

Exilul nu e o nostalgie. Dar trebuie să-și proptească picioarele în ceva, ca să atace pe dușmani. Acesta e trecutul neamului nostru, de acolo de unde el a fost întrerupt de invazia bolșevică. Exilul e o noțiune dinamică, o protecție și o întreprindere a viitorului. Contra evidentei chiar, cei mai în vârstă și cei mai tineri, luptăm uniți pentru eliberarea Patriei. Pe Dl Horia Vintilă, care probabil nu mai are o Patrie, se pare că nu-l mai interesează soarta ei.

Nu putem trece nici peste ofensele ce le debitează Dl Horia Vintilă. Acuză elementele reprezentative ale exilului că nu fac altceva decât să "exploateze" exilul. Ei împarte pe aceștia în două categorii, vechii politicieni cari trăiesc din exil ca dintr'o rentă, (aceștia trebuie să fie oamenii partidelor, finanțați de Free Europe) și cei mai tineri, peste 50 de ani, cari pândesc exilul ca "pe o șansă viitoare". Aceștia trebuie să fim noi și alte categorii înrudite spiritual. "Capitalul" - ce-l exploatăm noi, nu e de acuma, Dle Horia Vintilă. E mult mai vechiu, cam de vreo 50 de anișori. A început cu luptele studentești, a continuat cu prigoanele, cu jertfa lui Moța și Marin, cu strangularea lui Corneliu Codreanu, cu zecile de mii de morți ale generației noastre pe câmpiile din Rusia, cu Pitești, Aiud, și Gherla, etc. Acesta e "capitalul" ce "exploatăm" noi. Un capital de spiritualitate care s'a jertfit permanent contra hidrei comuniste. Exilul nostru nu a început la 23 August; reprezintă continuitatea unei linii care a pornit din pădurea Dobrina, în 1919. Si ne mândrim că nu ne-am abătut de la această linie și nu ne-am traficant credințele.

În opoziție cu acest exil "exploatator", Dl Horia Vintilă descoperă a treia categorie de exilați, adevărați, autentici exilați, cari trebuie net separați de masa pribegilor bipezi, destinați să piară. Sunt "scrito-

rii și cei asemuitori lor". Pe aceștia, care din "suferința" lor au ajuns la nu știm ce descoperiri; "o tehnică și o adevărată gnoseologie". Teoria lui Horia Vintilă e foarte greu de urmărit de cineva care nu e ales de destin să se ridice deasupra exilului și deasupra țării

Cine-or fi aceștia super-exilați, pentru care "exilul nu e o monedă de schimb, ci o acceptare esoterică"? Aceste spirite sublime care în toate timpurile, oriunde și oricând, tot niște exilați ar fi rămas? Detașați de orice micime și de orice e pământesc? Acești con-

Să fie Dl Emil Cioran? Dar ilustrul scriitor francez și-a abjurat violent originile românești. Deci nu mai poate intra în nicio combinație. Să fie faimosul scriitor al "orei 25"? Dar Dl Constantin Gheorghiu a demonstrat a fi "o monedă de schimb", căci și-a vândut calitatea de exilat pentru un post retribuit de Patriarhia Bucureștilor. Să fie Eugen Ionescu, proaspătul academician? Dar piesele lui sunt jucate cu brio la București, fără să deranjeze pe tovarăși. Să fie Mircea Eliade? Dar Dl Mircea Eliade a devenit agreatul colectivelor literare dela București după ce a acceptat ca maestrul să-i fie batjocorit de tovarăși. Nu cumva Dl Horia Vintilă vrea să ne dea de model al acestei categorii de exilați iluminați, esoterici, pe Dl Uscătescu? Dacă e un individ care a exploatat exilul "urbi et orbi", apoi e acest domn.

Unde e această rasă superbă de intelectuali, asemănători zeului Eminescu, în exil? Nu-i vedem între mairimile literare ale exilului. Dimpotrivă constatăm, că cei ce s'au menținut mai curați, mai mândri în fața destinului vitreg, mai desprinși de orice mercantilism, au fost tocmai mulțimile anonime ale exilului.

Revenind asupra chestiunii ce l-a putut determina pe Horia Vintilă să aibă această brutală și odioasă ieșire contra exilului, care de bine, de rău, cu scăderi și păcate, a înfruntat de un sfert de veac pe cei fără Patrie și fără Dumnezeu, în timp ce Dl Horia Vintilă n'a coborât nicio secundă în arenă, preferind să-și cultive gloria solitară, ne întrebăm dacă nu e un debut promițător pentru a-și face și Dsa trecerea în tabăra coexistențialistilor. Căci fără îndoială, considerațiile lui asupra exilului vor stârni un enorm interes . . . la București.

Nu cumva "Dumnezeului Din Exil" a început să-i crească barbă à la Marx?

Bătălia pentru monumentele scrise ale Legiunii

Apel la colaborarea exilului

Frați Români Pribegi,

După ce am ridicat Monumentul dela Majadahonda, prin avântul vostru generos, trebuie să ne amintim și de datoria ce-o avem de a salva dela pieire Monumentele Scrise ale Legiunii.

Prin Monumente Scrise înțeleg cărțile, broșurile și orice fel de documente rămase dela marii noștri înșințași, precum și orice noi lucrări, aflate în manuscris, cari așteaptă să fie date la tipar.

După cum știți, am realizat mult în această direcție. Am reprodus, mai întâiu într'o formă mai primitivă, și apoi prin sistemul fotocopierii, un mare număr de lucrări din patrimoniul spiritual al mișcării. Am publicat și un număr însemnat de lucrări noi, scrise în cursul războiului și după războiu. Am editat și lucrări recente, cari s'au bucurat de o bună primire.

Dar mai e imens de făcut. Vrem să reproducem în condiții optime întreaga literatură legionară clasică, atât pentru a înlocui edițiile epuizate cât și pentru a-i da o înfățișare demnă. Apoi, o mulțime de lucrări, de o valoare neprețuită, de autori legionari morți sau în viață, așteaptă de multă vreme în sertar să vadă lumina zilei. E o comoară istorică, documentară și doctrinară, în care se oglindește sbuciumul unei generații, și care ar fi păcat să se piardă din cauza unor bani.

Dar mai avem în program publicarea unor opere de orientare politică și spirituală mai largă care aparțin neamului întreg: Articolele politice ale lui Mihail Eminescu, operele lui Aurel C. Popovici, ale lui Nae Ionescu, ale lui Traian Brăileanu, poeziile lui Aron Cotruș și alții, a căror cunoaștere e indispensabilă formației noilor generații.

Pentru realizarea acestui vast program cultural avem nevoie de sprijinul vostru, frați pribegi, cari știți atât de bine că înălțarea Monumentului din Iași este la Majadahonda. Ceosce vă cerem acum nu e mai puțin important. În definitiv ce-o să rămână din acest exil, ce sigiliu de noblete, decât efortul creator pentru apărarea naționalității noastre în fața puhoiului din străinătate? Nici ce vom mânca, nici ce vom bea, nici succesele noastre profesionale sau aranjamentele materiale nu vor constitui pietrele lui de hotar. Acestea dispar. Istoria nu le înregistrează și nu constituie moneda de circulație nici în cer. Numai actele creatoare rămân, atât pe plan istoric cât și pe planul vieții de mâine. Ar fi păcat așadar ca noile generații să nu știe de unde să înnoade firul întrerupt al istoriei și culturii naționale, când cu un mic sacrificiu le vom putea adăpa setea de Adevăr. Intreaga așa zisă cultură din țară e schimonosită, falsificată, mutilată și în așa fel dirijată încât să servească de suport îndochinării marxiste. Nu mai e o cultură națională, ci un dresaj mental al noilor generații, pentru a le stinge imaginea etnică și religioasă din sufletul lor.

Situația financiară a editurilor noastre este critică. Tot ce-am făcut, e exclusiv din efortul propriu și din sprijinul cercului nostru de cititori. Pentru a tipări o carte nouă, trebuie să așteptăm vreme îndelungată până ce strângem banii, dolar cu dolar, din vânzarea cărții anterior publicate. Cu acest sistem, timpul se lungeste mult și nu ne putem îndeplini legământul de onoare de a salva dela pieire acest tezaur cultural, pentru a-l preda intact noilor generații. În loc de una sau două cărți pe an, cum am publicat până acum, ar trebui să scoatem 5-6, pentru a corespunde planului editorial mai sus expus.

Formula la care ne-am oprit și pentru a cărei realizare vă cerem concursul este următoarea:

- 1) Nu vă cerem un ajutor gratuit, ci numai o anti-

cipație în contul viitoarelor publicații.

2) Avem nevoie de cel puțin o sută de persoane care să ne anticipeze una sută dolari, sub forma unui abonament la editurile noastre.

3) În schimbul acestor bani, colaboratorii noștri vor primi toate lucrările ce le edităm până la acoperirea sumei anticipate.

4) Nu e vorba de cărți aflate în depozit, ci de lucrări noi care vor apărea începând dela data publicării acestui apel.

5) Persoanele cari vor răspunde apelului nostru, legionari, prieteni sau chiar numai pribegi cari își dau seama de importanța acestei inițiative, vor face parte din Comitetul de Ocrotire și Susținere al Monumentelor Scrise ale Legiunii și vor primi un carnet corespunzător.

6) Persoanele cari doresc să ne ajute și nu pot plăti întreaga sumă deodată, se pot angaja să o acopere în cinci rate lunare consecutive.

Cu atât mai mult îndrăsnim să vă cerem ajutorul vostru cu cât în aceste momente Legiunea e angajată într'un gigantic duel istoric cu regimul bolșevic din țară. Vă este fără îndoială cunoscut că, din toamna anului 1970, toate oficinile de presă și propagandă ale guvernului comunist dela București s'au năpustit asupra noastră pentru a ne desființa istoricește, sub un noian de infamii și calomnii. Campania a atins punctul culminant cu ținerea unei ședințe a Academiei regimului, consacrate "fascismului" din România și în mod special "Gărzii de Fier". S'au ținut 18 comunicări de 18 specialişti în materie, toate ajungând la concluzia că Legiunea n'a fost decât o "oficină a unor interese străine", iar inexistentul partid comunist, reprezentatul "autentic" al patriotismului român, al maselor populare și al istoriei naționale.

Paralel cu focul nutrit din țară, suntem improșcați cu noroiu și de diverse coterii internaționale aflate în slujba mafiei comuniste, cari își au capetele de pod solid instalate și în anumite sectoare din exil.

Noi avem ce răspunde și în așa fel ca să punem la

punct toată această rasă de impostori, care n'a excelat
până acum decât în teroare, crimă și genocid. Iată deci
ajutorul exilului conștient, este vital pentru mișcarea
naționaliste, care trebuie să biruie și în acest
duel istoric.

Incredințat că veți înțelege sensul adânc al acestei
chemări, vă zic "Christos a Inviat".

Sfintele Paști, 18 Aprilie 1971

Românul în fața istoriei

Ca o întregire a articolului meu, "Ce înseamnă a fi Român", aş vrea să trec acum în revistă unele aspecte de viață românească, cari în sine nu constituiesc defecte, ci manifestări normale ale ființei românești, dar cari dacă sunt exagerate, dacă se abuzează de ele, și mai ales dacă se transferă în domeniul activității politice, se pot converti în defecte și pot afecta grav istoria națională și viitorul neamului nostru.

1) Românul folkloric

E îndeobște cunoscută marea influență ce-o exercită asupra sufletului nostru produsele artei populare românești: un joc, o doină, un costum național, o chiuitură, o poezie populară. Sufletul nostru tresaltă ca atins de niște coarde nevăzute și ne simțim mai buni, mai mari, mai ridicați pe pedestalul umanității. Pieptul ni se umple de mândrie și numele de Român îl rostim cu o căldură neobișnuită. În străfundurile conștiinței, palpita ființa milenară a neamului.

Arta populară are un efect magic, transpunându-ne brusc în lumea de visuri și idealuri a neamului nostru, care condiționează toată existența noastră istorică și culturală. Prin specificul acestor creații, ne-am diferențiat de alte grupuri etnice și ne-am afirmat individualitatea istorică pe o anumită arie geografică.

De aceea suntem atât de sensibili la reflexele artei și culturii populare. E geniul națiunii care se răsco-

leste în noi și ne transfigurează ființa, când venim în contact cu plasmuirile poezilor anonimi.

Extazul folkloric, ca orice stare sufletească, nu durează. Se stinge odată cu acordurile cari i-au dat naștere. Apoi oamenii se întorc la ocupațiile și necazurile lor.

În acest punct, românul folkloric poate intra în conflict cu românul istoric, dacă nu acordă semnificația cuvenită vibrației lui lăuntrice.

Mulți români se mulțumesc să se îmbăieze în izvorul cristalin-al începuturilor românești, fără să tragă consecințele practice ale atitudinii de urmat în alt context al vieții lui, în istorie.

Ca să dăm un exemplu. La originile mișcării legionare și între elementele ei constitutive întâlnim și cântecul. Căpitanul și-a dat seama de puterea de atracție a cântecului asupra tineretului. Legionarii cântau în orice împrejurare. Dar stările sufletești provocate de cântec, nu le-a lăsat să se stingă, ci le-a dat o expresie, le-a încadrat în anumite forme, pentruca efectul lor nevălnic să nu se piardă: cuib, tabără, marșuri, etc. Cu alte cuvinte, energia degajată de cântec a folosit-o ca să miște angrenajul mișcării.

Românul folkloric crede că a biruit dușmanii și a rezolvat marile probleme ale națiunii dacă declamă o poezioară, dacă aplaudă o formație de dansatori, dacă plânge în acordurile doinei străbune. El nu vede că entuziasmul care-i inundă ființa nu schimbă nimic din realitatea hâdă dacă nu transformă energiile spirituale în valori active, dinamice, în acte politice sau revoluționare, destinate să modifice peisajul istoric. Urișele energii care emană din sufletul nostru când vine în contact cu creația populară, nu servește numai la delectarea noastră, ci reprezintă și un mesaj tainic pe care ni-l transmit șirurile de strămoși. El ne cere să nu-i uităm. Și nu-i uităm, nu atunci când suspinăm în acordurile jalei milenare, ci când ne îngrijim ca țara lor să nu piară, cutropită de alte popoare.

Românul folkloric rămâne prizonierul propriei lui duioșii și atunci când trebuie să se înfrunte cu aspra realitate istorică.

Folklorul e ca o materie primă care trebuie apoi prelucrată; pe deoparte servește la formarea culturii naționale; pe de altă parte la ridicarea tensiunii luptătoare a unei națiuni. Energiile ce le degajează arta populară trebuie să fie canalizate și orientate spre o convergență politică, ca să nu se piardă într'un oftat neputincios. Românul folkloric nu trebuie să impieteze asupra românului istoric, ci să-i facă loc, ajutându-l cu energiile ce le-a acumulat.

Tovarășii dela București, buni cunoscători ai slăbi-ciunii folklorice a neamului nostru, speculează cu nerușinare bogăția artei populare românești. Oferă exilatorilor spectacole de dansuri naționale, discuri de muzică populară și invitații, la cari nu lipsesc nici bunătățile pământului românesc. Românul folkloric, impresionat de interesul ce-l arată comuniștii producțiilor artistice ale poporului, înclină să-i vadă și pe ei prin prisma străvechei omenii românești și nu-și dă seama că pentru acești distrugători ai nației, folklorul nu e decât o nădă pentru a le adormi vigilența și a-i capta în jocul lor infam.

2) Tentativa mioritică

E cunoscută poziția centrală ce-o ocupă în literatura noastră populară "Miorița". Cu rari excepții, scriitorii noștri au văzut în "Miorița" nu numai o capodoperă a poeziei populare, ci o revelație a orizonturilor spirituale ale neamului nostru. "Miorița" e ca o fereastră prin care putem contempla spațiul mioritic, care stă la baza întregii culturi românești.

În ce constă esența ei? Ciobănașul moldovean, avizat de oita năsrăvană că ceilalți doi fărtați ai lui s'au înțeles să-l omoare, nu-și ia nicio măsură de apărare, ci acceptă senin moartea ce i se pregătește. Nu e o predare destinului, nu e o acceptare resemnată a soartei, cum afirmă numeroase interpretări, ci o evadare într'o altă lume, inaccesibilă răutății omenești. Scârbit de moinească, de patima avuției care-i împinge pe ceilalți doi ciobani să-i ia viața, le pregătește cea mai frumoasă răsbunare; se lasă răpus de ei, știind că va învia într'o altă lume. Moartea lui nu mai e moarte, ci nuntă, împreunare cu vecinicia. Întreaga natură îi va servi de Altar și îl va însoți când va trece la cele eterne. Mișe-

lia celor doi prieteni ai lui i se pare atât de cumplită încât îi desființează însăși instinctul de apărare. Cum pot să existe astfel de oameni? El nu are ce căuta în această lume, murdărită, întunecată, de crima lor. Se predă mișeilor pentru a le demonstra că lui nu e frică de moarte, pentru că el îi cunoaște secretul ei, fiind poarta prin care se intră în împărăția "vieții fără de moarte".

E ușor de recunoscut în balada "Mioritei" concepția de viață a strămoșilor noștri Traci. Și pentru ei lumea de aici era o vale a plângerii, care trebuie trăită ca o povară, până ce Dumnezeu se va îndura de ei și-i va chema lângă Sine. De aceea Tracii acceptau moartea cu seninătate, ca o făgăduință, o plinire și o fericire supremă. Viața adevărată începea după moarte.

Trăind cu imaginea lumii de dincolo, Tracii nu puneau preț pe întâmplările lumii acesteia, socotindu-le de importanță secundară. Așa se explică că "cel mai mare popor după Indieni" al lumii antice a dispărut din istorie. Rând pe rând, a fost măcinat de expansiunea romană și a servit ca materie biologică la formarea altor popoare.

Românii, fiind în proporție covârșitoare Traci romanizați, au moștenit dela ei această concepție de viață și au purtat-o cu ei dealungul veacurilor, reprezentând ceea ce Lucian Blaga a numit apoi, cu o fericită expresie, spațiul mioritic.

Din acest spațiu a crescut apoi arborele culturii populare și tot din imensa lui bogăție de motive spirituale s'au inspirat toți marii noștri creatori.

Dar acum vine și reversul medaliei. Atitudinea mioritică produce efecte deplorabile în istorie, ne lasă fără apărare în fața liftelor păgâne. Produce ceea ce chiamă unii scriitori "neam fără noroc", când în realitate am avut noroc cu carul, dar l-am prădat ca niște imbecili. Ce vreți mai mare noroc decât unirea dela 1918? S'au prăbușit patru imperii, ca să se poată ridica poporul nostru! Unde e nenorocul? Nenorocul e că amestecăm două realități distincte. Nu discut aici atitudinea ciobănașului din "Miorița", care a voit în fond să ne dea o lecție de spiritualitate, ci "tentativa mioritică", tendința de a propaga în istorie atitudinile asemănătoare cu a cio-

bănaşului. Stiu că această tendinţă ne este în sânge, ne aparţine organic, şi fără să ne dăm seama alunecăm într'o direcţie a-istorică. Dăm cu piciorul la tot ce ne înconjoară, desgustaţi de micimea oamenilor, şi ne refugiem în peisagiul mioritic, care ne răsplăteşte cu o beatitudine fără margini.

Avem cazul lui Avram Iancu, care după ce s'a văzut înşelat de Impărat, ceea ce el nu putea să conceapă, a evadat din istorie, exact ca ciobănaşul mioritic, şi s'a înstrăinat de lume pentru a nu trăi decât cu visul său. Tentativa mioritică e atât de puternică în noi încât târăşte ca un şuvoiu chiar pe oameni eminate de acţiune, cum a fost Avram Iancu.

Ce să mai vorbim de lumea bună şi detreabă dela noi, cari din desgust pentru politică, s'au înstrăinat de afacerile publice şi au lăsat conducerea ţării pe mâna neisprăviţilor şi a aventurierilor? Dacă am ajuns unde suntem, cu ţara ocupată de bolşevici, nu e numai din cauza plăgi politicienilor, ci şi din cauza dezertării în masă a unui mare număr de profesionişti şi intelectuali. Câţi profesori, învăţători, preoţi, ingineri, medici, n'au existat cari manifestau un dispreţ suveran faţă de politică, preferând să se refugieze într'o lume a împăcării cu sine însuşi? Fără îndoială, aceştia s'au trezit la realitate când au fost smulşi din visarea mioritică şi asvârliti în închisori de asasini Patriei.

Trebue să-l urmăm pe Eminescu, care şi în această privinţă ne poate servi de îndrumător. Acelaşi om care a cântat cu neîntrecută măiestrie suavităţea peisagiului mioritic, devine violent, aspru şi neiertător în articolele lui politice. Cu înalta lui inteligenţă, a înţeles că există două ordine diferite de realităţi, cari nu trebuie să se amestece, ci să se completeze într'o fericită fecundare. Una e ordinea contemplativă, spirituală, a lumii imaginative, a cosmosului mioritic şi alta e ordinea temporară a aşezării româneşti, cu mizeriile, suferinţele şi luptele ei. Aici trebuie ţinut un alt limbaj şi trebuie acţionat în alt mod. Nu refugiindu-ne în mioritic, ci ţinând piept bărbăteşte năvălitorilor, ca la Rovine. Altminteri vom păţi ca Tracii şi vom dispărea de pe harta Europei.

Cum am spus şi în articolul precedent, cultura e factorul justificativ şi fundamental în viaţa unei naţiuni. Deci, nici nu se poate pune în discuţie prioritatea

spațiului mioritic, reprezentând valori românești în lume. Dar acest tit de barbari, trebuie împrejmuțit cu ziduri înalte, de care să se isbească toate atacurile dușmane.

Ce vedem astăzi în România? Intăriturile istoriei cedând presiunilor din răsărit, din cauza incapacității clasei conducătoare, barbarii au inundat și spațiul mioritic și caută să ne stălcească și forma germinativă a culturii naționale. E un exemplu cutremurător, pe care nu trebuie să-l uite neam de neamul nostru, cum, pe care mioritică poate cășuna grave daune înșăși lumii tentăției re din care ea s'a zămislit, când se propagă în istorie.

Poporul român e sensibil la deosebirea ce există între istorie și cultură. El venerază pe eroii neamului, pe haiduci, pe marii oameni politici, pe revoluționari. Din mintea lui nu se șterge amintirea lui Iancu Jianu, lui Cuza sau a lui Avram Iancu. Cornelii Codreanu s'a înpus tineretului român și a devenit apoi Căpitanul românismului când a pedepsit pe Manciulea pentru schingiurile și crimele lui. Acest început de dreptate românească a dat certitudine poporului românesc că acest om năprasnic va face dreptate maselor flămânde și goale, jupuite de toți veneticii. Poporul se refugiază în visare, când nu i se oferă alternativa eroică.

Tentația mioritică e puternică în noi, pentru că e puternic fondul tragic din care ea emană. De aceea nu trebuie să o lășăm să invadeze domeniul istoriei, unde avem nevoie să ne manifestăm după alte criterii. Nu agresivi, nu călcând hotarele altor popoare, dar gata oricând să ne apărăm glia străbună. Pentru a se crea un echilibru rodnic în nația noastră, trebuie să cultivăm imaginea eroului, a viteazului, a haiducului, a lui Păt-Prumos care se luptă cu smei, a revoluționarului și a omului politic conștient și luminat.

3) Românul agitator

Agitatorii reprezintă acea categorie de indivizi din sânul unui popor cari au darul să răscolească masele și să le asvârle în stradă, pentru a cere o reformă, o schimbare de guvern, o revoluție.

Nu trebuie să subestimăm valoarea agitatorului în societate. El împlinește o funcțiune pe care nici omul po-

litic și nici revoluționarul nu o pot realiza, și anume reduce concepția de guvernare a unui partid la câteva linii simpliste, la câteva lozinci, cu care apoi manevrează masele. Orice agitator are ceva și din stofa unui demagog, în sensul că făgăduiește în adunări publice mai mult decât partidul care-l trimite în arenă poate implini. Ie agitator nici nu-l interesează, în definitiv, ce va urma după aceea, ci, exclusiv, ca în acel moment, momentul intervenției lui, masele să fie satisfăcute cu declarațiile lui. O celebră figură de agitator a politicii românești din România veșcului trecut a fost Nicolae Fleva. "Lăți-mi un mort, spunea el partidului său, și răstorn guvernul".

Care e deosebirea dintre agitator și revoluționar? Omul politic e prudent în declarații, pentru că se gândește la consecințele lor în perioada guvernării. Agitatorul posedă o anumită doză de iresponsabilitate, care-l împiedică să vadă unde poate duce o promisiune neîndeplinită.

Deosebirea dintre agitator și revoluționar e și mai frapantă. Agitatorul merge în fruntea mulțimilor până la momentul decisiv, dar când vede că situația ia o turnură gravă, care poate să-l coste chiar viața, dispare, de pe scenă lăsând altora răspunderea acțiunii. Agitatorul are convingeri, dar nu atât de solide încât să treacă pentru ele prin foc și apă.

În această privință e instructiv să ne gândim la cazul profesorului Cuza. Cu mare greutate l-au convins Corneliu Codreanu și alți tineri din generația dela 1922 ca să accepte formarea unui partid, cu ajutorul cărui să capteze curentul naționalist. Ei voiau să se treacă dela agitație la o formă politică organizată. Partidul s'a făcut, a recoltat succese inițiale promițătoare, dar n'a durat mult. Acești tineri au isbutit în întreprinderea "partid", dar n'au isbutit să realizeze convertirea profesorului Cuza din agitator în om politic. Nu avea însușiri de om politic și toată viața lui a rămas un instigator.

Cu anumite excepții și conducătorii mișcării naționaliste studențești dela 1922 au aparținut eceleiași categorii. Admirabili agitatori, tribuni populari neîntrecuți, mari oratori, dar temători de a se angaja într'o probă de forță decisivă cu guvernul. Nu aveau conștiința revoluționară a momentului istoric și nu știau ce să facă cu aceste mase studențești, cu acest entuziasm debor-

dant al tineretului universitar. Au lăsat să se împotacoiească mișcarea studentească, din lipsă de organizare și consecvență revoluționară.

Tipul de agitator e foarte răspândit în poporul nostru, pentru că Românului îi place să-și afișeze părerile și îi place să aibă oameni cari să-l asculte și public să-l aplaude. Suferim de vanitatea de a fi cineva, de a reprezenta ceva, dar fără a face efortul corespunzător pretențiilor ce le manifestăm. Ne place să agităm diverse teze patriotice, ardem de dorinți de a fi șefi, conducători dar nu ne preocupăm suficient de finalitățile unei acțiuni și nici de mijloacele de realizare. În această fragmentare agitatorie a puterilor românești recunoaștem efectele pustitoare ale dimensiunii slave, care creează goluri în suflet, pe cari încercăm să le acoperim apoi cu poze externe și gesturi grandilocvente.

Concluzia e foarte importantă: trebuie să ne orientăm după finalități, după obiective, după țelurile națiunii. În funcție de aceste țeluri, se poate ordona cu ușurință activitatea fiecăruia. Nu ne mai agităm în gol, ci ne integrăm într'o finalitate, într'o luptă care angajează destinele națiunii. În această perspectivă, Românul se va vindeca de excesele agitatorului, pentru a face loc responsabilității omului politic.

4) Românul la veselie

Cine nu cunoaște cântecul:

"Așa-i Românul la veselie,
El toți și toate să trăiască'ar vrea
Dar și-a lui mândră ce o are în lume
Să o vadă bine, asta-i ruga sa".

În aceste versuri se oglindește sufletul drept și omenos al Românului, care nu dușmănește pe nimeni, care nu râvnește la țara nimănui, care ar vrea "ca toți și toate să trăiască", să se bucure de viață și să se veselească. Ceeace cere el dela alții, este ca și aceștia să se poarte tot atât de omenos cu el, să-l lase și pe el să trăiască, cu mândra lui, cu casa lui, cu familia lui, cu satul lui, cu moșia lui, cu țara lui.

În toiul petrecerii, el își deschide inima cu generozitate față de toți și toate, față de lumea lar-

să, cu mulțimile ei de popoare. Iată o corespondență una-nă, o fraternizare universală, care e ceva mai veche decât crezul Revoluției Franceze, cam depe timpul lui Zalmoxe și Deceneu.

În centrul petrecerii românești nu stau nici bucatele și nici băuturile ce se servesc. Acestea sunt numai auxiliarele petrecerii. Petrecerea e un act eminent social, un prilej ca să se adune lumea și să-și manifeste bucuria revederii. Petrecerea nu are nimic convențional, pentru că cu aceeași dragoste este primit la masă și un străin. La baza ei stă nevoia unei comuniuni spirituale între participanți. Fiecare are de spus ceva, un dor al inimii, o suferință, o nădejde. La un pahar de vin își descarcă sufletul și, în mijlocul veseliei colective, se mângâie de necazuri. Se țes idile sufletești, se încoadă speranțe, și apropierea morții apare mai dulce și pentru bătrâni.

Petrecerea românească este expresia unui prea plin sufletesc, care împinge pe oameni să se întâlnească și să-și verse unul altuia amarurile și bucuriile.

Capitanul spunea de legionari că ei "beau, dar nu se îmbată". El a înțeles semnificația petrecerii românești, care e o instituție socială, existentă din timpuri imemorabile, cu puternice reflexe spirituale, fundamental deosebite de petrecerile altor popoare.

Bețiile atroce, pe care le întâlnim din nefericire și printre Români, nu sunt expresia caracterului nostru traco-roman. Românul nu-și bea mințile, ci bea numai la anumite prilejuri, în cadrul acestor reuniuni, pentru a se pune la unison de veselie cu toți. E caracteristic în această privință că cei ce se îmbată "strică petrecerea" și sunt izolați și priviți ca neoameni.

Bețiile atroce, cari duc apoi la fenomene patologice, se produc în urma unor ruperi interioare, a unor goluri de conștiință, pe care titularul lor caută să le compenseze, căutându-și refugiu în alcool. Patima beției e deslănțuită de anumite stări sufletești. Pentru Ruși, de pildă, cari sunt o nație nihilistă, beția e un component al vieții lor. Rușii nu petrec ca să se veselească, ci ca să se îmbete. Fenomenele de beție, cari bântuie și printre români, se datoresc coeficientului de slavism pe care-l avem încorporat în constituția noastră etnică. Orică stare de beție începe cu o decadentă lăuntrică, cu

o negură ce se aşează pe suflet. Un om care simte vibrând în el energia creatoare, niciodată nu va ajunge în această stare jalnică, pentru că el viaţa are un sens, are un rost, dar un om absorbit de hărurile neantului, bălăbănindu-se în golul metafizic, îşi va căuta un suport factice în glaja cu răchie.

E foarte important, pentru comportamentul nostru istoric, să facem deosebire între petrecerea românească, sănătoasă, echilibrată şi rodnică, şi cea cădere în sclavia alcoolului, care ne desfiinţează ca om, ne anulează ca valoare românească, şi ne transformă într-o pradă uşoară a inamicului.

5) Despre individualismul Românului

Suntem un popor individualist, ca toate popoarele mediteraneene, adică trăgem fiecare mai mult spre noi decât spre comunitatea din care facem parte. Acuma, e un lucru ştiut că cu astfel de popoare nu se crează State puternice, nu se întemeiază imperii. Tracii, Celţii, Iberii, au dispărut sub tăvălugul forţei romane.

Romanii n'au fost un popor individualist, cum sunt Italianii de astăzi. Romanii au fost un popor comunitar, adică individul se sacrifica permanent pentru interesele cetăţii. Fiecare Roman, chiar din rândurile plebei, era în primul rând un soldat politic. "Civis Romanus Sum" era cel mai mare titlu de nobleţe al lumii vechi.

Dintre vechile popoare numai Germanii s'au salvat, pentru că au ştiut să se organizeze şi să respingă invazia romană. În genere, toate popoarele nordice sunt popoare creatoare de Stat, pentru că sunt popoare conformiste. Individul se supune cu docilitate conducerii politice. Aşa se explică şi succesul formei democratice de guvernare la aceste popoare. Alte popoare cu simţ politic au fost popoarele mongolo-turanice: Ungurii, Gengis-Khan, Otomanii. Slavii sunt şi ei un neam deşirat, cari nu posedă forţă creatoare de Stat. Ruşii au devenit ceea ce sunt graţie unor triburi germane, apoi amestecului cu "hoarda de aur" şi apoi, în zilele noastre, amestecului cu kazaro-evrei, cari sunt tot de origine mongolică.

Individualismul românesc nu poartă pecetea Romei. El se hrăneşte din două surse: din tracism şi din slavism.

Si după cum biruie într'un individ una sau alta din tendințe, avem două categorii distincte de individualism:

- individualismul de origine tracă, suav, romantic, poetic, duios și binevoitor.

- individualismul de origine slavă, brutal, confuz, haotic, destructiv și invidios.

În vreme ce individualismul de origine tracă poate fi adus să se aglutineze în forme de Stat, când se întâlnește, într'un mare moment istoric, cu o conducere sănătoasă, (vezi Stefan cel Mare, Mihai Viteazu, Avram Iancu, Alexandru Cuza), individualismul de origine slavă nu poate fi domesticit decât prin forță. Rușii n'au cunoscut niciodată alte forme de guvernare decât tirania.

Dat fiind această compoziție deficitară a poporului nostru în materie politică și istorică, ce vom face? Vom continua să ne batem joc de cetate, lăsându-o pe mâna tuturor neisprăviților și aventurierilor, sau ne vom culege depe drumuri, într'un efort suprem de a salva viitorul neamului nostru?

Mișcarea legionară nu e contra individualismului și ce scriem aici nu e o pledoarie anti-individualistă. E numai o descriere a potențelor sufletești ale neamului nostru, cu calitățile și defectele lui. Tracismul se revărsa impunător în domeniul culturii, dar e fără vlagă când e vorba de realitatea istorică.

Dar ce vom face, căci nici spațiul mioritic nu e la adăpost de primejdii, dacă nu-l fortificăm cu mijloacele pe cari ni le procură istoria? E o situație de răscruce, de a fi sau a nu fi, aceea în care ne aflăm astăzi sub dominația bolșevică.

Problema care se pune este aceasta: cum vom depăși acest individualism neputincios, pentru a forma un front unit contra inamicului? Tocmai printr'o adâncire a eului, printr'o cunoaștere a lui exactă. Persoana umană nu e, cum cred toate existențialismele moderne, acel eu firav ca o găză, care aleargă năuc din loc în loc, timorat la fiecare pas de imensitatea neantului, ci dispune de o puternică armătură, care-i îngăduie să se înfrunte cu întreg universul. Persoana umană nu e numai individul, redus la proporțiile lui singuratice, ci e așa, cum învață

doctrina legionară, o alcătuire complexă, în care intră și neamul și Dumnezeu. Participăm la Natura Divină și așadar dăpostim în sufletul nostru și imaginea neamului din care facem parte.

Si atunci a-ți dezvolta individualitatea, a-ți afirma personalitatea, a fi individualist, înseamnă a lua în desaga vieții tale și interesele cetății și legile Divine. Nu te poți desprinde de ele, fără a-ți mutila personalitatea, fără a o sărăci de conținuturi mult mai importante decât iluzia singurătății totale în univers.

În această perspectivă, vom ști să valorizăm cu folos elementele componente ale ființei noastre etnice, neamestecând domeniile de manifestare. În domeniul culturii ne vom adăpa vârtos din resursele spirituale ale spațiului mioritic, dar vom deveni hotărâți, curajoși, uniți și disciplinați când vom organiza falanga de apărare a vieții neamului nostru.

. . . "Acum mai teneinic ca oricand, am certitudinea si o spun: Natia care a zamislit pe Ionel Mota si Vasile Marin va fi aleasa de Dumnezeu pentru o misiune nobila si imparateasca in lumea oamenilor.

Am aceasta siguranta fiindca cei simpli si necultivati, mai multi ca ceilalti, au iubit in inima inimilor cu lacrimi si jale si si-au insusit marinimia de cugetare, simtire si fapta ale lui Ionel Mota si Vasile Marin" . . .

(Alexandru Cantacuzino: " PENTRU CHRISTOS" p.29. Colectia "OMUL NOU" 1969

Spre idealul marelui Român

Suntem o națiune mică și lovită din toate părțile de dușmani. Abia am ajuns la 20 de milioane, când, în alte condiții istorice, ar fi trebuit să trecem de 30. Milioane de români au pierit sau nu s'au născut din cauza unor guverne haine, a două războaie, unul îndreptat contra Rusiei, altul contra Germaniei, din cauza smulgerii unei părți importante din teritoriul național, și apoi a tăvălugului bolșevic. Masacrele comuniste -peste două milioane de români uciși- n'au sleit numai substanța biologică a neamului, ci au ruinat și zestrea lui intelectuală și morală.

Nu mai putem deveni, așa cum și-a imaginat Simion Mehedinți viitorul, o națiune de 50 de milioane. Sub tutela bolșevică nu mai putem spera decât să vegetăm biologic.

Există o posibilitate ca să ne sustragem acestui declin demografic, care ne condamnă la o istorie marginală, în raport cu uriașele evenimente cari agită omenirea? Chiar ne zădărim, chiar reduși la stare de sclavie, cum sunt astăzi, rămân o națiune de temut cu cele 800 milioane de locuitori. La fel Rușii sau chiar Ucrainenii, cari se mențin la ritmul de 40 de milioane.

Cum putem deveni o națiune puternică, cutoatecă suntem supuși și decimați de monștri?

Dacă frontul românismului nu poate fi susținut prin masare de efective, trebuie să întreprindem o diferențiere calitativă a combatanților. Ceeace nu putem oferi ca număr în competiția mondială, putem substitui printr'un intens antrenament politic și spiritual al individului. Iată evreii nu sunt mai mulți decât noi și ce influență enormă exercită în lume prin calitatea oamenilor de care

dispun. Nu suntem mulți, dar atâția câți au rămas, putem deveni un factor de greutate universală, dacă ne sculptăm interiorul pentru a-i da conturul unei personalități. Nu vom mai lupta, ca acele regimente românești din războiul de întregire cu puști, învechite și acelea, în fața mitralierelor, ci ne vom înarma și noi cu ultimele noutăți ale artei belice. Trebuie să procedăm, și cât mai grabnic la o reconversie a sufletelor, la o transformare a Românilor, chinuit și copleșit de sbaterile lumii actuale, în omul al istoriei, dinamizat de o neliniște imperia

1) Perspectiva Marelui Român

Nu orice Român poate deveni un Mare Român. Această vertiginosă înălțare pe culmile românismului, e mai mult decât o aspirație sau o vocație. E un destin. E ceva dat. Sunt oameni aleși să fie revoluționari, martiri, vizionari, poeți sau profeți. Nici ei nu se pot împotrivi propriului lor destin. Ei nu luptă pentru glorie. Chemarea lor are ceva așezat și mistic. Nici nu-i interesează opinia contemporanilor. Adeseori singuri și neînțeleși calcă pe poteci nestrăbătute de nimeni, cu fruntea iluminată de razele românismului pur. Un Mare Român, cum e Cuza, Bălcescu, Aurel C. Ponișnic, Traian Brăileanu, etc., trăește cufundat în genunea neamului, de unde curg, ca trei izvoare cristaline, elementele care îi fixează personalitatea, aria lui de răspândire geografică, istoria lui și cultura lui. Marele Român trăește în dialog permanent cu Neamul, cu acel Neam invizibil care licărește în conștiința fiecăruia, și întreaga lui existență e prefigurată de aceste intuiții intelectuale.

Dar dacă nu e dat fiecăruia Român să ajungă la o plenitudine interioară de românism, fiecare are posibilitatea să-și însușească perspectiva Marelui Român și să-și potrivească pașii în cadența lui. Undeva, departe, dincolo de suvoitul nestatornic al existenței zilnice, poate să-și proiecteze, ca o stea polară, ideala Marelui Român și să încerce să se apropie de el. Cât poate să realizeze fiecare acționând pe linia eternității românești, e o chestiune care depinde de o mulțime de factori, dar esențial este ca toți, absolut toți, să-și ia ca punct de orientare în viață imaginea Marelui Român. Marele Român este o chintesență a Românismului și trebuie să devină o aspirație generală a Neamului, dacă vrem să mai reprezentăm ceva în omenire. Realitatea Marelui Român e rezervată câtorva aleși, dar proiecția acestei realități în conștiința fiecăruia trebuie să atragă ca un magnet tot ce avem mai bun, mai nobil și mai generos în sufletul nostru. Orice alte aspi-

rații naționale am avea, politice, sociale, culturale, etc., ele nu se pot împlini dacă în prealabil nu am devenit un "om nou". Ca să ilustrăm ce înseamnă a ne însuși impulsul creator al Marelui Român, reproducem o circulară a lui Corneliu Codreanu din 21 Octombrie 1927, în care se referă la fapta extraordinară a unui muncitor care a lucrat pe șantierul sediului central din Capitală:

"La inspecția făcută de Dl Iopescu-Buztu în jurul orei 5 dim. pe șantierul Sediului, înainte de începerea programului zilnic, un legionar muncea singur pe întuneric cărând cărămida pe brațe în interiorul clădirii. Ceilalți camarazi nu sosiseră încă pe șantier.

"Întrebat cine este, a răspuns: "Sunt legionarul Mânzala Dumitru, șeful cuibului "Constantin Brâncoveanu" din com. Scăieni, Brașova. Am venit să lucrez două zile cât am concediu. Sunt aci dela orele patru pentruca să-mi fac datoria de legionar în toată conștiința".

"El nu știa că străinul care-l pândeste de jumătate de oră cum lucrează și care-l întreba este Inspector Legionar.

"Il citez pe acest legionar ca exemplu și spun legionarilor și nelegionarilor: Iată pentru ce vom învinge. Când fiecare Român va ajunge să-și facă datoria fără ca să-l vadă nimeni, numai atunci vom fi mântuiți".

Acest muncitor, citat de Capitan, nu e un Mare Român și nu poate fi comparat cu niciunul din pleiada Marilor Români, dar în acel moment când, neștiut de nimeni, lucra pe șantier, a avut viziunea ideală a Românismului și s'a comportat în stilul Marelui Român. Iată un om din popor, care cel puțin în anumite momente ale vieții lui, își poartă pașii în ritmul Marelui Român. Când lucra la sediu, el a avut o pulsație de Mare Român, ridicându-se la înălțimea lui Eminescu, acționând după rețeta și indicațiile Marelui Român. Muncitorul Mânzala Dumitru, prin gestul său elocvent, a meritat să fie citat de Capitan și să rămână în istorie.

A fi om nou, cum cerea Corneliu Codreanu, nu e ceva extraordinar, extra-terestru sau imposibil de atins. E o manifestare naturală a ființei noastre. Fiecare Român, în adâncul sufletului său, năzuește la mândrie și mare națională. A nu avea această aspirație, a nu dori Patriei tale un destin înălțător, e ceva anormal. Înseamnă că suntem bolnavi interior, că ceva nu funcționează bine în conștiința noastră. Trebuie să ne cercetăm, trebuie să ne examinăm, pentru a vedea de ce ne lipsește avântul creator al

"omului nou". Nu cumva sunt blocate izvoarele României lui de concepții greșite, de indolență, de lipsă de curaj și din cauza acestor pietrosie creștem mici și piperniciți, în loc să ne ridicăm falnic ca niște brazi de munte? Nu cumva ne complacem în situații minore, crezând că asta e viața, că pentru asta ne e dat să trăim, când în realitate trebuie să justificăm talantul cu care ne-a înzestrat Dumnezeu.

Dat fiind situația tragică în care se găsește poporul român astăzi -caci nu mai suntem ca în vremurile blajine de odinioară când ne puteam retrage din fața navelor litorilor în codri de nepătruns- nu ne mai putem permite luxul de a trăi vegetativ și banal. Am intrat într'o eră care reclamă eforturi maxime din partea fiecărui Român, dacă vrem să mai supravetuiim ca Neam. Orică refuz de a examina această situație desperată a națiunii -sclavie și decimare- e mai mult decât o dezertare; e un certificat de imbecilitate pe care și-l eliberează individul singur.

În paginile cari urmează voi trece în revistă câteva din obstacolele cari blochează izvoarele României și împiedică pe individ să se avânte spre culmile unde strălucește chipul Marelui Român.

2) Haina și Cămașa

La unul din procesele mele legionare, ajunsese să fiu anchetat la Lușoj de Judecătorul de Instrucție Vioreașu. După ce s'a terminat interogatoriul, fiindu-i probabil mila de tineretele mele, m'voit să-mi dea un sfat prietenesc:

- Dece-ți pierzi timpul și banii într'o acțiune politică nefolositoare? Niciodată Garda de Fier nu va ajunge la putere. Mai poți să fi și condamnat într'un proces și atunci ți-ai sfărâmat și cariera și tot restul vieții.

Observând depe fata mea că nu-l aprob, mi-a servit și următorul argument la urmă:

- În definitiv, nu-i mai aproape cămașa decât haina? Și chiar a făcut gestul de a-și ripăi cămașa.

Voi să-mi spună, după câte înțelesesem eu, că interesele particulare, familia, etc. trebuie să aibă precădere în viața individului. Națiunea e prea departată de noi și nu-i putem sacrifica liniștea și satisfacțiile personale.

I-am răspuns, ținând seamă de situația mea de incul-

dar, ca mie mi se par lucrurile tocmai pe dos -deaceea si militez in Garda de Pier- si ca in realitate haina e mai aproape de om decat camaşa. Camaşa e buna când e cald şi însorit, dar când vin ploile, frigul şi îngheţul ce faci fără haină? Cu camaşa pierim, oricât de aproape ar fi de piele şi numai asvârlind deasupra ei haina ne asiguram de intemperii.

Aşa se întâmplă şi în viaţa socială; a te îngriji numai de tine şi familia ta, lasând naţiunii numai farimiturile dela masa ta, merge atâta timp cât vremurile sunt calme, dar când patria e în pericol, când se desluşeşte clar tropotul duşmanilor la hotare, ca în ceasul de faţă, ce se va alege de Dta şi familie dacă cedază întariturile cetăţii? Mă refeream la primejdia din răsărit.

Nu ştiu ce s'o fi ales de judecătorul Vioreanu şi familia lui la ora adevărului, dar ştiu că această filosofie ieftină era larg răspândită în pătura conducătoare a ţării şi, ca urmare, ne-au năpădit duşmanii. Legionarii erau numiţi "Garda nebunilor", pentru că dedeau întâietate intereselor naţionale şi cereau un Stat puternic care să ne ocrotească când gloata Antichristului se va năpusti asupra noastră.

În Occident, vedem cu tristeţe, cum se repetă aceeaşi greşală, că e mai aproape camaşa decât haina. Toţi alegă după căpătuieli personale sau după înstărirea familiei şi se desinteresează de marile probleme de supravieţuire ale civilizaţiei noastre. Toate achiziţiile materiale sunt factice, sunt ca o casă clădită pe nisip, atâta vreme cât persistă ameninţarea comunistă. Toţi cari au renunţat de a mai gândi spiritual şi politic şi s'au închistat într'o viziune egoistă a vieţii, ar trebui să se întrebe, dar dacă mâine Breznev taie caşcavalul societăţii de consum, ce se va alege de ei şi familiile lor?

Din perspectiva Marelui Român, interesele individuale şi de familie rămân permanent subordonate intereselor naţionale. A te îngriji de tine şi de familie e o datorie sacră, dar a reduce tot orizontul vieţii la aceste entităţi, e o eroare gravă care se poate repercuta chiar asupra aceluia pe care îi iubeşti şi vrei să-i ocroteşti. Nici existenţa strict personală nici a familiei nu se apară hic et nunc, ci largind orizontul la mii de kilometri distanţă. Adevărata dragoste de familie se manifestă prin asigurarea viitorului ei de vicisitudini istorice. Barbatul trebuie să vadă ce se întâmplă în lume, ce primejdii ameninţă integritatea Neamului, primejdii cari în mod fatal se vor descărca şi asupra familiei lui, şi nu să se ascundă îndărătul femeii. Barbaţii laşi, cari mereu se

scuză că nu pot sacrifica pentru Neam din cauza greutății lor familiale, sunt în realitate dușmanii femeilor și copiilor lor, căci, prin lipsa lor de prevedere, și lasă pradă opresorilor și criminalilor. Când bolșevicii au invadat România, știm ce grozavii s'au petrecut, câte în-surori și copile au fost violate, și ce s'a ales de mame, averile adunate pentru interese de familie. Răspunderea nu e numai a unor trădări internaționale sau locale, ci a tuturor aceluia, bărbați și tați de familie, cari au practicat politica cămășii și nu s'au îngrijit ca să pună pe ei și un caput gros, adică să întărească și să răle exterioare ale securității lor. Națiunea nu a putut să-i ocrotească în aceste ceasuri de restriște și familiile lor au ajuns pradă monștrilor.

Când Națiunea e puternică, și familia e ocrotită și asigurată; iar când prevalează îngustimea de spirit și afacerile publice, crivațul mătura nu numai întocmirile naționale, ci și așezămintele de familie.

Să aplicăm așadar atât în exil cât și mâine în țară formula Marelui Român, care reclamă respectarea ordinii naturale a valorilor: întâiu e haina și apoi cămașa.

3) Nu voiu schimba eu lumea

O altă concepție superficială, larg răspândită printre români, este neînsemnătatea persoanei umane în raport cu uraganul întâmplărilor istorice. Când e solicitat cineva să pună umărul la o întreprindere de interes național, te privește neîncrezător: "Ce-s nebun să-mi turbur restul vieții? Doar n'o să schimb eu lumea". Alții mai școliti, își aduc aminte și de ce-a spus cronicarul Neculce: "Că nu sunt vremurile sub om, ci bietul om sub vremuri".

În realitate, omul crează istoria. Amprenta individului e decisivă în făurirea destinului uman. Alexandru cel Mare a răsturnat din temelii imperiul persan. Constantin cel Mare a schimbat radical situația creștinismului în imperiul roman. Ignățiu de Loyola a salvat catolicismul dintr'o grea criză. Domnitorul Cuza a pus bazele Statului Român Modern. Corneliu Codreanu a modificat cursul istoriei românești. Putem să dăm și exemple negative: Churchill și Roosevelt au ruinat existența popoarelor din Europa răsăriteană.

Grosso modo, în orice națiune întâlnim trei categorii de indivizi: pasările de pradă, oamenii de sacrificiu și masele populare. Pasările de pradă, cum le indică și numele, prădează avutul și viața oamenilor, pentru a câș-

tiaga ei influentă, bani și putere. Oamenii de sacrificiu fac eforturi ca să compenseze răul săvârșit de vampirii societății, apărând interesele colectivității. Masele potulare sunt fundamentale bune și urmează linia oamenilor de sacrificiu, când aceștia se afirmă cu putere în Stat, dar când ei nu se pot impune în viața publică, atunci masele cad sub imperiul pasărilor de pradă și se corup.

O națiune e puternică atunci când echipa oamenilor de sacrificiu predomină în afacerile publice și intră în declin când pasările de pradă se înmulțesc în mijlocul ei. Acestea sunt ca niște bacterii sau virusuri care împiedică buna funcționare a organelor.

Din perspectiva Marelui Român, rostul maselor largi ale poporului nu e ca să se comporte inert în lupta continuă ce se desfășoară în națiune între pasările de pradă și oamenii de sacrificiu, ci ca să participe la giganticul duel depe vârfuri. Oricum Român, chiar de cea mai umilă condiție socială, trebuie să aibă ochii și să observe cum poate ajuta pe cei cari luptă în primele linii. Rezultatul bataliei -adică o națiune stăpână pe destinul ei sau o națiune sclavă- nu e produsul întâmplării, al norocului, al hazardului, al "bietului om sub vremuri", ci e determinat de efortul depus deoparte și de alta a baricadei. În cursul unei batalii pentru destinele națiunii, intervin o mulțime de incidente, factori, amănunte, necunoscute. Adeseori, un mic ajutor, venit la momentul oportun, din partea cine știe cărui necunoscut, poate să incline cumpana victoriei spre forțele binelui. De câte ori, oameni mari n'au căzut pentru că au fost parasiți de acei cari puteau, cu un mic sacrificiu, să-i salveze. Tiranii suprimă pe binefătorii popoarelor, contând pe lașitatea maselor. Acestea se vor retrage din câmpul de batalie, lăsându-i pradă dușmanului tocmai pe acei cari luptă pentru drepturile lor. Când marii oameni sunt răpuși și masele zac înlănțuite, nu le mai rămâne altceva decât să-și aducă aminte de ei și să plângă.

În orice mare nenorocire națională nu există numai o răspundere a păturii conducătoare, ci și o răspundere colectivă, a întregului popor. De aceea se vorbește și de "păcatele întregului popor".

Situația trebuie remediată. Să nu mai existe mase inerte, anonime, stupide; să nu mai existe indivizi fără formă politică și spirituală, ci o formidabilă întrecere între toți Românii pentru a sprijini idealul Marelui Român. Fiecare Român trebuie să officieze slujba "Marelui Român", aducând fiecare ce poate la construcția României de mâine.

Nici Dumnezeu nu ajută, cum spune așa de bine proverbul, decât pe acei cari se ajută singuri. Istoria e la dispoziția noastră să o făurim în conformitate cu dreptătoa Neamului și cu legile Divine.

Individul nu e un simplu câmp de experiență al istoriei, ci o valoare autonomă. Cu fiecare nou născut se pune în discuție existența întregului univers. Fiecare reprezintă o necunoscută, o enigmă, o aventură care poate să modifice tot cursul istoriei. Deaceia comunistii caută să stingă din aria unde guvernează orice palpitatie de viață spirituală.

"Fremurile sunt sub om", nu cum credea Neculcea. Depinde de vrednicia noastră ca să le smulgem din sfera puterilor răului și să le plăsmuim după finalitățile naționale și în conformitate cu planurile Divine.

4) Foc de paie

Românul se angajează cu ușurință într-o acțiune patriotică, dar tot atât de repede se lasă. După discursuri inflăcărâte, după manifestări vibrante, cu cântece și dramele, e gata așa zicând să-și dea viața pentru cauză. Dar când trebuie să depună mărturie concretă pentru ideile acceptate și aplaudate, o lasă mai moale și se pierde în tumultul vieții. Nici nu își dă seama cum trece dela entuziasmul debordant la indiferență și apatie și nici nu se preocupă măcar să-și justifice neînțeleasa lui atitudine. Poporul spune de astfel de oameni fără consecvență între idee și acțiune că sunt "foc de paie" și din nefericire sunt mulți în mijlocul nostru. Din convingeri și jurăminte, nu mai rămâne decât scrumul. Fac la stânga împrejur și își vad de treburi mai prozaice.

Această nestatornicie nu se manifestă numai în domeniul politic. În genere, în tot ce întreprinde Românul. În viața particulară, în munca de fiecare zi, în profesie, în exercițiul artei și literaturii, se observă aceleași incoerențe și eclipse. După săptămâni, după luni de zile de aplicare la o treabă, îl apucă oboseala și plictiseala. Asvârle uneltele și se apucă de ceva nou, lăsând vechea lucrare neisprăvită. Nu excelăm prin statornicie, răbdare și consecvență în urmărirea unui plan.

De unde provine incapacitatea multor români de a realiza un efort îndelungat? În acest caz nu trebuie să suspectăm imediat ceva rău, o răcilă, un defect care trebuie combătut. Din experiența mea cu oamenii din toate provinciile, am ajuns la convingerea că în multe cazuri nestator-

tornicia este rezultatul unui scurt circuit nervos. Suntem un popor sub-alimentat de veacuri. Indelungata suferinta la care am fost supusi, a lasat urme in sistemul nervos. După debuturi strălucite, ne invadează depresivitatea și desgustul de acțiune. Când suntem supusi la o probă de durată, de rezistență, de perseverență, preferăm să ne abatem dela țelurile liber alese și să apucăm o cale mai ușoară.

Literatura noastră oglindește foarte bine acest curs întretăiat al existenței multor români. În marea ei majoritate, e o literatură decepționistă. Ce întâlnim în ea? Cariere ratate, existențe zdrobite, oameni înfrânți moralicește. Rareori câte un tip luminos care se ridică bițitor deasupra tuturor greutăților. Triumfă canalii, politicianul fără scrupule, elementele cele mai detracate ale societății și cad înfrânți toți cei ce au nutrit în tinerețea lor un vis, un ideal. Dar dacă examinăm victimele acestui mediu corupt, descoperim la ei o neputință organică, o incapacitate psiho-somatică de a se măsura cu firile hrăpărețe. La cea dintâiu greutate, înclină steagul și se închid în amaraciunea lor. Poți să suferi o decepție, două, trei, un lanț de decepții, aceasta nu înseamnă că trebuie să renunți la ideal.

Trebuie să ne recunoaștem această lipsă de energie în urmărirea unui țel și să vedem cum îi putem da de hac. Nu mă refer aici la viața particulară, ci la viața publică, unde "focul de paie" produce efecte deosebit de dăunătoare, prin schimbări de poziții frecvente. Cei ce se angajează în viața politică, trebuie să-și calibreze posibilitățile, pentru că în acest domeniu e vorba de destinul unei comunități. Nestatornicia lui poate duce la ruina un organism politic și prin el o națiune. Să nu-și asume mai mari greutăți decât poate duce în spinare. El aduce mai mari servicii cauzei, ca prieten sau binevoitor, decât figurând ca luptător fără stabilitate launtrică.

Dacă trăim Românișmul pe marile lui dimensiuni, atunci situația se schimbă. Atunci chiar un român de structură debilă, poate realiza performanțe naționale extraordinare. Dacă ne vom ridica la viziunea Marelui Român, tocmai această idee, această contemplație a destinului național, ne va ajuta să ne depășim momentele de slăbiciune care ne încearcă. Atunci vom identifica inamicul. Atunci vom ști că ceace ne împinge să părăsim o acțiune începută, să abandonăm un ideal, nu e un gând nou, nu e o descoperire nouă, ci pur și simplu o manifestare a unui fond ereditar. Valahul din noi, stors de dușmani, vrea să apuce pe o linie mai ușoară de rezistență și . . . își caută justificări. Atunci înseși inepuizabilele resurse ale spi

ritului ne vor ajuta să depășim criza și vom simți iar ta-
renul sub picioare.

Perspectiva "Marelui Român" implicit ne pune la dispoziție și forțele necesare pentruca "focul de paie" să devină un foc etern. Nu mai alimentăm atunci acțiunea din biete trupuri omenești, lipsite de vitamine, săruri și proteine, ci din stele, din cosmos și din suflarea lui Dumnezeu.

5) Urme de iobag

Incontestabil că îndelungata asuprire suferită de poporul român din partea a felurite popoare -Unguri, Turci, Ruși- a lăsat urme în caracterul nostru.

Am achiziționat o notă de servilism pe care nu o aveau nici Dacii și nici Romanii. Tremurăm în fața stăpânirii și suntem dispuși la cele mai mari umilințe pentru a ne prelunzi o existență mizerabilă. Când se ridică câte un om hotărât să apere demnitatea națională, se găsește deștui cari să-l părăsească și chiar să-l trădeze. Ion Voică cel Cumplit, trădat la Râșcani de boieri, Moris, vândut chiar de Moți de-ai lui, Tudor Vladimirescu, atras în curșă cu ajutorul propriilor lui căpitani, Alexandru Ion Cuza, detronat chiar de ofițerimea care-i jurase credință, iar Corneliu Codrescu, ucis de un sistem politic, patro-nat de însuși Regele Țării. Toate aceste trădări s'au soldat apoi cu mari nenorociri pentru țară. Există o răspun-dere directă a celor ce au executat aceste acte reprobabile, dar există și o răspundere mai largă, care se resfrân-ge asupra întregului popor.

Trebue să luăm act de această deformare a sufletu-lui ancestral, ca să ne putem răfui cu ea. Amprenta men-talității de iobag se observă dela țăranul care nu știe cum să se așeze pe scaun când vorbește cu un nădrăkar și până la intelectualul care-și oferă serviciile cu aiere de cadână când vrea să obțină o favoare. Pentru a capta bunăvoința noilor stăpâni, câți intelectuali, sub toate regimurile, nu și-au renegat vechile credințe și afinită-ți.

Inteligența naturală a Românului îi ușurează să rea-lizeze aceste salturi de pe o poziție pe alta, care nu-i face nicio onoare. El își închipuie chiar că e un om în-zestrat cu calități remarcabile când a isbutit să treacă sub un nou hram, când în realitate e iobagul din el care-i îndreaptă pașii spre o nouă capitulare.

Cei umiliți, cei supuși la ofense și nedreptăți, pot să cadă în alt păcat când ajung și ei odată să respire ca oamenii: să se asimileze celor cari i-au prigonit, devenind și ei rai, disprețuitori și inumani. Pața de cine? Nu față de stăpânii de sus, pe cari nu-i pot atinge, ci față de lumea din care s'a ridicat, față de marea masă. În ea se naște pofta ca să arate lumii cine sunt și ce-au ajuns. Foștii șerbi continuă să-și încovoie spinarea față de cei puternici, dar pe treptele inferioare poziției lor se poartă obraznic și dau cu biciul unde pot. De petrec străni mutații sufletești. Tiranii cunosc avantajul de a-și recruta uneltele chiar din mijlocul aceloră pe care i-a lovit odinioară cu cisma. Pe această bază s'a recrutat în România elementele partidelor și satrapii din jantardmerie. O selecție negativă, bazată pe lipsa de demnitate umană. Neo-ciocoimea română, dintre cele două rămase nu mai are nimic deaface cu "pătura sunrapusă. Sunt proprii noștri frați de sînge cari au furnizat cadrele Statului anti-național, care apoi a masacrat tineretul. Ciocoiul e o slugă rafinată.

Comuniștii sunt și ei o specie de ciocoi. "Ciocoi roșii", cum îi numește Aron Cotruș.

Trebue să ne desbărăm de acest nărav care nu ne aparține. Nici iobag și nici ciocoiu, ci om. Trebue să ne îndreptăm sira spinării. Să fim conștienți de ceea ce reprezentăm în lume, de rangul și noblețea Românilor și să-l încorporăm. A fi Român, e mult mai important decât multe popoare. Nu suntem tributari Europei, ci Europa ne este tributară nouă. Dela strămoșii noștri Traci pleacă toată cultura europeană. De orice condiție socială am fi, muncitorii sau țărani, în ochii noștri trebue să scriească mîndria de neam. Trebue să vorbim cu oricine cu capul sus.

A te comporta demn, nu înseamnă a fi arogant, prost crescut sau îngâmfat. Nu trebue să spună ciocoimea ajunsă la situații despre români că "dacă-i dai nas lui Ivan, el se suie pe divan". Dimpotrivă, concomitent contractezi și obligații de a respecta și pe ceilalți oameni, și pe cei mai umili români, nu cum fac ciocoi.

Scoala Marelui Român ne învață să stăm bravi în fața evenimentelor, să nu acceptăm niciun compromis care ar putea să dăuneze intereselor Neamului, dar, în același timp să ne purtăm cu un infinit respect față de tot ce reprezintă o valoare națională, o autoritate politică, morală, științifică sau culturală. Niciunul să nu încerce să se ridice pe sine, demonetizând pe alții. Acestea sunt apucături ciocoiești. Si față de cei mai umili, trebue să manifestăm aceeași stimă infinită, încercând de a-i ridica

și integra pe linia Marelui Român.

6) Om și Animal

Omul nu se deosebește de animal prin inteligență. Definiția că omul e un animal rațional, e falsă. Și animalele au o inteligență mărginită la mediul și necesitățile lor de viață.

Ceeace distinge pe om de animal, e actul creator. Omul își modifică necontenit condițiile de viață, ceeace animalele nu sunt în stare să facă, deși posedă și ele inteligență. Ce deosebire uriașe între omul cavernelor și omul civilizației tehnice!

Puterea creatoare a persoanei umane e una din dovezile cele mai strălucite ale originii noastre supranaturale. Pe urmele Creatorului, care a creat cerul și pământul, creem și noi, fiii lui Dumnezeu, utilizând materialul ce ni l-a pus El la dispoziție. Triumful omului în tehnică, este triumful predispoziției Divine din noi.

Omul imaginează, proiectează, crează. Folosindu-se de experiența trecutului, ca de o pârghie, el se avântă în viitor. Presentul e secundar în viața omului. Animalele trăiesc într'un veșnic prezent. Ele nu pot să tragă nicio poliță asupra viitorului, pentru că sunt lipsite de putere creatoare, rezervată de Dumnezeu numai oamenilor.

Omul e om și își menține condiția umană numai atâta vreme cât face uz de imaginea Divină din el, care se manifestă în viață printr'o permanentă tensiune creatoare. În măsura în care ignorează sau renunță la această funcțiune de proiecție și transformare a viitorului, în aceeași măsură cade în sfera prezentului și se aseamănă mai mult animalelor.

Perforarea viitorului în domeniul spiritual și politic e de o importanță decisivă pentru supraviețuirea persoanei umane - mult mai mare decât în știință și tehnică.

Intr'adevăr, orientându-ne activitățile vieții spre lumea de dincolo, ne asigurăm supraviețuirea după moarte. Moartea nu e moarte, pentru cel ce își atingește privirile spre cel de-al treilea cer. Omul în viață trebuie să creeze permanent, să lupte și să se jertfească, să înmulțească talantu încredințat de Dumnezeu, pentru a câștiga marele premiu al nemuririi. Animalele aparțin ciclului cosmic și ca atare, la moarte dispar definitiv, nemai rămânând din ele decât atomii cari se încorporează altor

combinații materiale.

În domeniul politic, scrutarea și plasmuirea viitorului asigură supraviețuirea unui popor în istorie. În politică, "măinele" e mai important decât astăzi. Un om politic trebuie să-și proiecteze concepția, analizând toate consecințele actelor lui și a tuturor Aceloră care îl înconjoară, prieteni sau dușmani.

Neprevederea, lipsa de viziune, a merge la deriva evenimentelor, se plătesc scump în viața unui popor. Autorii actului de la 23 August, abstracție făcând de anumite trădări, nu și-au dat osteneala să analizeze întregul complex al factorilor care decideau în acel moment de soarta României și au ales calea care trebuia evitată cu orice preț, de a-și căuta salvarea în bratele dușmanului de moarte. N-au făcut uz de funcțiunea esențială a persoanei umane, actul creator, care te inspiră și îți dă viziunea a ceea ce încă nu e împlinit, dar care există potențial.

Evreii spun de celelalte popoare că aparțin rasei animal și că oamenii adevărați, cari descind din Adam, sunt numai ei, Evreii. Ca probă a teoriei lor -diz- care scot pretenția de-a governa ei lumea- spun că celelalte popoare nu posedă facultatea de a prevedea. Ele crează și consumă bunuri; sunt excelenți în domeniul tehnic, dar le lipsește funcțiunea superioară, a plasmuirii viitorului istoric.

Lăsând la o parte această teorie discutabilă, e cert că orice om, chiar cel mai excelent profesionist, când încetează de a filozofa, de a-și pune problema viitorului, mulțumindu-se a trăi în cadrul strict limitat al existenței de fiecare zi, decade dela rangul și demnitatea lui de om. Devine un copil al naturii, care va fi vehiculat de acei cari își înscriu activitatea pe curba viitorului.

Bolșevismul cunoaște și el funcțiunea previzibilității, dar o exercită în sens negativ, pentru a subjuuga și nimici omenirea. Bolșevismul și-a făcut planuri de lungă durată și atunci acei cari astăzi se comportă cu îndăferență în fața loviturilor Antichristului, mâine să nu se vaiete când vor fi folosiți ca animalele de muncă. Ei însiși și-au ales această soartă, excluzându-se singuri din cadrul umanității creatoare, care se încoardă asupra viitorului. Somnoroșii, plângăreții și căldiceii, incapabili să recunoască primejdia ce se ascunde în pântecul Kblohului bolșevic, ei însiși acceptă starea de defuncțiune spirituală și se asimilează unei turme de animale.

Marele Român, prin uriașa lui putere creatoare, ne

smulge pe toți din lut, mizerie și insensibilitate politică ca și spirituală. Fără a pierde contactul cu realitățile el ne înalță pentru a ne rezema fruntea de pragul eternității. Marele român ne umple de față, ne trezind în noi puteri nebănuite. În clipa de față, ne spune el, ce misiune mai mare, mai frumoasă, mai sublimă putem avea toți românii decât să ne încordăm toate puterile, făcând apel la toate resursele inteligenței noastre, la toate lentilele de care dispunem, la toate fibrele de curaj și hotărâre, ca să ne eliberăm țara?

Fiecare român, un imperiu spiritual; fiecare român, un sculptor al viitorului; fiecare român, un luptător; fiecare român, o săgeată care străbate cuirasa Antichristului.

2) Suprema rațiune a existenței

eram în clasa VIII-a de liceu, la Făgăraș, și, ca orice tânăr de această vârstă și pregătire, căutam cu înfrigurare să descopăr ceva din rațiunea existenței. Zi și noapte desbăteam cu colecții cele mai felurite probleme.

Aflându-mă odată cu un grup de prieteni în curtea Bisericii Ortodoxe, am stat de vorbă cu un preot care tocmai atunci ieșise din starea preoției, pentru că se căsătorise a doua oară. Văzându-ne entuziaști, dornici să primim un fir de care să ne ținem în viață, ne-a împărtășit și el gândurile lui. Omul acesta de vreo 30 de ani, un bărbat frumos, cu o voce superbă de bariton, trebuie să fi avut o dramă a lui, care l-a determinat să părăsească altarul. Am făcut roată în jurul lui și l-am ascultat sorbindu-i cuvintele:

- Fiecare om, ne spune el, trebuie să aibă un ideal în viață.

Nici nu se putea un început mai interesant. Idealul era pentru noi o zeitățe pe care nu o discutăm. Totul era să ne fixăm natura idealului.

- Am și eu un ideal. Idealul meu e . . . să trăiesc bine.

Ne-am privit consternați. Cu "idealul" lui ne pângărește cele mai sfinte credințe. Oare nu știe acest om care a făcut teologia că idealul e ceva care te înalță de pe pământ? Ni s'a părut o ființă anormală, demnă de disprețul întregii umanități. Mai târziu s'a făcut negustor și și-a creat o bună bază materială . . . ca să-și împlinească

idealul.
Nu știu dacă mai trăiește astăzi Dl Neagu, dar dacă ne-am întâlni, ne-ar privi el ca pe niște ființe anormale. Idealul lui s'a convertit în idealul civilizației occidentale. Fără să știe, el era un precursor al societății de consum.

Nimeni nu împiedică, în definitiv, pe nimeni să trăiască bine, dacă mijloacele îi permit și le-a obținut pe căi oneste. Nu această poftă de a trăi larg, confortabil, e păcatul capital al societății de consum, ci reducerea rostului vieții la o stoarcere din ea a cât mai multui un ideal. E o hipertrofie a necesității de subistență a omului, neglijând ansamblul factorilor care definesc persoana umană. E o boală care deformează și distruge pe om.

Pretutindeni întâlnim în Occident oameni cuprinși de febra de a trăi bine. Munca nu-și mai găsește satisfacție în ea însăși, în lucrul bine făcut, ci în câștigul ce-l aduce. Viitorul și destinul uman se rezolvă astăzi în apartamente, mașini, conturi în bancă etc. A te depăși, în seamă astăzi a depăși nivelul precedent al bunăstării personale. Chiar și valoarea unei opere literare se măsoară nu după calitățile ei intrinsece, ci după numărul exemplarelor vândute, cașicum un public excitat de droguri, alcool și o presă dubioasă, ar reprezenta un criteriu de artă.

A face din "a trăi bine" o lozincă a vieții, vine în conflict cu tot ce are mai intim persoana umană. În măsura în care ne lăsăm supti de vârtejul materialismului, ne pierdem forma de om și contribuim la propria noastră nimicire. Una e achiziționarea de bunuri materiale pentru existență, o întreprindere onorabilă, și cu totul altceva este să convertim camera cu bunuri într'o rațiune supremă a existenței, într'un ideal.

"Societatea de cnsun consumă idealurile", cum e titlul unui admirabil articol scris în revista "Fuerza Nueva" din August 1971, și desinteresează pe om.

Omul urmărește în viață o multiplicitate de țeluri: are o profesiune, întemeiază o familie, practică un sport, face politică, e membru la diverse cluburi, are diverse pasiuni, e colecționar de diverse lucruri, etc. Pericolul este ca în mijlocul acestei preocupări multiple, cari îl solicitan din toate părțile, să nu se piardă, nedeosebind esențialul de mai puțin esențial sau secundar. Există oa-

meni cari își cheltuiesc toată viața colecționând cutii de chibrituri sau cravate.

Pentru a avea o icoană clară a ceea ce suntem și ce vrem să realizăm, trebuie să introducem ordine în viață; trebuie să stabilim ierarhia valorilor. Tensiunea creatoare a individului trebuie să se distribuie progresiv cu importanța țelului ce-l urmărim. Trebuie să ne preocupăm să descifrăm rațiunea supremă a existenței.

Marele Român ne servește de călăuză pe drumul spinos al vieții. Peste toate țelurile, activitățile și preocupările noastre, strălucește Patria cu interesele ei, iar de deasupra Patriei, din vârful piramidei, ne privește ochiul lui Dumnezeu.

Marele Român e un indicator de valori. Un altimetru. La nivelul lui se află plafonul optim al existenței omenești. El se luptă, se sacrifică și moare pentru a trezi în noi apetitul marilor întreprinderi. Nu o rasă de ființe spărioase, cari fug într-o parte sau alta, cum aud pocnetul biciului sau dupăcum li se aruncă un ciolan de ros, ci o rasă de cuceritori, cari, cu prețul a aspre renunțări, își făuresc destinul, sub ocrotirea Proniei Cerești.

Ne-a părăsit și Traian Borobaru (x)

S'a prăbușit un stejar al Legiunii. Doliu în mișcare. Numeroase acte de pomenire a sufletului său în întreg exilul.

Am fost informați săptămână cu săptămână de teribila înclăstare cu moartea a acestui brav soldat al Legiunii. O mare tristețe ne-a învăluit sufletul, căci legionarii sunt învățați altfel să moară, în primejdii și șuierat de gloanțe, și nu zăcând pe un pat de spital. Ceeace ne-a mângâiat, a fost formidabila lui tărie sufletească, ținându-se până în ultima clipă calm și senin, murind legionărește și creștinește. "Țara și Exilul" nu poate aduce alt omagiu mai sguditor iubitului nostru camarad, Traian Borobaru, decât reproducând circulara Comandantului Mișcării Legionare, unde toată lumea poate citi foaia calificativă și statele de serviciu ale acestui glorios luptător pentru Neam, Christos și Legiune.

Circulara Domnului Horia Sima, Comandantul Mișcării Legionare:

Legionari din întreg exilul!

Din nou pun mâna pe condei pentru a vă comunica o veste sfâșietoare: moartea camaradului și prietenului nostru Traian Borobaru. S'a stins din viață, Miercuri, 25 August, la ora opt dimineața, după o lungă și grea suferință, suportată cu un eroism fără seamăn până în ultima clipă.

Nu s'a predat sfârșitului cu resemnarea omului ce știe că nu mai are scăpare, ci a luptat zi de zi contra

răului care-i mina trupul, înarmat cu puternica lui cre-
dință legionară. Medicii i-au dat la început două săptămâ-
ni de viață, mai apoi trei luni, pentruca el să ajungă
să trăiască peste șase luni, uimind pe toți cu uriașa lui
putere de rezistență.

Și în această perioadă de înclăstare zilnică cu moar-
tea, nu s'a auzit din gura lui un tânguit, un vaiet, un
regret, o nemulțumire, un semn de protest sau răsvrătire.
A luptat, a căzut, a murit. Dar a luptat până în ultima
clipă, ca un soldat în tranșee, susținut de uriașa lui
flacăra legionară.

Depe patul de suferință, mi-a trimis o fotografie. Se
ridicase în capul oaselor, făcând efortarea să salute cu
brațul în sus. Slab de nerecunoscut. Numai ochii i se mă-
riseră în orbite, ca două lumini ale infinitului, cu care
avea să se întâlnească în curând.

Borobaru a voit să facă și din suferința și moartea
lui o lecție de legionarism. În nicio împrejurare, oricât
de tragică ar fi pentru el, legionarul nu se predă. El nu
cunoaște decât lupta pentru triumful ideii naționale și
creștine și chiar suferința depe patul morții o conver-
tește într'o atitudine.

Pentru acest strălucit dar ce ni l-a făcut, lăsând în
urma lui o icoană luminosă a patimilor și morții lui, îi
mulțumim. La lungul șir de isprăvi legionare, s mai adău-
gat una, această nestemată: cum se comportă legionarul
când suferința se abate asupra lui și-l învăluie în umbre
le morții. Să ne rugăm lui Dumnezeu să ne dea tuturor se-
ninătatea și răbdarea lui Traian Borobaru, hotărârea și
curajul lui, dacă soarta noastră va fi să murim de vreo
boală.

E foarte greu pentru mine să evoc viața lui Traian
Borobaru, căci începând din 1939 se împletește strâns cu
propria mea existență. Cu moartea lui, moare și ceva din
mine, un martor glorios al unei lumi eroice, a cărei le-
ge fundamentală era tocmai să trăiești permanent în nesigu-
ranță și primejdie.

S'a născut în comuna Banloc din județul Timiș, în 24
Octombrie 1912, dintr'o familie de țărani fruntași. A fost
funcționar la notariatul cercual și mai târziu a condus o
cooperativă de desfacere și consum pe care o înființase
el însuși

S'a alipit de timpuriu de mișcare, făcând parte din vechea gardă. A intrat în Legiune în 1932 și a trecut prin prigoana anilor 1933-1934. L-am cunoscut în iarna acentrată 1934, în închisoarea din Lugoj, unde fuseseră concentrate toate persoanele arestate în cele trei județe bănățene. Depe atunci își câștigase o anumită faimă, răsvărtindu-se contra administrației închisorii pentru abuzurile săvârșite, fapt care i-a atras calificativul de "periculos", în actele întocmite la triere. Ca urmare a fost transferat la Jilava, împreună cu celelalte căpetenii legionare din Banat, unde a stat deținut până în primăvară. A fost eliberat, târziu de tot, cu ultima serie. La Jilava a făcut marea școală legionară, cunoscând pe fruntașii Legiunii din toată țara.

Intre anii 1934-1937, a participat la toate bataliile legionare din județ. A îndeplinit funcțiunea de șef de plasă și era considerat între elementele cele mai viteze și mai hotărâte ale organizației.

În cursul prigoanei din 1938, a fost arestat cu a doua serie de deținuți, în Septembrie 1938, și internat în lagărul Vaslui, unde s'a menținut pe o linie de întransigență, alături de cele mai ilustre figuri ale rezistenței din lagăre. A fost eliberat în Mai 1939. Scăpat ca prin minune să nu fie împușcat cu prilejul masacrului din Septembrie 1939, în loc să se descurajeze, s'a atașat imediat grupului de acțiune, jucând un rol capital în retragerea prin Jugoslavia. Întâmplările depe atunci sunt povestite de el în articolul "Misiunile mele în Banat", apărut în volumul omagial "Marturii despre Legiune".

Refugiat la Berlin, intră în grupul de luptă care pregătea răsturnarea regimului carlist. Este casierul grupului și pleacă întâiul în Jugoslavia pentru a pregăti trecerea celorlalți. În lanțul de nenorociri ce a lovit expediția legionară din Banatul sârbeec, în drumul spre țară, Traian Borobaru săvârșește un neuitat act de sacrificiu, predându-se împreună cu Vârlan, jandarmilor sârbi pentru a salva restul echipei. Se preda morții, căci pe atunci nu ne gândeam că am putea avea o altă soartă.

Extrădat de Sârbi poliției românești, a fost dus la București și închis la Siguranța. Fiind eu eliberat pe ziua de 13 Iunie 1940, a doua zi m'am întors la Siguranța și l-am scos și pe el din celulă. Nu-i venea să creadă și a trăit o clipă rară în viață. De atunci a fost permanent cu mine, ajutându-mă în numeroasele legături și contacte

ce le aveam. In 3 Septembrie a plecat cu Stoicănescu la Cluj, pentru a îndeplini o importantă misiune care afecta noua situație creată prin cedarea Ardealului de Nord Ungurilor.

După biruință, a avut funcțiunea de secretar general la cabinetul meu, pe care și-a îndeplinit-o cu pricepere și tact deosebite, fiind apreciat de Generalul Antonescu și colaboratorii acestuia.

După lovitura de Stat a Generalului Antonescu, s'a refugiat în Germania și a fost internat cu grupul de conducători ai Legiunii la Berkenbruck, arătând în tot timpul aceleași calități de lealitate, prietenie, privațiuni și sacrificiu.

A participat activ la pregătirea fugii mele în Italia și trebuia chiar să se întâlnească cu mine în această țară, dacă ar fi reușit să treacă frontiera. A fost arestat înainte de-a ajunge la graniță și, după interogatoriul de rigoare, din Alexanderplatz, a fost internat împreună cu mine la Buchenwald și mai târziu la Sachsenhausen-Oranienburg, lângă Berlin.

După catastrofa dela 23 August, m'a însoțit la Cartierul general al Führerului în Prusia Orientală și apoi cu avionul personal al lui Hitler la Viena și de acolo la Budapesta, în speranța de a putea stabili o linie de rezistență în România contra puhoiului bolșevic. În acest drum l-am ridicat la gradul de Comandant Legionar, ca o distincție pentru admirabila lui atitudine din lagăr.

După stabilirea activității mele la Viena, el a îndeplinit aceeași funcțiune ca în țară, însoțindu-mă în toate acțiunile și deplasările ce le făceam în numele guvernului dela Viena. Ca om de legătură cu reprezentării germani, în frunte cu ambasadorul Altenburg, s'a bucurat de simpatia și aprecierea acestor foruri. M'a însoțit și la Alt-Aussee, împărtășind mizeria acestei ultime reședințe înainte de capitulare. A făcut parte din echipa care începuse să se retragă în Dachauergebirge, unde sub comanda lui Skorzeny, trebuia să se organizeze o linie de rezistență contra invaziei bolșevice.

După prăbușirea Germaniei, a fost tovarășul meu permanent de drum, împreună cu Petre Ponta, în lungul drum ce l-am străbătut din sat în sat, pe jos sau cu bicicleta, dela Alt-Aussee până la Freiburg. A fost un excelent ca-

marad în această epocă precară, când viața noastră atâr-
na de un fir de păr.

La Crăciunul anului 1945, am trecut în Italia, ur-
când munții în zăpadă până la brâu, cu ajutorul lui Mai-
lat și Crivat. Borobaru a rămas cu mine în Italia. În Mar-
tie 1946, voind să trecem în Franța, am căzut în mâinele
unor contrabandiști și aceștia ne-au condus direct în mă-
na autorităților franceze, cari ne-au restituit italieni-
lor. Am fost internați în lagărul Fossoli-Carpi, din pro-
vincia Modena, unde am stat aproape tot anul 1946. Traian
Borobaru avea acte pe numele de Valer Ionescu și a dat un
strălucit examen de conducător și organizator. A devenit
șeful acestui lagăr, fiind însărcinat de autorități cu ad-
ministrarea lui interioară. Avea să se îngrijească de
soarta a 1.500 de oameni, de toate naționalitățile, între
cari nu lipseau evreii. Prin muncă, spirit de echitate și
bunavoință, și-a câștigat stima tuturor deținuților. De a-
ici i-a rămas numele de Valer.

După eliberarea din lagăr, a plecat în Franța și apoi
în Germania. Din 1947, terenul lui principal de acțiune a
fost spațiul austro-german. El a organizat rețeaua de le-
gături care începea la Salzburg și sfârșea la Paris, de a
cărei eficacitate s'au bucurat atâția refugiați. Tot el a
fost organizatorul și animatorul asociațiilor românești
din Austria și Germania. La Salzburg, Innsbruck, München,
Freiburg și Hamburg au răsarit puternice organizații, ca-
ri, sub controlul Legiunii, au dat vieții românești din
aceste țări o deosebită strălucire. După disidența din
1954, acei ce stăteau în fruntea lor au rupt frontul na-
ționalist, trecând exact în tabăra acelor pe cari îi com-
bătuseră până atunci, pentru a-și satisface ieftine senti-
mente sau pentru a le trafica la bursa intereselor perso-
nale. Traian Borobaru, făuritorul lor, privesc cu durere
la aceste acte necugetate, cari loveau în camarazi pentru
a face plăcere dușmanilor. El și-a văzut de drumul lui,
creind alte acțiuni și mijloace de manifestare legionară.
Intr'o luptă politică trebuie să știi să pierzi fără să te
descurajezi.

Tot la activul lui, trebuie pus și impulsul ce l-a dat
tipăriturilor legionare dela Salzburg, înțelegând ce im-
portanță are pentru destinul Legiunii reproducerea opere-
lor scrise de înaintașii noștri, prigonite sub toate regi-
murile.

Intre anii 1950-1953, a făcut parte din grupul care,

împreună cu Mircea Muşetescu și Mircea Dimitriu, a organizat expedițiile legionare spre țară. A suferit, a organizat și ceilalți, au când cei plecați, Tănase, Golea, Samoila, și ceilalți, au căzut în mâinile dușmanului. De atunci s'a îngrijit să asigure soarta familiilor celor căzuți.

Aceasta e numai o relatare foarte sumară și incompletă a activităților lui Traian Borobaru în slujba Legiunii, căci practic viața lui se confundă cu momentele cele mai importante din istoria mișcării.

În timp ce se afla în spitalul din München, și-a exprimat de mai multe ori dorința să fie înmormântat la Owen, lângă Stuttgart, unde își avea locuința și locul de muncă. Îi repugna gândul să fie înmormântat la München, considerând colonia românească din acest oraș atât de contaminată de influențe marxisto-coexistențialiste încât i-ar fi turburat și liniștea eternă. Deși camarazii de aici ar fi vrut să-l aibă aproape de ei, pentru a-i cinsti amintirea, s'a respectat dorința lui, lăsată cu limba de moarte, fiind îngropat ca un soldat în aria unde și-a desfășurat ultima activitate.

Înmormântarea lui Traian Borobaru a avut loc Sâmbătă, 28 August 1971, în cimitirul comunei din localitatea Owen. A fost o zi frumoasă și liniștită. Au participat aproape 150 persoane, între cari o delegație de lucrători de la fabrica unde își avea serviciul. Un sobor de preoți a ținut slujba înmormântării. Numeroase coroane. Nu s'au ținut cuvântări. A fost purtat pe brațe legionare până la groapă. I s'au cântat cântecele noastre cari au făcut o deosebită impresie.

"Sunt convins, îmi scrie cineva, că Valer prin moartea lui eroică, a adus încă o mare contribuție pentru Legiune: mulți dintre legionarii prezenți au plecat întăriți în lupta lor grea pentru libertatea țării lor și pentru idealurile legionare.

"În baza credinței mele creștine, nădăjduiesc că Valer să fie acolo sus, în împărăția cerului, un sprijin puternic Domniei Voastre și Legiunii, în marea răspundere ce o aveți în fața poporului și a istoriei".

Eu, care am fost ajutat de Valer de atâtea ori, în primejdii de moarte, nici atâtea nu am putut să fac pentru el ca să-l văd pe patul de suferință sau să asvârlu un bulgăr de pământ peste osemintele lui trudite. Dar el mă

va înțelege și mă va ierta.

Imi exprim adâncă mea recunoștință tuturor prietenilor, camarazilor și românilor de bine cari l-au ajutat în decursul celor șase luni de suferință prin spitale, cari l-au susținut cu prezența și încurajările lor, și acelora cari l-au condus la locul de veci. În mod deosebit aduc mulțumirile mele cucernicilor preoți, Florian Müller și Vasile Zăpârțan, cari l-au vizitat și reconfortat, Dlui General Platon Chirnoaga, care a suferit alături de noi și a pierdut mult cu moartea lui Valer, consăteanului și prietenului său Willi Wolf, familiei Bărbitaru, pentru grija ce i-a purtat-o cu admirabil devotament pentru casa pustie, pentru chestiunile personale, până la actul creștinesc al înmormântării, medicului român, Dr. Troceanu care a făcut tot ce i-a stat în putință ca să-i prelungească viața și să-i ușureze suferințele, și bunilor camarazi, Sandu Marin și Ion Boacă, nelipsiți zi de zi dela căpătâiul lui.

A fost o mare mângâiere pentru mine și soția mea, care îl aștepta ca în toți anii să vină să ne vadă în Spania, să-l știm înconjurat de atâta dragoste. Dar în loc să vină în August, în Spania, cum îi era planul, s'a dus într'o altă lume, mai bună și mai dreaptă.

Traian Boroberu nu poate aștepta altceva dela noi decât ca înfrângându-ne durerea, să continuăm lupta. El însuși ne-a dat un cutremurător exemplu până în ultima clipă. Numai așa fi cinștim memoria și ne arătăm vrednici de sacrificiile lui.

Peste morminte, să trecem în mână cu steagurile victorioase ale Românilor, pentru a le implanta pe creștetul unei Români Libere.

13 Septembrie 1971

Trăiască Legiunea și Capitanul!

Horia Sima

Comandantul Mișcării Legionare

(*) Strans legata de contextele care o preced și cele urmatoare, prezenta circulara apare in volumul II si nu va mai apare in Vol.VII destinat circularilor.

. . . . "Pragmatismul anglo-saxon--cu toate reticentele impuse de aversiunea ideologica--e capabil sa elimine rezervele anterioare si sa inaugureze o politica de apropiere si intelegere cu Garda de Pier. Cazul n'ar fi izolat in relatiile internationale. Interesele strategice, cat si cele pur politice au un cuvânt de spus. Cum se intrevade un conflict decisiv între cele doua blocuri ce se infrunta deja pe alte coordonate, fiecare cauta sa atraga de partea lui un cat mai mare numar de indivizi, organizatii combatante si comunitati etnice. Diferentierile doctrinare n'au mare influenta cand se cauta strangerea randurilor si mijlocul ce la mai eficace pentru a fi intarite flancurile sau capul de lance ce va izbi pe adversar" . . . .

(Faust Bradescu: "GUVERNUL DELA VIENA"
-Continuarea Statului Roman National-Legionar 1944-1945. pp249-250).

A R T I C O L E

Colecția

"Tara și Exilul"

Anul VIII

1971 – 1972

Misiunea poporului român

Trăim într'o epocă turbure, de mari prefaceri și mari răstăcirii. Oriunde îți rotești ochii în lume, nu descoperi decât răsturnări, revoluții și războaie. S'a dus epoca fericită a secolului al XIX-lea, când predomină stabilitatea politică și socială.

Criza e universală. Atacă toate națiunile și toate valorile ce le-am moștenit de la milenii precedente. Totul e pus în discuție, detronat și asvârlit la lada cu vechituri a istoriei. Noile generații par cuprinse de o frenezie a distrugerii, fără a se preocupa dacă ideile și monumentele repudiate pot fi substituite cu opere demne să le ia locul.

Omenirea e împinsă într'o goană nebunească spre auto-distrugere. "E împinsă", zic, pentru că în umbră acționează anumite forțe care nu-i lasă bietului om niciun moment de răgaz, de reculegere și meditație. Comunismul nu poate birui altfel, decât nimicind orice urmă a trecutului, orice legătură a omului cu pământul în care s'a născut și cu credința în care a fost crescut. Toată politica comunismului se rezumă în fond la această destrădăcinare a individului din mediul lui natural de viață, pentru a-l depersonaliza și transforma într'un număr, într'o fracțiune cantitativă, aparținând unei omeniri care se comportă ca un robot.

Poporul român e și el prins în roțile acestei mașini infernale de sfărâmare a individului, a națiunilor și a credințelor. În țară frații noștri gem cumplit sub cnutul cruntei tiranii, apărându-se cu înverșunare contra monstrului. În exil, un pumn de oameni țin sub steagul libertății naționale în pofida anilor cari s'au scurs și a permanentelor atacuri ale inamicului.

Exilul luptă și nu se predă fără a dispune de nicio certitudine în Occident. Rând pe rând, toate acele State în care și-au pus nădejdea Români liberi au trădat poarele din răsărit. E astăzi clar dovedit că ceea ce se credea a fi spiritul viu al libertății, intrupat în marile democrații occidentale, nu era decât o față îngelătoare, îndărătul căreia conspirau aceleași figuri pe cari le întâlnim și la Moscova.

Ultimele evenimente -China, Formosa, Pakistan- au demonstrat și celui mai slab de minte că Washington, Moscova și Peking, lucrează de acord la subjugarea tuturor popoarelor, sub aripa unui guvern comunist mondial. Nixon e o păpușă în mâinile conspirației comuniste.

In mijlocul acestei prăbușiri generale, ce va face poporul român, ce vor face pribegii cari îl reprezintă peste hotare?

In prefața ediției de exil a cărții lui Puiu Gărcineanu, "Din Lumea Legionară", spuneam că mesianismul creștin ce-l străbuia poporul român, ca un fel de predestinare, e o viziune particulară a lui, că mesianismul este un punct de convergență al tuturor popoarelor, că Dumnezeu este țelul final al oricărei istorii naționale. Dar că în anumite împrejurări, un popor o poate lua înaintea altora, în ce privește atașamentul față de ideea Divină. Toate popoarele sunt chemate spre Dumnezeu, dar ca și indivizii, numai unele îi urmează chemarea Lui.

In actualele împrejurări când renegările se țin lanț, când tot mai mulți indivizi, State și popoare pactează cu Antichristul, glasul de dincolo de mormânt al lui Puiu Gărcineanu ne evocă momentul special ce-l trăiește poporul românesc, ca avangardă al mărturisitorilor lui Christos. In haosul care amenință Omenirea, in întinericul care se întinde peste tot pământul, misiunea poporului român este să ridice sus Crucea lui Christos, pentru a fi văzută de toate națiunile. Trebuie să se știe că cu toate chinurile, cu toate milioanele de morți, cu toate Aiudurile, cu toată acțiunea sistematică de descreștinare a noilor generații, poporul român a rămas credincios lui Christos și i se închină Lui, dacă nu poate altfel, in murmurul unei rugăciuni. E garanția izbăvirii lui și a gloriei ce îi va încinge fruntea când va pieri acest veac de ucigași.

Pentru a-și înțelege sublima misiune, poporul român dispune de călăuze sigure in turburarea vremii de astăzi: ca doi luceferi străjuiesc la porțile eternității, Ion Moța și Episcopul Suci. Ion Moța a venit in Spania, a luptat și a murit, pentru că "se clătina catapeteasma creștină a lumii"; iar Episcopul Suci și-a prevăzut sfârșitul și l-a încrustat in cuvinte nepieritoare:

"Bisericii Române Unite îi lipsește încă frumusețea martiriului și a prigoanei, îi lipsește încă rănilile Mântuitorului. Numai prigoana ne va putea da sfinți și va putea arăta lumii ceea ce suntem: fii și apostoli ai Bisericii adevărate".

Nu rămâne altă cale deschisă poporului român, în groaznică etapă istorică ce o parcurge, decât să se alieze pească și mai strâns de credința lui, urmând exemplul lui Christos și al unui păstor sufletesc care a preferat martiriul "socotelilor omenești și compromisurilor".

Dacă în țară, sub uriașa presiune a aparatului de teroare, se multiplică dezertările de sub stegul lui Christos, în străinătate Românii Liberi trebuie să-și afirme cu o energie mereu reînnoită nestrămutata lor credință în biruința Adevărului. A fi cu Christos, nu înseamnă a te duce Duminica la Biserică și a pacta în ascuns cu inamicul. Aceasta se cheamă perfidie și trădare. Nu poți servi în același timp la doi stăpâni. Nu poți să mai invoci protecția Divină, când în același timp te îmbrățișezi cu Antichristul. Căci a intra în serviciul lui, pentru a obține un beneficiu, e o chestiune foarte gravă și foarte periculoasă: involuntar devii complice la crimele lui, la sângele vărsat de el. Acest oficiu infam e incompatibil cu numele de creștin și cu misiunea poporului românesc în lume, cu onoarea lui națională. "Intr'o luptă ca aceasta care se dă pe teren spiritual, spune Episcopul Sucei, când credința însăși e atacată, asplitudinea noastră, armele de luptă, mijloacele de rezistență și apostolat trebuie să fie supranaturale". Supranaturale, adică ridicându-se peste toate calculele mărunte și bazându-se exclusiv pe filonul de spiritualitate din noi. În ceasuri ca acestea, când se hotărăște soarta lumii, nu mai suntem niște bieți oameni, cari ne tărâm neputințele dela o zi la alta, ci o miliție a cerului, al cărui Conducător Invizibil e însuși Christos.

În ceasurile cumplite ce le trăește astăzi omenirea, în întinericul ce se întinde tot mai opac peste minți și suflete, fiți tari, frați Români din exil! Nu vă pierdeți cumpătul și nu vă intinați conștiința. Toate acestea trebuie să se întâmple, pentru ca slava celor ce vor rămâne credincioși lui Christos să fie mai mare. Iar cei cari din cine știe ce întâmplări ați căzut în cursa întinării de inamic, retrageți-vă cât mai e vreme, pentru a nu vă prinde sfârșitul în această stare de păcat mortal și a cădea apoi în lațul grozavei dreptăți Dumnezeiești.

Să proclamăm acum ca și în anul când creștinismul a ieșit triumfător din catacombe:

In hoc signo vinces!

"Nici un istoric roman nu a mentionat faptul ca Romania a fost singura tara europeana care timp de doua secole a mentinut o adanca diviziune sociala care a permis unui grup social minoritar, casta conducatoare, (n.n.) sa exploateze salbatic masa poporului roman, supus unui regim de constanta umilinta, servitutine si eradicarea oricarui simt de demnitate umana. Timp de un secol, poporul roman a luptat pasnic sau violent sa-si rascumpere libertatea, demnitatea si sa-si asigure practica setului de valori traditionale daco-romane. Toate incercariile nu au adus rezultate pozitive pana la aparitia Miscarii Legionare.

C.W. Forester, in traducerea
in romaneste a Dlui Adrian
Talmaciu. 1993.

Ultimul discurs al lui Biriş

Victor Biriş era un Român falnic. O figură care impresionas de la cea dintâiu vedere atât prin portul lui de om bine zidit cât și prin trăsăturile energice ale feței. Toată ființa lui exprima hotărâre și curaj. Vorbele lui, aveau aceeași notă de certitudine. Niciodată nu lăsa pe interlocutor în îndoială. Nu putea sfârși o discuție fără a lua o atitudine. Știa ce vrea și știa că pe cuvântul lui te poți bizui până la moarte.

Se trăgea dintr'o familie de uniți, de pe Târnavă, o regiune unde există o rasă aparte de Români. De o țară care depășește cu mult dârzenia, caracteristică ardelenilor. Acești Români au trăit la o parte de marea masă românească încât au trebuit să lupte aprig pentru existență, prinși între puternicele așezări săsești de prin aceste părți și blocul săcuesc. Majoritatea satelor au o componență etnică mixtă, cu două și chiar trei naționalități, ceea ce i-a silit să fie harnici și treji. Sunt oameni mândri, născuți pentru greutate, povere și lupte. Stau cu capul bine așezat pe umeri, gata să se înfrunte cu oricine pentru familie, dreptate și neam.

Victor Biriş, sau mai bine zis, Dr. Victor Biriş, căci acel Dr. e inseparabil de personalitatea lui, a ajuns substitut de procuror la Tribunalul din Oravița, județul Caraș. Foarte repede după numirea lui, s'a remarcat printr'un comportament straniu, care scandaliza celelalte autorități. În timp ce procurorii din alte părți, pe baza ordinelor severe și repetate ce le primesu, prigoneau pe legionari, Dr. Victor Biriş nu părea atât de convins de infracțiunile legionare și oridecâteori jandarmii îi aduceau legionari arestați în județ pentru propagandă "subversivă", îi elibera, clasând afacerea. Grație prezenței lui la Tribunal, organizația legionară din județul Caraș s'a bucurat de o relativă libertate.

Dar vine dictatura regală. Aceste scene nu se mai puteau repeta. Ce va face Dr. Victor Biriș, ocrotitorul legionarilor, când i se va cere să voteze noua constituție și ca urmare să se identifice cu noul curs? În sine lucrurile erau clare. Va vota contra, fără a se preocupa de consecințe. După cum relatează Octavian Roșu, în memoriile lui inedite, a fost o scenă nemaipomenită. Prefectul județului, un militar, a convocat la prefectură toate autoritățile județului și pe toți funcționarii publici și după ce le-a ținut un discurs "patriotic", a încheiat spunând că este sigur că toți cei prezenți vor vota în unanimitate Constituția M.S. Regelui. Nicio mișcare, niciun protest. În acel moment se ridică Victor Biriș și cu o voce care i-a înghețat pe toți a spus: "Pardon, Dle Prefect, Procurorul Dr. Victor Biriș votează împotriva acestei Constituții". A fost un moment de panică în sală, dar și de admirație pentru nemaipomenitul său curaj. De la o zi la alta, Victor Biriș s'a convertit în erou al județului. Bine înțeles că n'a întârziat mult și a fost pus în disponibilitate.

Aflând Capitanul de curajoasa atitudine a acestui magistrat -unicul pe țară- a voit să-l cunoască. Împreună cu Octavian Roșu, au plecat la București, unde au fost printre ultimii cari l-au mai văzut în libertate. Au fost la "Casa Verde". Capitanul i-a adus extraordinare elogii lui Biriș, spunându-i, în prezența unui grup de legionari: "Aceasta trebuia să facă toată magistratura țării în cepând cu cei dela Casație. Un singur magistrat a făcut-o; un tânăr procuror de provincie".

Dr. Victor Biriș nu era legionar în momentul când a repudiat constituția carlistă. Nu era decât un funcționar al Statului, conștient de responsabilitățile lui. Simțul datoriei, adânc înrădăcinat în conștiința lui, îl împiedeca să devină o simplă unealtă a unei stăpâniri haine, numai pentru a nu pierde o bucată de pâine. Când a venit momentul decisiv, de confruntare cu convingerile lui naționale, a dat cu piciorul la toată cariera și a apucat calea necunoscutului.

A venit la București pentru a-și pune serviciile la dispoziția conducerii legionare libere. S'a îngrijit mai întâiu de copiii Părintelui Borșa, rămași fără bani, fără mijloace, lipsiți de îngrijirea unui tată fugărit din casă în casă.

În vara anului 1938, prin Părintele Borșan, a intrat în legătură cu Comandamentul Legionar și așa l-am întâlnit și eu. De atunci viața lui s'a identificat până la ultima suflare cu viața Legiunii. Mi-aduc aminte, până la multe altele, de două episoade din această perioadă, între Victor Biriș a avut un comportament strălucit. Prin Octombrie 1938, un agent al Legației germane, Fuss, întru buințat pentru diverse contacte cu lumea românească din Capitală, voia neapărat să stea de vorbă cu Vasile Christescu, despre care se știa la vremea aceea că era șeful comandamentului legionar de prigoană, având a-i comunica o chestie foarte importantă. Cum Vasile Christescu nu era dispus să riște o întâlnire cu Fuss, despre care referințele nu erau prea bune, l-a delegat pe Victor Biriș să aibă această întrevvedere, dându-se drept el. Substituirea s'a mers perfect, Biriș având statura, corpolența și chiar timbrul vocii lui Vasile Christescu. Pe o străduție întunecoasă dela poalele Dealului Mitropoliei, într-o seară, s'a avut loc întâlnirea. Ce voia Fuss? Să determine fie pe Căpitan fie pe Vasile Christescu să adreseze o cerere Legației germane, solicitându-i să dea o desmințire oficială acuzației adusă de guvern că mișcarea legionară ar fi primit bani dela Berlin. Propunerea lui Fuss, care se dădea prieten al Legiunii, a fost respinsă de Comandamentul Legionar, fiind socotită o provocare.

Intr'o altă împrejurare, a căzut în mâinile poliției, fără ca să știe cineva, și de depozitia lui depindea soarta întregului Comandament. Biriș își găsisse o gazdă bună, cunoscută numai de mine, și unde, uneori, când eram încolțit, mă abăteam și eu. Era în luna Decembrie, după asasinarea Căpitanului. Intr'una din aceste zile, mă aflam la el și după masă a plecat în oraș. Biriș frecventa cercuri politice ardelenesti din Capitală, atât liberale cât și național-tărăniște, de unde venea cu informații. Până la urmă, poliția i-a simțit activitatea și legăturile cu Comandamentul legionar și l-a arestat în casa unui prieten al său, exact în această zi. A fost dus la Prefectura Poliției și supus unui interogator strâns de către faimosul Jean Dumitrescu. Ce știau ei era că a luat contact cu cercuri politice din Capitală, în primul rând cu Valer Pop, din însărcinarea Comandamentului legionar, fapt ce nu putea fi tăgăduit. Pentru a-i observa fizionomia, Jean Dumitrescu i-a pus un reflector în față. Câteva ore a durat ancheta. Victor Biriș a dat niște răspunsuri atât de precise și convingătoare, încât Jean Dumitrescu i-a dat drumul. Nicio fibră nu s'a mișcat pe fața lui. Cum mă aflam în acel timp la gazda lui, aș fi putut fi descoperit imediat, fără de formidabila lui pre-

zența de spirit. Dar el mai cunoștea și alte domiciliile din Capitală, unde stăteau ascunși alți membri ai Comandamentului legionar, încât declarația lui ar fi avut urmări catastrofale.

În toamna anului 1940, rolurile s'au inversat. Biriș era secretar general la Interne, iar Jean Dumitrescu se găsea închis în sub-solul Prefecturii de Poliție. "Domnul Biriș, i-a spus Jean Dumitrescu, dacă atunci când te am supus la anchetă, aș fi descoperit o șovăială în glas sau o neliniște în privirea sau gesturilor D-tale, ai fi trecut la un alt gen de anchetă și ai fi vorbit. Acuma îmi dau seama că atunci se juca destinul Legiunii". Abia eliberat, mi-a trimis vorbă să părăsesc locuința lui, iar el n'a mai dat pe acolo.

În cursul evenimentelor din Ianuarie 1941, Biriș împreună cu Dl Sturdza au plecat la Prefectura de Poliție și la alte instituții, în dimineața de 23 Ianuarie, pentru a duce ordinul de încetare a rezistenței și de evacuare a clădirilor. Apoi s'a întors la locuința Serviciului Secret German, unde erau adăpostiți și alți miniștri și conducători ai Legiunii. Se afla în siguranță și ar fi putut ajunge în Germania. Cum era îndrăzneț până la temeritate și fiind convins că Antonescu își va respecta cuvântul dat de a nu urmări pe legionari, a ieșit din casă pentru a se întâlni cu un ziarist german, Christoph, pe care îl cunoștea din timpul exilului la Berlin. Mercurișat cu mașina lui Rioșeanu, încărcată de agenți. A fost arestat și de atunci a început lungul lui calvar, care a luat sfârșit sub roțile unei locomotive în gara Mediaș.

La proces a avut o atitudine admirabilă. A fost condamnat la o lungă detențiune și a intrat în închisoare bucurându-se de un prestigiu imens. Din închisorile antonesciene a trecut în închisorile capitularzilor dela 23 August, cari sperau ca prin asprimea arătată față de legionari să-și dovedească "antifascismul" lor și să-și răscumpere propria lor libertate. Dela aceștia, a trecut în mâinile comuniștilor, cari s'au considerat legitimi urmași ai condamnărilor pronunțate sub dictatura antonesciană. Nicio concesie nu s'a făcut legionarilor condamnați pentru "rebeliune". În timp ce pe Antonescu îl duceau la Moscova și apoi îl executau, comuniștii și-au însușit toate nedreptățile și cruzimile săvârșite de Mareșal contra legionarilor. O stranie continuitate dela un regim la altul.

Atât sub Antonescu cât și sub comuniști, Dr. Victor Biriș a fost sufletul rezistenței din închisori. N'a făcut nicio concesie politică sau morală, îmbrățind pe toți cu care avea prilejul să vorbească. Când a început procesul de "reeducare", regimul comunist s'a isbit de prezența acestui om de cremene care devenise un punct de referență și de convergență pentru toată populația celor întemnițați. Procesul de reeducare nu putea fi inițiat cu succes, dacă Biriș rămânea pe aceeași poziție intransigentă. El trebuia, fie eliminat fie captat pentru "trancurs", pentru a deveni un instrument docil în mâna administrației în acțiunea de clătinare a conștiințelor.

Pentru a-și atinge această țintă, Securitatea l-a transferat la închisoarea Suceava, unde a fost supus unui regim special, din care avea să se aleagă sau moartea lui sau înmuierea lui. A fost ținut în lanțuri șase luni, în subteranele acestei temnițe, unde nu pătrundea nicio dată soarele și apa curgea pe pereți.

După această perioadă de încercări supra-omenești, Securitatea a intrat în posesiunea unui alt Victor Biriș: o epavă omenească, dispusă să îndeplinească toate dorințele călăilor. Nu mai era el, nu mai rămăsese nimic din forța lui leonină, ci o altă ființă care reacționa ca un automat.

A fost readus la Aiud și a intrat printre primii în grupa acelor care erau dispuși să colaboreze cu regimul în acțiunea de reeducare. A fost purtat mai întâiu prin țară, cu un grup de deținuți de marcă, pentru a admira "realizările" regimului și a le povesti apoi celor închiși. A fost eliberat de la Aiud printre primii, în Ianuarie 1963, cu mult înainte de a se fi dat amnistia generală din vara anului 1964. A plecat refăcut și radios din închisoare. Nimic nu prevestea ca sfârșitul lui să fie atât de aproape.

Nu mult după aceea s'a auzit în închisoare că a murit în urma unui tragic accident, întâmplat în gara Mediaș. Așteptând trenul, a căzut de pe peron pe șine și a fost tăiat de locomotivă. Mai târziu s'au aflat alte amănunte. Nu fusese eliberat, când ieșise din închisoare, ci Securitatea dispusese să fie dus la București, în vederea unui supliment de anchetă. Când a fost călcat de tren în gara Mediaș, se afla în drum spre București, însoțit de o gardă de milițieni. Convingerea generală din închisori era că Victor Biriș fusese împins sub roțile locomotivei de securiști, simulându-se un accident. S'ar fi

potârfit eliminarea lui, ca urmare a gravelor declarații ce le făcuse în închisoare, în legătură cu activitatea lui la Ministerul de Interne, în timpul regimului național-legionar.

Această supoziție e verosimilă, dar nu e cea exactă. Guvernul dela București nu avea niciun interes să provoace dispariția lui Victor Biriș, înainte de a fi stors de la el tot ce voia. Cu Victor Biriș, comuniștii aveau de îndeplinit un plan mult mai important decât să smulgă niște declarații cari să servească de bază unor falsuri istorice, pentru scribii regimului. El a fost ales pentru o întreprindere în străinătate și acest lucru nu se știa decât de foarte puțini legionari. Așa se explică că versiunea accidentului simulat a devenit opinia generală din închisori.

Ceaușescu, șeful secret al Securității din acea vreme și organizatorul întregului proces de reeducare, făcuse planul ca printr'o lovitură maiastră să rezolve radical și definitiv problema mișcării legionare, prin asasinarea mea. În acest scop a dat dispoziții ultra-secrete ca să se descopere între legionarii din închisori acele elemente cari, cu prețul eliberării și a altor avantagii ulterioare, ar fi gata să plece în străinătate și să execute atentatul. Din toate cercetările și contactele avute, au ieșit la suprafață trei persoane capabile să săvârșescă actul: Iosif Costea, fostul șef și prefect al județului Hunedoara, Dumitru Groza, fostul șef al Corpului Muncitorilor Legionari și..... Dr. Victor Biriș. După o amplă cercetare a posibilităților fiecăruia, s'a renunțat la primii doi, Iosif Costea și Dumitru Groza, și s'a mizat pe cartea lui Victor Biriș. Probabil pentru că primii doi n'ar fi putut ajunge la mine, fiindu-le considerabil îngreunate mișcările de apropiere.

Când Victor Biriș a fost eliberat și apoi condus la București, era pentru a se concretiza afacerea. El își lua se acest angajament teribil încă din închisoare, dar, pentru împlinirea misiunii, trebuia pregătit și antrenat în condiții de libertate, oferindu-i maximum de avantagii și perspective. La București el avea să ducă o altă viață care să-l atragă definitiv în mrejele ideologiei marxiste.

Ceaușescu a pierdut bătălia pentru că nu a contat cu tăria sufletească a acestui om. Ceeace i se storsese prin foamete, chinuri și torturi, nu mai era dispus să execute când forțele fizice -grație regimului alimentar schim

bat- i-au revenit.

Dr. Victor Biriş cunoştea îngrijorarea unor camarazi din închisori, cărora se destănuise, pentru ceace ar putea să se întâmple, dacă ar accepta să plece în străinătate. Aceştia ştiau că foarte uşor ar fi putut ajunge la mine, că nicidecum nu l-aş fi putut bănui că ar fi venit cu astfel de intenţii şi că ar fi capabil de o astfel de faptă.

Pentru a le lua această grijă, iar, de altă parte, temându-se să nu fie supus unui tratament special, care să-i elimine complet controlul voinţei, a tăiat nodul gordian, aruncându-se sub roţile locomotivei în gara Medias, sub privirile speriate ale securiştilor şi ale lucrătorilor din gară. Nu mai există nicio îndoială asupra sinuciderii lui, căci există în străinătate o persoană care a văzut scena, iar Nicolae Petraşcu, cu câteva luni înainte de a muri, a spus prietenilor lui că dacă va mai fi ridicat de Securitate, va avea şi el curajul să facă ce-a făcut Biriş.

În masa de carne însângerată din gara Medias, s'a sfârşit planul lui Ceauşescu de a rezolva radical şi definitiv problema Legiunii.

A fost ultimul şi cel mai mare discurs al lui Victor Biriş.

Extras din "New York Spectator"

Documente diplomatice din arhivele de stat
U. S. A.

de Caius Boeru-Vlas

Cercetările personale m'au dus în fața unor documente de importanță în istoria exilului românesc. Aceste documente au fost considerate până de curând "classified" de Departamentul de Stat american, adică secrete, deoarece cuprindeau materiale so sensitiv (ca să folosesc expresia americană) încât, dacă ar fi fost publicate, ar fi dat naștere la situații neplăcute privind pe cei vizați. Deși au fost complet necunoscute timp de 30 de ani, (unele se referă la evenimente petrecute în 1950), documentele au fost păstrate cu grije și conservate la Arhivele de Stat din Washington, DC, și au fost date publicității de curând. Le voi analiza rând pe rând în paginile acestei reviste și aș fi bucuros dacă cititorii mai în vârstă, care au fost activi în vremea aceea, vor binevoi să-mi scrie la redacție pentru a le adăugi cu știri suplimentare. Documentele din acest prim articol se găsesc în volumul Foreign Relations of the USA, Tom IV, publicat în 1980, de US Government Printing Office, Washington DC, 26402.

Primul document din această serie privește epoca de afirmare pe sol american a primilor exilați români sosiți aici după prăbușirea din 1944. După cum se știe, ei s'au constituit într'un Comitet Național Român, mai întâi sub președenția Generalului Rădescu apoi, după desbinare, sub președenția Dlui Constantin Vișoianu. Amintesc cititorilor mai tineri că Generalul Nicolae Rădescu, azi decedat, a fost ultimul președinte de consiliu la București înainte de preluarea puterii de regimul comunist sub președenția Drului Petru Groza. Dl Vișoianu a fost unul din demnitarii români care au contribuit de la Cairo la înfăptuirea actului de la 28 August, fiind apoi, pentru scurt timp, răsplătit cu funcția de ministru de externe. Reușind să scape din țară după abdicarea regelui, dl Vișoianu a participat la un Comitet Național Român constituit din resturile a trei foste partide politice, cu excluderea Gărzii de Fier. CNR-ul a funcționat din 1949 până în 1978, când dl Vișoianu a prezentat Regelui Mihai demisia sa și a Comitetului. După dizolvarea acestuia a luat ființă la Paris, din inițiativa Dlui Nicolae Penescu, azi decedat, un Consiliu Național Român (notați diferența Comitet-Consiliu) care, spre deosebire de formația defunctă, întrunea toate forțele politice ale Exilului, adică și Partidul Social Creștin declarat așa de grupul legionar a Dlui Papanace. E bine de asemenea să se amintească faptul că Dl Vișoianu a fost colaboratorul apropiat și prieten intim al Dlui Alexandru Cretzianu, azi decedat, fost ambasador la Ankara și deținător al numitului fond național de 6 milioane franci elvețieni (la puterea de cumpărare din 1947). Suma aceasta fusese transferată în Occident

pentru nevoile Exilului în momentul când s'a văzut că Partidu
Comunist Român va prelua puterea absolută la București (1947).
Având acești bani, o sumă importantă la vremea aceea, fostul CNR
dispunea de o forță de acțiune enormă pentru grupul mic de exilați
(veo 20) din care era alcătuit, dar, în afară de câteva publicații
minore, azi dispărute, și câteva operații de Public Relations fără
rezultat, Comitetul Național prezidat de Dl Vișoianu a fost inoperant
pentru cauza românească. Banii s'au cheltuit încet-încet pe fleacuri, pe
manevre de culise, banchete, intrigi și sforării politice. Ineficacitatea
Exil, dar și a organelor politice americane care lucrau cu toate celelalte
comitete naționale. Până și Bulgarii treceau înaintea Românilor în
ochii americani, așa cum se menționează într'unul din documentele pe
care le am pe birou. Este vorba de memoriul Dlui Robert D. Joyce,
înalt funcționar al Departamentului de Stat (lucra în Policy Planning
Staff) cu data de 20 Iulie 1950. Îl redau în traducere exactă:

"... să adoptăm o atitudine mai binevoitoare față de Comitetul
Național Bulgar decât, de exemplu, față de Comitetul Național
Român. Acesta din urmă este compus mai ales din persoane relativ
necunoscute în România, e dezbinat și dominat de intrigi și certuri.
Românii dispun de un foarte scăzut potențial în a ne asista în orice
efort al războiului psihologic... Iar mai jos:

Cred că trebuie să refuzăm politicos pe Români (N.R., adică pe cei
din C.N.R.). Poziția Departamentului de Stat față de celelalte
comitete naționale și consilii trebuie să depindă de compoziția lor, de
comportamentul și utilitatea lor..."

Din acest document dat la iveală după 30 de ani, rezultă deci cauza
relicenței americane. Românii înșiși aveau o cauză identică: certurile,
intrigile, disensiunea, inoperativitatea fostului CNR. Aprecierea
defavorabilă a Departamentului de Stat, așa cum e redată în
documentul de mai sus, avea loc într'un moment când CNR-ul
prezidat de Dl Vișoianu (1950), era organismul național către care se
îndreptau speranțele milioane de Români cedați influenței sovietice.
CNR-ul era pe atunci și a fost până la desființarea lui în 1978,
organismul național care ar fi trebuit să coordoneze acțiunile zecilor de
mii de Români opoșiți pe pământ american, francez, german, italian
sau spaniol. CNR-ul a fost instituția Exilului românesc care,
dispunând de fondul național, adică de aurul Băncii Naționale
transferat în Occident, și de sprijinul guvernului american, ar fi putut
avea o activitate de lobby pe lângă Congresul american în folosul
comunităților românești. În același timp, ar fi putut organiza o
activitate publicitară serioasă, ori comercială, ori culturală, cu ajutorul
câtorva compatrioți serioși, care să aibă grije de nevoile imediate ale
refugiaților, de aspirațiile lor și ale copiilor lor, de educația lor în
țările în care se așezau, de slujbe, de învățarea limbilor străine, un
serviciu de informații și alătea altele. Din nefericire, dacă aceste
obiective au figurat vreodată în preocupările CNR-ului (Vișoianu), ele
nu au lăsat nicio amintire. Certurile interne par să fi figurat printre
preocupările importante ale CNR-ului de atunci. Redau mai jos
memoriul înregistrat sub Nr. 766.00/10-50 la Departamentul de Stat.
E un rezumat al discuției din 19 Oct. 1950 dintre C. Vișoianu și John
C. Campbell de la Departamentul de Stat. Intrevederea a avut loc la
puțin timp după scandalul fondului național (acapararea "fondului" de
Cretzianu și retragerea Generalului Rădescu din CNR). Datorită

conținutului său degradant pentru CNR documentul a fost marcat "confidential" și ținut secret 30 de ani, ca și cel anterior. Iată-l în extenso:

"În timpul unei convorbiri acordate la cererea D-lui Vișoianu de a prezenta punctul de vedere al Românilor din Exil asupra unor probleme ce se discută acum la ONU, Dl Vișoianu a spus că ar dori să-mi prezinte situația la zi a Comitetului Național Român. El a spus că grupul Rădescu-Gafencu-Caranfil-Fărcășanu nu a fost prezent la adunarea din 9 Sept. în New York și că a refuzat propunerea făcută de rege de formare a unui comitet executiv tripartit (Gafencu-Vișoianu și Popa). Din această cauză majoritatea (Vișoianu, Cretzianu, Popa, Bianu, Zissu, la care a aderat recent Crihan care este încă în Europa) nu au altă alternativă, zice Vișoianu, decât de a continua existența în forma actuală de Comitet Național Român, regretând totuși absența celor care au refuzat să accepte decizia regelui. Apoi s'a plâns de atitudinea lui Free Europe care nu a ascultat la început decât pe Rădescu și Gafencu, fără să consulte CNR-ul ca atare sau pe membrii săi în mod individual. Mi-a arătat o scrisoare primită recent de la Free Europe care conținea fraza următoare: Free Europe a găsit că CNR-ul este în stare de soluție și ca atare își va retrage suportul financiar. Dl Vișoianu a spus că această scrisoare va avea consecințe nefaste asupra emigrării românești. A spus că Free Europe s'a plasat pe o poziție de opunere față de rege prin refuzul căii prin care acesta tratează situația. Românii din lumea întreagă vor interpreta acest lucru drept semn că USA nu are încredere în rege. Aceasta, zice el, va avea un efect nefericit întrucât regele se bucură încă de un mare prestigiu în țară și este văzut ca un simbol național. El a mai spus că CNR-ul nu este în stare de soluție, că a luat decizii în baza propunerilor regelui prin majoritate de voturi și că intenționează să continue activitatea constructivă.

I-am răspuns că, deoarece nu pot vorbi în numele lui Free Europe, aș dori totuși să subliniez că Free Europe, în definiția atitudinii sale față de grupuri și comitete care pretind că vorbesc în numele uneia sau altuia din națiunile captive din Europa de Est trebuie să ia în considerație 1. dacă aceste grupuri reprezintă în realitate poporul națiunii respective și al emigrației; 2. dacă ele s'au angajat efectiv într-o activitate constructivă sau au promis să facă așa.

El a fost de acord, dar a spus că este vina lui Rădescu dacă CNR-ul nu a făcut nimic în ultimele șase luni. A spus că CNR-ul va continua să fie larg reprezentativ și că după opinia lui personală refuzul celor patru de a coopera nu va avea urmări importante. A spus că Rădescu poate să aibă ceva prestigiu la București, dar că senilitatea lui face imposibilă orice colaborare cu el. A spus că Gafencu e bine cunoscut în cercurile internaționale dar nu și în România unde e amintit ca un slujbaş loial al Regelui Carol. De Caranfil a spus că e necunoscut în România și că Fărcășanu a fost primit inițial în Comitet ca reprezentant al Partidului Liberal pur și simplu pentru că alt reprezentant mai bun nu s'a găsit în acele momente.

I-am spus că nu sunt în poziția de a face vreun comentariu în această situație ca funcționar al Departamentului. Am spus că în general Departamentul favorizează ideea cooperării între liderii emigrației din fiecare națiune est-europeană ca fiind o măsură de întărire a contribuției pe care emigranții o vor aduce cauzei generale a

libertății. I-am spus că atitudinea lui Free Europe față de grupuri și exilați se bazează în mare măsură pe ceea ce aceste grupuri au făcut și vor face mai departe pentru cauza comună. I-am spus că dacă în viitor va reieși cu evidență că CNR-ul a avut o activitate importantă și că a fost larg reprezentativ, atunci poate că Free Europe va adopta un punct de vedere diferit față de cel exprimat în scrisoarea menționată mai sus.

L-am întrebat pe Dl Vișoianu care ar fi posibilitățile de aplanare a divergențelor cu celălalt grup și de reconstituire a Comitetului. Mi-a spus că nu există nicio posibilitate de a lucra cu Rădescu, dar nu este chiar așa de sigur de Gafencu și ceilalți. John C. Campbell.

Ceea ce atrage în primul rând atenția în documentul de mai sus este istețimea cu care Dl Vișoianu își încondeiază colegii la Departamentul de Stat. Mai rezultă ineficacitatea CNR-ului: Dl Vișoianu nu prezintă Departamentului de Stat nici o acțiune pozitivă, ci doar promisiuni. În fine, rezultă rezerva accentuată a Departamentului de Stat față de CNR. Azi, oamenii aceștia inutili care au format CNR-ul au dispărut pe bună dreptate din activitatea Exilului. Urmașii lor, "Adevărul despre România, (Dl Brutus Coste din New York) și ACARDA (Dl Ion Rațiu din Londra) nu pot avea alt viitor dacă nu schimbă radical metodele de lucru.

Revin la documentul de mai sus.

Mai rezultă din el cerința clară a Departamentului de Stat ca Free Europe să nu ia în considerare decât grupuri de refugiați care întrunesc două condiții esențiale: să fie larg reprezentative și să aibă o activitate constructivă. Neîntrunind aceste condiții, Comitetul Dlui Vișoianu a pierdut treptat-treptat poziția pe care o avea față de Free Europe. Ca urmare, Românii au fost înlocuiți în bună parte cu reprezentanți ai unei minorități naționale care păreau mai serioși, astfel că până în 1981 direcția secției române la Radio Free Europe a avut-o Dl Leon Bercovici, azi decedat, care a luat numele de Noel Bernard. D-Sa și-a asigurat colaborarea unui număr important de coreligionari care au adoptat și ei nume românești. Astfel o bună parte a redactorilor lui Free Europe nu sunt naționali ci minoritari, aparținând acelei minorități care în România s'au prevalat de o naționalitate străină și au emigrat în masă. La Free Europe, la München și la New York ei însă sunt considerați Români și ocupă posturi care s'ar cuveni Românilor.

Situația periferică în care a ajuns CNR-ul și dezinteresul Românilor față de politică și instituțiile politice din Exil nu l-au afectat prea mult pe Dl Vișoianu. Nu știu dacă D-Sa se bucură sau nu de această situație. Foarte bătrân și foarte vîtat, își trăiește acum la Washington ultimele zile în aceeași periferie a vieții sociale în care l-a împins pe șeful său, Generalul Rădescu, acum 80 de ani. La periferia vieții sociale, amărît și în neagră mizerie a murit Generalul Rădescu, dar a murit fără pată, cu fruntea sus, căci n'a avut nicio vină față de neamul său.

Caius Boeru-Vlas

Criza Comitetului Național prezidat de Dl Vișoianu

Dupăcum știu cititorii din alte publicații, organizația americană "Free Europe", dependentă de Departamentul de Stat, a tăiat toate subvențiile Comitetelor Naționale și asociației "ANEC". Această măsură lovește în bloc toate Comitetele Naționale, român, maghiar, bulgar, polonez, etc.

În schimb li s'a oferit membrilor acestor Comitete o pensie lunară, ca să nu rămână pe drumuri, variind după ani de serviciu și vechime. De pensionare vor beneficia așadar și membri Comitetului Vișoianu, în frunte cu președintele ei și funcționarii mai răsarțiți.

Această măsură reprezintă practic lichidarea Comitetului Național prezidat de Dl Vișoianu, și a tuturor anghelurilor ei. Pentru că Comitetul Vișoianu a reprezentat întotdeauna o entitate artificială creată, fără rădăcini în masa exilului. Odată tăiat cordonul ombilical ce-l lega de Free Europe, moare și copilul care nu s'a născut politic niciodată. Comitetul Național nu mai reprezintă nimic sau numai reprezintă mare lucru, de îndată ce i s'au sustrănit subvențiile. E ca acele organisme, cum spunea Căpitănelul, învățate a trăi numai cu medicamente. Dacă îi suprimă medicamentul, organismul moare.

Dar să nu ne grăbim. Poate că Dl Vișoianu va găsi sprijin financiar în altă parte, pentru a-și asigura supraviețuirea. Cine știe? Partida nu e jucată încă și surpriza se mai pot ivi.

Firește că acum vine la scadență o chestiune pe care noi permanent am semnalat-o. Dl Vișoianu, simțindu-se puternic la Washington, de unde își primea resursele, a sfidat opinia exilului, n'a încercat niciodată să-și creeze o bază largă de acțiune, cointeresând și alte cercuri din exil. Acuma nu mai dispune nici de bani și nici de simpatia și sprijinul maselor exilului, cari ar fi putut fi de folos în aceste momente dramatice. Singur, bătrân și părăsit, fără a fi putut face ceva pentru țară, fără a-și fi putut repara eroarea delă 23 August. Dl Vișoianu nu e de invidiat. Istoria îl va judeca aspru nu numai pentru 23 August, dar și pentru ostilitatea arătată Generalului Rădescu, cât și pentru superbul dispreț ce l-a arătat maselor de refugiați. Cine știe? Poate că asta a fost prețul ce a trebuit să-l plătească pentru a rămâne agreatul lui Free Europe.

Comitetul Național prezidat de Dl Vișoianu, ca și toate celelalte Comitete naționale, au fost înlesnit într'o formă sau într'alta lor la putere în țările răsăritene, și expulzați dela putere de valul roșu și să-și caute refugiu în Occident. tocmai din aceste elemente deochiate și loiali și disciplinați. După aventuroasa țările de origine, ei erau bucuroși să țară politică în Occident, care să le dea zia că luptă pentru eliberarea

Acuma, trebuie să deschidem o paranteză, întrebându-ne de ce Free Europe a ales din exil, din diversele exiluri, tocmai aceste elemente dubioase, compromise cu inamicul, când găsea atâtea elemente curate și intransigente?

Pentru simplul motiv că Free Europe însuși e o instituție dubioasă. Ea a fost creată de Departamentul de Stat aparent pentru a promova cauza libertății, pentru a susține moralul popoarelor subjugate, pentru a da o mână de ajutor pribegilor, înlesnindu-le o reprezentare politică demnă. În realitate, aceasta era numai o firmă, numai o fațadă, din îndărătul căreia se țeseau alte planuri de esență tenebroasă. Free Europe a fost creată cu scopul de a capta curentul de indignare și revoltă de dincolo de cortina de Fier și din lumea pribegilor de diverse naționalități și de a-l canaliza spre forme minore și neînsemnate de expresie, cari să nu dăuneze comunismului mondial. Free Europe s'a prefăcut că e anticomunistă, pentru a servi mai bine interesele comuniștilor.

După războiu, nu se putea face o altă politică decât aceea de presupus anticomunism, dat fiind atmosfera care domina în Statele Unite, și pentru această fază de anticomunism verbal, Departamentul de Stat a creat Free Europe, ca un fel de amplificator al acestor aspirații de eliberare cari niciodată nu s'au realizat.

Pe comuniști nu-i deranjează prea mult dacă Dl Vișoianu, din când în când, mai trântea câte un protest sau posturile de radio mai asvârleau câte o reprimandă tovarășilor. Chéstiunea principală era să nu se concretizeze în Statele Unite o tendință de intervenție în spațiul Europei răsăritene. La asta servea și Free Europe cu brava

falangă de comitete naționale: să întrețină o excitație națională, care nu duce la niciun rezultat concret. Deci Dl Vișoianu, conștient sau inconștient, a servit și în exil aceluiași forțe cari au provocat dezastrul dela 23 August. A simulat o rezistență care în fond nu era decât o abilă manevră de tranziție spre coexistențialism, a conspirației comuniste care operează în Statele Unite.

Dar acum ce s'a întâmplat? Cum de i-a căzut Dlui Vișoianu cărămida în cap și Free Europe i-a suprimat subvenția? Pentru că ne aflăm într'o nouă fază politică internațională. Acuma se trece dela cochetăria coexistențialistă americano-sovietică, la realități coexistențialiste. Se pregătește recunoașterea statu-quo-ului european, România și celelalte țări robite, fiind destinate să treacă definitiv în lotul imperialismului comunist. In această fază, când trădarea Europei răsăritene va lua o formă politică și juridică, bazată pe legea internațională, nu mai e loc pentru aceste ficțiuni, pentru aceste apendice ale Departamentului de Stat, cari perpetuau, cel puțin într'o formă morală, existența unei probleme nesoluționate a popoarelor subjugate. Condamnate definitiv să dispară în pântecul Molohului bolșevic, mafia comunistă care operează la Washington a decretat cu anticipație dispariția organismelor create în scopuri simulatorii. Conspirația comunistă din Statele Unite cu cea din Moscova va își dau mâna peste trupurile zdrobite ale popoarelor captive și peste fragilele iluzii ale unor pribegi plătiți.

Ca și la 23 August, maurul Vișoianu și-a făcut datoria față de conspirația comunistă, maurul poate să plece, ca orice funcționar care a ajuns la limită de vârstă.

In această fază, nu numai Comitetele Naționale, ci toate punctele de fricțiune între țările din răsărit și Occident trebuie lichidate. Ca să luăm cazul românesc, există o serie de fenomene cari trebuie înscrise pe aceeași curbă, a pregătirii marelui ospăț bolșevic în Europa răsăriteană, încorporarea definitivă a acestor țări în imperiul comunismului:

1) Suprimarea Comitetului Național (reveniri și surprise nu sunt excluse)

2) Restructurarea întreprinderilor ziaristice ale Dlui Drăgan în Europa, pentru a crea altceva în stilul compenetrației totale cu regimul din țară.

3) Tratatativele ce le încearcă la Roma regimul din țară, pentru lichidarea definitivă a Bisericii Unite, oferind credincioșilor acestei Biserici oportunitatea de a se alătura unor Episcopii catolice de rit latin, ce vor lua ființă în Ardeal.

4) Vehementa și concentrata campanie din Statele Unite contra Episcopului Valerian Trifa, campanie în care se distinge grupul evreo-bolșevic dela New York.

Toate aceste acțiuni anti-românești, aparent independente, aparțin de fapt aceleași țesături de intrigi bolșevice, executate pe diferite planuri, pentru a scoate din circulație exilul și a pregăti "marea înfrățire" cu super-asasinii din țară, sub egida republicii înstate.

Sperăm că Români liberi vor pricepe jocul și vor reacționa cu vigoare formând bloc în jurul ideii de libertate națională.

Pe culmile lichelismului

Dl Dr. Constantin Drăgan a scos o nouă foaie, deastă dată în românește, care se cheamă "Europa și Neamul Românesc".

După întâlnirea cu moartea a Dlui Dr. Drăgan în România, unde fiind în viziță de marketing în vara anului 1971, a suferit o gravă operație, speram ca această confruntare cu eternitatea să-l readucă la alte sentimente față de exil. Tot în anul 1971 mai asistase Dl Drăgan în România la alte fenomene îngrijorătoare, cari trebuia să-l pună pe gânduri: sugrumarea culturii naționale și punerea ei în cătușele maoismului (tezele din Iulie), în-carcerarea întregului popor românesc, suprimându-i-se și ultimele posibilități de viață liberă. E imposibil ca Dl Drăgan să nu fi descoperit trista realitate din România, cu milioane de oameni flămânzi și îmbrăcați în sdrențe. Deci a avut la dispoziție o grămadă de experiențe, care să-i permită să-și rectifice atitudinea greșită. E clar că "independentul" și "naționalistul" Ceaușescu evoluiază repede spre cea mai feroce speță de comunism.

Dl Drăgan n'a reținut nimic din toate aceste confruntări, ci își continuă drumul său de favorizare al coexistențialismului și al comunismului. Aceasta ne face să credem că nu e vorba de o atitudine superficială, ci că e angajat profund în rețelele conspirației comuniste, cine știe, poate prin grupul Pugwash, care și-a ținut ultima consfătuire la Sinaia.

Ultima ispravă pro-comunistă a Dlui Drăgan este scoaterea acestei foi, care se chiamă "Europa și Neamul Românesc" și care mai bine s'ar numi Neamul Ceaușesc, căci de neamul românesc nu descoperim nicio urmă în ea. Ce se urmărește cu această gazetă? Să se facă un pas înainte în acțiunea de penetrare a comunismului în exil și în Europa occidentală. În numele Europei, a unității europene, a mișcării pentru integrarea europeană, aspirației de esență occidentală, se urmărește înglobarea țărilor de regim comunist în aceeași mișcare, în aceeași preocupare. Dat fiind raportul de forțe, evident că această "spurcată împreunare", dacă s'ar realiza, ar avea ca urmare absorbțiunea Europei Libere în cealaltă Europă, dominată de Moscova.

Evident Dl Drăgan, care cunoaște realitatea și știe ce se urmărește, cultivă iluzia unei Europe care s'ar întinde numai până la Nistru, cu excluderea Rusiei Sovietice, ceea ce practic e imposibil. Atât România cât și celelalte țări din răsărit sunt bine ținute în chingi de Kremlin. Deci, Statele Unite ale Europei, în ipoteza că s'ar realiza, vor deveni Statele Unite ale Marelui Moscovi.

A doua noțiune periculoasă pentru destinele Europei, cu care operează clanul bolșevic dela această foaie sunt "etniile". Statele, țările, sunt tratate prin prisma etniilor, adică a varietății de grupări etnice. Se deprecădere grupelor regionale, se susțin tendințele separatiste, pentru ca Statele europene să fie slăbite din interior și, în modul acesta, să fie mai ușor acaparate de Moscova. Comuniștii susțin în Spania separatismul catalan sau basc, în Italia au provocat crearea regiunilor în Germania operează pe landuri desmembrarea poporului german; iar în Franța se prepară aceeași destrămare regionalistă. Și Dl Drăgan urmând consemnele conspirației comuniste, a descoperit "etniile românești". Pe această linie, cum a lansat strigătul de alarmă o foaie din exil, se prepară de Moscova încorporarea Moldovei într'o presupusă "etnie" moldovenească și reunificarea ei în Republica Socialistă Moldova.

Neamul Românesc, după declarația Dlui Michael Titus, un lider al grupării, a devenit o etnie, adică o masă etnică. Dela națiune am ajuns la etnie. Tot așa același domn descoperă o etnie "armână" și susține că acei precursori macedo-români cari s'au declarat Români, au făcut o cumplită eroare, expunând masa macedo-română la persecuție. Uită Dl Michael-Titus că fără de această conștiință română ar fi fost repede asimilați și fără de această conștiință, neamul românesc din nordul Dunării nu s'ar fi bucurat de marele aport ce l-a adus "etnia armână" la încheierea națiunii române și a Statului Român modern. Suntem o națiune și nu o diversitate de etnii.

Dl Drăgan nu mai scoate "Acțiunea Pro-Catolică", căci Biserica Unită e pe punctul de a fi sacrificată definitiv. În schimb cu atât mai mult se preocupă de soarta Bisericii Ortodoxe și în special de soarta Patriarhatu-

lui Ortodox dela Constantinópole. Dece această subită dragoste pentru Patriarhul Athenagoras? Pentrucă acesta e intrat în orbita "religioasă" a Moscovei și prepară un sinod al tuturor ortodoxiilor, dirijat din umbră de Patriarhul-agent Nicodem al Rusiei. Dl Drăgan pervertește și ideea de ecumenism, transformându-o într'o trambulină de infiltrare a Occidentului cu idei, oameni, bani și înfluențe din răsăritul comunist.

Aceste trei idei, europeism, etnie și ecumenism, constituie nucleul doctrinar al noii foi, toate deformate prin prisma intereselor comuniste.

Intre colaboratori, sunt unii cari s'au pus față la dispoziția arginților acestei iude a exilului, ca Nicolae Băciu și Michael-Titus, iar alții se ascund sub pseudonime. Apar și nume din țară. "Neamul Românesc" e frate-geamă cu "Glasul Patriei". Credem că am spus destul.

La un an dela moartea lui Ilie Gârneață

Indată după moartea Comandantului Bunei Vestiri, Ilie Gârneață, unii prieteni mi-au scris întrebându-mă dacă nu ar fi bine să scriem și noi ceva în buletin, trecând peste ceea ce a fost, ca un omagiu adus unuia dintre Intemeietorii Mișcării Legionare, aplicând adagiul "de mortuis nil nisi bene". Nu m'am putut potrivi gândului lor, căci Ilie Gârneață nu aparține aceloră cari, odată murind, moare și amintirea lor, dispărând în anonimatul istoriei. De el sunt legate anumite fapte din istoria contemporană a României. Intemeierea Legiunii a sguđuit din temelii toată așezarea politică și socială a neamului nostru dintre cele două războaie, constituind cel mai puternic și durabil fenomen de apărare al neamului românesc contra amenințării bolșevice. Ilie Gârneață, cu rolul ce l-a jucat la formarea Legiunii, și-a avut existența strâns împletită cu acest mare curent de renaștere națională. În consecință, peste moartea lui Ilie Gârneață nu se poate trece invocând pietatea față de un dispărut; trebuie să se țină seamă de tot ce-a făcut în viață, bine sau rău, pentru Legiune și pentru istorie. Iată de ce mi-am luat anume acest răgaz de un an de zile dela moartea lui, pentru a câștiga liniștea și perspectiva necesare când îmi voiu așterne pe hârtie amintirile ce le păstrez despre activitatea lui publică și gândurile ce i le port.

Dela început trebuie să precizez că nicideată n'am avut nimic personal cu Bădia Ilie. Dimpotrivă, dela primele mele contacte cu Gârneață i-am purtat un respect așa zicând religios, ca unei figuri mitice. Toți întemeietorii mișcării reprezentau pentru noi, mai tineri, o speță aparte de oameni, plăsmuiți dintr'un material sufletec neobișnuit de tare. Ceea ce săvârșiseră ei, întrecă orice închipuire, căci se ridicaseră împotriva unei lumi întregi pentru a croi neamului un alt destin.

Această imagine, a unui om de cremene, ce mi-o făurise despre Ilie Gârneață, mi-a fost confirmată de dârza lui atitudine în timpul detențiunii dela Jilava în iarna anului 1934. Era în fruntea aceluia care își păstrau nealterată credința în Căpitan și în sfârșitul victorios al acelei grele încercări. Mi-aduc aminte de vijelioasa lui ieșire contra unui ofițer care își permisesse nu știu ce necuviință. Dela intrarea în fort, îl apostrofase cu o violență care ne-a speriat. Ofițerul se făcuse mic, nu mai știa ce să răspundă și apoi a dispărut din fața noastră.

De atunci n'am avut prilejul să-l cunosc mai de aproape decât în cursul alegerilor din 1937. Căpitanul designase pe Ilie Gârneață să candideze cap de listă în județul Severin și așa se face că am făcut campania electorală împreună. Cum județul era bine organizat, neexistând sat fără de cuiburi, Comandantul Bunei Vestiri a fost extrem de mulțumit atât de întrunirile ce le-am organizat cât și de rezultatul final. Dar cum tocmai de curând i se întâmplase nenorocirea cu soția, bucuria lui rămăsese pe jumătate. Era trist, cu gândurile departe, având mereu în față icoana aceleia de care își legase viața. Când vorbea de soția lui, lăcrima pe furis. M'a impresionat și m'a durut adânc tragedia lui. Par'că ceva se rupsesse în sufletul acestui munte de om.

1) Ilie Gârneață în prigoana carlistă

Când s'a abătut teribila prigoană carlistă asupra Legiunii, în Aprilie 1938, Ilie Gârneață a fost internat în lagărul provizor dela Mănăstirea Dragomirna și apoi dus la Miercurea Ciuc, unde au fost concentrați toți fruntașii legionari arestați. Momentul culminant al acestei prigoane, asasinarea Căpitanului, provoacă în cele două lagăre, Miercurea Ciuc și Vaslui (înființat în Septembrie 1938), o stare de mare turburare. Căpitanul nu era numai făuritorul mișcării, ci și chezașia viitorului ei.

Legionarii din lagăr se ținuseră bine -cu rari excepții- cât timp el trăia, dar când au aflat de moartea lui, au căzut în cea mai neagră desperare. Se prăbușise certitudinea lor supremă, căpătenia care ieșise până atunci biruitor din toate încercările. Lovitura era prea mare ca să nu s'guduie și cele mai tari conștiințe.

Credința legionară a fiecăruia era depozitată în persoana Căpitanului; el era garantul victoriei și garantul mărației românești. Răpus de dușmani, această credință se dilua, pierzându-și punctul de sprijin exterior. Prezența vie și fascinantă a acestui mare conducător, toți erau obișnuiți să vadă în fruntea oastei legionare. Căpitan, erau fericiți să-i asculte ordinele, știind că sub comanda lui se merge din triumf în triumf. Lipsit de el, se întrebau cu inima sfâșiată toți legionarii, și în special cei aflați în mâna dușmanului, mai poate exista o astfel de crimă apăsătoare mai greu, mai poate exista Legiunea și mai are vreun rost continuarea luptei?

Problema supraviețuirii mișcării se deplasa de la edificiul ei exterior, de la organizație, în interiorul sufletelor. Totul depindea de reacția personală a fiecăruia. Fiecare trebuia să-și facă examenul de conștiință pentru a depăși criza în care fusese asvârlită mișcarea prin asasinarea Căpitanului. Pe destrămarea mișcării contau dușmanii, când au uneltit de atâtea ori ca să-și ia viața. Ireparabila pierdere, provocată de dispariția monumentală a Căpitanului, trebuia compensată, în măsura în care se putea, cu aportul posibilităților launtrice ale fiecăruia la susținerea și continuarea acestei grandioase creații politice și spirituale. Căpitanul, distrus fizic, trebuia substituit cu Căpitanul trăit spiritual. În modul acesta, forțele legionare nu se risipeau, pentru că nu-și pierdeau punctul de sprijin, care rămânea tot Căpitanul, dar un Căpitan care-și exercita funcțiunile de pe planul superior al inspirației profetice. Căpitanul va putea conduce Legiunea cu aceeași putere de atracție, încununat cu nimbul martiriului, dacă fiecare legionar se va transforma într'un purtător al gândurilor și aspirațiilor lui. Atunci dușmanii nu vor putea triumfa după fapta lor mișlească și se vor trezi cu aceeași Legiune refăcută și invincibilă.

La imensa majoritate a legionarilor acest proces de adaptare la noua situație din mișcare s'a încheiat multumitor. Într'un singur caz n'a dat rezultat, la Ilie Gârneață. La Comandantul Bunei Vestiri s'a produs o prăbușire sufletească verticală. Nu mai vedea nimic înaintea ochilor. Nicio posibilitate ca Legiunea să-și continue drumul după decapitarea ei.

Trebue să ne explicăm starea lui sufletească prin legăturile lui speciale ce-l unea cu Căpitanul. Era cel mai apropiat de Căpitan, după Moța. Cel mai strâns legat de el de pe băncile Universității și din timpul luptelor

studentești. Cu un an înainte suferise teribila lovitură a morții soției lui, provocată tot de o mână dușmană. Acuma pierdea și pe competența marelui familii legionare, unde-și găsisse refugiu și mângâiere după drama lui intimă.

Dărâmarea sufletească a Comandantului Bunei Vestiri se evedențiază în actele ce le săvârșește după asasinarea Căpitanului:

- La o lună de zile este eliberat din lagăr după ce a dat o declarație care lovea tocmai în acela care-i fusese până atunci șef și prieten. Felul cum a ieșit din lagăr, condițiile deplorabile pe care le-a acceptat, au provocat repulsia unanimă a celor rămași închiși.

- Odată liber, se înscrie în Frontul Renașterii Naționale, organizație carlistă creată după asasinarea Căpitanului.

- Solicită și i se acordă postul de avocat al Statului, grație prieteniei lui cu Victor Iamandi, ministrul Justiției.

- După împușcarea lui Călinescu, condamnă gestul lui Miti Dumitrescu, ceea ce înseamnă că justifică și dreptul guvernului de a proceda la represalii.

Toate aceste acte și declarații se pot citi în presa timpului și constituiesc piesele unui scandal, necunoscut până atunci în lumea legionară.

Atât legionarii din lagăre cât și cei liberi observau cu durere această abdicare a Comandantului Bunei Vestiri dela credința legionară, pentru a-și căuta salvarea de partea cealaltă a baricadei. Cu o lipsă de pietate care deconcerta masele legionare, Ilie Gârneață se lepăda de tot trecutul său, căutând să-și întocmească o nouă viață sub ocrotirea dușmanilor pe care îi combătuse până atunci.

Toate aceste abjurări uluitoare nu erau însă decât consecința prăbușirii lui lăuntrice. Pe Ilie Gârneață nu-l mai interesa ce zice lumea, după ce suferise acea cădere verticală în neantul disperării. Conducerea Legiunii lichidată, după moartea Căpitanului, din naufragiul vieții lui de până atunci, voia să-și salveze cel puțin existența goală, pentru a se putea îngriji de copiii rămași orfani. Atâta îi mai rămăsese.

Strania atitudine a Comandantului Bunei Vestiri, perfect explicabilă psihologic, prin sdruncinul ce l-a suferit după moartea Căpitanului, s'a încercat mai târziu ca să se justifice cu rațiuni politice, difuzate fie de el fie de prieteni de-ai lui. Iată ce s'a spus între altele:

1) Declarația ce-a dat-o Gârneață, ca preț al eliberării din lagăr, nu trebuie să scandalizeze pe nimeni, căci, până la urmă, și acei cari l-au părăsit lagărul au făcut același lucru. condamnat când a

Răspuns. Fără îndoială că, până la urmă, aproape toți cei din lagăr au dat declarații, dar, în cazuri de asemenea acte. Dacă a doua zi după asasinarea Căpitanului, te precipiți la ieșire, semnând orice și se cere, fără a mai ține seamă de rezervele ce ți le impun rangul ce-ai deții în Legiune, devii exemplu derutant pentru legionarii. Atunci nu mai e vorba de o chestiune de rutină, ci de un început, de indicarea unei linii de urmat, de crearea unui curent de renegări și dezertări.

Imensa majoritate a legionarilor din lagăre nu l-au urmat pe Ilie Gârneață, considerându-l așa cum era în realitate, un om prăbușit, și nu un Comandant al Bunei Vestiri, responsabil față de destinele Legiunii.

Firește că, până la urmă, cei mai mulți legionari din lagăre au dat declarații, dar aceasta s'a petrecut după un lung proces de confruntări inter-legionare și după grele frământări lăuntrice. Nimeni nu și-a pus numai problema ieșirii din lagăre cu orice preț, ca Ilie Gârneață, ci a avut în vedere și alte considerații, a demnității lui umane, a lealității lui față de memoria Căpitanului asasinat, a viitorului mișcării. Fiecare a trecut prin grele chinuri sufletești până ce cu mâna tremurândă a acceptat să-și pună numele pe foaia de hârtie întinsă de autorități.

Să luăm cazul lui Puiu Gârcineanu. Prin intervențiile familiei, se obținuse eliberarea lui din lagăr direct dela Armand Călinescu. Trebuia să dea numai declarația de rigoare și imediat ar fi fost pus în libertate. Comandantul lagărului i-a comunicat că va fi pus în libertate și i s'a dat declarația spre semnare. După ce a citit-o, a înapoiat-o nesemnată, cu următoarea observație:

- Domnule Colonel, eu pot să dau orice declarație

care interesează viitorul meu politic. Imi pot lua orice angajamente cari privesc neparticiparea mea la acțiuni contrare regimului actual, odată aflat în libertate, dar nu pot să-mi reneș trecutul meu de legionar. Asta m'ar desonora pentru toată viața.

Puiu Gârcineanu a rămas în lagăr și a fost împușcat în cursul masacrelor din Septembrie 1939.

Problema ce se pune acum este cine a avut dreptate, cine a procedat corect, conform conștiinței legionare, Comandantul Bunei Vestiri Ilie Gârneață sau Instructorul Legionar, Puiu Gârcineanu?

Trebue să mai adăugăm ceva. Conținutul declarațiilor de eliberare au variat în decursul celor doi ani de lagăr. Cele mai infame, cele mai nedrepte, cele mai prejudeciale pentru memoria Căpitanului și prestigiul Legiunii, au fost primele, acelea pe care și-a pus iscălitura și Ilie Gârneață. Mai târziu s'au întocmit versiuni mai temperate, cari menajau sentimentele intime ale fiecăruia.

Dar au fost foarte mulți legionari cari au refuzat să dea orice declarație și ca urmare a atitudinii lor întransigente, au căzut sub gloanțele jandarmilor în noaptea de 21/22 Septembrie 1939.

2) S'a mai pus în circulație părerea că până la urmă toți legionarii au colaborat cu Regele Carol. Intrarea lui Ilie Gârneață în Frontul Renașterii și acceptarea postului de avocat al Statului nu constituie o excepție. Cine n'a căzut în același păcat ca să asvârle cu piatra în el?

Răspuns. Una e când Legiunea, în totalitatea ei, încheie un armistițiu cu dușmanul sau ajunge chiar la anumite forme de colaborare cu el și cu totul altceva când indivizi singuratici se desprind de trunchiul Legiunii, trec linia de demarcație și se predă inamicului. Aceasta se chiamă dezertare. Comandantul Bunei Vestiri intrase în Frontul Renașterii, când întreaga Legiune se găsea înclăștată într'o luptă pe viață și pe moarte cu regimul. Atât în lagăr cât și în afară de lagăre exista un front pe care-l mențineau cu grele sacrificii legionarii.

Abia în Martie 1940, Legiunea săvârșește un act politic, încheind un pact de neagresiune cu regimul. Aceasta e cu totul altceva. E o valorizare globală a situației

politice a țării, care impunea o revizuire a pozițiilor, deoparte și alta. Dar acest act nu justifică retroactiv atitudinea Comandantului Bunei Vestiri de a întinde mâna inamicului, când ostilitățile erau în toi. Si Generalul Averescu a semnat armistițiul cu Nemții în 1918, dar asta nu justifică pasul făcut de colonelul Sturdza, care a trecut la inamic.

3) S'a mai spus că Ilie Gârneață a făcut acest gest aparent desonorant, pentru a se salva nu ca persoană, ci ca Intemeietor al Legiunii. După moartea Căpitanului, el reprezenta un punct de rezam pentru o eventuală reface-re a mișcării.

Răspuns: E un argument solid dar să vedem cum l-a onorat Ilie Gârneață? Mai cunoaștem cazul lui Jean Ionescu din Prahova, care, după ce a dat declarație și a ieșit din lagăr, a intrat în echipa lui Miti Dumitrescu și a murit.

Ce-a făcut Ilie Gârneață, după ce a ieșit din lagăr? A intrat în legătură cu Comandamentul liber? S'a refugiat în străinătate? A întreprins vreo acțiune de care să beneficieze mișcarea? Comandantul Bunei Vestiri a fost totalmente absent din viața legionară până în primăvara anului 1940 sau chiar mai târziu. El n'a făcut altceva decât să trăiască. Nicio preocupare, niciun gând față de Legiune.

S'a mai afirmat că Gârneață n'a voit să se amestece, pentru că nu aproba linia de acțiune a Comandamentului Liber. E perfect. Dar și în acest caz, dacă în el nu se stinsese flacăra Legiunii, avea datoria să intervină pentru a corecta sau combate această direcție.

Pentru ce s'a salvat atunci când din gura lui n'a ieșit, în cursul acestor ani teribili, un cuvânt, o îndrumare, un avertisment, un protest?

Deci din orice punct de vedere am examina cazul Ilie Gârneață, în afară de cel strict omenesc, nu ajungem la nicio concluzie satisfăcătoare. Toate încercările de a-i explica pe bază politico-legionară atitudinea lui din acești ani penibili, ricoșează, întorcându-se contra propriei lui persoane. E mult mai aproape de realitate și fără a constitui o piesă de acuzație sau de scandal, a invoca acea negură ce i s'a lăsat pe suflet după asasinarea Căpitanului. Omul suferise un colaps spiritual, fenomen care i se poate întâmpla oricui. Si nu e nicio

rușine a-l mărturisi. Si Sf. Petru s'a lepădat de Christos. Si Apostolii au fugit din grădina Getsemani și l-au lăsat singur pe Mântuitor. Si care legionar n'a trecut prin momente de neagră desperare, care n'a fost tentat să lase totul și să se ascundă în viața de toate zilele?

Pentru noi această perioadă din viața lui Ilie Gârneață este clară. Asasinarea Căpitanului l-a asvârlit într'o criză din care nu s'a mai putut recupera în acești ani.

Dacă astăzi vorbim de aceste lucruri, pentru a risipi falsele prezentări ale atitudinii lui din perioada 1938-1940, o facem pentru a apăra memoria celorlalți, a celor cari n'au capitulat și au murit în lupte.

2) In perioada destinderii

Cum era și natural, după această prelungită identificare cu regimul carlist, Comandantul Bunei Vestiri, Ilie Gârneață, a ieșit din prigoană cu o mare pierdere de prestigiu. Nimeni nu-i făcea vreun reproș, nimeni nu-i asvârlea vreo acuzație, fiind ocrotit de zalele Intemeietorului de Mișcare, dar cuvântul lui nu mai avea autoritate printre legionari. Cert este că nici el nu pretindea să fie altfel, nici el nu încerca să forțeze nota pentru a-și impune autoritatea, ci prefera să trăiască retras și în marginea evenimentelor cari s'au desfășurat în primăvara și vara anului 1940.

In aceeași perioadă și ca urmare a aceleiași prigoane exterminatoare, s'a petrecut un proces invers cu un legionar din provincie, necunoscut în restul țării, Constantin Stoicănescu. Fusese șeful județului Timiș și avea gradul de Comandant Ajutor. Ridicat din prima zi, a stat în lagăr până la disolvarea acestora, în Martie 1940. Atât la Vaslui cât și la Miercurea-Ciuc nu numai că a avut o conduită ireproșabilă, dar a susținut moralul populației din lagăre. In fața diverselor alternative și a curenților de care au dat dovadă unele cadre conducătoare, el s'a opus cu cea mai mare înverșunare de a ieși din lagăr pe poarta din dos, dând declarații umilitoare cari desființau moral și politic pe semnatarii lor. In această atitudine intransigentă, pe care-o împărtășea, între alții și Iordache Nicoară, a fost urmat de un număr însemnat de legionari, în special tineri din cadrele luptătoare. Scăpat de a fi împușcat în noaptea de 21/22 Septembrie printr'un miracol, a ieșit din lagăr cu un

prestigiu imens. In primăvara anului 1940, Stoicănescu devenise polul de atracție al tuturor legionarilor și cari nu-și pierduseră speranțele în viitorul Legiunii și cari tau o ieșire onorabilă din ultimele evenimente. Incepând cu profesorul Nae Ionescu, trecând prin legionarii mai în vârstă, cum erau Colonelul Zăvoianu sau Aristotel Gheorghiu, bucurându-se de o mare considerație și printre "răsleții" din Capitală, toți îl ascultau cu drag și interes.

Ilie Gârneață era unul dintre puținii cari nu-l agrea pe Stoicănescu. Motivul era evident. In timp ce Comandantul Bunei Vestiri capitulase în timpul prigoanei carliste, Stoicănescu a rezistat, ridicându-se în stima și afecțiunea legionarilor. In această dușmănie surdă și prin nimic provocată contra lui Stoicănescu, Ilie Gârneață greșise grav contra legilor legionare. Pentru că una este a trece printr'un moment de criză, cum i s'a întâmplat și lui, fapt omenește explicabil și scuza-bil, și cu totul altceva de a face din slăbiciunea ta un steag de luptă. Dacă toți legionarii l-ar fi urmat pe Bă-dia Ilie trecând în Frontul Renașterii unde mai era Le-giunea? El trebuia să se bucure că au existat alți legio-nari cari, în lagăre și în afară, s'au arătat mai vrednici decât el. Atunci ar fi fost mare. Cu atât mai mult cu cât de partea celorlalți, a celor vrednici, a celor bravi, exista conștiința valorii peremptorii a Comandantului Bu-nei Vestiri, abstracție făcând de eclipsa ce-a suferit-o în perioada carlistă. Dorința tuturor era ca să-și reia locul în Legiune, trecându-se peste această paranteză u-militoare din viața lui.

Există o regulă selectivă în Legiune: când cineva este mai bun decât tine, trebuie să-i faci drum să se a-firme și nu să-i tai avântul, ținându-l la nivelul la care te-ai oprit tu, de teamă să nu ți-o ia înainte.

Ilie Gârneață trebuia să spună, când s'a întâlnit cu cei ieșiți biruitori din prigoană: bravo, fraților, ați fost mai tari decât mine! Mergeți înainte și Dum-ne-zu să vă ocrotească!

3) Adunarea din casa lui Budișteanu

Cea dintâiu întâlnire a mea cu Ilie Gârneață, după ce fusesem eliberat, a avut loc târziu de tot, în ziua de 14 Iulie 1940, la întrunirea fruntașilor legionari, con-vocată în casa lui Budișteanu. Cei trei miniștri legio-

nari cari au rămas în guvern, Bideanu, Noveanu și Budișteanu, organizaseră această adunare pe sub ascuns, fără ca eu să aflu ceva decât cu câteva ore înainte. În grabă am înștiințat și eu câteva elemente, pentru a nu fi sinjur în mijlocul lor și am apărut și eu la ora deschiderii în mijlocul unei atmosfere apăsătoare și ostile. Majoritatea celor veniți fuseseră prelucrați. Îi simțeam după privire și încruntături. Ilie Gârneață era printre aceștia.

Care era teza celor trei miniștri, pe care o împărțeau și majoritatea celor prezenți? Că eu, prin plecarea mea din guvern, (e vorba de guvernul Gigurtu) am bruscat o situație care poate să aibă ca urmare o nouă prigoană. Că locul meu era să rămân în guvern, pentru că acțiunea de destindere și colaborare cu Regele să nu fie periclitată. Prin demisia mea, am provocat o criză în relațiile dintre mișcare și Palat, care poate anula tot ce s'a realizat până acum: desființarea lagărelor și amnistie ce s'au dat.

Noveanu, Bideanu și Budișteanu mizau pe cartea temerei de a nu se deslănțui o nouă prigoană, care va avea ca urmare și lichidarea restului de cadre ce s'au putut salva din măcelurile precedente. Se făcea apel la instinctul de conservare al fiecăruia, dar și la grija de viitorul Legiunii.

Argumentul lor era foarte tare și putea provoca ușor desavuarea mea, pentru că se baza pe experiențele precedente, când același regim n'a șovăit să ucidă pe Căpităni și să massacre elite legionară. Nimic nu împiedeca să se creadă că aceste raiduri sângeroase s'ar putea repeta.

În răspunsul meu, a trebuit să navighez cu multă grije între Scylla și Caribda, căci nici nu puteam ataca pe Rege -ceea ce ar fi confirmat teza celor trei- și nici nu puteam accepta să continui a rămâne membru al guvernului. Am avut un moment de inspirație oratorică și am putut explica celor prezenți într'o formă clară și convingătoare motivele plecării mele precipitate din guvern. Efectul a fost surprinzător. Nu numai că adunarea nu s'a raliat punctului de vedere reprezentat de Bideanu-Noveanu-Budișteanu, nu numai că mi-a aprobat atitudinea mea, dar a cerut și celor trei miniștri să-și prezinte demisiile de urgență. Aprobarea stărnită de cuvântarea mea a fost atât de mare, încât și cei trei miniștri au uitat pentru o clipă pentru ce au convocat această adunare și

au aderat la poziția mea. Textul demisiei mele s'a îmbogățit cu un codicil semnat de ei.

În casa lui Budișteanu și în aceea zi, 14 Iulie 1940, s'a jucat destinul Legiunii. Atunci s'a cimentat unitatea Legiunii, după imensele goluri lăsate de prigoană în casele ei, fapt care a avut ca urmare și Crearea Forului Legionar. Ilie Gârneață a jucat un rol important în acest moment de restructurare a mișcării, după crizele prin care a trecut. Mișcarea s'a reînchegat și și-a regăsit centrul de gravitate. Pulsățiile ei în viața politică a țării, au devenit mai ferme și mai energice, ca o inimă care bate normal.

Ilie Gârneață participa regulat la ședințele Forului și relațiile noastre erau cum nu se poate mai bune. Mă bucuram de toată încrederea lui, în timp ce rupse raporturile cu Noveanu, Bideanu și Budișteanu, după această nu-și împliniseră angajamentul de a demisiona din guvern. Prin adeziunea dela 14 Iulie (adeziune, nu la persoana mea, căci eu nu eram atunci șef al Legiunii, ci la politica de distanțare față de Regele Carol) Ilie Gârneață a avut un moment mare din viața lui. Pe plan legionar, după ce fusese Intemeietor al Legiunii, acum deveni se un Reintemeietor al ei, căci să nu uităm că la această dată s'a refăcut unitatea mișcării. Pe plan politic, desprinzându-se de grupa Noveanu, ferise mișcarea să cadă în compromisurile cedărilor teritoriale. Pe plan revoluționar, fără a fi participat la acțiunea din 3 Septembrie și fără a fi știut ceva de ea, totuși a contribuit la biruință tocmai prin prezența lui în creștetul Legiunii, în perioada premergătoare loviturii. Într'adevăr, răsturnarea Regelui Carol nu se poate limita la acțiunea din Septembrie. Aceasta a fost numai un final. Dărâmarea regimului carlist s'a petrecut în trei etape:

1) Miti Dumitrescu. Impușcarea lui Armand Călinescu a sdruncinat din temelii regimul carlist.

2) Reconstituirea unității legionare în reuniunea din casa lui Budișteanu, 14 Iulie 1940.

3) Lovitura dela 3 Septembrie.

Trebue să mai adaug că și asperitățile cari se născuseră între Ilie Gârneață și grupul luptătorilor intranșigenți, în frunte cu Constantin Stoicănescu, se atenuaseră în mare măsură ca urmare a atitudinii înțelepte adoptate de Comandantul Bunei Vestiri în memorabila ședin

țã din casa lui Redu Budișteanu. În acel moment se crea-
se un front comun, cu excluderea lui Noveanu, și al că-
rui obiectiv principal era să ferim mișcarea de a deveni
o anexã a politicii carliste, ceea ce ar fi avut ca urma-
re implicarea ei în prãbușirea frontierelor țãrii.

4) După victorie

Dupã bituința dela 6 Septembrie, Ilie Gârneață a a-
pãrut în douã momente importante:

a) în ședința Forului Legionar din casa Colonelului
Zãvoianu, ținută în dupã masa zilei de 6 Septembrie, când
toți membri lui m'au salutat ca urmaș al Cãpitanului.

b) la manifestația legionarã ce-a avut loc în 13
Septembrie 1940 la București, pentru a comemora ziua Cã-
pitanului. Coloanele legionare cari au mãrșãluit pe Ca-
lea Victoriei în drum spre "Casa Verde", aveau în frunte
pe Comandanții Bunei Vestiri, Ilie Gârneață și Mile Lef-
ter. La "Casa Verde" am deschis ședința comemorativã și
am rostit cuvântul omagial.

La constituirea guvernului național-legionar, Ilie
Gârneață a suferit o decepție. Nu fusese inclus în lis-
ta membrilor guvernului. Dar aceasta fãrã ca eu sã fiu
responsabil. Eu am solicitat câte locuri am putut dela
Antonescu, dar totuși numãrul lor nu putea satisface toa-
te pretențiile. Intre cei intrați în guvern erau unii ca-
ri meritau mai puțin decãt Gârneață sã ocupe aceste locu-
ri, judecãnd prin prisma aportului lor la victoria legio-
narã. Dar au intrat în joc alte considerații, de unitate
legionarã, de anumite legãturi în strãinãtate, și anumite
manevre de apropiere ce s'au întreprins direct pe lângã
Antonescu și cari m'au depãșit. Probabil cã neoferin-
du-i-se un loc în guvern, se va fi crezut discriminat,
pentru vechea lui atitudine din perioada carlistã, când,
în realitate, nu era la mijloc decãt o simplã chestiune
de aritmeticã guvernamentalã. N'a intrat în guvern nici
omul care merita mai mult decãt toți sã intre, Constan-
tin Stoicãnescu, încãt Ilie Gârneață nu constituia o ex-
cepție.

4) Ajutorul Legionar

Nu mult dupã formarea guvernului național-legionar,
Ilie Gârneață îmi propune sã inființez o organizație de-

numită "Ajutorul Legionar", cu misiunea ca din danile obținute dela public să se ușureze soarta săracilor, a muncitorilor, a refugiaților și a familiilor legionare lovite de prigoană. Cu mare bucurie am dat curs acestei inițiative. In 26 Septembrie 1940, a apărut pe străzile Capitalei proclamația mea, cu înființarea "Ajutorului Legionar". Însărcinat cu conducerea noii organizații, am nămit pe Comandantul Bunei Vestiri, Ilie Gârneață.

Succesul noii întreprinderi legionare a întrecut toate așteptările. Ca urmare a apelului meu, milioane de lei s'au colectat din contribuția benevolă a maselor populare. In Capitală s'au deschis și funcționau din plin numeroase restaurante populare și cantine, unde lumea modestă putea să găsească o hrană substanțială. Doamne și domnișoare din elita Capitalei se îngrijeau de aceste ospătării. Numeroși legionari erau angajați la "Ajutorul Legionar", formând o adevărată "armată a salvării". Echipe ale "Ajutorului Legionar" străbăteau toate mahalalele, pentru a inventaria lipsurile și mizeria, și a aduce mângâiere în lumea celor năpăstuiți.

Activitatea Comandantului Bunei Vestiri în fruntea acestei instituții a fost prodigioasă. Nu era vorba de a se da de o pomană celor ce cereau un ajutor, ci de a sistematiza aceste ajutoare, în așa fel încât aceste familii sărace și cinstite să fie puse în stare să trăiască pe picioarele lor proprii. Trebuia combătută nu numai mizeria, ci cauzele mizeriei, oferind celor ce puteau munci un mijloc de a-și câștiga onorabil existența.

Văzând crearea "Ajutorului Legionar", anturajul antonescian s'a gândit să facă și el ceva asemănător. Generalul a dat decretul de înființare al "Comitetului de Patronaj al Operelor Sociale", sub președinția Doamnei Antonescu, în care figura și soția mea. A lansat și acest Comitet un apel, de slab răsunet în opinia publică. La ședințele acestui Comitet a fost invitat să participe și Ilie Gârneață, în vederea unei colaborări. După câteva ședințe, colaborarea s'a dovedit imposibilă. Doamna General Antonescu nu juca rolul principal în Comitetul de Patronaj. Cele cari dirijau această instituție oficială erau Doamnele Veturia Goga, Veturia Manuilă și Veturia Barbu. Acestea urmăreau nici mai mult nici mai puțin decât să pună sub tutela "Comitetului de Patronaj" "Ajutorul Legionar". Comandantul Bunei Vestiri n'a mai participat la ședințe și cele două organizații n'au mai avut ni mic comun.

Eșecul acestei colaborări a avut repercusiuni politice. A fost prima ciocnire surdă în Statul național-legionar. În timp ce "Ajutorul Legionar" se desvolta vertiginos, organizația oficială lăncezea sau dacă făcea ceva, era exclusiv cu asistența Statului. Nu rareori erau legionarii înșiși cari veneau în ajutorul Comitetului de Patronaj, oferind sume cari altminteri ar fi fost dirijate spre organizația legionară.

În provincie se organizase o puternică rețea de succursale ale "Ajutorului Legionar". Nu era județ în care să nu funcționeze o unitate de ajutorare a populației. "Ajutorul Legionar" devenise de fapt un vast Minister, de o eficacitate recunoscută, ai cărui funcționari prestau muncă pe bază de voluntariat.

Din momentul când anturajul a văzut că nu poate să manevreze "Ajutorul Legionar" i-au pus gând rău atât instituției cât și Bădiei Ilie. Dacă nu s'ar fi ascuns după evenimentele din Ianuarie și apoi refugiat în Germania, ar fi fost condamnat de justiția antonesciană și și-ar fi sfârșit zilele în închisoare.

Și acum epilogul. "Ajutorul Legionar" nu avea nimic comun cu Statul. Nu primise o lețcaie de la Stat. Toate resursele lui erau adunate din dania publicului. După lovitura din Ianuarie 1941, Antonescu a ordonat confiscarea tuturor bunurilor "Ajutorului Legionar". 40 de milioane de lei erau depozitate la Casa de Depuneri și Economii. Mărfuri în valoare de alte milioane au fost confiscate la sediile legionare sau la restaurantele patronate de Legiune. Unele din aceste bunuri au fost apoi fotografiate și publicate în ziare ca "obiecte furate de legionari" în cursul "rebeliunii". Fondurile "Ajutorului Legionar" au trecut apoi în posesia Comitetului de Patronaj, iar mărfurile de pe la sedii și restaurante au fost pur și simplu jefuite de agenții regimului. Populația săracă a României a deplâns dispariția "Ajutorului Legionar", rămânând la discreția ciocoimii, care, sub masca "Comitetului de Patronaj", au întreprins nenumărate lovituri de îmbogățire și viață ușoară.

5) În timpul deportării în Germania

Cum știu cititorii, legionarii refugiați în Germania au fost împărțiți în două grupe:

- grosul transportat la Rostock și obligat să mun-

cească în fabrică.

- Poștii miniștri și șefii legionari mai importanți au rămas în apropiere de Berlin, la Berkenbrück, cu domiciliu forțat.

Problema care ni se punea aici tuturor și mie în special, era foarte grea. După ce am ajuns la Berkenbrück, Ministerul de Externe german a început presiuni prin fel de fel de emisari oficiali și semi-oficiali ca eu să plec de la conducerea Legiunii. După ciocnirea din Ianuarie, repetau ei, ca un leit-motiv, "Führer-ul nu va mai colabora niciodată cu Horia Sima". Ce urmărea Ministerul de Externe cu această campanie? Să-și acopere și justifice propria lui culpă. În cursul evenimentelor din Ianuarie, Ribbentrop, consiliat de Fabricius, determinase pe Hitler să sară în ajutorul lui Antonescu, care era pe punctul să capituleze. Erau însă alte cercuri germane care nu erau atât de convinse de justetea punctului de vedere al Ministerului de Externe și reclamau o revizuire. Dacă eu plecam de bunăvoie de la conducerea Legiunii, atunci Ministerul de Externe triumfa, căci dispunea de argumentul decisiv pentru a-i dovedi lui Hitler cât de bine a acționat. "Șeful Legiunii însuși și-a dat seama de greșala săvârșită și a renunțat la conducerea mișcării".

Din nefericire, Ministerul de Externe și-a găsit anumite puncte de sprijin chiar în interiorul grupului legionar de la Berkenbrück. Intreținând anumite contacte în Berlin, Chiar unii dintre ai noștri sugerau aceeași soluție pentru ca Legiunea să iasă din impas.

Fiindcă acest articol e dedicat lui Ilie Gârneață, vreau să arăt cum a reacționat Comandantul Bunei Vestiri în fața acestei situații. Relațiile noastre au fost foarte bune; așa putea spune chiar cordiale la început. Am împărtășit aceleași dureri, aceleași amărăciuni, aceleași necazuri și aceleași mici bucurii. Dar cum exilul se prelungea și de nicăiri nu se ivea vreo speranță, și, dimpotrivă, odată cu ofensiva germană în Rusia, se consolidă și situația lui Antonescu, în sufletul lui a început să-și facă loc îndoieli. "Oare mai ieșim de aici? Oare vom mai vedea țara? Oare nu vom fi predați lui Antonescu? Sima se încăpăținează pe poziția șefiei, când el depărtându-se, soarta noastră s'ar ușura".

Această stare de lentă descompunere sufletească a lui Ilie Gârneață n'ar fi ajuns poate la punctul critic

dacă n'ar fi fost alimentată de Constantin Papanace. Aceasta, din alte motive, naviga în aceeași direcție. Anumite cercuri germane îl indica drept favorit la conducerea mișcării, dacă ar pleca Horia Sima. În Ilie Gârneșă, Constantin Papanace a descoperit un aliat docil în lupta pentru eventuale succesiune la conducerea mișcării.

Acuma, acești camarazi săvârșeau o eroare cumplită. Pentru noi, Germanii, în acel moment, nu ne erau prieteni, ci mai degrabă adversari. Noi continuam să mergem cu ei, în virtutea luptei comune contra bolșevismului, dar țelurile noastre finale se separau. Noi urmăream o Românie puternică; ei urmăreau o Românie slabă, care putea fi ușor integrată în sfera lor de influență după un războiu victorios. Când din sfera Ministerului de Externe se sugerau anumite soluții -cum era renunțarea mea la conducerea Legiunii- atunci tocmai această sugestie venită din această parte trebuia să pună în gardă pe orice legionar. Era firesc ca Ribbentrop să încerce să-și scopere greșala săvârșită în România, cerând decapitarea Legiunii, dar era nefiresc ca noi să ne plecăm cererii lui. Dimpotrivă, trebuia luptat cu dârzenie din partea tuturor, pentru a demonstra nevinovăția noastră și gravele consecințe ce le putea avea chiar pentru războiul perpetuu area prigoanei antonesciene.

Pentru a curma aceste atacuri, într'o întrevedere avută cu delegatul Ministerului de Externe german, Franz Rademacher, în 2 Noembrie 1941, i-am declarat că țin la dispoziția Ministerului de Externe German renunțarea mea la șefie dacă se rezolvă concomitent chestiunea mișcării legionare. Condiționam plecarea mea dela conducere de normalizarea raporturilor dintre mișcare și Antonescu. Guvernul german trebuia să obțină mai întâiu dela Antonescu reintegrarea mișcării în Stat și întoarcerea legionarilor din Germania, și dacă eu sunt piedică principala în calea acestei împăcări și a reluării colaborării cu Germania, atunci, să fie sigur, că mă retrag.

Răspunsul meu i-a pus în mare încurcătură pe cei de la Externe, pentru că ei nu urmăreau altceva decât să obțină o justificare retroactivă a intervenției lor nefericite din Ianuarie; sondagiile ce le-au întreprins în România, ducând lui Antonescu vestea că aș fi dispus să plec dela conducerea Legiunii, au avut același rezultat negativ. Antonescu nu era dispus să facă nici cea mai mică concesie mișcării. Nu era vorba de persoana mea, ci de totalitatea mișcării, a cărei distrugere se urmărea cu ferocitate.

"Aripa moale" a grupului dela Berkenbrück, având în frunte pe Gârneață și Papanace, nu înțelegeau termenii reali ai situației noastre; că în țară se produsese o schimbare de structură, că lumea veche umpluse golul lăsat în urma mișcării, iar Antonescu era o simplă expresie a acestei lumi, care, în fond, dușmănea și Germania. Ei continuau să creadă că eu aș fi piedica principală în calea unei împăcări cu Antonescu, când în realitate era structura noului regim care împiedeca această împăcare.

Presiunile pentru îndepărtarea mea dela conducerea Legiunii au continuat și după răspunsul ce l-am dat reprezentantului Ministerului de Externe. Nu într-o formă oficială (Rademacher n'a mai deschis această chestiune), ci prin zeci și zeci de lovituri piezișe. "Aripa moale" se făcea cu plăcere ecoul acestor "informații". De partea cealaltă erau Iasinschi și Corneliu Georgescu, cari se țineau tari pe poziție, dându-și seama de manevră, iar pe teren acționa Stoicănescu zi și noapte, realizând un travaliu imens, pentru a spulbera toate uneltirile puse la cale fie de Ministerul de Externe german, fie de agenții antonescieni. O luptă surdă, care s'a soldat până la urmă cu victoria aripei tari.

Intre cele două aripi nu se produsese nicio ruptură, nicio ciocnire, nicio fisură măcar. Raporturile erau corecte și chiar bune. Deosebirile se observau când se interpretau evenimentele. Aripa moale era dispusă la concesiuni, era dispusă a lăsa leșt (respectiv a mă sacrificală), fără să se întrebe ce va urma după aceea. Papanace și Gârneață erau incapabili de o valorizare globală a situației și judecau lucrurile în termeni simpliști, că dacă n'aș fi eu, lucrurile s'ar aranja repede. Eu condiționam renunțarea mea la conducere, de încetarea prigoanei și clarificarea problemei legionare din țară.

În vara anului 1942, s'a produs o îmbunătățire sensibilă în relațiile noastre cu guvernul german. Reprezentantii lui nu mai insistau nici direct nici indirect asupra necesității de a părăsi eu șefia Legiunii. Mai târziu am aflat cauza acestei schimbări de climat, care se manifesta și prin semnele de atenție ce ni se acordau și prin marea libertate de care ne bucuram. Antonescu suferise o gravă cădere în vechea lui boală și se temea chiar de sfârșitul vieții lui. În această perspectivă, mișcarea revenea pe primul plan și trebuia pregătite atmosferă și condițiile unei eventuale colaborări. Dar, în afară de aceasta, organizația lui Himmler, mai lucidă decât Ministerul de Externe, voia să încerce o revizuire a

sentiinței date de Hitler în conflictul din Ianuarie 1941, cu scopul de a întări acest punct critic al frontului German. Acțiunea SS-ului, fără a fi provocată de boala lui Antonescu, a coincis cu știrile alarmante ce veneau dela București, dându-i și mai mare relief și urgență.

Aceste vădite semne de bunăvoință și interes, manifestate de organele germane, au ridicat și moralul aripei debile a grupului dela Berkenbrück, încât pot să spun că niodată unitatea legionară din Germania nu a fost mai puternică decât în vara anului 1942, când toți aveam senzația unei apropiate schimbări în statutul nostru politic.

Sondagiile inoficiale -cum se procedea în asemenea cazuri- făcute în mijlocul nostru n'au dus la rezultatele dorite de conducerea SS. Pe diferite căi și diverși intermediari, mi se cerea să mă pronunț asupra unor condiții puse de ei pentru a se revizui situația noastră politică. Erau mai multe condițiuni, destul de oneroase toate, între cari și aceea ca mișcarea legionară să se nu mească în viitor "mișcare național socialistă". Am surâs politicos, arătând că dacă am adopta această titulatură, ne-am anula propria noastră forță, și nici n'am mai putea fi de vreun folos chiar pentru interesele lor în România. Himmler, ca să răstoarne teza Ministerului de Externe german în fața lui Hitler, avea nevoie să vină cu ceva, cu un avantaj, cu dovada subordonării noastre noi ordine europene și idealurilor pan-germanice.

Isbindu-se de rezistența noastră, evident că acțiunea lui Himmler s'a împotmolit și, cum între timp se restabilise și Antonescu, grație unor medicamente germane, am revenit, la începutul toamnei, în poziția de prizonieri ne interesanți. Singurul interes ce-l mai aveau Germanii cu noi era ca, din când în când, să se servească de noi, ca de o sperietoare, când Antonescu încerca să se opună cererilor lor. Nu numai noi eram în prizonieratul lor, dar și Antonescu era prizonierul lor din cauza vidului politic în care guverna.

În toiul acestor frământări, mă plimbam cu Iasinschi într'una din aceste zile pe potecile din pădurea din jurul Berkenbrück-ului. Era cătrănit rău, tocmai aflând de condițiile ce ni le puneau Nemții ca să ne putem întoarce în țară. Cu o voce gravă și imperativă îmi spunea:

- Cu ăștia nu mai e nimic de făcut. Trebuie să ieșim din situația asta. Trebuie încercat ceva pe lângă

Mussolini. Uite ce e, Horia, eu nu mai pot să suport aceste umiliri. Dacă până la Crăciun, nu pleci de aici, plec eu.

La originea fugii mele în Italia a fost această con-vorbire ce-am avut-o cu Iasinschi prin August 1942.

6) Fuga în Italia

Nu e cazul să înșir aici peripețiile evadării mele din Germania, ci doar rațiunile acestei treceri la celălalt partener al Axei. N'a fost o aventură sau un act ne-cugetat, ci o acțiune pregătită cu luni de zile înainte, nu numai tehnic, dar și politic.

Era evident că în Germania ajunsese în impas. Nu puteam accepta condițiile cerute de anumite cercuri germane pentru a ne întoarce în țară, fără a ne desonora, și nici starea de semi-libertate în care ne găsim nu se putea prelungi multă vreme. Antonescu făcea eforturi desperate pentru a obține fie extrădarea noastră fie dispariția noastră într'un lagăr. El oferea tot ce i se cerea de Hitler, dar mereu aducea vorba de "dușmanii lui ocrotiți de guvernul german".

Mai făcusem constatarea că eram folosiți ca piesă de șantaj contra lui Antonescu, oridecâteori li se părea acestora că întâmpină rezistență. Noi nu eram responsabili de această situație, dar nu e mai puțin adevărat că nu ne convenea acest joc și voiam să rupem cătușele de pendenței noastre de bunul plac al Berlinului.

În al treilea rând, nu aveam deloc certitudinea că sacrificiile noastre, din țară și din Germania, serveau cauzei războiului. Dimpotrivă, ni se părea că îndepărtarea noastră de la guvernare va afecta pe termen mai lung însuși cursul războiului. Stirile ce le aveam din țară confirmau infiltrarea Statului și a armatei cu persoane ostile Puterilor Axei. Câtă vreme Germanii recoltează victorii, nu se va produce nimic deosebit, dar ce se va întâmpla când or suferi cea dintâiu înfrângere? Cum va putea Antonescu, cu vidul sub picioare și prizonier al unui anturaj dubios, să-și mențină lealitatea față de Puterile Axei?

De partea cealaltă a Alpilor, intrasem în legătură cu Mussolini prin mijlocirea faimosului ziarist al regimului fascist, Mario Appelius. O serie de memorii au a

juns în mâna lui Mussolini și au fost citite cu interes. De la Mussolini a venit și sugestia cu creația unui centru legionar la Roma. "Dece, spunea el, toate căpeteniile legionare s'au concentrat în Germania și n'a venit nici men în Italia"?

Incurajat de propunerea lui Mussolini, i-am transmis dorința mea de a trece în Italia. Răspunsul lui Mussolini a fost acesta: "Din punct de vedere internațional, nu e momentul cel mai bun, (se produsese debarcarea aliată în Africa), dar, din punct de vedere revoluționar, e bine să fie aici". Am interpretat acest răspuns ca un consimțământ și am accelerat pregătirile de plecare. Cu atât mai mult eram hotărât să plec cu cât aflasem printr'o indiscreție făcută de Wolff, șeful Gestapo-ului de la Frankfurt, care ne avea sub pază că, după Crăciun, vom fi transferați de la Berkenbrück, undeva pe lângă Weimar. N'a pomenit nimic de lagăr, dar din vorba lui și gesturile lui se putea deduce ca va fi mai rău decât aici.

Când am ajuns la Roma, 16 Decembrie 1942, situația devenise critică și pe frontul de la Stalingrad. De abia la Roma am aflat, de la Mihail Enescu, ceva foarte vag, că niște divizii românești s'ar afla în dificultate în cotul Donului. Această criză pe frontul din răsărit a folosit-o Antonescu pentru a face presiuni puternice la Berlin cu scopul de a obține întoarcerea prizonierului în Germania. La început își imagina că m'aș fi îndreptat spre țară, unde aș pune la cale răsturnarea lui, cu complicitatea lui Himmler. Pentru a preîntâmpina această lovitură, a dispus arestarea preventivă a mii de legionari și internarea lor, iar pe Hitler l-a amenințat cu retragerea trupelor de pe front, pentru a fi folosite, spunea el, în apărarea ordinii interne. Mussolini, la cererea lui Hitler, dispune arestarea și predarea mea agenților germani, cari mă transportă cu avionul la Berlin.

Ce s'a întâmplat în Germania în acest timp? Grupul de la Berkenbrück și o parte din legionarii din Rostock au fost internați în lagărul de la Buchenwald. Cum acest fapt se produsese după fuga mea în Italia, era logic să se presupună că internarea lor se datorește acestei fugi. Numai câțiva inițiați știau că hotărârea fusese luată de mai înainte și că dacă ea nu fusese executată imediat, a fost din motive umanitare, ca să fim lăsați să petrecem în pace sărbătorile Crăciunului. Când a venit Generalul Müller în lagăr și a declarat solemn și categoric în fața legionarilor că ei suferă acum din cauza mea, presupunerea s'a transformat în certitudine.

În această atmosferă apăsătoare, talentele destruc-tive ale lui Papanace au putut opera în toată libertatea. Aliatul său a fost Ilie Gârneață, care a suferit și de astădată un dezechilibru sufleteș total, o cădere și de călă în abisul disperării. Dacă ar fi putut ieși din lagăr în condițiile din prigoana carlistă, ar fi dat orice declarație. Dar situația era diferită. Unicul drum era să se vedeau ei deschise pentru a ieși din lagăr și să se lă-lidarizeze de mine, acuzându-mă de nelealitate față de Germanii și cauza războiului. Le era teamă să nu împăr-tășească soarta mea și a celor care mă ajutasera în acea-stă fugă, pe care o presupuneau tragică, și de aceea pu-neau atâta zel ca să-mi condamne gestul.

Cum eu prevăzusem și această eventualitate și ca să nu primejdiesc viața celor rămași în Germania, am conve-nit cu Iasinschi să-i trec lui șefia mișcării. În conve-soarea ce i-am adresat-o lui Himmler la plecare, am scri-țat acest lucru. În modul acesta cel ce pleca din Germa-nia nu mai era șeful Legiunii, ci fostul vice-președinte de Consiliu. Cu această transferare a șefiei, am anun-țat că să verificăm dacă într'adevăr eu sunt piedica princi-pală în calea normalizării raporturilor cu guvernul german și apoi cu Antonescu, așa cum afirmau reprezentan-ții Ministerului de Externe german. Am lăsat vorbă și le-gionarilor de la Rostock să-l urmeze în bloc pe Iasinschi. Dacă s'ar fi produs acest desgheț după plecarea mea, Ia-sinschi trebuia să ducă tratativele cu guvernul german și guvernul din țară, pentru o eventuală reluare a cola-borării.

Nici această probă crucială nu s'a putut realiza, fiind blocată de Gârneață și Papanace. După ce au acceptat într'o primă fază șefia lui Iasinschi, au revenit asupra propriei lor decizii și au reclamat crearea unei condu-ceri multicofale.

De aici au trecut într'o fază și mai agresivă. Obse-dați de ideea de a ieși din lagăr cu orice preț, și-au concentrat toată furia lor în a mă desavua pe mine atât în fața legionarilor cât și în fața autorităților germa-ne, în loc să valorifice elementele pozitive care se pu-tea desprinde din trecerea șefiei lui Iasinschi. Aceasta era cartea care trebuia jucată, lăsându-mă pe mine deo-partea și nu să se angajeze într'o polemică fără rost.

În orbirea lor, au mers atât de departe încât au de-clarat Nemților că eu aș fi agent englez și am fugit în

Italia, pentru a provoca prăbușirea frontului din rășaritul Ori, eu nu mă mișcaser decât pe linia Axei. Toate zilele petrecute în Italia au putut fi perfect controlate la anchetă. În loc de a se concentra în jurul lui Iasinschi și a da bătălia colectiv și organizat, cerând o clarificare a statutului lor, după renunțarea mea la șefie, ei s'au asvârlit într'o direcție diametral opusă, care era fundamental falsă. Pe ei nu-i interesa atât de mult destinul Legiunii, ci soarta lor personală și salvarea lor nu o vedeau posibilă decât asvârlindu-mă pe mine răsbunării lui Hitler. Ceeace nu știau ei la acea vreme era că Mussolini m'a predat lui Hitler cu condiția că acesta să nu mă extrădeze lui Antonescu. Atâta a putut să facă pentru mine, după ce nu putuse să-și țină cuvântul dat.

Nefăcând altceva Gârneață și Papanace decât să mă ațace și să mă ponegrească, era firesc să provoace reacții. În loc ca bătălia să se dea în exterior și contra inamicului, ei au deplasat-o în interiorul mișcării, transformându-o într'un câmp de tensiune pro sau contra lui Horia Sima. Ceeace era complet inutil și absurd, când eu însumi trecusem șefia lui Iasinschi. Cum era și firesc, angajând bătălia pe acest teren nu puteau decât să o piardă. Nu era numai dragostea de care mă bucuram în lumea legionară, ci faptul că atacurile lor se întretaieau cu acuzațiile ce mi se aduceau din partea forurilor germane. Ei săvârșiseră aceeași greșală ca și la Berkenbrück. Luau și loveau cu argumentul furnizat de Germani. "Sima e de vină că am ajuns în lagăr". Tocmai această coincidență, a acuzațiilor lor cu punctul de vedere german i-a desgustat pe mulți legionari și i-a determinat să-și reazime încrederea în mine.

Dar cel puțin au obținut Gârneață și Papanace ceea ce urmăriseră cu campania deslănțuită împotriva mea, eliberarea din lagăr? Toate jurămintele lor, toate declarațiile lor de lealitate, toată indignarea ce și-o manifestau față de mine, după fuga în Italia, nu le-au folosit nimic. Ei au fost eliberați din lagăr exact ca și ceilalți legionari, cari nu s'au dat în spectacol, abia după capitularea României.

E bine să ne întrebăm acum de ce Germanii nu au putut face o excepție cu ei, premiindu-le zelul lor pro-german? Pentru că nu permitea situația din țară. Nici guvernul german și nici defetiștii noștri nu înțelegeau ce s'a petrecut în România după 23 Ianuarie 1941. Nu numai eliminarea mișcării, ci o schimbare de structură politi-

că, o reînscăunare a acelui complex de forțe în care au per-
secutat mișcarea și au dus țara de răpă în vara și anulul
1940. Acum același complex conspirativ, după ce își luase
revanșa, urmărea să-și desăvârșească opera, împingând țe-
ra în orbita Moscovei. Ori pentru planurile secrete ale
acestui nucleu tenebros care se formase în jurul lui An-
tonescu, orice colaborare cu mișcarea era exclusă, chiar
și în forma cea mai suavă. Dacă Antonescu voia să facă
apel la serviciile mișcării, pentru a-și consolida regi-
mul, găsea în țară suficiente elemente. Dar nici cele
mai oportuniste și deochiate, ca Noveanu, Parintele Bor-
șa și alții nu s'au bucurat de nicio atenție politică.
Orice revenire a mișcării în guvern ar fi stânjenit ma-
rea manevră de desprindere a României din alianța cu Ber-
linul.

7) La Viena

Disidența Gârneață-Papanace s'a consumat în perioa-
da detențiunii lor în lagăr, fără prezența mea. După câ-
teva luni de ședere în lagărul Buchenwald, unde n'am a-
vut nicio legătură cu restul grupului, am fost ridicat,
împreună cu Traian Borobaru, și strămutat în lagărul Sa-
chsenhausen-Oranienburg, de lângă Berlin. Aici am fost
ținut în cea mai strictă izolare, încât n'am putut in-
fluența întru nimic conduita legionarilor din celelalte
lagăre.

La Buchenwald nu au rămas decât legionarii aduși de
la Rostock. Grupul dela Berkenbrück a fost și el separat
de masa legionarilor, fiind internat în lagărul Dachau.
În acest lagăr încordarea între aripa defetistă, condusă
de Gârneață și Papanace, și oamenii de echilibru și de-
mnitate, în frunte cu Iasinschi și Corneliu Georgescu, a
ajuns atât de departe încât la un moment dat au rupt în-
tre ei orice raporturi personale. Nu-și mai vorbeau și
nici nu se salutau, cașicum între ei s'ar fi ridicat un
perete despărțitor.

În lagărul Buchenwald, unde era internat grosul le-
gionarilor, s'a produs același fenomen. O mică parte din
tre ei i-au urmat pe Gârneață și Papanace. Aceștia au for-
mat o comunitate aparte, concentrându-se cu toții într'o
baracă, denumită "lăgaruț".

Când am ajuns la Viena, dispuneam de avantajul că
eu nu trăisem procesul lor. Izolat de lumea legionară,
frământările dela Buchenwald și Dachau mi-au rămas stră-

ine. Mă simțeam liber sufletește de atmosfera încărcată ce domnea în aceste lagăre. Priveam pe toți camarazii cu ochii de altădată. Imi era imposibil să-mi imaginez pe vreunul din ei dușmănindu-mă.

Cu această dispoziție sufletească deschisă am întâmpinat turburările petrecute în lagăr, fiind ferm decise să le limpezesc și să readuc lucrurile la normal. Consideram defecțiunile întâmplute în lagăr un rezultat al șocului psihologic provocat de internarea lor. Reacțiunile prizonierilor nu trebuie judecate cu ochii omului din afară. Odată ce decorul se va schimba și vor relua contactul cu noile realități, eram convins că vor reveni și își vor regăsi locul în mișcare. Eu eram cel atacat și lovit, și dacă îmi deschid inima frățește, era de așteptat ca să mi se răspundă cu aceeași monedă.

Așa se face că la întrunirea ce s'a ținut în sala Pöhrhaus din Viena, am declarat că divergențele ivite în lagăr nu pot afecta unitatea mișcării și că ele reprezintă un capitol închis. Discuția asupra stărilor create în prizonierat nu-și mai au niciun rost și i-am invitat pe toți, fără excepție, să-și reia locul în mișcare pentru a participa la lupta comună. Am trecut peste turburările din lagăr cu toată eleganța posibilă, fără să rostesc un cuvânt greu sau o cât de ușoară învinuire.

Papanace și Gârneață n'au gândit astfel. Omul din ei s'a dovedit mai tare decât legionarul. În loc de a lichi-da toată cearta așa cum doream eu, printr'o îmbrățișare frățească, au transpus atmosfera otrăvită din lagăr în libertate. Lecția ce le-au administrat-o evenimentele în loc să-i determine a recunoaște că ei se găseau pe o poziție falsă, i-au înrăit și mai mult. De a doua zi după ce au ajuns la Viena, au început aceeași agitație pe la periferia mișcării.

Niciuna din tezele pe care le propagaseră ei în lagăr pentru a provoca desolidarizarea de mine nu s'au ade-verit:

1) Papanace și Gârneață susțineau că legionarii au ajuns în lagăr din cauza fugii mele în Italia. Ori, internarea noastră în lagăr fusese de mai înainte hotărâtă de guvernul german și numai momentul execuției s'a întâr-ziat din cauza sărbătorilor Crăciunului. Disidenții au demonstrat și în lagăr aceeași lipsă de maturitate poli-tică, ca și la Berkenbrück, când presau asupra mea să părăsesc conducerea mișcării. Ei și-au însușit fără a mai

rumega teza pusă în circulație de autoritățile germane: "stăm în lagăr, pentru că Horia Sima și-a călcat cuvântul dat guvernului german, fugind în Italia". Era în interesul oficialității germane să alimenteze această convingere în rândurile legionarilor -mai ales că aparențele le veneau în ajutor- dar era de datoria lor să nu-și însușească această declarație înainte de a o cântări.

Gârneață și Papanace cunoșteau adevărul de când au intrat în lagărul dela Buchenwald, grație imprudenței făcute de unul din SS-iști cari i-a luat în primire. După această descoperire, nu mai era corect din partea lor să agite lumea cu acest cap de acuzație împotriva mea.

2) O altă teză pusă în circulație de disidenți era că eu am călcat linia de politică externă fixată de Căpitănuș, trădând alianța cu Germania. După 23 August, guvernul german nu face apel la niciunul din ei, pentru a restabili situația din România, ci se adresează direct mie. Toată fervoarea lor pro-germanică n'a servit la nimic. Au fost pur și simplu ignorați cu toate bocetele lor. Mă înțeleg că guvernul german, chiar și în acele momente critice, s'ar fi adresat mie, pentru a forma un guvern de rezistență națională, dacă ar fi dispus de cea mai ușoară dovadă asupra nelealității mele.

3) Pentru a impresiona lumea din lagăr și a-i determina pe legionari să se rupă de mine, încercau să-i înspăimânte cu sloganul: "Rămânând cu Horia Sima, nu vom mai ieși niciodată din lagăr".

Si în acest punct, evenimentele le-au oferit o aspră desmintire. Eu ieșeam primul din lagăr și dela cartierul Führer-ului intervin să fie toți puși în libertate, iar cei răniți să fie transportați în sanatorii militare.

4) "Niciodată Führer-ul nu va mai colabora cu Horia Sima". Si în lagăr au continuat să provoace desorientare, repetând declarația depe vremuri a reprezentantului Ministerului de Externe german. Chestiunea nu mai avea niciun sens să fie agitată, când eu le oferisem formula Iasinschi. Intrebarea fundamentală este de ce Gârneață și Papanace n'au respectat șefia lui Iasinschi și de ce au preferat să combată pe un om care renunțase la șefie? Nu era mai bine să se grupeze îndărătul lui Iasinschi și să încerce a găsi o ieșire politică?

Dar iată că la 23 August Adolf Hitler reclamă cola-

borarea lui Horia Sima, desavuşând declaraţia Ministerului de Externe german.

5) Tot ei mai susţineau enormitatea că dacă nu s'ajuns la o înţelegere cu Antonescu, e din cauza mea. Nimic mai nendevărat. Antonescu avea o infinitate de posibilităţi ca să colaboreze cu mişcarea, cu sau fără mine, cu sau fără grupul din Germania, cu sau fără legionarii din închisori. Mai erau numeroase cadre libere cari puteau fi oricând utilizate de Antonescu. N'a făcut apel la niciun legionar, pentru că gândul lui era altul. La momentul oportun să se desprindă de Germania şi să revină la alianţele tradiţionale, după înfrângerea Rusiei. Orice participare legionară l-ar fi stânjenit în aceste planuri.

Toate aceste teze, proiecte, încriminări n'aveau nici o valoare. Noi nu puteam ieşi din lagăr decât pe urma antonescian s'ar fi prăbuşit, Nemţii şi-ar fi adus aminte de noi. În România se crease un complex hitleristo-antonescian hibrid, de pe urma complicităţii lor la răsturnarea noastră. Era un aliaj politic de proastă calitate care nu putea rezista intemperiiilor. În înseşi fundamentele lui era atins de moarte. Toate încercările ce s'au făcut de a remedia această situaţie, din ţară, din exil, din partea Germaniei, au eşuat pentru că se isbea de implă acoperitoare a unor procese conspirative profunde, terebele create. Generalul Antonescu nu era el, ci o sim de proporţii europene şi mondiale. România trebuia să rămână în această stare de debilitate internă, până ce va fi coaptă ca să cadă în lagărul celălalt şi orice colaborare cu legionarii ar fi periclitat realizarea acestor planuri infernale.

După ce apelul meu cald şi fratern n'a avut ecoul dorit între disidenţi, anumite persoane au pus la cale anumite întruniri comune, în care să se discute chestiunea împăcării.

La aceste reuniuni Ilie Gârneaţă a fost extrem de binevoitor. El şi Mile Lefter. Dacă ar fi fost după ei, înţelegerea s'ar fi făcut stante pede. Dar pe cât de doritori de o împăcare erau ei -fără învingători şi fără învinşi, cum propuneam eu- pe atât de agresiv şi violent a fost Papanace. Nu scotea două vorbe fără a lovi şi insulta. Intre altele reclama şi acuma ca eu să părăsesc şefia mişcării şi să se instaureze o conducere colectivă. Papanace voia ca aceea ce nu i-a reuşit cu agitaţia

din lagăr, să obțină așa zicând la "masa verde". Toată politica lui din lagăr falimentase, toate tezele lui se spulberase și nici disidenții promovați de el nu făcuse progrese. Abia 10% din efective au trecut cu Gârneața și Papanace.

În acele momente când mi se încredințase o grea răspundere, când trebuia să se ia hotărâri reperi și când din nimic trebuia să se creeze ceva pentru a ridica un dig invaziei bolșevice, Papanace nu avea altă preocupare decât să creeze "comitete și comiții". Capitanul spunea că "dacă vrei să nu se facă ceva, numește o comisie". Răspunderea personală nu poate fi substituită cu organele colective. Am făcut și eu experiență cu comandamentele legionare din 1938 dela București și 1939, dela Ber-lin. Când lucrurile au mers rău, o parte din membrii Comandamentului, ca preotul Borșa și alții, s'au substituit, lăsându-mi mie întreaga răspundere atât pentru trecut cât și pentru continuarea luptei. Nu mai aveam chef să repet experiența. Nici acum situația nu era roză. Nu se știe ce soartă ne rezervă viitorul. Nu voiam să împart conducerea cu niște oameni cari, ivindu-se din nou o situație grea, să mă tragă iarăși la răspundere pentru ne-cazul în care au ajuns.

Si așa s'au încheiat discuțiile, gândindu-mă că poate le-a rezervat și lor Providența vreun rol. Cine știe? După toate probabilitățile, noi nu vom mai ieși teferi din această luptă, dar ei, neparticipând la această campanie, vor putea să se salveze la sfârșitul războiului, perpetuând idealurile Legiunii. Acesta a fost sensul cuvintelor: "Cine știe? Poate e mai bine așa!".

8) A fost lagărul atât de rău?

Nu mă refer la suferințele individuale ale fiecăruia, ci la economia generală a mișcării. Nu întotdeauna o suferință particulară echivalează cu un rău pentru mișcare. Legionarul trebuie să se detașeze de sine însuși, de ceea ce lui i se poate întâmpla momentan, pentru a putea îmbrățișa toată problematica Legiunii. Dacă de pildă, astăzi, legionarii din exil se bucură de libertate și fiecăruia, individual, îi merge mai mult sau mai puțin bine, asta nu înseamnă că și Legiunii îi merge bine. Legiunii îi merge rău în acest exil, deși individual fiecăruia îi merge mai mult sau mai puțin bine, pentru că Legiunea nu-și poate împlini misiunea ei fundamentală: eliberarea țării. Bine i-ar merge Legiunii numai dacă am dispune de

mijloacele și posibilitățile necesare ca să dăm bătălia de eliberare a țării, chit că această s'ar solda cu alte sacrificii și suferințe individuale.

Sederea noastră în lagăr a folosit mișcării. Cu sau fără fuga mea în Italia, soarta grupului dela Berkenbrück era pecetluită și ca urmare și a unei părți a grupului dela Rostock. Dar care a fost deosebirea? Am fi intrat în lagăr pe baza unei proceduri de rutină, fără ca lumea să ia act de noul statut al guvernului german contra libertății noastre. Tragedia noastră s'ar fi consumat obscur și anonim în noianul evenimentelor. Saltul meu în Italia a declanșat o agitație mondială. Faptul nu mai putea fi ascuns. Intreg aparatul de securitate al Statului german a fost alarmat și pus pe urmele fugarilor. În România, Antonescu, închipuindu-și că se pregătește o lovitură internă, a ordonat mii de arestări. În Italia, capturarea și reînțoarcerea mea, devenise o piatră de încercare a solidității prieteniei între Hitler și Mussolini. Toate serviciile occidentale s'au sesizat de această fugă, imaginându-și lucruri cari ar putea să le servească și lor. Am intrat în lagăr, e drept, dar nu poposind "planmäßig" într-o clădire amenajată de Gestapo pentru trebuințele grupului dela Berkenbrück, ci după ce s'a produs a vâlva-taie mondială.

Lumea occidentală denaturase fuga mea, venind cu interpretări cari difereau profund de rațiunea care m'a determinat pe mine să părăsesc Germania, dar, nu e mai puțin adevărat că această lume s'a convins că mișcarea nu e o anexă a imperialismului german, ci o forță politică independentă, care se poate afla în paralelism de interese cu Reich-ul, dar tot atât de posibil și în divergență.

Evident, eu nu am plecat cu gândul de a provoca această agitație, ci de a găsi la celălalt capăt al Axei înțelegerea ce nu am găsit-o la Berlin.

Internarea noastră în lagăr a jucat apoi un rol decisiv în salvarea legionarilor la sfârșitul războiului. Într'adevăr, dintre toate mișcările naționaliste din răsăritul Europei singură mișcare legionară n'a fost decapitată și decimată. O unică excepție. Ordinul lui Eisenhower era categoric: membri tuturor grupărilor din răsăritul Europei cari au fost de partea Axei în războiu trebuie arestați și predați țărilor de origine, cari acum erau țări aflate sub controlul Moscovei. În aplicarea acestei decizii, autoritățile americane s'au isbit de șederea legionarilor în lagăre, fapt care i-a determinat

să întreprindă cercetări, ajungând la concluzia că noi nu putem fi trecuți în ceea ce numeau ei "colaboraționiști".

Aceste lucruri fiind cunoscute, disidența noastră, în frunte cu Gârneață și Papanace, ar fi trebuit să-și revizuiască poziția, în funcție de aceste două considerații:

1) Disidența s'a născut în lagăr, atribuindu-i lui Horia Sima culpa internării noastre. Dovedindu-se că el nu are această culpă, pentru că internarea fusese hotărâtă cu mult înainte de guvernul german, agitația noastră din lagăr își pierde fundamentul ei, își pierde motivul care a deslănțuit-o și atunci logic e să ne revizuiim atitudinea față de cel pe care l-am lovit pe nedrept.

2) Având în vedere apoi efectele binefăcătoare ale lagarului asupra salvării legionarilor din Apus, deci inclusiv a noastră, nu mai putem starui pe vechea poziție. Ceea ce noi am crezut illo tempore că e rău pentru Legiunea, iată că s'a convertit într'un mare bine. Căzând motivele cari ne-au determinat să ne revoltăm contra lui Horia Sima în lagăr, cade însăși fundamentul moral și politic al disidenței.

Aceasta ar fi trebuit să însemne finalul disidenței, dacă Gârneață și Papanace ar fi fost consecvenți cu propria lor gândire. Evenimentele le anulau atitudinea lor din lagăr și atunci și ei ar fi trebuit să accepte, nu înfrângerea, ci recunoașterea lealității cu care eu am servit Legiunea și interesele naționalismului european.

9) O disidență sterilă

A face o disidență nu e mare lucru. Totdeauna se vor găsi un grup de nemulțumiți și câte nemulțumiri nu se pot produce într'o mișcare ca a noastră a cărei istorie nu a fost decât un lung șir de prigoane! Prigoana din 1933 a dat naștere încercării lui Stelescu de a rupe o parte din mișcare. În prigoana din 1938-1939, n'au lipsit începuturile de disidență, numai că acestea n'au ajuns la maturitate, fiind anulate de victoria dela 6 Septembrie. Nu puteau lipsi inițiativele separatiste nici în prigoana hitleristo-antonesciană. Ce vreți un climat mai favorabil pentru a provoca detașări de persoana șefului Legiunii decât suferințele din țară, închisorile pline

de legionari și tragica soartă a celor căzuți victime
răsunării antoneșciene! Ce tentație mai puternică pen-
tru a apuca acest drum decât desăvârșirea coborâtă în su-
flete după internarea legionarilor în lagăre! Iată că și
aliștii noștri, Nemții, pentru care noi ne-am expus de a
tâtea ori, ne repudiază, preferând pe Antonescu! Înțele-
geam să fim prizonieri de Carol și chiar de Antonescu,
dar e de neconceput ca însăși Germania naționalistă să
ne trateze ca pe niște dușmani!

În această atmosferă, când cad cuvinte grele contra
șefului Legiunii, făcându-l responsabil de situație, ni-
mic mai natural decât ca ele să-și producă efectul. Oa-
menii în suferință, veșnic confrunțați cu sârma ghimpată
nu mai sunt cei de altădată. Pierd contactul cu desti-
turile ce le făceam de a rămânea credincios acestui des-
tin.

Când am plecat în Italia, m'am gândit la această e-
ventualitate. Era un risc calculat pe care mi-l asumam
ținând seamă de existența aripei moi în grupul legionar
dela Berkenbrück. Dar acțiunea întreprinsă mi s'a părut
stăt de importantă pentru soarta Legiunii și țării - e
ra ultima oportunitate de a corecta cursul greșit al po-
liticii germane în România - încât am trecut peste ceea ce
ar putea să provoace în interiorul Legiunii fuga mea în
Italia.

De altă parte, cum tot ajungeam în lagăr, după toa-
te probabilitățile s'ar fi ajuns la același rezultat. Nu
știu dacă fiind prezent în grup, aș fi putut împiedica
consumarea faptului. Probabil că Gârneață și Papanace ar
fi reluat vechea teză că e din cauza mea că nu se poate
reface colaborarea cu guvernul german și cu Antonescu și
că cramponarea mea de șefie ne-a adus în lagăr și cine
știe, mâine, dacă nu vom fi extrădați. Material incendiar
există, slavă Domnului, ca să se producă neliniște, pa-
nică și desordine, chiar fără să fi făcut saltul în Ita-
lia.

Cum am spus în capitolul precedent, când m'am isbit
de disidență la Viena, am considerat formarea acestui nu-
cleu separatist un produs al împrejurărilor de lagăr. Eu
nu puteam face mai mult decât să închei acest ciclu de
tensiuni, inerente vieții de lagăr, cu o frățescă îmbră-
țișare, pentru a înlesni resorbirea lui.

Abia la Viena și după Viena vine răspunderea politi-

ca a disidenților. Până atunci ei reprezentau mai mult un complex uman și psihologic. Dar a stării pe această poziție, după împrejurările de lagăr dispăruseră, însemna a converti niște factori de lagăr de debilitate umană într'o platformă politică. Și aici intervine grava răspundere a Comandantului Bunei Vestiri Ilie Gârneață. El, ca întemeietor de Mișcare, trebuia să-și aducă aminte cum a procedat Căpitanul, într'o împrejurare asemănătoare, cu pace s'a despărțit de Cuza, și-a văzut drumul. Dar A făcut anumite declarații la despărțire și apoi s'a concentrat pe mișcarea ce-o întemeiasă. Nu s'a mai ocupat de fostul său șef decât rareori, pentru a se apăra de anumite atacuri. Ia să ne imaginăm că Corneliu Codreanu și-ar fi pierdut vremea demonstrând toată viața lui încă pacitatea politică a profesorului Cuza, așa cum au făcut disidenții noștri de 30 de ani. Ar mai fi existat mișcarea?

Există disidențe sterile și disidențe creatoare. Când cineva iese de sub o conducere, automat contractează obligația de a demonstra prin propria lui vrednicie cât de just a procedat. Poți părăsi un șef, dar idealurile de luptă nu le poți părăsi. Aceste idealuri trebuie să ți le însușești și să le duci la realizare cu mai mare elan. Așa cum a procedat Căpitanul, asumându-și răspunderea idealurilor pe care Cuza le tratase cu ușurință și incompetență. Ai dreptul de a face o disidență, când ai ceva de spus istoriei, când simți în pieptul tău clocoțind energii uriașe, cărora vechea conducere nu le oferă o perspectivă și o albie de realizare.

Aceasta ar fi fost unica justificare a disidenței Gârneață-Papanace, după ce au reflectat asupra stărilor din lagăr în toată libertatea. "Ne despărțim de Sima, pentru că energiile noastre nu se pot desfășura în toată libertatea. Vrem să dăm un nou impuls mișcării. Vrem să-i lărgim perspectivele; vrem să-i mărim capacitatea de luptă; vrem să realizăm obiectivele ei pe plan național și internațional; avem concepții și idei cari ni se par indispensabile pentru a duce mișcarea la strălucire și mărire, și pe cari fostul șef nu le înțelege".

La Viena, ei aveau două drumuri de urmat, care ar fi dus la rezultate pozitive: sau reveneau la matcă și atunci disidența se resorbea sau dacă persistau pe poziția adoptată în lagăr, atunci trebuia să-și definească bazele de plecare.

A fi contra lui Horia Sima, nu e o bază. Nu se mai

puteau prevala de motivele și stările specifice ale lagărului, cari aveau un caracter strict negativ, ci trebuia să-și formuleze o nouă tematică de luptă, un nou țel legionar de atins, o nouă tensiune creatoare. Trebuia să onoreze obligația ce-au contractat-o când s'au despărțit de șeful Legiunii. Ce facem mai departe? Cum reprezentăm idealurile mișcării? Disidența trebuia înzestrată cu o dimensiune proprie de natură istorică. Ei trebuia să mobilizeze elementele ce-le stăteau la dispoziție în vederea unui salt calitativ în istoria mișcării. Atunci disidența ar fi devenit creatoare, justificând prin bogatele realizări ulterioare rana produsă în organismul Legiunii.

Gârneaș și Papanace n'au mers nici pe un drum și nici pe celălalt. N'au acceptat nici invitația de a-și relua locul în mișcare cu toate onorurile și nici nu s'au străduit să dea disidenței o alură pozitivă, care să intre în competiție creatoare cu vechiul cadru. Ei au perpetuat și în libertate mizeriile, zăzaniile și încredințările din lagăr. Din combatirea fostului lor șef au făcut un steag de luptă, în loc de a-și confecționa propriul lor steag de luptă. Cine suntem noi? Care e cartea noastră de vizită? "Acei ce-l combatem pe Horia Sima, acei ce-l considerăm nevrednic de a conduce Legiunea?". A negativă a aspirațiilor grupării lor. Ei n'au încins o luptă pentru idealurile mișcării, ci o luptă pentru a-l tăia viața lor disidenței n'au făcut altceva decât să stea la pândă pentru a pune piedici acelora cari voiau să facă ceva. Toată viața lor n'au făcut altceva decât să stea la pândă pentru a descoperi în grupul celor rămași leali, noi infirmi sufletești, noi debili, noi nemulțumiți, pe care să-i poată atrage apoi în jocul lor steril.

La Viena au oferit tristul spectacol de oameni în răiți cari se plimbau toată ziua pe străzile orașului pentru a sta de vorbă cu românii refugiați, îndemnându-i să nu se înroleze în armata națională. Ne întrebăm cum de Comandantul Bunei Vestiri a putut să patroneze o atare instigație, care venea în conflict cu linia din pădurea Dobrina? Cum au servit idealurile Legiunii și direcția lăsată de Căpitan? În timp ce noi făceam titanice eforturi ca să înjghebăm ceva din sfărâmurile frontului românesc, ei se îndeletniceau cu propagarea defetismului între români. Ce interes mai prezentau amărăciunile lor din lagăr în fața dramei neamului românesc cutropit de barbari?

Tot la Viena s'au îndeletnicit cu sabotarea formării guvernului național, găbindu-și aliați între foști dușmani ai mișcării și elemente dubioase, infiltrate la Ministerul de Externe german.

10) După războiu

După sfârșitul războiului, Gârneața și Papanace aveau certitudinea că ceice au participat în guvernul dela Viena, cu mine în frunte, vom fi predați de Aliați și executați.

Pentru a nu avea aceeași soartă, au convertit absența lor din guvernul dela Viena într-o armă de propagandă la Aliați. "Naziști, colaboraționiști, sunt elementele lui Horia Sima. Noi n'am participat la acest guvern. Noi am fost contra Nemților. Am suferit persecuții. Am fost duși în lagăr". Gârneața și Papanace își uitaseră atitudinea lor din lagăr, când se băteau cu pumnii în piept pentru Germani și ne acuzau pe noi de nelesitate. Acuma, după ce Germania național-socialistă nu mai există, deveniseră anti-naziști și anti-germani. Pentru a doua oară ne oferea vindictei politice. Înainte vreme Nemților, acuma Aliaților.

În realitate, noi ceice eram ținta atacurilor lor nedrepte după războiu, i-am salvat și pe ei dela moarte. Gârneața și Papanace erau și ei puși pe o listă înaintată de guvernul român Aliaților pentru extrădare, în care figurau membri guvernului dela Viena. Prin acțiunile politice ce le-am întreprins noi la Aliați, în această perioadă, în Germania și Austria, am isbutit să provocăm o schimbare de atitudine în cazul mișcării legionare, ceea ce implicit a avut efecte salvatoare și pentru cei doi capi ai disidenței.

Îndată după războiu, elementele legionare s'au desfășurat în întreaga Europă, realizând o serie de activități folositoare întregului exil: comitete de asistență, rețele pentru trecerea refugiaților în țările din apus și chiar dincolo de Ocean, primele organizații de luptă pentru eliberarea țării. Târziu de tot s'au trezit și disidenții Gârneața și Papanace, dar nu pentru a da o mână de ajutor luptei comune, ci pentru a pune piedici acestei lupte. E tipică pentru mentalitatea lor negativistă, atitudinea "forului legionar" în Chestiunea Bisericii de Pe Paris. În momentul când se dădea bătălia pentru smulgerea Bisericii de sub tutela Legăției comuniste dela Paris, apare o proclamație a acestui for în care reduce

toată această acțiune națională și creștină, în care au participat solidar toate partidele, -pentru prima și ultima dată- în o pură dorință de afișaj a mea!

Toată politica lui Gârneaș și Papanace din exil -dacă se poate numi politică legionară- a fost ca să facă front comun cu toți dușmanii Legiunii pentru a putea torpila activitățile ce le desfășuram noi. Evident că pentru aceasta nu era nevoie de curaj și nici nu se puneau problema vreunui risc, căci dușmanii aplaudau spectacolul, oferindu-le și concursul. În lipsa unei vrednicii proprii, și-au făcut un ersatz de eroism legionarism, combatând pe acei cari continuau să creadă și să se sacrifice pentru idealurile Legiunii.

Nu mă pot extinde asupra tuturor acestor incursiuni dușmănoase ale lui Gârneaș și Papanace în aria noastră de activitate, acțiuni cari mai toate au eșuat. Mă întreb însă dacă Comandantul Bunei Vestiri, Ilie Gârneaș, nu merita o soartă mai bună în aceste ultime două decenii decât să fie împins și amestecat într'o serie de afaceri urâte? Sunt lucruri pe cari nu are voie să le facă, un simplu legionar, necum un Intemeietor de mișcare.

Dar mă mai întreb dacă, în perioada ultimelor lui acte, a mai fost Ilie Gârneaș responsabil, fiind atacat de boala care i-a adus apoi sfârșitul? Dacă această presupunere e reală cu atât mai condamnabilă e acțiunea celor cari s'au folosit de un om cu facultățile intelectuale diminuate ca să-l antreneze până în pragul morții în acțiuni deplorabile.

11) Ce rămâne după moartea lui Ilie Gârneaș?

Dacă am face acum bilanțul vieții lui Ilie Gârneaș, incontestabil că partea creatoare a personalității lui depășește cu mult partea ei negativă. Sunt două acte mari de cari și-a legat numele: întemeierea mișcării în 1927 și reîntemeierea mișcării în 1940. Aceste două acte sunt realizări de destin, cari nu se pot compara nici pe departe cu toată acea serie întunecată a vieții lui.

Prăbușirea lui Ilie Gârneaș din timpul prigoanei carliste n'a putut antrena prăbușirea Legiunii, pentru că fundamentele puse de Căpitan erau vii și puternice.

Disidența din lagăr și apoi propagarea ei la Viena, de asemeni n'au putut altera cursul evenimentelor din

1944-1945. Mișcarea Legionară a ieșit compactă din leagăn și a putut onora lupta contra comunismului, fără a suferi decât mici împunsături din partea lui Gârneață și Papanace.

Nici loviturile ce le-am primit în cursul acestui exil prelungit nu s-au putut afecta istoricește cursul Legiunii. Acest curs continuă în spiritul Dobrinei, fie atunci când elemente legionare pleacă în țară și suferă moarte de martir (1945-1953) fie mai târziu când acest curs s'a fixat pe o poziție de rezistență. Cât privește situația din țară, influența lor acolo nu poate fi semnalată. Atitudinea lor n'a putut turbura spiritele, cu toată grija ce-au avut-o comuniștii de a hrăni pe legionarii din închisori cu literatură disidentă.

Născută sub semnul negativismului, disidența nu poate lăsa în urma ei decât o dără de activități destructive și anti-legionare.

Nu știu dacă și-a dat seama înainte de ceasul morții Ilie Gârneață că lupta în care s'a angajat, nu era de fapt împotriva mea ci împotriva destinului legionar, și din cauza aceasta toate încercările lui erau sortite înfrângerii. Dacă ei și-ar fi pus problema acestui destin, nu a mea, și l-ar fi servit cu pasiune și credință, atunci tot acest spectacol degradant n'ar mai fi avut loc. S'ar fi creat o tensiune creatoare paralelă în sânul mișcării și până la urmă echipa de bază și echipa ce și-a luat sborul singură s'ar fi reunit undeva, într'un timp oricât de îndepărtat, în virtutea obiectivelor comune.

12) Cuvânt de încheiere

Nu sunt greșelile mele, cum au făcut propagandă capii disidenței, Gârneață și Papanace, cari au adus mișcarea în situații grele, ci destinul legionar e greu și el crează mișcării situații grele. Eu nu am făcut decât să interpretez acest destin. Dacă aș fi rămas în guvernul Gigurtu sau aș fi lăsat să treacă evenimentele peste capul nostru, în vara anului 1940, nu era nevoie de sacrificiile dela 3 Septembrie. Dacă aș fi acceptat pe Antonescu șef al Legiunii, punând pe legionari să strige "Trăiască Legiunea și Generalul!", nu s'ar fi întâmplat lovitura de Stat al Generalului Antonescu, cu implicațiile ei sângeroase, deși persecuția ar fi izbucnit totuși sub o altă înfățișare; dacă m'aș fi conformat dorinței germane

de a schimba numele mișcării legionare în mișcare național-socialistă, nu numai că nu intram în lagăr, dar poate săltam și la putere; dacă nu m'aș fi angajat în lupta de eliberare a țării, după 23 August, viața stător legionari ar fi fost cruțată. Dar mai eram atunci legionari? Mai reprezentam spiritul dela Dobrina?

Deci, iată că m'am aflat permanent în fața unor imperative, a căroră prezență nu putea fi ignorată decât de acela care fuge de răspundere. Nu ni se oferea o altă alternativă, dacă voiam să rămânem credincioși destinului legionar. Si Căpitanul putea să evite prigoana din 1938, dacă ar fi acceptat să se ducă la Palat, unde-l aștepta un post de ministru . . . alături de Armand Călinescu și toți cioclii libertăților naționale.

Firește că dacă te desprinzi de destinul legionar și chemările lui dramatice nu le simți și nu le trăiești, atunci situațiile grele nu se produc și tu, împreună cu toți ai tăi, ies din zona primejdiiilor. De când s'au desprins de trunchiul mișcării, Gârneață și Papanace s'au mulțumit să evoce nostalgic pe Căpitan și să repete anumite fraze ale lui, dar fără a le onora cu "hotărîrea asupra faptelor". Insași preocuparea lor fundamentală din exil de a mă combate pe mine este expresia și caracterizarea lipsei lor de contact cu forța destinului legionar. Insași aproximațiile lor cu toți dușmanii mișcării, pentru a apărea în toate părțile ca "adevărați legionari", buni, blânzi, înțelecători, adică inofensivi pentru interesele și planurile acestora, indică fuga lor de orice răspundere. Dar mai poți să spui atunci că ai luptat 40 de ani contra comunismului? Irin ce s'a manifestat această luptă?

Nu știu care din ei doi s'a afirmat unor streini că istoria Legiunii s'a încheiat la 23 August 1944. E o maniera și asta de a nu mai face nimic; de a nu-ți mai asuma niciun risc și nicio răspundere. Atunci e logică atitudinea lor de a combate cu toate armele pe acei cari cred că istoria Legiunii nu s'a încheiat la 23 August, ci continuă, prin lungul șir de eroi și martiri din țară și prin permanenta eforturilor din exil a acelor cari n'au închinat steagul inamicului.

Destinul legionar e mai tare decât toate aceste frământări sterile. Legiunea este acolo unde acest destin este ascultat și servit, iar istoria ei merge înainte peste toate abdicările.

Desgustul de om

Cine a apucat în mâini o carte a lui Nietzsche, își aduce aminte de desgustul ce-l manifestă față de om. Îngineria omului e respingătoare. Așa cum o întâlnește în realitate, în contactul cu lumea. "Îi întâlnești necunoscutori ai mizeriei lor. Și eu mă strecor printre ei, dar desgustul îmi devorează inima" - "Nu pot să respir ei, dar rea lor" - "Totdeauna, același lucru: fragmente, membre, hazarduri înspăimântătoare - dar nicidecum oameni". Dar acest desgust, exprimat în cele mai biciuitoare forme, emană din concepția unui mizantrop. Ci dintr'o suferință, dintr'o durere, dintr'o rană ce se cască în sufletul lui cât neantul.

El nu disprețuește pe om. În fond, îl iubește. Îl vrea altfel decum e. E desgustat de comportamentul lui care se aseamănă mai mult animalelor. "Ei sunt inocenți în mizeria lor. . .". El descoperă în ființa omului imense posibilități, cari zac nefolosite. El tânjește după omul adevărat, omul pasional, omul creator.

Ce vede în jurul lui, e o infecție umană, o viermuială, care se multiplică pretutindeni. Acele uriașe bacterii lăuntrice cari vor să iasă la lumină, mor undeva pe drum, necultivate, lăsate în părăsire, ca un ogor pustiu.

Omul e maestrul vieții lui. El își stilizează propriul lui destin, dar prin comportamentul său își corupe substanța lui lăuntrică și decade în categoria animalelor.

Toată filosofia lui Nietzsche e o exhortație adresată persoanei umane ca să-și regăsească eul superior.

Creați, creați, creați, e strigatul lui desperat. Ieșiți din șablon, din mijlocie, din categoriile comune ale vieții.

Evident că Nietzsche, după ce a descoperit esența omului, după ce a mers până la rădăcina persoanei umane, a făcut imensa greșală să o identifice cu voința de putere. Aceasta, pentru că n'a cunoscut creștinismul, pentru că l-a tratat superficial, considerându-l o doctrină care împiedică expansiunea omului. Acea forță creatoare a persoanei umane, care caracterizează atât de bine pe Nietzsche și pe care o descrie în termeni atât de suguritori, e tocmai creștinismul, e tocmai ceea ce el a ignorat. E dragostea creștină, Adevărul suprem, unde găsim atât Libertatea cât și Creația. Ea e mânerul tuturor virtuților și tuturor posibilităților umane, cum observă Corneliu Codreanu.

Voința e un factor secundar în structura omului, care nu poate concura cu puterea creatoare a dragostei. Cel de-al Treilea Reich a fost expresia voinței de putere și s'a prăbușit, pentru că îi lipsea orizontul creator al creștinismului. Omul trebuie să devină, ceea ce este el în realitate: o esență superioară (fundamental diferită de regnul animal), care trebuie să-și desfășoare potențialul creator la maximum. Supraomul nu poate fi altceva în fond decât omul autentic, care-și duce până la ultimele consecințe destinul lui uman.

Dacă ar trăi astăzi Nietzsche, ce-ar spune de viața oamenilor? De abia acum decadenta civilizației occidentale, semnalată de el cu atâtă strângere de inimă și durere, ajunge la paroxism. Descompunerea se generalizează. Indivizi și popoare, religii și State au intrat într'un proces acut de destrămare. Sunt ca un corp inert, care nu mai reacționează, care nu mai opune nicio rezistență răului. Toți își dau demisia, toți fug de răspundere și se ascund. Cine să-l mai înțeleagă pe Zarathustra? Oamenii iau tot mai mult coloritul cenușiu al animalelor. Chiar numele de "societate de consum", ce și l-au ales, rată că nu mai vor să aibă de-a face cu lucrurile spirituale, nu mai vor să se mai expună pericolelor prin concepții grandioase și atitudini îndrăznețe, ci doar să se bucure de beatitudinea bunăstării materiale. Când se bu trezi la realitate și își vor da seama că pe acest făgaș intră direct în abatorul Molohului bolșevic, va fi prea târziu. Exact ca acele animale cari mănâncă și mănâncă până în preajma Crăciunului și încep să se agite numai când aud forfoteala în ogradă, pentru tăierea lor.

Porțile comunismului mondial manevrează cu ușurință aceste mase de oameni fără personalitate, cu privirile stinse, cu sufletul gol, acționate din exterior ca niște automate. Cine să se mai opună aberațiilor marxiste, când creierul trăsește într'o lume ireală, pentru că și-a pierdut capacitatea de selecție a mărfii intelectuale ce i se imbie de către mii de oficine create cu scopul să prostitueze inteligența umană?

Exilul, făcând parte din lumea occidentală în decadentă, suferă și el aceleași alterări ale funcțiunilor lui intelectuale și spirituale. Câte persoane cari nu mai disting clar câmpul de bătăie; cari nu mai recunosc linia de demarcație între comunism și lumea liberă; cari cad victimă influențelor de dincolo de cortina de fier.

Câte persoane cari s'au asimilat ideii de societate de consum și gândesc numai în funcție de bunurile materiale ce și le pot procura? Câte persoane, și încă dintre cele mai bine înzestrate, nu și-au adaptat producția intelectuală la nivelul decadenței culturale din Occident, pentru a putea fi remarcați și răsplătiți? Câte renunțări, câte abdicări, câte deformări ale persoanei lor, pe care pretind că o respectă și o valorizează?

Toți acești refugiați s'au desprins de eul lor creator, pentru a se pune la unison cu o societate în decadență. Nu mai sunt persoane, ci reflexe ale putreziciunii mondiale, în pătuțul cald al căreia se simt bine.

Nietzsche e de actualitate, prin pătrunzătoarea analiză ce-a făcut-o persoanei umane. Persoana umană e devorată de puterile răului și în curând va dispărea în uniformitatea ce-o pregătește comunismul întregului gen omenesco. Interpretarea lui, desprinsă de ateism și psihologism, e identică cu personalitatea creștină în acțiune. Corneliu Codreanu e unul dintre puținii contemporani cari au înțeles ce e omul.

. . . . "Cei doi conducatori ai politiceii demo-liberale din tara, Iuliu Maniu (pro-britanic) si Constantin I.C. Bratianu (pro-francez)--patrioti deasupra oricaror indoleli, dar politicieni sub asteptari--n'au facut dovada nici de viziune ampla asupra situatiei, nici de intelepciune in clipa deciziei, nici macar de intuitie asupra soartei ce-i astepta. Rolul lor, se stie, a fost hotarator in tragedia dela 23 August 1944, dupa cum o afirma si confirma urmasii lor si reese pe deplin din studiul evenimentelor.

Anumite trasaturi de caracter si de conceptii le-au fost fatale:

-au avut o incredere oarba in promisiunile Aliatilor occidentali;

-s'au lasat dominati de dorinta de a pune mana pe putere prin orice modalitate;

-au desvaluit o deficienta psihica intrand in panica, in clipa ofensivei sovietice din regiunea Iasi.

(Faust Bradescu; G. dela V. Continuarrea Statului Roman National-Legionar 1944-1945 p.252)

"23 August"

Un nou 23 August, "a XXVIII-a aniversare a eliberării României de sub jugul fascist", -mai exact vorbind istoricește, a XXVIII-a aniversare a căderii României sub jugul comunist-, s'a oficiat la București cu aceeași fanfaronadă de minciuni, tătăieli și laude la adresa inexistenței partidului comunist, zis și românesc.

E ridicol cum se screm toți potentaiții și scribi regimului să creeze istorie din neant. Toți ridică în slava cerului "rolul" partidului comunist în realizarea actului crucial dela 23 August.

Evocând evenimentul, oratorul principal, Gheorghe Rădulescu, are necuviința să spună că partidul comunist a fost "inițiatorul, organizatorul și conducătorul insurrecției naționale antifasciste armate". Mai mare merit în făurirea lui 23 August are Antonescu, cu expulsarea mișcării legionare dela putere. Răsturnarea se datorește apoi incapacității celor doi șefi de partide, Maniu și Brătianu, și, în final, unui rege care habar n'avea pe ce lume trăește. Antonescu-Maniu-Rege acesta e triumphiul fatal ce a provocat asvârlirea României în abisul crimei comuniste. Partidul comunist vine la urmă de tot. El a început să joace un rol în viața politică a României abia după ce armatele Satanei au invadat tot teritoriul României. Atunci și-a început cariera și actualul președinte, exercitându-se mai întâiu în asasinat prin fel de fel de comitete secrete ale partidului comunist. Ce a urmat și ce s'a petrecut de atunci încoace, nici chiar, negativ, nu e un merit al partidului. Ei au prigonit, au ucis, au asvârlit lumea în închisori și lagăre, la adăpostul armatei de ocupație.

Din nimic nu poate să iasă nimic, decât imensul de gust ce-l poartă nația acestor lichele asasine -căci de revoluționari nu poate fi vorba- cari ucid din ordinul Moscovei, ca să stea la putere.

E un spectacol rușinos, care indică decadenta ireme diabilă a Occidentului, să-l vezi pe Ceaușescu primit cu cele mai mari onoruri în diverse Capitale occidentale. Aceste primiri indică forța de care dispun rețelele secrete ale comunismului mondial, cari impun nefericiților monarhi sau conducători de State să dea mâna cu acest monstru, care are pe conștiință chinuirea unui întreg popor. Ia să cadă pe mâna lui Ceaușescu, să vezi ce s'ar alege de Balduin sau Alți regi.

Și acum să spicuiim câteva din declarațiile făcute cu acest prilej de cei ce își întorc capul dela realitate pentru a nu vedea decât piramida de crani românești pe care stă cocoșat Ceaușescu:

Un oarecare Cezar Baltag (Scântea, 20 August 1972) Unitatea dintre partid și popor, după ce răsfoește filele "cronicelor străbune", unde descoperă actele de vitejie și demnitate ale poporului român, ajunge la hilarianta concluzie că 23 August este cel mai important act din istoria poporului român. "Niciunul nu întrece în perspectivă și nu s'a dovedit mai transformator și mai plin de consecințe ca acela reprezentat de intrarea în primul plan al luptei poporului nostru pentru cucerirea demnității sale a unei noi forțe politice: partidul comunistilor din România".

Di Baltag trece dintr'o elucubrație într'alta. La 23 August nu s'a produs niciun eveniment capital în "istoria poporului român", pentru simplul motiv că la această dată a încetat adevărata istorie a poporului român și începe pe pământul nostru istoria unei guvernii moscovite. Cât privește forța partidului comunist care ar fi creat acest eveniment, despre ea se poate spune "ex nihilo nihil". Regimul comunist din România nu e o emanație a forței acestui partid, ci o operație politică impusă de diviziile bolșevice. Tot atât de inexistentă e și unitatea dintre partid și popor. Poporul există, dar partidul nu există. Ceeace există, e Moscova și aparatul de teroare constituit de ea în România. Asta e cu totul altceva. Dar, asta nu e partid. Asta se cheamă, dragoste cu deasila, dragoste sub amenințarea împușcării, torturilor și a închisorii.

Generalul maior Eugen Bantea, care e și membru corespondent al Academiei de științe sociale și politice, vrea să ne convingă că partidul comunist a provocat răsturnarea dela 23 August (Partidul comunist Român, sufletul în surecției antifasciste, Scântea, 23 August 1972). Mai întâiu, prin acțiunea de coordonare, realizată cu celelalte partide și cu Palatul, și apoi prin "participarea nemijlocită a populației". Că, agenți comuniști s'au infiltrat până în incinta Palatului, e de netăgăduit. Aceaste e acțiune de culise și infiltrație, în care comuniștii sunt măștri; dar că a participat populația la lovitura și la lupta contra armatei germane, sub egida partidului comunist, e un fals ordinar. Populația privea cu groază la țicneala partidelor și a Palatului, căci prin instinct își dedea seama de prăpădul ce va urma.

Faptul că întreaga armată română a întors armele contra Germaniei, nu e un merit al partidului comunist. A fost un act de disciplină al armatei față de Suveranul țării. De unde să știe armata că Regele era o păpușe în mâna anturajului, incapabil să distingă răul imens ce-l făcea țării și chiar Monarhiei?

Comuniștii au utilizat și în România sistemul clasic al infiltrațiilor, dar n'au avut nici poporul și ni- maniei, din cu totul alte motive.

"Certitudinea visului nostru" se intitulează un ar- ticol semnat de cunoscutul pontif al agramăților realis- mului socialist în artă și literatură, Zaharia Stancu.

Plecând dela cunoscutele versuri ale lui Dimitrie Bolintineanu: "Viitor de aur țara noastră are și prevăd prin secolii a ei înălțare", face uluitoare constatare că profetia lui Bolintineanu s'a implinit. "Știm din pro- prie experiență sau din literatură, cum a fost viața din trecut a poporului nostru, știm din practica de toate zi- lele, cum este viața noastră de astăzi".

Cum a fost n'a fost prea bine, dar în orice caz un raiu față de iadul de astăzi. Doar știe Dl Stancu că țăr- anul avea bucata lui de pământ, iar azi nu mai are ni- sic. Comuniștii l-au jefuit de "certitudinea visului său". Ce este astăzi țăranul? O umbră care se târăște pe niște ogoare care nu-i mai aparțin. A văzut Dl Stancu o- draslele țărănilor? Niște copii firavi, anemici, cu ochi stinși, cu urechile străvezii. Acești copii nu se hră- nesc cu lapte și cu dulciuri, ci cu pâine și ceapă.

Nu știm dacă Bolintineanu, în visul lui profetic, s'a gândit la acest straniu viitor al nației lui.

Mai bine ar face tovarășul Ceaușescu ca în loc să facă circ naționalist, citând din Bălcescu, cum ne asigu- ră Zaharia Stancu, să dea ceva de mâncare copiilor . . .

Aurel Baranga sună clopotele "marei sărbători". (Ro- mânia Liberă, 20 August 1972). Face sensaționala descope- rire că au trecut 28 de ani dela 23 August 1944 și . . . ne mai despart exact 28 de ani de anul 2000, când toate mărețiile se vor implini, inclusiv, adăugăm noi, și spe- ranța că oamenii muncii își vor potoli foamea. "Știm astăzi cum va arăta acest an 2000, cu toate mândriile și îm- plinirile lui . . . ." căci l-a explicat secretarul

general al partidului, "cu clarviziunea lui politică, cu
infinita sa capacitate de a da viitorului formele sale".
Intr'adevăr, monstrul bolșevic a ajuns la plenitudine. Nu
mai are probleme de rezolvat în prezent. Totul e în per-
fectă ordine. Poporul a ajuns la sapă de lemn; mașele
chiorăie strident; vatafii regimului îl țin bine în mâ-
nă, plesnind sdravan pe recalitranti; nu mai are proble-
me, și atunci imaginația înaripată a lui Ceaușescu proec-
tează cum va arăta nația românească după 28 de ani.
Vai și amar de ea! Deaceea dorim din inimă ca "viitorul
de aur" al lui Bolintineanu, trecut prin filtrul satanic
al lui Ceaușescu, să nu se realizeze niciodată. Dacă după
28 de ani de regim comunist, poporul român e într'o sta-
re de plâns, ce va fi după alți 28 de ani? Mai bine să-și
petreacă restul vieții Ceaușescu fericind alte popoare
și pe noi să ne lase în pace! Suntem sătui de
sinistrelle lui planuri.

Adrian Paunescu vrea "Să devenim ceace suntem". (Ro-
mânia Liberă, 27 August 1972) Titlul nu-i aparține. E lu-
at din străvechiul poet liric Pindar. Autorul se referă
la directivele date de Conferința Națională a Partidului
Comunist Român, care, presupune, s'ar putea armoniza cu
specificul românesc.

Dl Paunescu vrea ceva imposibil: ca România să-și
păstreze specificul, trecând totuși prin ciurul transfor-
mărilor comuniste. E o contradicție totală, flagrantă și
inevitabilă. Poporul român Este. Nu e o creație a parti-
dului comunist. Ca să devină ceace este, adică o națiu-
ne modernă, care să-și păstreze originalitatea, ar trebui
mai întâiu să scape de beleaua ce-l apasă și să sufocă
personalitatea. Să scape de Ceaușescu, de partid și de
"liniile directoare" ale Conferinței Naționale, pe care
le ridică în slavă Dl Paunescu. Să scape din ghiarele
Moscovei.

Câta vreme această stare va mai dura, poporul român
"nu poate deveni ceace este", ci va fi supus la noi și
rafinatelor torturi, ca într'un pat al lui Procust, pentru
a deveni ceace nu este. Toate aceste directive nu au alt
rost decât să-i anuleze personalitatea. Intre ceace de-
vine poporul român sub presiunea marxism-leninismului
susținut de Moscova și ceace este, se deschide o prăpa-
stie.

... "Retragerea trupelor germano-romane pe pozitii mai restranse si'n același timp mai apropiate de bazele lor logistice, se impunea. Ofensiva sovietica, de altfel, forta aceasta repliere strategica. Totusi, faptul nu ingrijora prea mult Comandamentul german si roman, dat fiind moralul soldatilor, capacitatea lor de sacrificiu si dorinta de a combate plaga comunista. Retragerea frontului pe o linie redusa la jumatate din lungimea precedenta, pe pozitii bine organizate, cu o capacitate de foc intreita si rezervele necesare esalonate in adancime intre Prut si Carpati, constituia un bloc de rezistenta extrem de solid.

Acest dispozitiv, intarit de dorinta ostasilor romani de a apara pamantul patriei, constituia o proba de vointa in a se continua razboiul. Proba de vointa pe care, toti cei cari au cunoscut-o indeaproape, o considerau hotaratoare in stoparea ofensivei sovietice si restructurarea unei noi ofensive antibolsevice. Antonescu optase pentru aceasta solutie, urmand sa se intalneasca la 24-25 August 1944 cu gen. Hans FRIESNER, Comandantul german al "frontului din Sud", pentru punerea in practica a planului de aparare Carpati-Pocsani-Namoloasa. . . . . Tancurile grele lipseau pe tot frontul. Aviatia era destul de slaba in aparate moderne si numar. In plus, mafia tradatoare isi continua opera de distrugere.

In ciuda acestor deficiente, cei vreo 300.000 de ostasi din linia de foc si rezerva frontului stiau de ce se aflau acolo si ce li se cerea. Luptau pentru neam si tara, pentru familie si Biserica, pentru infrangerea comunismului si salvarea fiintelor umane. . . . . Tot acest intreg strategic si toata aceasta vointa de a continua lupta in pofida ultimelor incercari si esecuri, au fost nimicite printr'un simplu gest necugetat:

- I. Positia politicianilor democrati romani . . . . .
- II. Regele; . . . . .
- III. Personajile politice romanesti in strainatate . . . . .

(Paust Bradescu: "GUVERNUL DE LA VIENA" - Continuarea statului roman national-legionar 1944-1945; Stari Conjuncturale si Simple Constatari. pp. 27-45) . . . . .

ARTICOLE

Colecția

"Tara și Exilul"

Anul IX

1972 — 1973

10 Decembrie 1922

O jumătate de secol dela izbucnirea mișcării studentești

Mai sunt destui Români în viață cari își aduc aminte de acele zile glorioase dela începutul lunii Decembrie 1922 când studențimea dela toate Universitățile s'a ridicat ca un singur om ca să apere drepturile la viața ale poporului român. N'a fost o mișcare organizată, ci o manifestare spontană a tineretului român, o irupție a energiei naționale prin glasul și hotărârea acestui tineret. Fără pregătiri, fără conciliabule, s'a produs acea revărsare memorabilă a studențimii române pe străzile Capitalei și a tuturor orașelor universitare.

Începutul s'a făcut la Cluj pentruca în zilele următoare agitația să se extindă ca o flacără în toate celelalte Universități. În ziua de 10 Decembrie 1922, delegațiile tuturor centrelor universitare s'au întrunit la București pentru a formula revendicările studențimii în fierbere. Din deliberări a rezultat un program de 10 puncte, care cuprindea "Dezideratele studențimii române".

Acest program reclama introducerea unor reforme substanțiale în viața universitară care să permită studenții să-și urmeze cursurile în condiții decente. Cine a trăit această epocă, își aduce aminte de mizeria crâncenă în care trăia tineretul român dela școlile înalte. Cea mai mare parte a studențimii fiind alcătuită din fii de țărani, ajutoarele ce le primeau de-acasă nu erau încântătoare pentru a putea încropi cel puțin banii de cantină și cămin. Câți neterminați din cauza aceasta, câți tuberculizați, câți reduși la expediente sau la a îngroșa clientela partidelor "pentru o bucată de pâine".

Autoritățile, cu guvernul în frunte, erau dispuse să trateze cu studențimea pe chestiunea dezideratelor de ordin material și toată agitația s'ar fi potolit, probabil, dacă în programul celor zece puncte nu ar fi fost înscris și "numerus clausus". Ceeace nemulțumea autoritățile, era ridicarea chestiunii numărului de studenți evrei aflători la Universitate. Spre onoarea ei, studențimea română de acum 50 de ani nu s'a mulțumit cu un ciolan de ros asvârlit din mărinișia guvernului, ci și-a în dreptat privirile cu îngrijorare spre viitorul neamului. Studenții de azi vor fi conducătorii de mâine ai țării și dacă această inflație de studenți evrei va continua, vom avea într'o generație sau două o pătură conducătoare de aceeași origine. Statul Român va deveni o simplă etichetă, îndărătul căreia va funcționa o administrație străină de neam și interesele lui. Studențimea cerea să se îndiguiască această năvală a evreilor în școlile înalte, aplicându-li-se "numerus clausus", adică limitarea proporției de evrei în școli la proporția lor etnică.

Atitudinea studențimii era cât se poate de rațională și justă. În condițiile de dezvoltare de atunci ale societății românești, lipsită de o burghezie în sensul de fapt al cuvântului și cu o economie acaparată în mare parte de evrei, era firesc ca deținătorii de bogății să ajungă a domina în scurtă vreme și viața politică, intelectuală și profesională a țării. Numai o întrerupere a acestui proces fatal, printr'o energică politică de protecție a elementului românesc în Universități, putea să se salveze dela înstrăinare clasa conducătoare de mâine.

Guvernul liberal de atunci nu numai că n'a acordat nicio atenție dezideratului "vital" din programul dela 10 Decembrie 1922, dar și-a luat obligația față de forumurile evreiești interne și internaționale să combată cu cea mai mare înverșunare agitațiile "antisemite" din Universități. Era și aceasta o poziție comodă pentru a se desprinde de orice răspundere în problema ridicată de studenți. Zecile de mii de studenți cari își strigau de nădejdea și îngrijorarea pe străzi, în congrese și în anulele universitare, nu erau altceva - după interpretarea cercurilor oficiale - decât victimele, unor "prejudecăți rasiale", a unor "ideologii periculoase" și a unor "agitatori fără scrupule". Studențimea se va potoli, afirmă guvernul, iar dacă nu se potolește, vor interveni "mijloacele de corecție", adică intimidările, arestările și schinjurile.

Presă evreiască de toate calibrele, începând dela fițuicele de provincie și până la rotativele Capitalei, a atacat furibund mișcarea studențească. Ce nu s'a spus de această mișcare! Ce avalanșe de calomnii și urii! Cum pe atunci nu exista încă Hitler la conducerea Germaniei, nu puteau trece agitația studenților în contul "hitlerismului". Pe vremea aceea studențimea era constituită din "bande de huligani", din "spirite retrograde", din capete "îmbăcsite de o mentalitate medievală", din "indivizi cari au pierdut contactul cu civilizația pentru a reveni la stadiul cavernelor", din "obscuranțiști" și "fanatici".

Evreii constituiau un pericol pentru neamul românesc, așa cum altădată au existat alte nații cari amenințau existența noastră. E imposibil de înțeles de ce e în-găduit să fi anti-rus, anti-ungur, anti-slav, etc. și să nu poți fi anti-evreu? Dacă aceasta e o crimă, ceva barbar și retrograd, atunci orice anti - devine automat o

crimă. Atunci toate rivalitățile dintre națiuni devin crime. Si toată istoria, care e construită din rivalități și războaie. Deci, nici evreilor din România nu le-ar fi fost îngăduit să fie anti-români, căci ce înseamnă altceva jupuirea noastră sistematică de toate bogățiile și apoi dominația țării prin intermediul partidelor sau curtezanelor? Dece evreul poate să fie anti-român, iar românul să nu se poată apăra contra anti-românismului evreesc?

Aceasta era esența chestiunii evrești din România, actualizată cu atâta putere de mișcarea studențească. Nu era nicio chestiune rasială și nici religioasă, ci exclusiv o chestiune economică, socială și politică, provocată de apariția unui neam străin în mijlocul neamului nostru. A fost o nouă invazie ce-a trebuit să o suportăm, prin nimica diferențiată de alte invazii. Deosebirea e numai de metode. Cele anterioare au fost deschise și curajoase; cea evrească, lentă, ocultă și corosivă.

Ceeace revolta și mai mult studențimea dela 1922, care vibra încă de entuziasmul zilelor fericite ale Unirii, era orientarea politică a studențimii evrești dela Universitate. Pe lângă numărul lor covârșitor, își mai luaseră și îndrăzneala de a propaga fațăș crezul bolșevic. Nu numai că disprețuiau Statul Român, dar căutau să-l submineze și să-l transforme într'un câmp de experiență revoluționară. Si cine erau acești tineri evrei cari arătau atâta interes pentru proletariat? Erau fiii bogătașilor evrei, ai capitaliștilor evrei, cari exploatau și sărăcisu nația. Cu banii adunați de părinții lor din sudoarea poporului român se dedeau apoi la agitații comuniste. Această politică paralelă a populației evrești, care acționa concomitent pe două tablouri, și cu exploatarea economică și cu exploatarea nemulțumirilor provocate în popor de întâia exploatare, a fost observată la timp de tineret și analizată cu acea pătrundere de care numai dragostea de neam e capabilă.

Mișcarea studențească dela 1922 a fost un fenomen profund și durabil și nu o agitație de suprafață, cum își imagina guvernul. Toate încercările de a sugruma mișcarea studențească, începând dela cele mai suave, cum era apelul la "cuminenie", sau corupția, și până la cele mai drastice, s'au isbit de reacția masivă a corpului studențesc. Mai bine de un an, studențimea dela toate Universitățile n'a mai călcat la cursuri, pentru a obține "nume

"rus clausus", iar când forțele ei s'au epuizat, în toamna anului 1923, s'a produs un nou moment de exaltare națională, prin descoperirea complotului studentesc. Tot mișcării studențești se datorește și apariția "Ligii Apărării Naționale Creștine". Când acest partid s'a destrămat din cauza slăbiciunii conducerii, tot mișcarea studențească dela 1922 a servit ca substrat pentru crearea unui nou organism politic, "Legiunea Arhanghelul Mihail".

Mișcarea studențească dela 1922 este "humus"-ul din care a crescut tulpina mișcării legionare. Revendicările studențimii au devenit revendicările mișcării, dar susținute cu alte mijloace și cu alte forme de organizare. Ceeace în mișcarea studențească nu era decât o energie difuză, aflată într'un stadiu de fierbere continuă, în Legiune a luat un curs ordonat, îndreptat spre anumite obiective, clar definite. În timp ce mișcarea studențească avea o mulțime de conducători, mișcarea legionară reunise forțele ei sub comanda unui singur conducător. În timp ce mișcarea studențească se afirma mai mult contra unor stări de lucruri dăunătoare nației, anticomunism, antiiudaism, antipoliticianism, mișcarea legionară a fost înzestrată cu coordonate doctrinare proprii, independente de orice contingente politice.

Privind în urma celor 50 de ani de când a izbucnit mișcarea studențească, nimeni n'ar fi bănuțit atunci, dintre tineri, cum observă căpitanul, că "această zi ne va aduce atâtea primejdii, atâtea chinuri și atâtea răni amare în lupta pentru țara noastră".

Studențimea s'a ridicat la 10 Decembrie 1922, presimțind tragedia ce se va abate asupra poporului nostru dacă va birui bolșevismul și în România. Studențimea a combătut atunci pe evreo-marxiști pentru că aceștia nu erau decât avangarda acelor forțe cari ne-au ruinat existența națională la 23 August 1944.

În 1922 nu exista încă Statul Israel pentru a demonstra celor ce combăteau "numerus clausus" cum tratează evreii pe streini în propria lor țară, cum au înființat o comunitate rasială și religioasă închisă, în care celelalte nații nu pot să pătrundă, cum prigonesc pe creștini și musulmani, cum "numerus clausus" a devenit "numerus nullus" în societatea lor. Evreii, odată în posesiunea unui Stat propriu, au lepădat orice mască de umanitarism, pe care-l propagau cu atâtea ardoare în mijlocul altor popoare, meritând să li se aplice astăzi injuriile ce le asvârleau odinioară studențimii române.

. . . "In 1937, de 24 Iunie, scria Capitanul: 'Faceti-va cu barbatie toate socotelile interioare si pasiti cu hotarare in decada decisiva a luptei legionare' . . . . ."

Decada decisiva. Mai sunt trei ani din ea. Sapte s'au dus. Si Doamne, amari au fost acesti sapte ani. O nesfarsita mare de cruci si morminte. Morminte si cruci mari cat veacurile. Mormantul lui Mota si Marin. Mormantul Capitanului. Mormintele elitei legionare. Cu sutele, cu miile. Morminte, morminte. . . E plina tara, e plina Rusia pana in Caucaz, de morminte. In curand va fi presarata si Europa de ele."

Decada decisiva a luptei legionare a cerut la temelie biruintei, insasi jertfa Capitanului. Si cine stie cate alte jertfe va mai cere? Lumea se imbraca in intuneric de nepatruns . . . Si totusi biruinta romanismului prin Legiune va trebui sa vina. Ca istoria sa aiba un sens. Pentruca sa existe un echilibru in lume. Pentruca sa existe insusi Dumnezeu . . . "

VASILE POSTEUCA. "Desgroparea Capitanului". 24 Iunie. Ziua Legiunii. JURNAL (1944).

O tragedie a exilului:
Moartea lui Vasile Posteuca

Din codrul rarit al românismului pribeag s'a prăbușit un falnic stejar. Vasile Posteuca a murit fericit, pentruca era un om credincios și a acceptat cu umilitate hotărârea lui Dumnezeu, dar pentru noi, cei ce i-am urmărit cu bucurie debordanta lui activitate pe toate planurile, dispariția lui înseamnă o grea lovitură. "Oameni de aceștia nu se mai nasc" ne scrie un prieten îndurerat din America.

Intr'adevăr, Posteuca e de neînlocuit. El îndeplinea o funcțiune în cadrul exilului pe care nimeni altul nu mai e în stare să o realizeze. El posedă nu numai forța convingerii, curajul înfruntării dar și mijloacele și pericole de expunere, ale omului versat în artă și literatură. Din revista lui "Drum" a creat un dig de apărare a spiritualității românești atât contra tentaculelor veninoase ale regimului din țară cât și contra tendințelor degustătoare ale unor pribegi cumpărați de inamic de a crea punți de înțelegere cu asupritorii culturii naționale.

Vasile Posteuca a emigrat la sfârșitul războiului în Canada unde s'a înscris la Universitatea din Toronto, obținând doctoratul în limba germană. În 1966, a fost numit profesor de limbi străine la Universitatea din Mankato, Minnesota. În 1968, i-a venit soția din țară, iar în 1970 fiul lui, Doru, în urma unor energice intervenții ale Senatorului Mondale.

Pe lângă activitatea lui profesională, s'a distins și în câmpul vieții Românilor Americani. În cadrul Uniunii și al Ligii, la Episcopie, la toate manifestațiile și congresele Românilor din America, cuvântul lui era ascultat și urmat. Vasile Posteuca a reprezentat figura dominantă a intelectualității românești din Statele Unite și Canada. Cu vreo câțiva ani în urmă a început editarea revistei "Drum", care, dela primul număr s'a impus ca o tribună de luptă națională contra curentelor nesănătoase cari încercau să falsifice sensul creației literare din exil.

Vasile Posteuca a fost o sentinelă a românismului de peste hotare, un punct de reper pentru lumea desorientată și un steag de luptă pentru cei ce nu și-au pierdut încrederea în steaua neamului. Dar în mijlocul acestei activități fecunde, cade ca un trăsnet vestea bolii lui ne-

crutătoare. În Septembrie, la Convenția Uniunii și Ligii, nu dădea impresia unui om atins de moarte. Era bine dispus, voios și cu mintea plină de proiecte. După aspect și manifestări, nimeni nu putea bănuși că în acest corp mlădios, îngrijit prin exerciții zilnice de educație fizică, să fi început un proces de alterare celulară.

Simțându-se rău la începutul lui Octombrie, medicii i-au diagnosticat un ulcer la stomah, și i s'a recomandat să se opereze. La operație, i-au descoperit un cancer gałopant. E stranie această boală la un om cunoscut prin cumpătarea lui. După operație, care a avut loc în orașul lui de reședință Mankato, medicii l-au trimis acasă, unde l-au abandonat. Atunci au intervenit prietenul lui din tinerețe Dr. Alexandru Ronnett și cu Ion Simicin și l-au adus la Chicago, unde l-au internat în renumitul spital Columbus din acest oraș. Aici medicii au făcut tot posibilul ca să-i prelungească viața, în speranța că va putea veni fata din țară, Doamna Doina Vârcol, cu copilul. S'a angajat atunci o luptă între formidabilul curent de opinie creat în America în jurul cazului Posteucă și cerbicia comunistilor din țară. Până la urmă Ceaușescu a fost înfrânt și a trebuit să cedeze.

Când au sosit, însfârșit, Doamna Doina Vârcol din țară, la reuniunea cu tatăl său, în camera spitalului Columbus a fost o adevărată invazie de medii informative, presă, radio, televiziune. Scena a fost filmată și rețelul în brațe, l-a binecuvântat și a spus "acuma pot să mor fericit". Întrebat fiind "ce credeți că a contribuit ca să vi se îplinească această ultimă dorință", el a răspuns "Credința în Dumnezeu".

I s'a împlinit lui Posteucă și dorința de a muri cetățean american, ca un ultim omagiu adus acestei țări a libertății. Cum dosarul era de mai multă vreme înaintat, judecătorul federal de district Abraham L. Marovitz a venit la spital și în prezența lui Dr. Alexandru Ronnett și Ion Simicin, cari i-au servit de martori, i s'a luat jurământul de lealitate.

I s'a implinit și a treia dorință a lui, ca să fie înmormântat în centrul ortodoxiei românești, la Vatra. Cu mare fervoare, a primit din mâinele Arhimandritului Roman Braga ultimele sacramente. A mai trăit 12 zile, după sosirea fiicei și nepotului din țară. Acest timp l-a folosit citind Biblia, îngrijindu-se de funeralii și scriindu-și singur epitaful. În tot timpul acesta, a fost asistat și mângăiat de soția lui, Doamna Zamfira Posteucă, de copii săi și de nelipsiții lui prieteni și camarazi, Dr. Alexandru Ronnett și Ion Simicin.

O mențiune deosebită și de mare elogiu pentru James Monahan, directorul relațiilor publice ale Spitalului Columbus, care are peste 3000 de angajați. Acesta s'a sbatut ca un leu ca să obțină venirea din țară a Doamnei Vârcol, impresionat de profundele convingeri creștine ale bolnavului. A pus în mișcare pe oameni politici, precum călugăritele dela spital. In jurul acestui om, s'a creat un centru de acțiune, ale cărei urmări s'au simțit până la Washington și București. Străduința lui i-a fost răsplătită nu numai cu mulțumirea familiei, dar și cu recunoștința Românilor din America și a întregului exil. Intre oamenii politici cari au intervenit trebuie menționat rolul senatorilor Mondale și Percy, cari au trimis telegrame Ambasadei Româno-Comuniste din Washington și direct lui Ceaușescu. Departamentul de Stat a atras atenția guvernului dela București că România se găsește în lista "națiunilor celor mai favorizate" din punct de vedere comercial, ceea ce indirect voia să indice că nesoluționarea cazului ar putea avea repercusiuni . . .

Deosebit de emoționantă a fost atitudinea studenților dela Universitatea Mankato, unde profesa Posteucă. Acesta preda pe lângă germană și un curs de mistică creștină și era deosebit de iubit de studenți. Când au aflat de ultima lui dorință, au adunat bani, trimițând biletul de avion pentru Doina și soțul ei, Dl. Vârcol. Acesta n'a putut veni, căci autoritățile l-au reținut ca zălog. Biletele au fost trimise direct la Preșidenția Consiliului.

Autoritățile din țară au înmărmurit, când au văzut acest val de manifestații, proteste și telegrame și repede au dat drumul fetei și copilului să vină la Chicago.

Fără îndoială, că toată această masivă adeziune a opiniei publice americane la suferința marelui poet și luptător naționalist, Vasile Posteucă, nu ar fi fost posibilă fără de asistența permanentă a coloniei române

din Chicago, în frunte cu frații medicii Mircea și Alexandru Ronnett și Ion Simicin. Aceștia zi și noapte s'au sbatut ca să asigure bolnavului condițiile de supraviețuire până ce îi va veni fata din țară. Tot ei au contactat mediile informative, au făcut propaganda necesară și au dat alarma asupra lipsei de omenie a guvernului dela București.

Atât Episcopia Ortodoxă Română, în frunte cu Episcopul Valerian, cât și Uniunea și Liga, au fost la înălțime în aceste momente dramatice. Dl John W. Popescu, președintele Uniunii și Ligii, a intervenit cu toată energia la autoritățile americane cât și la cele românești să se îplinească ultima dorință a bolnavului. Articole de o rară prestanță intelectuală și de adâncă simțire au apărut în ziarul "America" despre Vasile Posteuca, sub semnătura Dilor John Halmaghi și Prof. Vasile Bărsan. Nimeni n'a rămas în urmă pentru a fi prezent la acest mare doliu al exilului, dar și o mare biruință a spiritului românesc în lume.

Poetul, scriitorul și luptătorul Vasile Posteuca a închis ochii pentru totdeauna în ziua de Sf. Nicolae, 6 Decembrie 1972. Vineri, 8 Decembrie, trupul lui nefuse fletit a fost adus la Vatră, iar Sâmbătă, 9 Decembrie, s'a săvârșit slujba înmormântării de către un sobor de 11 preoți, având în frunte pe Prea Sfinția Sa Valerian. Episcopul a vorbit mai întâiu în Biserică, în limba engleză, pentru numeroși reporterii dela radio, presă și televiziune, și apoi în românește:

"Dumnezeu i-a dat acestui om comoara inteligenței, măiestria limbii române și o imensă imaginație. A dat a-incestei țări tot ce-a primit dela Dumnezeu și din toată inima".

Si-au dat întâlnire la Vatră "tot ce-a avut mai reprezentativ" din comunitatea românilor din America și Canada: Maica Alexandra, preoții Gheorghe Popp și Iuliu Aron, reprezentând ARCA, John W. Popescu, președintele Uniunii și Ligii, redactorul ziarului "America", George Roman, fostul președinte al Uniunii și Ligii, Dl Eugen Popescu, Dl Chirilă Ciuntu, vice-președinte al Comitetului Româno-American, Doctorii Mircea și Alexandru Ronnett din Chicago, Dl Ion Simicin, Dl Ion Călvărășan din Kitchener și alți numeroși reprezentanți ai tuturor asociațiilor românești.

La masa care a avut loc în sala "Avram Iancu" a făcut elogiul defunctului profesorul și ziaristul Ion Hal-

maghi.

"Atmosfera dela această înmormântare -citim în "Socia-
lia"- nu se poate descrie. Ea a fost unică și numai acei
cari au fost de față au putut să simtă toate emoțiile ru-
găciunii și a despărțirii de un ales al Domnului".

Ca să înțelegem ce-a pierdut românismul liber prin
moartea lui Vasile Posteuca, reamintim un moment din via-
ța lui pe pământ american, petrecut acum doi ani:

La Universitatea de Stat din Mankato, unde profesia
și Posteuca, un alt profesor universitar, cu numele Khann,
ținea o cuvântare în aula Universității în fața a câteva
mii de studenți, în care, în cuvinte incendiare, condamna
civilizația americană, declarându-o putredă. "America tre-
buie arsă din temelii și creată o nouă civilizație". Avî-
zat Posteuca de un grup de studenți, a intrat în sala un-
de vorbea Khann, l-a apostrofat cu violență, întrebându-l
cine e el, de vrea să distrugă America? Cu ce a contri-
buit la ridicarea acestei civilizații? Ce poduri, ce so-
sele, ce spitale, ce Universități a ridicat?

Apoi, cu lacrimi în ochi s'a adresat tineretului,
îndemnându-l să nu distrugă America pe care părinții lor
au cucerit-o și au civilizat-o cu sângele lor, cu mii de
jertfe omenești.

Le-a vorbit apoi de ceea ce se întâmplă dincolo de
cortina de fier, de teroarea comunistă, de libertățile
suprimate. "Milioane de oameni ar vrea să fugă din iadul
comunist și să poposească în această țară binecuvântată.
Unde să fugă acești nenorociți dacă voi, distrugând Ame-
rica, le luați și această ultimă speranță"?

Rezultatul a fost că acei studenți cari înainte vo-
ciferau sălbatic aprobând pe Khann, l-au aplaudat în de-
lir pe Posteuca 15 minute și l-au scos în triumf din sa-
lă.

Femeile în prigoană

Pe lângă suferințele ce le-au îndurat legionarii în decursul celor patru prigoane principale, a partidului liberal, a lui Carol, a lui Antonescu și a invaziei bolșevice, un capitol aparte îl constituie și suferința femeii române. Nu mă refer numai la legionare, ci la toate mamele, surorilor și soțiile celor care făceau parte din această organizație. Viața lor a fost un chin necontenit. Iecâteori n'au tremurat mamele de legionari pentru copiii lor închiși și decâteori soțiile legionarilor n'au făcut ooadă la închisori ca să-și vadă bărbații și să le aducă ceva de mâncare. Câte percheziții, brutalități și descinderi în miez de noapte n'au suportat familiile noastre și câte despărțiri dureroase și prelungi de cei scumpi ai casei. Adeseori familiile rămăneau fără nimic, fără niciun ban, fără niciun sprijin, căci ceice câștigau existența erau smulși din căminul și profesiunea lor. Acasă, jale, iar în față niște ziduri înalte cu ferestruici zăbrelite și porți ferecate.

Lumea neînțelegătoare, mai ales în faza primelor începuturi ale Legiunii, privea la cei închiși ca la niște răufăcători ai Patriei - așa cum îi descriesese propaganda guvernului - și ocoles familiile lor. Acestea sufereau nu numai de arestările săvârșite, de lipsa bărbaților de acasă, dar și de ostracizarea morală în care trăiau.

"Să-mi fie permis, spune Căpitanul în "Pentru Legionari", ca la capitolul acestui șir de lupte, să-mi îndrept gândul către mama mea, al cărui suflet m'a urmărit an cu an și ceas cu ceas, tremurând de fiecare lovitură pe care o primeam și tremurând la fiecare primejdie în care soarta mă arunca.

"Percheziții peste percheziții, cu procurori și co-

misari brutali și necuviincioși, i-au turburat în fiecare an liniștea casei, depe deasupra căreia a disparut de mult orice rază de bucurie și de liniște. Răsplata din partea unui neam, înjosit de politicienii săi, pentru o mamă care, în cea mai mare privațiune, și-a crescut șapte copii în dragoste de țară".

"Fie aceste câteva cuvinte un omagiu pentru toate femele ai căror copii au luptat, au suferit sau au căzut pentru neamul românesc".

Dar suferința femeilor din perioada la care se referă Capitanul, deși aspră și căinoasă, nu se poate compara cu ce-a urmat după aceea. Creșterea teroarei din țară, în prigoanele de mai târziu, s'a resimțit ca un îngheț brusc și în viața familiilor noastre. O sadică plăcere a împins pe tiranii dela cărma țării să chinie mamele sau soțiile celor cari erau închiși. Nu erau destule durerea și îngrijorarea pentru cei aflați în continuă primejdie și îngrijte; poliția și jandarmii nu-i crușau nici pe cei de-acasă, băgând groaza în ei ca vor fi și ei trași la răspundere și împușcați. Responsabilitatea colectivă, existentă în sistemul comunist, funcționa încă de mai înainte, și în timpul dictaturilor precedente. Abuzul și crima nu se opreau nici în pragul sfânt al căminului.

Sub dictatura carlistă, agenții considerau și familiile celor închiși ca o pradă a puterii și arbitrarului lor. Oridecâteori veneau în contact cu autoritatea, pentru a se interesa de soarta celor internați, femele erau bruscate, ofensate sau jupuite de bani. Familiile celor închiși erau permanent supravegheate, considerându-le părtașe și responsabile de activitățile soților sau fiilor lor. Când se întâmpla ceva în țară, casele legionarilor erau invadate și răscolite, și dacă cineva din familie era sechestrat de poliție, deseori îi urma le închisoare și soțului.

În Decembrie 1939 este arestat la Timișoara profesorul Ion Protopopescu, descoperindu-se a fi fost un punct de legătură între București și echipele cari organizau trecerea în Jugoslavia. Odată cu el e arestată și soția lui, Liliana Protopopescu, care e maltratată în rând cu bărbații și ținută vreme îndelungată în închisoare. În cursul vărsărilor de sânge din Septembrie 1939, o tânără legionară din București, Elena Bagdad, e smulsă dintr'un spital, depe patul de suferință, și împușcată. Ce să mai vorbim de cazul Nicoletei Nicolescu, care, deși nu participase la niciun complot, după arestarea ei prin trădare,

e violată și apoi împușcată și arsă la crematoriu. Lucia Grecu, o altă tânără legionară, ca să scape de chinurile dela Prefectura de Poliție, s'a asvârlit pe fereastră, transformându-se într'o masă de carne.

Soția mea a fost ridicată de acasă, dela Brad, în noaptea de 20/21 Septembrie pentru a fi împușcată, în urma unui ordin venit direct dela București. Numai grație unor intervenții locale a putut să scape. Niciodată nu făcuse parte din mișcare și n'a realizat nicio activitate politică. Asta n'a împiedicat Siguranța să o onoreze cu o urmărire permanentă, săvârșită de agenți instruiți în mod special și cari se schimbau regulat. Când cu marile arestări din Decembrie 1939, cari au afectat tot Banatul, plus județele Arad și Hunedoara, din nou a fost ridicată, dusă la Deva și cercetată în legătură cu ițele unui complot ce s'ar fi urzit contra lui Carol. Era clar că numai imaginând o stare posibilă se descalifică o poliție. Asta n'a împiedicat ca să vină la Deva însăși brigada mobilă dela București ca să cerceteze cazul! După două săptămâni de interogatorii, care a durat tocmai în cursul Sărbătorilor Crăciunului, și-au dat seama și cei mai rabiați anchetatori că sunt pe o urmă falsă și i-au dat drumul într'un hal de slăbiciune de abia se mai putea ținea pe picioare.

Antonescu a urmat aceeași linie barbară de conduită față de femeile legionarilor sau față de acelea cari făceau parte direct din organizație. Nu numai că a dispus arestarea abuzivă a fostului său ministru de externe, Mihail Sturdza, a fiului său Ilie Vlad, dar a târât în celele Serviciului Secret dela Malmaison și pe soția ministrului, Doamna Zoe Sturdza, unde a pățimit câteva luni, fără să i se poată imputa nicio vină. Antonescu nu și-a înfrânat pornirile de fiară nici în fața vârstei fragede a unor copile. Numeroase grupuri de eleve de liceu au fost condamnate la ani grei de închisoare pentru activitate legionară, fiind târâte pela poliție, pela interogatorii și Consiliul de Războiu. Ziarele epocii anunțau cu satisfacție condamnările suferite de aceste tinere vlăstare ca o dovadă a "energiei" cu care procedeză Conducătorul, "a cărui mână nu tremură când e vorba de restabilirea ordinii publice".

Un caz dramatic de neomenie antonesciană a fost ridicarea și internarea în lagărul de concentrare dela Târgu Jiu a Doamnei Livia Petrașcu, soția fostului secretar general al mișcării legionare. Deși avea un copil mic de băn, a fost arestată, despărțindu-o de copil. Numai cu ma-

re greutate a fost eliberată în fața
că îi moare creatura care-i rămăsese acasă. supremului argument

Să-mi fie îngăduit să vorbesc aici și de cazul so-
ției mele. Cum ea nu putea fi învinuită nici de "rebeliu-
ne" și nici de vreo activitate politică, nefiind altceva
decât soția mea, au urmărit-o din primele zile voind să o
implice într'un presupus furt de bijuterii. Ziarele erau
pline de titluri cu această știre senzatională. Iată legic
narii, iată cu ce se îndeletnicea soția Comandantului
etc.

Ce se întâmplase? Inspectoratul de Poliție de la Gala-
ți confiscase de la unii evrei cari treceau în Uniunea So-
vietică niște lucruri, întrucari erau și câteva bijute-
rii. Inspectoratul le-a înaintat Direcției Generale a Si-
guranței, iar Directorul Siguranței, Alecu Ghica, gâdin-
du-se ce să facă cu ele, le-a trimis soției mele care, fi-
ind membră a Comitetului de Patronaj, putea să le în-
mâneze acestei instituții. Eu tocmai fiind acasă în acel
moment, am dispus ca lucrurile să fie imediat restituite
lui Alecu Ghica, nevoind să amestec numele soției mele în
această operație. Directorul Siguranței le-a primit înapoi
așa cum au fost expediate, fără a fi măcar desfăcute, cu
borderoul nesemnăat, și le-a schimbat destinația, trimițân-
du-le la "Ajutorul Legionar", unde au și rămas.

Soția mea s'a prezentat Consiliului de Războiu, unde
era citată, și a lămurit chestiunea. Cum ofițerul care în-
struia cazul n'a voit să creadă, a fost adus Alecu Ghica
din închisoare și acesta a explicat ce s'a întâmplat cu a-
ceste lucruri. El a dispus trimiterea lucrurilor confisca-
te la "Ajutorul Legionar", dar în registrul de ieșire a
uitat să facă mutația necesară. De aici, toată încurcătu-
ra.

Dupăce s'a cunoscut adevărul, Preșidenția Consiliu-
lui n'a binevoit să desmintă acuzația publică asvârlită
soției mele, înainte de a se cunoaște rezultatul anchetei.
Astfel de atitudini nu sunt nici omenești nici românești
și cu atât mai puțin pot onora pe un ofițer al Armatei Ro-
mâne. Antonescu a fost o excrescență pe trupul acestei no-
bile instituții. Generalul Cantacuzino spunea de femeie
că nu trebuie atinsă nici cu o floare. În timpul guvernă-
rii noastre, femeile celor închiși la Jilava puteau să
circule liber la toate autoritățile, inclusiv în cabine-
tul meu. Nimeni nu s'a legat de femeile celor închiși, nu
le-a turburat în căminul lor și în administrarea averi-
lor lor. Una era activitatea bărbaților lor, pasibili de

pedeapsă, și cu totul alta existența lor particulară.

Ce să mai vorbim de prigoana comunistă? Mai întâi femeile române s'au trebuit să suporte violurile și crimele săvârșite de hoardele bolșevice. Atâta groază intrase în femei la intrarea armatei sovietice încât până și femeile de stradă se ascundeau de aceste bestii însetate de sânge. Specialitatea soldaților bolșevici era că după ce violau "in corpore" pe vreo femeie apoi le străpungeau pântecul cu balonetele. După ce s'a potolit acest val, au intervenit zeloșii "reprezentanți" ai regimului comunist pentru a săvârși aceleași fapte abominabile. Aparatul de Stat a ajuns pe mâna celor mai detracate elemente ale societății și acestea s'au distins prin același sadism practicat față de femei. Femeile închise de comuniști erau pradă instinctelor bestiale ale paznicilor lor. După ce se îmbătau sdravăn cu țuică, intrau în celulele femeilor și le violau. Asta era rețeta recomandată de însuși șeful suprem, Ceaușescu, care din umbră dirija toate aceste descălcări patologice. Aceasta era "noua" civilizație, "noul" cultură și "noul umanism".

Firește că, în ansamblul acestor scene de cruzime și degradare umană, femeia legionară a avut mai mult de suferit. Când se va ivi până care să zugrăvească ororile din dreanu, Doamna Moța, și stătea ilustre soții legionare au suferit ani grei de închisoare, deși acei ei căror nume îl purtau de mult trecuseră în lumea dreptilor.

Vechile metode, rușinoase și barbare, de a umili femeia pentru fapte imputate soților, aplicate sub Carol și Antonescu numai familiilor legionare, sub comuniști s'au convertit într'o prigoană generală. Lovind în femeie cu stăta sete, fiara bolșevică urmărește să distrugă înseși temelii neamului nostru. Femeia, icoana gingășiei și mângâierii în mijlocul furtunilor vieții, a fost declassată la un robot de muncă, din care a dispărut orice urmă de feminitate. Pusă la munci grele, neaptesc pentru structura ei fizică delicată, fără un pic de odihnă, care să-i petreacă în intimitatea familiei, biciuită de grozavele lipsuri alimentare, văzând cum i se ofilesc copiii, femeia română a devenit martirul mut al istoriei. În trăsăturile ei vestejite, se oglindește mai mult ca în fețele trudite ale bărbaților, toată tragedia neamului nostru. Și dacă mâine vom supraviețui ca neam, se va datora, în primul rând, eroismului Ei.

Ce n'a înțeles Iuliu Maniu

În 20 Ianuarie 1973, la New York și în alte părți s-a comemorat împlinirea a 100 de ani de la nașterea lui Iuliu Maniu. Diverși oratori au subliniat meritele și importanța lui Iuliu Maniu în viața neamului nostru.

Între alte afirmații, s'a spus că Iuliu Maniu a murit pentru cauza libertății popoarelor și cauza libertății poporului român. Este totalmente fals. Faptul de-a fi murit în închisorile comuniste, nu înseamnă a fi fost un martir al libertății naționale. Mai degrabă moartea lui Maniu este o ispășire a imensei greșeli ce-a săvârșit-o la 23 August, când a dat girul său politic la ruperea frontului din Moldova. El a fost unul dintre acei cari au dat pradă crimei și banditismului bolșevic o națiune întreaga. Suntem absolut siguri că în închisoare și în apropierea morții și-a dat seama de imensa lui eroare care s'a soldat cu nefericirea și sclavia întregului popor.

Înseamnă aceasta că Maniu n'a fost un patriot, n'a fost un om integru? Nicidecum; poți să săvârșești acte eroare, fiind de perfectă bună credință. Participând la actul de la 23 August, Iuliu Maniu a făcut un imens rău țării, un rău istoric, care nici nu întrevădem când se va repara. Milioane de români au fost ucise de bolșevici în urma acestui act absurd. Suferințele lui din închisoare și apoi moartea lui sunt o ispășire minoară față de uriașa răspundere care apăsă pe sufletul lui. E de neînchipuit cum a putut să se întovărășească cu comuniștii la ruinarea propriei lor țări și a propriei lui opere.

Martiri ai libertății pot fi toți acei ce au luptat contra comunismului până în ultima clipă, fie ei oameni ai partidelor, antonescieni, legionari, ofițeri sau simpli soldați . . . dar nu Iuliu Maniu, care a creat condițiile politice ale acestui holocaust național.

De unde a plecat eroarea lui Maniu? De la lipsa lui de înțelegere a "marilor" democrații occidentale. Acestea nu sunt în fond democrații, ci "anexele" comunismului, cum le-a definit Corneliu Codreanu. Dedesubtul fațadei democratice a Angliei, Franței, Statele Unite, etc. acționază grupurile de presiune ale conspirației comuniste. Corneliu Codreanu a vizat pe toți oamenii politici de această situație paradoxală, a unor democrații vehiculate din umbră de către comuniști. Dar Maniu n'a ținut seama de a-

cest avertisment. Încredințându-se mai mult oracolului titulescian (Titulescu, însuși un agent al conspirației comuniste) și a târît țara în nenorocire, la 23 August 1944.

Epigonii lui Maniu din exil au descoperit inelul ce leagă democrația de comunismul mondial. Dar din oportunități, au abandonat pe Maniu și l-au lăsat să moară în închisoare, au abandonat și țara în schimbul unor tainuri încasate dela aceleași forțe cari au ruinat și existența României.

Maniu a fost mare până la Unire; a fost un om politic mediocru în România Mare și și-a sfârșit viața îngropând sub ruinele ei însăși existența Statului Român.

Apusul unei vieți

S'a stins la Madrid, în ziua de 1 Aprilie 1973, Doamna Zoe Sturdza, soția Ministrului de Externe al României național-legionare, Mihail Sturdza.

A trecut în lumea eternității fără crispări, fără convulsiuni, cu grația și suavitatea cari au caracterizat-o întreaga viață. O moarte imperceptibilă. Si-a luat sborul spre Dumnezeu ca o pasăre ce-și întinde aripel pentru o lungă călătorie . . .

Intre a fi și a nu fi, nu s'a întâmplat nimic deosebit. Ultimele cuvinte ale lui Posteuca, când s'a desprins de învelișul pământesc, și pe care Doamna Sturdza le auzi se dela martori oculari cu câteva luni înainte "călătoresc, călătoresc, călătoresc . . ." cine știe dacă nu i-au inspirat și ultimele mișcări ale sufletului ei.

N'am ajuns la vreme ca să rostesc o rugăciune la căpătâiul Doamnei Sturdza, dar am trăit, în cursul acestor zile de durere și restrîns, o vastă panoramă a trecutului legionar, în care viața ei apare încrustată ca o diademă de pietre prețioase.

Imi amintesc de momentul când am citit în foile legonare întemeierea Asociației "Prietenii Legiunii" spre sfârșitul anului 1936, în care figura și Doamna Sturdza. Era pentru întâia oară când auzeam de acest nume. Faptul că o Doamnă de rang princiar acceptase să reprezinte această organizație, era, pentru noi cei din provincie, o încurajare și un semn neîndoielnic al tăriei la care ajunsese mișcarea. Prezența Doamnei Sturdza în acest Comitet a adus multe adeziuni Legiunii într'o lume care până atunci părea închisă Capitanului și concepțiilor lui.

Am cunoscut-o pe Doamna Sturdza și pe ilustrul ei soț la Berlin, în vara anului 1939. Situația grupului de refugiați legionari de aici era mai mult decât precară. Erăm ca niște naufragiați în mijlocul unei lumi care nu ne înțelegea. Național-Socialismul era în culmea puterii, ca organizație militară, orgolios de succesele de până atunci și gata să se înfrunte cu oricine pentru realizarea celui de-al Treilea Reich. Cu România încheiase tocmai un avantajos contract economic după lovitura din Cehoslovacia, iar ca linie politică biruise în Wilhelmstrasse ideea că Regele Carol e solid ancorat la putere și că nu e altceva

de făcut decât să fie atras sau constrâns să se orienteze spre Germania. Mișcarea Legionară nu reprezenta o alternativă valabilă și, deci, nu putea fi luată în considerare. Furtuna deslănțuită la Berlin de asasinarea lui Corneliu Codreanu se potolise.

Dl Sturdza era, pe vremea aceea, ministru plenipotențiar la Copenhaga și poposirea lui în mijlocul nostru a avut efectul unei reîmprospătări de forțe. Am admirat în tău curajul acestui diplomat dispus să se compromită cu "teroriștii" Gărzii de Fier. Putea fi destituit fulminant de Armand Călinescu și, poate, alte consecințe și mai grave. M'am apropiat de el cu timiditate și curiositate, neștiind ce să cred de atitudinea unor oameni cari își riscă situația, în timp ce era la modă pe atunci ca lumea să ne întoarcă spatele, chiar dintre prietenii noștri și chiar dintre legionari. Armand Călinescu reușise să bage frica în oameni. Din convorbirile avute, mi-am dat seama că nu erau legionari făcuți, ci așa zicând născuți. O adevărată iubire de țară le-a îndreptat pașii spre Legiune. Doamna Sturdza vorbea cu revoltă și cutremurare de lașul asasinat al Căpitanului și ne povestea de avertismentele soțului ei la Berlin, asupra a ceea ce se pregătește în România. Era o ființă echilibrată, precaută în afirmații, dar când își aducea aminte de crima dela Jilava, trecea într'o stare de emoție greu de stăpânit.

În ce privește viitorul, Doamna Sturdza susținea, alături de soțul ei, că nu e nimic pierdut. În timp ce Dl Sturdza ne înfățișa rațiunile externe ale inevitabilei prăbușiri a regimului, Doamna Sturdza venea cu acele fine sublinieri pe care numai o personalitate feminină le poate percepe. Ea ne descoperă punctele fragile ale sistemului, cari, mai curând sau mai târziu, îl vor da peste cap. Avea o viziune de om politic și se completa admirabil cu Dl Sturdza. Nu se lăsa impresionată, ca noi, de aranjamentele economice germano-române, știind că îndărătul acestor concesiuni sunt alte planuri și că criza relațiilor dintre cele două țări se va produce.

Cum la Copenhaga, era un bun post de observație al evenimentelor europene, ne-au atras însă atenția că soarta frontierelor noastre e în joc. Dacă nu se produce o cădere a regimului în timp util pentru a face schimb de alianțe, suntem amenințați să trecem pe mase de operații a vecinilor. Aceste previziuni, pe cari noi le intuim, dar pe care ei le expuneau cu cunoștința pe care ți-o dă o

lungă experiență a afacerilor
nit și îngrijorat. Politica de
rol ne va duce la dezastru.

internationale, ne-au mă-
duplicitate a Regelui Ca-

În țară, Armand Calinescu continua cu asasinatetele de
legionari. Am fost sguduiți și deprimați de moartea Nico-
letei Nicolescu; dar aici, la Berlin, o altă legionară,
Doamna Sturdza, în scurtul ei popas, ne-a făcut un imens
bine cu expunerile ei clare și convingătoare și cu acea
semetrie care-i stetea atât de bine. O vizită care a lăsat
în urma ei un curcubeu de speranțe într'o comunitate le-
gionară în care începuse să pătrundă îndoielile.

De atunci n'am mai văzut-o până în țară, după biruin-
ța dela 6 Septembrie. Trecuse prin grele încercări. Fiul
ei, Ilie Vlad, era pe punctul să-și piardă viața în mes-
crele din 21/22 Septembrie 1939. Dl Sturdza fusese numit
Ministru de Externe în guvernul național-legionar. În ca-
drul obligațiilor sale, dăduse o recepție în casa lui din
Strada Umbrei, în onoarea unui camarad ce pleca în străi-
nătate ca ministru plenipotențiar. Relațiile noastre cu
Antonescu erau cum nu se poate mai bune în acel moment. E-
ra tocmai după marea manifestație dela 6 Octombrie, care-
i produsese și lui Antonescu un puternic șoc emotiv. Mi-a-
duc aminte de o scurtă conversație ce-am avut-o cu Doamna
Sturdza în cursul acestei recepții. Mi-a spus că a fost
impresionată de manifestație, "dar fiți atenți la antura-
jul lui Antonescu. De aici poate să iasă ceva rău". Pe
vremea aceea, când Antonescu numise pe Colonelul Zăvoianu
la Prefectura de Poliție și dispusese transportarea la Ji-
lava a asasinilor din perioada carlistă, nu-mi puteam ima-
gina ce rău poate să iasă. Dar mai târziu mi-am adus amî-
te de cuvintele ei.

Nu știu dacă Doamna Sturdza și-o fi exprimat aceste
gânduri și altora, dar, mai târziu, când relațiile noastre
cu Generalul s'au înrăutățit, devenise una din țintele pre-
dilecte ale intrigilor aceluiași anturaj. Într'o zi mă po-
menesc cu Generalul că mă chiamă în cabinetul lui -începtu-
tul lunii Decembrie- și mă întrebă dacă știu ceva de un
complot ce l-ar pregăti Doamna Sturdza ca să-l asasineze!
Am rămas înmărmurit de capacitatea de invenție și neruși-
nare a personagiilor cari frecventau casa lui Antonescu,
în frunte cu Doamna Goga. Cu mare greutate l-am potolit pe
General, asigurându-l că totul e o născocire ordinară.

Bine înțeles că intrigile pornite din același anturaj, de cea mai proastă extracție bucureșteană, în care fiecare era agentul vreunei puteri, au continuat, încât nu e de mirare că Doamna Sturdza a fost una din primele victime ale prigoanei antonesciene, după lovitura de Stat din Ianuarie 1941.

Eliberată după șase luni de închisoare în cuștile Serviciului Secret dela Malmaison, ea a rămas în țară, în timp ce soțul ei lua lunga cale a exilului, iar fiul, după alte peripeții și primejdii, reușise să se întâlnească cu tatăl lui la Viena, în toamna anului 1944.

Invazia bolșevică a prins-o în țară, cu grijile și suferințele ce le poate îndura o femeie. În iarna anului 1944-1945, a intrat în legătură cu comandamentul legionar de prigoană. Cum legăturile cu Germania funcționau din ce în ce mai greu și lipsurile materiale periclita funcționarea rețelelor mișcării de rezistență, Doamna Sturdza și-a oferit economiile ei, cari reprezentau o sumă însemnată pe vremea aceea, pentru a nu se produce o nenorocire din cauza lipsei de bani.

A fost înghițită apoi de vârtejul atroce al teroarei comuniste, reușind cu mare greutate să supraviețuiască. Nu cunosc amănunte din această epocă și nu știu dacă a lăsat ceva scris. Ceeace mi-a povestit cu multă emoție a fost atitudinea țăranilor depe moșia ei din județul Prahă (o moșioară ce rămăsese după exproprierea din 1919). Părintele ei fusese luat de comuniști, cu tot ce era pe el. Dar țăranii nu-și uitaseră de ea. Veneau regulat la București și îi aduceau de-ale mâncării, înconjurându-o cu dragostea și respectul de odinioară. Și mai povestea de gestive și cari o aprovizionau cu arpacaș, aliment prețios pe vremea aceea. Aceștia auziseră de Doamna Sturdza și se îngrijeau de ea să nu ducă foamete.

În vara anului 1951, Doamna Sturdza reapare ca o cometă în Franța. Cu infinite peripeții a putut să părăsească România și, prin Grecia, să ajungă în Occident. Ne-am întâlnit departe de Paris, undeva în provincie. Eram cu soția mea. Mă așteptam să văd o ființă timorată și desădăjduită, după marile încercări prin care trecuse. Pierduseră totul și trebuia să înceapă existența dela zero. Bucuria revederii a fost depășită de bucuria de a regăsi pe aceeași Doamnă Sturdza de odinioară. Cu același zâmbet

cald și luminos ne-a întâmpinat, cașicum s'ar fi aflat în pragul casei din strada Umbrei. I-am povestit ce s'a întâmplat cu noi și unde ne aflăm acum risipiți. S'a bucurat că mișcarea s'a regrupat și continuă lupta.

-Atunci, nu s'a schimbat nimic, Comandante. Continuăm lupta.

-Da, Doamnă Sturdza, continuăm lupta.

Si de atunci, în lungii ani de exil, Doamna Sturdza n'a cunoscut un moment de oprire sau șovăire, mereu în prima linie.

Continuăm lupta. În frunte cu Capitanul și cu toți cei adormiți în credința legionară. Cei morți și cei vii formăm o singură oaste, un bloc invulnerabil. Si acum oastea noastră invizibilă s'a adăugat sufletul ei de o puritate cristalină, care ne salută și ne îndeamnă cu certitudinea pe care ți-o dă contemplarea lumii de dincolo.

Da, Doamnă Sturdza, continuăm lupta până la victoria finală, când te vei odihni în pământul Patriei, alături de mii de legionari cari au căzut pentru Christos.

Un discurs perfid și amenințător

Consilierul principal al președintelui Nixon, Henry Kissinger, a surprins și neliniștit întreaga lume cu discursul ce l-a pronunțat în ziua de 23 Aprilie 1973, în Hotelul Waldorf-Astoria din New York, cu prilejul dejunului ce-l oferă anual Associated Press. E un discurs care nu mai lasă niciun dubiu asupra intențiilor de a pregăti și Europei Occidentale o soartă asemănătoare Europei Orientale, printr'o politică progresivă de abandon și concesiuni față de Rusia Comunistă.

După ce a aranjat "pacea" în Indochina, care nu-i decât o recunoaștere a înfrângerii militare americane și o rușinoasă capitulare în fața unui inamic mult inferior, Kissinger își îndreaptă privirile spre Europa pentru a realiza aceeași operație sinistrală.

Cum am arătat în comentarii anterioare, Kissinger nu reprezintă America și interesele poporului american. El este un înalt membru al înaltelor foruri de filiație comunistă care controlează politica americană. Obiectivul lui este ca să subordoneze politica americană, cu uriașul ei potențial belic și economic, intereselor comunismului mondial.

Războiul din Vietnam a fost în așa fel condus încât să nu fie câștigat, iar până la urmă Americanii să se retragă înfrânți și umiliți. În Europa n'a existat un războiu propriu zis, ci numai un războiu rece. Dar tot un războiu. Acest războiu se pregătește Kissinger să-l lichideze tot după calapodul vietnamez, adică recunoașterea înfrângerii și retragerea trupelor americane peste Ocean.

Discursul rostit de Kissinger la Waldorf-Astoria este primul semnal al tragediei ce se va abate asupra Europei în anii următori. E ca un fel de uvertură a unei simfonii roșii. Din conținutul lui, ne dăm seama încotro se tinde și ce se urmărește în final.

Consilierul președintelui Nixon a afirmat că Tratatul Atlanticului, încheiat în 1949, și-a trăit traiul și că a sosit momentul ca să se încheie o nouă Carte a Atlanticului, care să așeze relațiile dintre Statele Unite și Europa pe noi baze.

Dece e necesară această reajustare a relațiilor dintre Statele Unite și Europa? Pentru că Europa nu mai e actualmente "beneficiara debila a ajutorului american", ca odinioară, când i s'a oferit Planul Marshall, ci o Europa "recuperată, puternică și competitivă".

Înainte de a continua cu analiza acestui discurs, ne îngăduim să arătăm că premisa de la care pleacă Henry Kissinger e falsă. E adevărat că Europa actuală nu mai e o Europă devastată de războiu, cum era în 1947, când i s'a oferit planul Marshall. E o Europa economiceste recuperată și puternică. Dar atât. Din punct de vedere militar și politic e slabă, tot atât de slabă, ca și în 1947. Fără asistența militară a Statelor Unite nu se poate menține; din punct de vedere politic, e și mai vulnerabilă. N'aveți decât să facem un examen sumar al situației politice din țările Europei occidentale ca să recunoaștem acest adevăr. Aproape toate țările europene sunt cariate de virusul comunist. Atât sus la putere, cât și jos la bază, influența comunistă e în creștere alarmantă. Si atunci unde e această Europă "puternică", a cărei camaraderie o reclamă Kissinger, pentru a așeza Alianța Atlantică pe noi baze?

Nu există Europa, ci o serie de State care abia se mai mențin sub presiunea mișcărilor comuniste vizibile și invizibile.

Baza discursului e falsă deci. Să vedem, acum ce condiții pune Kissinger ca să se semneze o nouă Chartă a Atlanticului, care să reflecteze noile realități.

Mai întâiu, spune el, America nu va retrage trupele din Europa, dar, în schimb, Europa trebuie să mărească ajutorul la susținerea trupelor americane pe continent. Aparent, cererea lui Kissinger pare justă, dar judecată mai profund chestiunea se prezintă sub alt aspect. În definitiv, cine a creat actuala situație din Europa, care obligă pe Americani să-și mențină trupe pe Continent? Ei înșiși; prin concesiunile ce le-au făcut bolșevicilor la Teheran, Yalta și Postdam. Fiind ei responsabili de actuala situație, de împărțirea Europei în sfere de influențe, asupra lor trebuie să cadă și greutatea sarcinei de a apăra restul de Europă. Nu e just așadar să ceară dela țările europene să le plătească costul de staționare al trupelor lor în Europa, când ei au adus pe Ruși pe Elba și la porțile Vienei.

Apoi, mai e ceva. Armatele americane din Europa nu s

pră numai popoarele europene, ci apără însăși existența Statelor Unite. Dacă Europa Apuseană cade sub dominația Rusiei, atunci și zilele Americii sunt numărâte. Ea va pieri sufocată, cum prevede planul Lenin.

Kissinger mai cere Europei să facă "concesiuni comerciale". America nu se opune unității politice și economice a Europei, dar dat fiind că această unitate ar putea prejudicia Statelor Unite, reclamă în schimb o mai mare comprehensiune a problemelor economice ale Americii. Nu știm în ce măsură "Târgul Comun", care reprezintă o unitate economică închisă poate face concesiuni comerciale suficiente de largi ca să echilibreze pierderile economice americane pe piața mondială. "Târgul Comun" are un caracter protecționist și dacă se fac concesiunile cerute de Statele Unite, își pierde caracterul propriu și atunci nu mai e Târg Comun. Dilema e greu de soluționat.

A treia condiție pentru lansarea neo-atlantismului pe care o pune Kissinger -și cea mai gravă- este ca țările europene să se subordoneze noii strategii mondiale a Statelor Unite, în politică și diplomatie. Nixon a fost la Peking, a fost la Moscova, a răsturnat toate raporturile diplomatice existente în Asia și Europa. Se arată mai interesat în a câștiga amicitia Rușilor decât să menajeze interesele Europeanilor. Pentru el, Europa a devenit o provincie, o regiune a lumii. Ceeace interesează acum, este o politică globală, cu cinci parteneri: America, Europa, Rusia, China și Japonia. Europa ar intra într'un complex mai vast în care ar precumpăni relațiile dintre Statele Unite și Moscova. Europa ar cădea pe plan secundar. Nu ar mai fi partenerul principal al Statelor Unite ca până acum. Ei bine, Europa trebuie să accepte acest rol minor, devenind o anexă a bipolarității Washington-Moscova. Neo-atlantismul ar însemna așadar o lichidare a Alianței Atlantice și o restructurare a relațiilor mondiale pe baza axei americano-sovietice.

Aceste cereri, expuse de consilierul Kissinger, formează un tot, un Junctim, un pachet de cereri, cum se zice. Dacă Europa vrea să obțină prelungirea garanțiilor americane de securitate, atunci trebuie să satisfacă aceste trei cereri. E vorba de toate în bloc. Dacă una din ele nu e satisfăcută, atunci întreaga construcție riscă să se prăbușească și America să abandoneze Europa, lăsându-o față în față cu Rusia. Dacă nu acceptă aceste condiții e rău; dacă le acceptă, mai câștigă o prelungire, dar finalul va fi același, adică o Europă controlată de Moscova.

Ce e discursul lui Kissinger? Un anunț al noii alianțe Washington-Moscova care va domina de aici înainte politica mondială. O revenire totală la linia de la Teheran, după câteva decenii de aparentă dușmănie. In forma embrionară, noua alianță a început să existe din ziua de 23 Aprilie 1973. Guvernul comunist invizibil de la Washington își dă arama pe față și strânge rândurile cu guvernul comunist vizibil de la Moscova.

Un salut de despărțire lui Radu Ghenea

Din nou moartea a răpit din rândurile Legiunii pe o aleasă personalitate a ei. După Crișu Axente, Petre Ponta, Grigore Manoiilescu, Dr. Mușetescu, Vasile Posteuca și câteva luni în urmă Doamna Sturdza, Radu Ghenea ne-a părăsit, lăsând în urma lui durere și acel sentiment tragic al unui gol pe care nu-l poate umplea nimeni.

Mișcarea legionară nu crează oameni în serie, ci personalități diversificate. Ceea-ce-i unește, e idealul comun. Fiecare își aduce aportul lui la mișcare, conform structurii lui intime, conform culturii achiziționate și a mediului în care s'a format.

Radu Ghenea aparținea faimoasei falange de "răsleți" ai Bucureștilor, unde își dăduse întâlnire toată elita intelectuală a Capitalei. Abia ieșit dela Universitate, și-a câștigat un loc de frunte în Baroul de Ilfov. A avut curajul să se înscrie printre apărătorii în procesul Căpitanului din Mai 1938, cu riscul de a fi arestat chiar la poarta Consiliului de Războiu, cum s'a întâmplat cu mulți legionari și prieteni.

După condamnarea Căpitanului, a adus mari servicii Legiunii, în cadrul aceluiași corp al "Răsleților", care continua să funcționeze cu toată asprimea pedepselor anunțate. Cu multiplele lui legături în lumea Capitalei, adeseori a salvat oameni din situații grele, prevenindu-i sau adăpostindu-i în case numai de el știute.

M'am întâlnit cu Radu Ghenea ultima oară înainte de a părăsi țara în împrejurări teribile. Era în a doua jumătate a lumii Ianuarie 1939. Căzuse rețelele noastre principale. Laboratorul din Strada Oarcă explodase. Corpul "Răsleților" se desorganizase, prin prinderea lui Augustin Micu. Mii de agenți împânzeau străzile Capitalei. Raziile se succedau fără întrerupere. Riscurile unei întâlniri erau mari și pentru mine și pentru el. Dar avea să-mi comunice ceva important. Am acceptat și ne-am văzut seara, pe la orele 9, pe o străduță slab luminată din spatele Mitropoliei. După toate aceste dezastre, mă așteptam la un om temător de viața lui și frământat de grave incertitudini asupra viitorului Legiunii. Am rămas surprins de agresivitatea lui Ghenea. În timp ce totul se prăbușea în jurul nostru, el îmi împărtășea starea de spirit a "Răsleților": strângerea rândurilor, hotărâre și continuarea luptei. În mijlocul primejdiilor cari ne adulmecau din toate părțile întâlnirea cu el mi-a rămas în suflet ca un popas luminos

și binefacător.

Ne-am revăzut în vara anului 1940. Radu Ghenea făcea parte din acel grup select al "Răsleților" care înțelegeau se jocul perfid al lui Carol și apoi a reluat vechea politică a trece popul cu Germania și casa lui n'am întâlnit adeseori cu lude exterminare. În casa lui s'a petrecut un eveniment politic me din Capitală, fie legionari fie de altă culoare politică. Dar tot în casa lui s'a petrecut un eveniment decisiv caș putea zice, pentru soarta revoluției dela 3 Septembrie.

Antonescu fusese numit Conducător al Statului în dimineața de 5 Septembrie 1940. Cu această numire, Regele spera să și-l atașeze definitiv pe General, salvându-și tronul. Și așa s'ar fi întâmplat dacă n'ar fi continuat uriașele manifestații de stradă, cerând abdicarea Regelui. Palatul era înconjurat de mulțime. În fața acestei situații amenințătoare, Regele convoacă la Palat pe Conducătorul Statului și pe Generalul Coroamă, cerându-le să tragă în manifestații. Coroamă refuză, iar Antonescu îi urmează exemplul. Lipsit și de sprijinul Armatei, Regele Carol încearcă o ultimă manevră. Chiamă pe Generalul Mihail -un devotat al lui- la Palat și îi cere să aducă din provincie trupe în Capitală, pe ai căror comandanți se poate bi zui, și cu ajutorul lor să aresteze pe Antonescu. În ace-lasi timp vechile cadre ale Poliției și Siguranței primiseră dispoziții, prin oameni de încredere ai Palatului, să procedeze la arestarea legionarilor. Acțiunea trebuia să se deslanțuiească chiar în noaptea aceea și succesul ei părea sigur . . . dacă n'ar fi intervenit Providența.

Despre aceste mișcări și ordine suspecte aud, târziu în noapte, legionarii din Capitală. În casa lui Radu Ghenea, se ține un adevărat Consiliu de Războiu. Informațiile ulterioare confirmă alarma. Cine a dat aceste ordine? Să fie Antonescu? O delegație de legionari pleacă la Palatul Cantacuzino pentru a-l întreba pe Conducător. Acesta nu știe nimic. Punând mâna pe telefon, într'adevăr i se confirmă că o serie de regimente din provincie au pornit spre Capitală. Situația era gravă. Imediat Antonescu contra-mandază aceste ordine și cere delegației să mobilizeze toate forțele legionare din Capitală. Apoi trimite aceea faimoasă scrisoare Regelui la ora 4 dimineața, cerându-i abdicarea. Așa a ajuns Antonescu să-și însușească dezideratul revoluției legionare și al întregului popor: a-bia după ce ultima perfidie a lui Carol fusese descoperită la vreme în casa lui Radu Ghenea și Generalul însuși se afla în pericol de moarte.

După instaurarea regimului național-legionar, Radu

Ghenea a fost numit ministru plenipotentiar în Spania, unde a funcționat până în Ianuarie 1941. Aflând de lovitura Generalului Antonescu contra mișcării, la 3 zile și-a prezentat demisia, refuzând să servească o zi măcar sub acela care apuca pe urmele sângeroase ale lui Carol.

Dar înainte de a părăsi postul dela Madrid, are timp să descopere tranșeele dela Majadahonda unde au căzut Moța și Marin și să inaugureze cultul celor doi eroi. La 13 Ianuarie 1941, se desfășoară aici, cu participarea camarazilor spanioli, cea dintâi ceremonie de pomenire a morților lor pe pământul Spaniei.

După 23 August 1944, Radu Ghenea se pune la dispoziția guvernului național român dela Viena și reprezintă acest guvern la Madrid, cu vechiul lui titlu.

După sfârșitul războiului, în anul 1947 emigrează în Argentina, unde grație legăturilor ce le stabilise cu reședintele peronist, reușește să obțină permise de imigrare pentru românii din Europa. De posibilitățile lui au beneficiat nu numai legionarii, ci orice român care voia să părăsească continentul din cauza incertitudinii politice ce domnea pe atunci. După mai multe schimbări de reședință prin țările din America Latină, Bolivia, Peru, Venezuela, revine la Madrid în 1961, unde își reia vechile legături și activități politice. O nouă perioadă din viața lui legionară, în care s'a risipit cu aceeași dărnicie și același entuziasm. Mărturie stau numeroasele lui articole și colaborări la marile reviste naționaliste și multiplele lui contacte cu coreligionarii de credință și idealuri.

În mijlocul acestei activități fecunde, cade ca un trăsnet vestea dispariției lui dintre cei vii. Se dusese în Franța ca să-și petreacă vacanțele în sânul unei familii cunoscute. Moartea l-a surprins pe drum. Trupul neînșuflețit i-a fost adus la Madrid ca să odihnească alături de ceilalți camarazi, în Cementerio del Este.

Vineri, 3 August 1973, orele 6 după masă, Radu Ghenea, purtat pe umerii camarazilor lui, coboară în pământul fratern al acestei țări. Ultimul salut i-a fost rostit în numele Legiunii de Dl Mihail Sturdza, titularul Afacerilor Externe în momentul când Radu Ghenea fusese numit Ministru al României la Madrid. Cu brațele ridicate spre cer, camarazii lui au intonat apoi imnul legionarilor căzuți, însoțindu-l pe cărările Eternității nu numai cu jalea lor, dar și cu gândurile și aspirațiile Legiunii.

"Non omnis moriar". Lupta și sacrificiile lui Radu

Ghenea vor continua să trăiască în istoria Legiunii și în amintirea generațiilor viitoare.

Au trecut două decenii . . .

Mă aflu la München când am auzit pe undele văzduhului știrea cutremurătoare despre prinderea legionarilor plecați în țară, procesul lor și apoi executarea . . .

Eram bucuroși până la această dată fatidică că echipele noastre au izbutit să se strecoare prin rețeaua de-așa a Securității, că erau intacte și lucrau. De patru ani operau în țară, socotind dela cel dintâiu descălicător, Ion Tolan. Ca să pomenim numai una din isprăvile lor, cu prilejul Festivalului Mondial al Tineretului, ținut în August 1953, s'a răspândit un manifest printre participanți, în care era infierat regimul criminal și era devaluată marea minciună care îi stetea la bază.

"România reală, începea manifestul, care luptă în munți și suferă în închisori, va spune: Bine ați venit!"

Gheorghiu-Dej, tiranul depe atunci, spumega de mânie, neștiind de unde să prindă pe făptuitori, cari avuseseră îndrăsneală să împraștie manifestul în sălile de mese, în camere de hotel și corturi, în autobus și chiar în stadion în timpul manifestațiilor.

Atunci și-a întezit Securitatea paza până la isterie, dându-și seama că are de-a face cu o puternică organizație și nu cu actele unor indivizi singuratici. Prestigiul lui Ceaușescu era în joc, șeful secret al Securității și autorul direct al persecuțiilor contra legionarilor.

Au căzut vitejii noștri camarazi, în scurt timp după această mobilizare generală a aparatului polițienesc. Nu știm exact de unde a pornit firul descoperirii lor. Sunt mai multe versiuni. Dar într'o zi trebuia să se întâmple. Aceasta e soarta tuturor acelor cari nu se predau tiraniei, ci luptă cum pot și în condițiile în care pot contra puterilor dușmane.

Grupul de legionari descoperit era format din elemente din lumea liberă, marit cu camarazi din țară. Rețeaua legionară creștă de ei se extinsese mult. S'au făcut sute de arestări. Principalii responsabili, în număr de 13, au fost condamnați la moarte. Ceilalți la închisoare grea. Alte persoane au dispărut fără urmă, ucise sau deportate.

Procesul din Octombrie 1953 a reamintit poporului existența unei organizații care n'a pactat cu inamicul, care n'a încetat lupta contra ocupantului și care n'a putut fi nimicită, cu toate hecatombele de tineri din închisori, dela Canal sau din munți. Inzadar a încercat regimul să se folosească de acest proces pentru a zdrobi sub povara acuzațiilor însăși Legiunea. Efectele n'au fost cele scute de canonada propagandei comuniste. In timp ce poporul suferea în lanțuri, biciuit și chinuit până la sânge, in timp ce toate închisorile gemeau de deținuți, in timp ce ocupanții bolșevici storceau țara de orice vlagă, nimeni nu era dispus să dea crezare acuzațiilor procurorului.

Acești "trădători", acești "spioni", acești "agenți ai imperialismului", erau in realitate cei mai buni fii ai neamului, luptători neînfricați pentru libertate și dreptate. Când au fost executați, milioane de suflete românești plângeau pe trupurile lor ciuruite de gloanțe.

Situația internațională era încordată între anii 1950-1953. Curentul anti-comunist devenise nota dominantă a politicii americane. Este era lui Mc Carthy, cu răsunătoarele lui campanii contra Administrației rooseveltiene, infiltrată de agenții Moscovei. Mișcarea Legionară nu putea rămânea in marginea acestor evenimente cruciale. Trebuia să meargă cineva in țară pentru a pregăti poporul să se alătore armatelor occidentale, in eventualitatea unui conflict cu Rusia. Nu făceau decât să continuăm linia Dobrinei. Criticii superficiali ai acestor întreprinderi ar fi bine să se întrebe ce-ar fi făcut Capitanul in împrejurări asemănătoare? Ar fi refuzat să dea ultima bătălie contra cutropirii bolșevice a țării, in timp ce totul se prăbușea in Germania? S'ar fi ținut departe de marea mișcare anticomunistă mondială, al cărui centru se afla in această perioadă in Statele Unite?

Evident că orice luptă sfârșește cu sacrificii. Nu s'a inventat niciun sistem de luptă ca să culegi numai lauri, fără să accepți tributul corespunzător de sânge și viață. Dar faptul in sine rămâne, dincolo de orice dureri omenești. Momentul de înfrățire dintre exil și țară, creat prin jertfa acestor camarazi, nu poate fi șters din istorie.

In exil am înfăptuit multe lucruri frumoase și mai ales am dus această luptă de uzură cu timpul și mediul ostil. Dar ce sunt toate aceste eforturi in comparație cu

expediția acestor viteji? Noi sacrificam ceva, poate mult, dar ei sacrificau totul, și în primul rând tinerețea, care abia le atinsese frunțile, cu căldura ei îmbietoare. Ei au fost "Sfânta Tinerețe Legionară" și nu niște calcule latori reci ai destinului lor. Ei au cutezat să se confrunte cu hidoasa apariție a Leviatanului bolșevic, pentru a feri sufletul fraged al copiilor de veninul unei doctrine fără Dumnezeu și pentru a oferi neamului nostru umilit și batjocorit, înjugat ca vitele la muncă, recompensa unui gest eroic. Pentruca fiecare să spună: "n'a pierit sămânța vitejilor din neamul nostru".

Căpeteniile acestor echipe, Tănase, Golea, Samoila, trecuseră prin toate examenele ce se cer unui legionar. Si-au pus de multe ori viața în primejdie. După atâția ani de încercări, aveau și ei dreptul la o existență mai liniștită, servind altora ca îndrumători. Dar îndată ce-au aflat că s'a deschis o nouă oportunitate pentru eliberarea neamului nostru, au lăsat totul, au întors spatele Occidentului și au revenit în imperiul groazei, pentru a răspândi vestea cea bună în popor și pentru a încuraja masele obidite anunțându-le o apropiată schimbare a soartei lor.

Nu numai că aceste speranțe nu s'au îndeplinit, dar nici ei nu s'au mai întors. E greu să ne închipuim ce-au pățit acești oameni, ce eforturi supra-omenești au făcut ca să se ascundă zi de zi de aparatul omniprezent al Securității. Cu atât mai greu e să ni-i închipuim față în față cu profesionalii crimei, cu acele bestii cari au ucis înaintea mii și mii de oameni, în anchetele și torturile ce le-au suferit. Numai Bunul Dumnezeu știe ce s'a petrecut cu ei. Moartea a fost pentru ei o izbăvire . . .

Pe eroii să nu-i plângem. Să nu le facem această nedreptate. Ei și-au luat rămas bun dela viață, de când au plecat, știind că "dincolo" nu e crutare. Mai de plâns suntem noi, cei cari ne târâm în acest exil prelungit, suspendați în vidul politic din Occident.

. . . . "Omul politic prevede, propune, duce tratative si nu cedeaza in fata amenintarilor sau promisiunilor. Foloseste orice imprejurare, de joaca planuri perfide din orice parte ar veni, cauta solutia adecvata, chiar in momentele tragice cu curaj si demnitate. Asa cum se prefigura viitorul neamului in vara anului 1944.

Niciuna din aceste reguli elementare n'a fost respectata de politicienii romani din acea epoca. Au urmat exact tegulele contrare, din facilitate, indiferenta sau interese meschine.

ACEASTA-I MARBA VINA CARE APASA PE UMBRII SI NUMELE LOR ! S'au comportat minor, cedand pe toata linia, atat promisiunilor aliatae, cat si asigurarilor sovietice . . . ."

(FAUST BRADESCU: "GUVERNUL DE LA VIENA. Continuarea Statului Roman National-Legionar 1944-1945, pp. 33-34).

A R T I C O L E

Colecția

"Tara și Exilul"

Anul X

1973 – 1974

Fanariotism, neo-fanariotism și ciocoism

Decâteori nu ne place ceva, din cauza proastelor guvernări, asvârlim vina pe fanarioti, pe neo-fanarioti, pe ciocoi, pe străinii cari aparțin uneia sau alteia din cele trei categorii istorico-sociale, fără ca să ne dăm seama exact ce înseamnă. Aceste proteste, aceste descărcări de mânie, s'au propagat de secole, încă din timpul primei infiltrații grecești în Principate și n'au încetat nici până astăzi. Ba chiar și istoricii regimului comunist folosesc aceste contraste sociale în scrierea istoriei din punctul lor de vedere.

Trebue să distingem, cum arată Xenopol, între Grecii cari s'au introdus în Principate înainte de secolul al XVIII-lea, cari s'au asimilat societății românești și au devenit Români, cum au fost familiile Cantacuzino sau Ghitea caracteristică epocii fanariote.

Această epocă e prea cunoscută de toți ca să mai stăruim asupra ei. Corupția cea mai mare și-a dat mâna cu spolierea cea mai groznică a populației. Stăpânitorii de pe atunci ai țărilor românești nu aveau alt gând decât să stoarcă însutit și înmuit banii ce-i plățiseră Turcilor când au obținut firmanul de domnie. Și cum timpul de ședere pe tron era scurt, ei trebuia să transforme guvernarea într'un jaf sistematic pentru a-și multiplica avutul. De obicei, domni fanarioti veneau cu o gloată de alți greci, cărora le încredințau încasarea impozitelor, vămile și toate funcțiunile pe unde circula argintul țării.

Domni fanarioti mai aveau și un plan politic. Să grecizeze Principatele Române, transformându-le într'o nouă Eladă. Acest plan urma să se realizeze pe trei direcții principale: prin introducerea culturii grecești în Principate, prin aservirea Bisericii și prin substituirea boierii naționale cu elemente din Fanar. Surprinsă de evenimentele dela 1821, planul grecesc s'a spulberat și în locul Eladei și-a luat revanșa elementul băstinaș.

Ceeace n'a dispărut însă din noile întocmiri politice românești după 1821, a fost specificul odios al epocii fanariote. Moravurile de tristă memorie ale acestei epoci s'au perpetuat ca o infecție ce nu-și găsește leacul. Fanariotii au dispărut, dar fanariotismul, adică acel complex de jaf, necinste și crimă în mănuierea afacerilor publice n'a mai putut fi extirpat din corpul națiunii române.

ne, oricâte eforturi s'au făcut de conducători iubitori de neam. Nu e vorba de corupție ca element existent în orice societate omenească, în cantități mai mari sau mai mici, ci de corupție ca mentalitate generală, ca factor dominant al națiunii, care se propaga chiar din creștetul ei. Nu sunt porțiuni marginale din neam atacate de acest virus, ci însăși structura care-i reglementează pulsațiile vieții e bolnavă.

Ce s'a petrecut cu mentalitatea fanariotă, lichidată politic la 1821, să-și regăsească locul și să se manifeste cu aceeași virulență și în Statul Român modern, ale cărui origini încep cu Revoluția lui Tudor Vladimirescu? Căci onală?

Nu mai puteau fi fanariotii, pentru că ei au fost încă cați de valul românismului triumfător în istorie. Trebuie să fie un alt substrat, o altă energie care să le ia locul. O energie înrudită cu mentalitatea lor. Eminescu ne lămurește cine au fost urmașii fanariotilor, cine au fost noii colonizatori politici ai țărilor românești care au continuat același stil de guvernare. El spune că Eteria grecească, sfărâmată de Turci, a lăsat ca zestre în Principate o parte din contingentele ei militare. Mulți voluntari din oastea sfărâmată a lui Ipsilante au preferat să rămână în țările române, risipindu-se prin orașe și sate. Aceștia nu erau numai greci, ci aventurieri recrutați din întreg Balcanul. Această pleavă umană lăsată de Eterie a fost întărită apoi de alte valuri de imigranți de peste Dunăre.

Invaziile succesive din Balcani de greci, bulgari, albanezi, sârbi a fost înlesnită de faptul că în Principate exista un vacuum politic și economic. Înainte de evrei, și-a făcut apariția elementul balcanic multi-național care s'au infiltrat în acest gol. Poporul român, sleit de dominația fanariotă, n'a avut vigoarea necesară ca să constituie la repezeală atât clasa politică cât și pătura orășenească, realități pe cari le reclamă viața unui Stat modern. Si așa se face că s'a ajuns la o nouă ruptură între națiune și pătura conducătoare, exact ca pe timpul Fanariotilor.

Eminescu numește pe acești intruși în viața politică a României, "pătura suprapusă" sau "xenocrație". Contra ei și-a asvârlit fulgerele în Scrisoarea a III-a, prea bine cunoscută.

Intre elementul alogen de proveniență balcanică și
svâcnirea națiunii române, în efortul ei suprem de a se
smulge din cătușele robiei și a-și regăsi unitatea națio-
nală, s'a încins o luptă surdă, care, în faza întâia s'a
soldat în favoarea autohton. Intr'un crescendo impetuos
s'au succedat evenimentele după Revoluția lui Tudor Vladi-
mirescu, târind după sine și masa alogenilor balcanici. În
Revoluția din 1848 din Muntenia, întâlnim pe aceeași bari-
cadă pe Bălcescu, Brătianu și Rosetti, aceștia din urmă re-
prezentând tocmai noile aluviuni etnice. Curentul națio-
nal culminează cu alegerea lui Alexandru Ion Cuza, ca Dom-
nitor al Principatelor Unite și cu reformele presedate de
Mihail Kogălniceanu.

Până aici a ținut respirația exponenților autentici
ai poporului român. Din acest moment, se produce o schim-
bare stranie în conducerea Statului Român, abia pus pe pi-
cioare, schimbare în care marea majoritate a istoricilor
n'au văzut decât exteriorul: înlăturarea lui Cuza și urca-
rea pe tron a Regelui Carol I. În realitate, abdicarea
forțată a lui Cuza însemna o nouă înfrângere a poporului
român, o nouă aservire a lui unei clase conducătoare în-
străinate. Elementul balcanic greco-bulgar devenise sufi-
cient de tare și se aclimatizase destul de bine noilor
condiții politice pentruca să îndrăznească să smulgă pute-
rea pentru sine. Actul de înlăturare dela conducerea țării
a partidei naționale s'a produs prin "monstruoasa coa-
liție" dela 1866.

Toste aceste fapte sunt clar expuse de Eminescu. Do-
minanția alogenilor balcanici a ținut până în pragul pri-
mului războiu mondial și poate fi etichetată sub numele
de neo-fanariotism. Guvernările din această perioadă se ca-
racterizează prin aceeași exploatare nemiloasă a maselor
țărănești, cari au susținut cu munca și sacrificiile lor
întreaga structură economică și administrativă a Statului
Român. Clasa conducătoare nu adera la corpul națiunii. Era
ceva străin, o entitate suprapusă, care se hrănea parazitar
din seva națiunii. Bine înțeles că, în lunga domnie a
Regelui Carol I, s'au construit multe lucrări importante,
dar acestea nu reprezintă decât o infimă parte din ceea ce
ar fi putut să se înalțe pe pământul României, dacă bogă-
țiile ei nu ar fi fost escaparate de acești profitori.

Dece totuși Eminescu, atât de înverșunat pe "monstru-
oasa coaliție", colabora la "Timpul", care era organul par-
tidului conservator? În paginile acestui ziar și-a expus
teoriile lui despre "pătura superpusă". Descoperise oare
în partidul conservator o doză de românism mai puternică

decât în partidul liberal, oponentul său?

Dela căderea fanariotilor se produsese niște mutații sociale interesante în România. Descendenții familiilor domnitoare fanariote se amestecaseră cu boierimea română, făcând în cele din urmă un singur corp. Și unii și alții nu se gândeau la altceva decât să-și apere unii și alții și ei stingheriți și amenințați de această gloată de nepoțiți balcanici, deși unii dintre ei erau chiar de neamul lor. Din unirea celor două ramuri boierești a rezultat partidul conservator, în timp ce greco-bulgarii, de neveniență recentă, s'au grupat precumpănitor în partidul liberal, sub conducerea Brătienilor. Tot în partidul conservator militau și resturile partidei naționale conservatoare la 1866. Așa se face că Eminescu vedea în partidul conservator un partid național, iubitor de moșie, în partidul liberal reprezenta pentru el "xenocrația" și "pă-

Cadrelor partidului conservator nu s'au simțit stingheriți de campania "rasistă" a lui Eminescu contra libereșcolul al XVIII-lea se asimilasera în așa grad încât se simțeau români, deși purtau nume străine.

Si acum să vedem ce este ciocoiul. La origine, ciocoiul a fost și el o marfă etnică de import. Erau grecii mărunți, aduși de fanarioti ca să-i servească în angrenajul administrativ al celor două principate. Ei făceau treburi le urâte, chinuind populația ca să stoarcă dările nemiloase. Cu timpul semnificația ciocoiului s'a schimbat, designând un anumit tip social, independent de neamul din care se trage. Nu era neapărat necesar ca ciocoiul să fie un grec, armean, albanez, bulgar, etc. Ciocoiu putea să fie și un român.

Ciocoiul apare întotdeauna pe o treaptă inferioară boierilor. Sunt vechilii lor, slugile lor, oamenii lor de casă sau de serviciu în afacerile publice. Nu aparțin clasei conducătoare. Prin sine însuși nu reprezintă o valoare, o statură politică, un rang social. Ca să se afirme, au nevoie întotdeauna de protecția unuia mai mare. Încă din tinerețe, un instinct special îi călăuzește nu spre munca productivă, ci spre viața ușoară pe care i-o pot oferi adularea și specularea protipendadei.

Odată ajuns în situația pe care o dorește, adică în preajma unui deținător al puterii, își reneagă obârșia,

se poartă cu trufie față de classa din care s'a ridicat și e gata să lovească cu cea mai mare cruzime în cei umili și săraci. Acesta e prețul ce trebuie să-l plătească pentru a rămâne în grația stăpânilor.

Principala caracteristică a ciocoiului e șiretenia. Se strecoară, se fofilează, bate la ușă cu smerenie, se închină până la pământ cu spinarea încovoiată, pentru a obține atenția ce o răvnește. Ii lipsește și sentimentul recunoștinții. Dacă poate, dă la cap și aceluia care i-a deschis calea spre avuție sau putere. Are o teamă superstițioasă de autorități, dar de îndată ce simte că unui demnitar i-a fugit pământul de sub picioare, îl abandonează și trece în slujba altuia.

Această specie umană respingătoare nu s'a limitat la categoriile etnice de import, ci a făcut școală și în sânul poporului nostru. Încă Nicolae Filimon, în romanul lui, Ciocoi Vechi și Noi, scris pe la mijlocul veacului trecut, a semnalat fenomenul. În acest roman ne prezintă două garnituri de ciocoi: cei vechi sunt reprezentați de Tuzluc, dar cei noi au ca erou pe un român, Dinu Păturică.

Dacă fanariotii au dispărut, contopindu-se în masa românească, dacă neo-fanariotii au avut în final aceeași soartă, singurul specimen rezistent s'a dovedit ar fi ciocoiul. Rămășița a epocii fanariote, el și-a găsit mereu alte și alte medii de susținere, cări i-au asigurat supra-viețuire până în zilele noastre.

Vom relua firul acestei probleme într'un alt articol, în care vom trata despre aspectele fanariotismului, neo-fanariotismului și ciocoismului în secolul al XX-lea.

Fanariotism, neo-fanariotism și ciocoism, II

Memorandul fruntașilor transilvăneni din 1892 și procesul în care au fost implicați au avut efectul unui cutremur asupra întregului neam românesc. Nu numai în Transilvania, dar și în Vechiul Regat se produsese o agitație necunoscută până atunci, în jurul unui obiectiv care răsunase ca un soare strălucitor din nouri incertitudinii: unitatea politică a Românilor de la Nistru până la Tisa. Un al doilea val de descălicători din Ardeal trecuse munții, pe urma celor care creaseră curentul latinist, purtând cu ei nu numai un mesaj cultural înnoitor, Coșbuc, dar și o hotărâtă voință de a sgudi prudența cercurilor conducătoare din București, determinându-le să adopte o politică clară în chestiunea unirii Transilvaniei cu Patria-Mamă.

De la sfârșitul veacului al XIX-lea, grație Memorandului, idealul unificării naționale trecuse din sfera aspirațiilor poetice în domeniul politicii practice. Se crease un curent de opinie, o preocupare constantă, o direcție de gândire în România Liberă care pătrundea tot mai adânc și în cele două partide, antrenându-le cu o forță irezistibilă spre mărețul țel al întregirii neamului.

Partida națională, întărită cu solii Ardealului robit, irupse din nou în viața publică, după trei decenii de letargie, în care timp nu se mai auzia decât Doina lui Eminescu. În spatele ei, se aliniase întreg neamul, electrizat de presentimentul unui apropiat desnodământ al vișului milenar.

Acest freazăt al energiilor naționale a avut efecte binefăcătoare și asupra clasei conducătoare, grăbindu-i asimilarea. În avântul marilor frământări pentru unire, "pătura superpusă" s'a identificat în așa măsură cu idealul reîntregirii neamului încât a făcut un singur corp cu autohtonii, servindu-l cu aceeași pasiune și credință. În presajul războiului din 1916, fenomenul semnalat de Eminescu se resorbise. Nu mai existau decât Români, indiferent de originea lor etnică îndepărtată. Eminescu dăduse ca termen al asimilării noului val de imigranți balcanici anul 1921 și prevederea lui se îndeplinise.

Drama războiului s'a jucat pe două planuri, amândouă indispensabile pentru o confruntare de stări proporții: Români de sânge au adus poezia, elanul, cultura, armata, sacrificiile pe câmpul de luptă, fiind reprezentați de figuri ca Aurel C. Popovici, Părintele Lucaci, Goga, Nicolae Filipescu, Barbu Delavrancea, Simion Mândrescu, generalii Drăgalina, Eremia Grigorescu, Averescu și alții; iar ceilalți, pe cei ce-i numim fanarioți, neo-fanarioți, xenocrați, au adus arta politică ce-a culminat cu edificiul României Mari. Prin asta nu vrem să justificăm slaba pregătire militară a țării și stătea rele care au întunecat epopea războiului.

Angrenajul politic al războiului a avut doi poli, cari reprezentau cele două puncte extreme ale campaniei militare: Brătianu și Marghiloman, două nume și origini cari nu sunt milenare pe plaiurile noastre. Câtă vreme am putut lupta, am avut pe Brătianu în fruntea guvernului; iar când, trădați de Ruși și încercuiți, a trebuit să sem

năm pacea separată, a trecut la conducerea țării Marghiloman, agreat de Puterile Centrale și conștient de sacrificiul ce-l făcea. El a făcut tranziția spre victorie, în perioada critică a izolării totale, când puteam dispărea ca Stat independent. Marghiloman ne-a adus Basarabia, iar Brătianu, revenind la conducere, a rotunjit țara. Destinul neamului, sub aspectul guvernării, s'a jucat în cursul războiului între acești doi oameni, înzestrați cu o dexteritate și un simț al realităților care uimește.

Ion Brătianu s'a sbatut în continuare ca un leu pentru a obține Banatul întreg, așa cum se fixase în Tratatul secret cu Aliații, și a refuzat să accepte înscrisura în Tratatul de Pace a clauzei minorităților, înjositoare și nedreaptă, care prevedea, între altele, și încetățenirea în masă a Evreilor.

După sfârșitul războiului, valuri de români din toate provinciile se așează în Capitală, improspătând atmosfera politică. Numărul lor era copleșitor față de resturile neasimilate a ce-ar mai fi putut rămânea din fanarioti și greco-bulgarii lui Eminescu. Numeroase personalități din Ardeal, Banat, Bucovina și Basarabia se îndreaptă spre București, pentru a-și afirma crezul politic. Dar nu numai aceștia. Și din Vechiul Regat intră în arena politică figuri necunoscute în România Mică. Se înființează două noi partide, cu rădăcinile în Vechiul Regat, partidul țărănesc, întemeiat de un învățator, Ion Mihalache, și partidul poporului, sub președinția Generalului Averescu, fiu de țaran din Basarabia și militar de profesie. Aceste partide răscolesc lumea uitată din provincie, introducând în viața publică sute și sute de elemente noi, plămădite din cea mai sănătoasă rasă românească.

Totuși rezultatul n'a fost cel așteptat de "generația tranșeelor", de acei ce înscriseseră cu sângele lor noile granițe ale României. Nu s'a produs nicio schimbare sănătoasă în viața publică, deși personalul politic nu mai era cel din Mica Românie. Administrația rămăsese tot atât de mizerabilă, iar moravurile clasei conducătoare tot atât de ticăloase. Dispăruse supra-structurile fanariote și neo-fanariote, dar ceea ce nu se stinsese era sub-productul lor, spița ciocoiului, care cu aceeași perfidie și obraznicie se imbulzea în toate sectoarele Statului, înlăturând pe cei mai vrednici. Partidele, fără excepție, deveniseră pepiniere de ciocoi. Aderenții partidelor considerau politica o afacere, o căpătuială, căutând să se facă cât mai plăcuți și mai utili acelor care aveau pâinea și cuțitul în mână.

Acest neo-ciocoism post-belic nu-l mai putem atribui "păturei super-puse". E un fenomen pur românesc, în imensitate și în varietate. Xenocrația o mai putem trage la răspundere, numai ca o propagare a unui viciu secular apărut sub tutela ei. Erau acumă înșiși Români ce aspirau la conducerea Statului cări degeneraseră, cari își renegau legătura cu glia străbună, luând culoarea cameleonică a ciocoilui. Ce s'au ales de falnicele cohorte de luptători naționaliști din Ardeal? Nu aveau alt țel decât să devină și ei bugetivori și afaceriști, scoțându-i pe liberali dela profitul avuțiilor naționale. Nu se gândeau să facă dreptate maselor populare, ci să arate că inteligența lor politică nu e mai prejos decât a "șmecherilor de regăteni".

Și totuși a existat ceva străin care s'a substituit "păturei super-puse", favorizând transmisiunea germenului ciocoiesc în România Mare și infectând înăși trupul națiunii. E factorul evreesc. Cu mijloacele materiale de care dispunea, evreimea a dat concursul cel mai larg tipului social ce trebuia să dispară odată cu tristele împrejurări ale veacurilor trecute, pentru a-l menține în viață și a și-l face complice planurilor ei tenebroase. Rând pe rând, tot ce-a fost promițător în vechile și noile partide, tot ce reprezenta o valoare, o inteligență, o popularitate, a fost remorcată de iudaism sau dat laoparte. Și așa se face că, până la urmă, totul ajunsese de vânzare în România Mare, iar partidele nu erau altceva decât niște cete de exploatare cari își treceau succesiv puterea cu binevoitoarea asistență a evreimii. Ca să faci carieră politică, nu ți se cerea calități de bărbat de Stat, ci doar o suficientă doză de servilism și lingusire. Odată făcând corp cu exploatare și arătând același dispreț față de nația încovoiată de suferință, aveai viitorul asigurat.

În fața primejdiei evreiești și a neo-ciocoismului, s'a ridicat mișcarea legionară. Socotindu-se amenințați, noii ciocoi, politicienii liberali sau țărăniști, au intrat în alianță cu evreii. Se sprijineau reciproc pentru a înăbuși suflul nou al vieții românești, reprezentat de țineretul naționalist. Totdeauna îi găsim cot la cot, prigonitorii Legiunii. Până la 1930, au dominat partidele în guvernarea țării, iar evreii erau protejații lor. După urcarea pe tron a Regelui Carol II, situația s'a inversat. Evreimea era la putere, iar partidele au devenit simple mase de manevră în jocul Palatului. Totuși alianța a continuat. Oricâteori era vorba de mișcare, frontul ciocoism (politicianism)-evreime se restabilea. Cu Regele Carol II-lea, poporul suferă o nouă xenocrație, a evreimii. Ei conduceau țara, iar partidele trebuiau prin subsolul Palatului.

Corneliu Codreanu, conștient de noua situație, de noua configurație socială a țării, cu vechea generație de necați în bloc pe făgașul politicianismului, n'a mai alu- chis problema fanariotismului și a neo-fanariotismului, considerându-o anacronică. Nu li se mai putea imputa pacos- tele din trecut, ci era o culpă ce ne aparținea precump- nitor nouă înșine, Românilor de sânge, totalității națio- nale, debilitații morale a poporului nostru. "Cel mai națio- rau, spunea el, pe care ni l-au făcut jidanii, politica- nismul . . . cea mai mare primejdie națională sta în ace- ea de a ne fi deformat, de a ne fi desfigurată în ace- noastră rasială daco-română, dând naștere acestui tip de om, creînd această căzătură, această stărpitură morală: politicianismul care nu mai are nimic din noblețea moralei noastre; care ne desonorează și ne omorâ".

Capitanul vorbește clar de o desfigurare a structu- rei noastre rasiale daco-române. Se referă la Români, la deformarea ce-au suferit-o ai noștri, convertindu-se în ciocoi, în trepăduși și oameni de casă ai unor potentăți politici, ai Regelui sau ai bancherilor evrei.

Cu această generație nu se mai putea face nimic pen- tru Patrie. Trebuia salvat tineretul, pentruca această gan- grenă să nu-l distrugă și pe el.

În afara de școala legionară ce-a întemeiat-o Corne- liu Codreanu a realizat două performanțe extraordinare, în serviciul unității naționale: a eliminat ultimele reziduu- ri de regionalism din sânul poporului român și a îmbrăți- șat cu egală dragoste pe toți tinerii cari voiau să se în- roleze în mișcare, fără să-i întrebe de originea lor. To- ți erau legionari, pe deasupra provinciilor din care se- trăgeau și pe deasupra rădăcinelor lor etnice îndepărta- te. Un legionar ardelean, moldovean, bucovinean, macedo- nean sau oltean reprezentau aceeași cvintesență a români- mului, aceeași imagine nepieritoare a neamului; tot ast- fel, toți tinerii ce luptau în mișcare, erau deopotrivă de bineveniți în marea familie legionară. Fie ei copii de greci, armeni, bulgari, turci, italieni, germani, ucraine- ni, găgăuți, unguri și chiar evrei încreștinați. Toți cei cuprinși de fiorul mării naționale și dornici de o via- ță nouă, toți cei desgustați de spectacolul degradant al vieții politice și toți cei conștienți de primejdia boșe- vică, își găseau locul în mișcare. Toți s'au strâns în ju- rul drapelului legionar, au cântat cântecele noastre, au suferit prin închisori și au murit în prigoane alături de fiii de țărani și de frații înstrăinați din Banat și Mace- donia.

Prin această genială viziune, Corneliu Codreanu a reuşit să formeze un front compact al tineretului contra coaliţiei iudeo-politicianiste, care nu reprezenta altceva decât o etapă în drumul spre instaurarea dominaţiei bolşevice.

Pentru a distruge mişcarea legionară, Regele Carol, ca mandatar al puterii iudaice, a selecţionat din cadrul partidelor ciocoimea "pur-sang", din care şi-a făcut instrumentul de reprimare. Cum politicienii încadraţi de Carol erau "deformaţi" sufleteşte, n'au avut mintea să priceapă ce mare păcat săvârşesc contra naţiei lor, acceptând rolul de călău al tineretului român. Intrebaţi în 1940 unele dintre asasinii, români adevăraţi, pentru ce au săvârşit aceste nelegiuiri, spuneau cu înconştienţă că "au jucat o carte politică".

Doborât regimul sangvinar al Regelui Carol, naţiunea a respirat uşurată câteva luni, eliberată de dubla presiune, a evreimii şi a oamenilor lor de serviciu, neo-ciocoimea de extracţie precumpănitor naţională.

Prin lovitura de Stat din Ianuarie 1941, Generalul Antonescu a readus la putere cetele de ciocoi, crescute ca nişte vâscuri pe trupul naţiei chinuite şi sleite. Guvernarea lui Antonescu reprezintă triumful ciocoismului pur, pentru că nu mai exista deasupra lor, în Stat, o altă categorie politică, o altă forţă careia să-i servească. De astădată ciocoi singuri au făcut istorie, fără a se putea justifica cu Sublima Poartă, cu Fanarul, cu oculta evreiească, cu opresiunea unui rege tiranic. Ei singuri, fără nicio condiţionare, bucurându-se de protecţia lui Hitler, au guvernat România. Antonescu era un fel de preşedinte al lor. Avea numai o putere formală, căci în realitate era un prizonier şi o jucărie în mâinile unei camarile ciocoieşti.

Si ce-au făcut mii de politicieni, reuniţi sub steagul lui Antonescu, din biata Românie, abia salvată la 6 Septembrie? Generalul Antonescu ne acuzase pe noi că vom să asvârlim Statul în prăpastie şi iată cum destinul i-a oferit lui însuşi această tristă onoare. El, cu toţi şireţii cari îl tămăisau, câtă vreme avea nevoie de el pentru a lovi în legionari, pentru ca apoi să-l svârle peste bord ca pe un leşt, pentru a li se uşura trecerea în tabăra celui mai tare . . . Aceasta e legea ciocoiului . . . totdeauna umblă în căutarea unui stăpân. Incapabil să ia o atitudine sau să înfrunte un destin advers, s'au asvârlit la picioarele lui Stalin, în speranţa salvării.

Cum în războiul de întregire din 1916-1918 au existat două figuri stelare care au condus politica țării, tot astfel în războiul din 1941-1944 găsim aceeași dublură de oameni politici: deoparte Generalul Antonescu, care reprezenta alianța cu Germania, campania victorioasă din Rusia și Iuliu Maniu, care și-a asumat rolul să scoată România din impasul înfrângerii, exact ca pe vremuri Marghiloman. Dar ce deosebire de statură politică între perechea Ionel Brătianu-Marghiloman și perechea Antonescu-Maniu! Ce finețe în mânuirea jocului politic la unii și ce convulsivități atroce la ceilalți. Maniu a ales calea sinuciderii politice pentru el și țară, iar Antonescu calea safe-ului din Palatul Regal, când se putea, cu oarecare chibzuință și hotărâre, să ne salvăm independența națională. Nu era nimic pierdut la 23 August . . . Dar cu Statul ciocoiesc, construit de Antonescu, format din mii de indivizi cari nu voiau altceva decât să se salveze, sărind în tabăra victorioasă, nu se putea ajunge decât la acest rezultat funest.

Cu 23 August 1944, începe o nouă xenocrație, impusă și dirijată de Sublima Poartă Moscovită. Aici se căftănesc noii conducători ai țării. Problema ce ne interesează acum este dacă sub regimul comunist a persistat tipul de ciocoiu. Originea străină a acestui regim și ordinea lui tiranică, ar părea că constituie un mediu prielnic pentru prosperarea ciocoiului. Si totuși, nu e așa. Ciocoiul, deși dispus să servească pe oricine, are nevoie de o anumită libertate socială pentru a se putea strecura acolo unde el vrea. Chiar și interior, el trebuie să opteze pentru acest gen de viață. Dar regimul comunist, cu structura lui rigidă și perfect controlată, nu îngăduie nicio deviere. Oamenii de treabă și cei cu înclinări ciocoiești, toți trebuie să-l servească în egală măsură. Nu se poate distinge exterior cine se apleacă noilor stăpâni din constrângere sau din dorință de parvenire. Ciocoiul dispare în imensa suferință a țării. Cum toți trăiesc cu revolverul la tâmplă, nu se pot separa cele două categorii, beneficiind toți de circumstanțe atenuante.

Adevăratul mediu unde ciocoiul își continuă existența, este în exil. În lumea liberă, refugiații dispun de o opțiune, de o alternativă. Nu-i constrânge nimeni ca să se pună în slujba inamicului. Si dacă o fac, e pentru că sufletul lor s'a molipsit de caracteristicile ciocoiului. Ei urcă de bună voie scara de serviciu ce duce în anticamera tiranilor. Ciocoismul din exil e de speța cea mai desgustătoare și odioasă, pentru că în timp ce propriul lor neam abia își mai târăște viața sub loviturile harapnicului

bolșevic, ei își fac batărurile cu călăii.

În concluzie, nu trebuie să asvărlim vina nenorocului nostru istoric numai pe cetele de venetici ce s'au pripă- noi bine, ce lacune în prevederea, pregătirea și organiza- rea noastră. Prin lipsa noastră de rezistență, am creat goluri în națiune, unde au pătruns străinii cari ne-au cu- tropit și jupuit. E comod să vorbim de fanariotism, neo-fa- nariotism, iudaism, bolșevism, dar nu servește la nimic. E cașicum ne-am spăla pe mâini, refuzând să ne recunoaștem și partea de răspundere în suferințele ce le-am îndurat. Măine, fenomenul se poate repeta, dacă nu ne vom strânge depe drumuri, dacă nu ne vom reface "structura daco-roma- nă".

Atâta vreme cât Românii ce se pretind de sânge, cobo- rători direcți din Daco-Romani, nu se vor constitui într'o falangă eroică, nenorocul istoric ne va urmări. Atâta vre- me cât vom continua să vagabondăm între folclor, anarhie și ciocoism, nu ne putem aștepta la nimic bun.

Este necesară o profundă revizuire a comportamentu- lui nostru general în fața evenimentelor. Pentru a merita din nou să avem un Stat și să ne bucurăm de independență politică, trebuie să devenim noi înșine coloana de susține- re a națiunii, hotărâți să respingem cu indignare orice atentat la integritatea ei.

. În timpul dintre cele două războaie ungurii au dus o foarte activă propagandă pentru revizuirea tratatului de la Trianon. La această propagandă au răspuns favorabil Germania și Italia, care la 30 August 1940 au impus României prin Dictatul de la Viena să cedeze Ungariei jumătatea de nord-vest a Transilvaniei. Această împărțire a durat însă numai până la sfârșitul celui de-al doilea război mondial, când Transilvania a fost reintegrată în hotarele României.

Ca urmare ungurii au continuat propaganda lor pentru Transilvania aici în refugiu. Unii intelectuali unguri care au refuzat comunismul și trăiesc ca refugiați în Occident încearcă prin diferite căi să crezeze și să întrețină — în cercurile care se interesează de problemele politice internaționale — părerea că li s'a făcut o mare nedreptate. Ori la sfârșitul primului război mondial România a primit numai acele teritorii care erau locuite de multe secole de o populație românească majoritară. Această populație și-a exprimat în 1918 voința de a se uni cu vechiul regat român. Deci unirea nu s'a făcut nici cu forța armată și nici cu altfel de presiuni, ci numai prin aplicarea principiului de autodeterminare.

Tratatele de la St. Germain cu Austria și de la Trianon cu Ungaria n'au făcut altceva decât să consemneze o stare de fapt existentă. Adeveratul fundament al unirii a fost prezența unei coadjuvante majorității de populație românească în Transilvania, Banat, Maramureș, Crișana și Bucovina. Această viguroasă viață românească a fost constatată, recunoscută și înscrisă de Conferința de Pace de la Paris, în tratatele care s'au întocmit și încheiat prin grija ei.

În contra acestei evidente realități se dăce o campanie susținută de contestare a frontierei dintre România și Ungaria, care ne obligă să răspundem documentat.

Această lucrare este un răspuns.

(General PLATON CHIRNOAGA. ')

"ISTORIA DACIEI și CONTINUITATEA
DACO-ROMANA". Editura Traian Po-
pescu. Madrid 9, Espana. pp. 12-13)

Domnul General

A căzut ca un soldat pe front, lovit de o schijă sau de un glonț, Generalul Platon Chirnoagă. În plină vigoare, a fost secerat de moarte, pe când ieșea din casa unde locuia. Nimic nu prevedea o bruscă curmare a vieții. O sănătate robustă și o minte lucidă i-au fost aliații fideli ai întregii lui existențe.

Și cine știe dacă destinul n'a fost binevoitor cu el, răpindu-l fulgerător din mijlocul nostru. Vremea noastră trece nemiloasă peste cei bolnavi și debili. Decât o lungă luptă cu neființa în cine știe ce cameră de spital, mai bine acesastă trecere nesimțită spre cele eterne. Fără a supăra pe nimeni și fără a fi o povară nimănui.

Dealtminteri, o caracteristică generală a vieții lui. Intotdeauna a căutat să fie cât mai de folos altora și pentru sine să ceară cât mai puțin. În orice situație s'ar fi aflat, se acomoda cu ușurință, hotărât să înfrunte cu bărbăție adversitățile. Cu cât calm a suportat mizeriile lagărului din Glasenbach, Austria, unde îl asvârliseră Americanii în anii 1946-1947. Era împăcat cu soarta și nici perspectiva de a fi predat călailor din țară nu-l turbura.

Această stoică atitudine nu l-a împiedicat să acționeze cu energie, așa cum îi ședea bine unui soldat. Încuraja pe ceilalți cu exemplul său de benignitate și nu scăpa niciun prilej ca să demonstreze autorităților aliate dreptatea cauzei noastre. Un memoriu întocmit de el a ajuns în mâinile Comandantului trupelor americane din Viena, Generalul Mark Clark, contribuind la clarificarea situației grupului românesc din lagăr. Contrar prevederilor pesimiste ale altora, Românii acuzați de a fi făcut parte din guvernul dela Viena au fost eliberați și și-au putut relua activitățile politice.

Primele mele întâlniri cu el n'au fost ușoare. După ce consimțise să iasă din lagărul de prizonieri și să vină la Viena, adus de Iasinschi, a urmat o perioadă dificilă în relațiile dintre noi. A ținut mai întâiu să-mi explice că el nu e dezertor, că a căzut cu toată divizia la Solnok, încercuit de tancurile germane; că el a luptat până în ultima clipă fidel jurământului său de ostaș. Regreta schimbarea de front, dar el, ca ofițer al Armatei Române, nu putea decât să execute ordinele primite. Partea politică nu era de competența lui.

Cât privește intrarea în guvernul dela Viena, în curs de formație, el o condiționa de evoluția evenimentelor din România și de sprijinul de care ne-am bucura din partea Germaniei. Insista asupra necesității de a se forma o armată națională, pentru a nu fi acuzați că am părăsit steagul țării, înrolându-ne într'o armată străină. De aceea, în tot timpul guvernului dela Viena, el a purtat cu mândrie uniforma de general român. Cu ea apărea pe stradă și cu ea se prezenta celor mai înalte autorități ale Reichului sau în fața ostașilor dela Döllersheim.

Dar pe cât de greu a fost la început să ne punem de acord asupra diverselor probleme, pe atât de ușor când s'a convins de justetea atitudinii noastre. În țară, sălbăticiile comuniste nu mai lăsau niciun dubiu asupra intențiilor Moscovei de a schimba fizionomia politică, economică și socială a țării. Informațiile ce le primeam erau tot mai alarmante. Din acel moment, Generalul Chirnoagă s'a desprins de orice îndoieli și a intrat hotărât în acțiune alături de mișcare.

Drumul nostru n'a fost ușor nici după formarea guvernului dela Viena. Câte decepții și câte amărăciuni! Ne isbeam nu numai de lipsurile inerente unei Germanii asedia-te din toate părțile, dar și de sabotajul instanțelor militare și administrative. Ordinele date de guvernul german nu se executau la eșelonele inferioare decât cu încetinire și vădită rea voință. Pretutindeni ne isbeam de o ostilitate surdă. Entuziasmul nostru de a forma o armată națională era rău văzut, ca o încercare de a prelungi un războiu pierdut. Prizonierii cari se înscriaseră pentru armata națională nu erau eliberați imediat de Wehrmacht, ci se prelungea inutil șederea lor în lagăr, până ce mulți muriau, iar ceilalți ajungeau niște schelete la Döllersheim. Decâteori n'am făcut drumul cu Generalul Chirnoagă pela comandamentul lagărelor de prizonieri din Viena, pentru a obține transportarea unui nou convoiu. Ne uitam cu milă la prizonierii cari se stingeau de foame și implorau ajutorul nostru. Si câte alte neșzuri pe cari nu le pot așterne aici.

Adeseori Generalul Chirnoagă nu mai putea suporta indiferența cu care eram tratați și izbucnea în amarnice reproșuri împotriva acelorora pentru cari noi eram gata să ne sacrificăm în ultimul moment al unei bătălii, fără sorți de izbândă. Cum adică, se întreba el, chemi oameni lă

gă tine după ce din istoria războiului victorios nu a rămas decât o ruină și după ce aceștia își i-au angajamentul de a împărtăși aceeași soartă, îi sabotezi? Pe cât puteam și pe cât eram informați atunci, încercam să-i explic ce se întâmplă în realitate, ce stare de spirit domnește ce dăratul frontului și câte infiltrații inamice nu se înlesc în angrenajul Statului. Atunci se potolea, înțelegând lucruri care înainte i se păreau absurde și anormale.

După războiu și după începerea noului exil, Generalul Chirnoagă a primit fel de fel de sugestii și oferte pentru a-l determina să se desprindă de mișcare și a se staționa altor grupări. Din partea Generalului Rădescu, din partea partidelor, din partea unor ofițeri superiori, din partidele erau ademenitoare. Un aranjament sigur și copios. Le-a respins pe toate, preferând sărăcia noastră. Numai că ne știe cum a trăit la Paris, în ce lipsuri și greutate, și își dă seama de măreția acestui om. Atunci am descoperit o altă trăsătură a caracterului său de bronz: lealitatea. Căci putea foarte bine să spună, după ieșirea din lagărul dela Glasenbach: "Domnule Sima, colaborarea dela Viena e o fază din viața mea. Am suportat și consecințele ei în lagăr. De acum înțeleg să mă orientez singur". Cine putea să-i reproșeze ceva? Nu aparține mișcării și nu era legat de noi prin niciun legământ. Și totuși a gândit și s'a comportat altfel. "Guvernul dela Viena a fost expresia luptei de eliberare a țării. Și cum această luptă nu a'a terminat, membri acestui guvern rămân solidar responsabili pentru destinele neamului". Ce frumoasă lecție de patriotism și civism!

Nu s'a clintit de pe poziție nici atunci când un vânt de anarhie bătea în rândurile Legiunii din exil. După inutile încercări de a explica celor desprinși eroarea lor, s'a oferit lumii un nou exemplu de lealitate, credință și dragoste. "Prietenii, cum zice proverbul, la nevoie se cunosc".

Si-a încoronat viața cu publicarea marelui lucrări "Istoria Politică și Militară a Războiului României contra Rusiei Sovietice". O lucrare pe care numai Generalul Chirnoagă putea să o scrie, pentru că numai el poseda competența ofițerului de front, care a servit la un înalt post de comandă în cursul războiului, cât și cunoștințele politice și istorice necesare ca să utilizeze izvoarele documentare aparute după războiu. Cu această lucrare, rămâne un Dumitrie Cantemir al epocii noastre.

Ar mai fi multe de spus despre acest moldovean care a imprimat pecetea personalității lui exilului. Nu s'a realizat nicio acțiune importantă fără ca Generalul Chirnoagă să nu fie prezent, susținându-o sau combătându-o în numele idealurilor naționale și creștine. Scrisori, articole, broșuri, manifeste și programe vor constitui un dosar prețios pentru viitorii istorici.

Generalul Chirnoagă e cu noi. Il purtăm în sângele și sufletul nostru. Ii simțim palpitatea sufletului său generos, în care s'au adunat par'că dorurile și aspirațiile a sutelor de mii de soldați căzuți în stepile Rusiei. Ca o statuie a vrerii românești se înalță peste capetele noastre, indicându-ne drumul onoarei și al gloriei:

Spre România Crucificată!

Din pragul celor treizeci de ani

23 August 1944 nu e numai o dată tragică în istoria neamului nostru, cu cortegiul ei de suferințe, închisori și morți, ci și o dată-limită, de unde încetează istoria poporului român și începe să se desfășoare o altă istorie, impusă de ocupant. România e o față care nu mai spune nimic, un nume golit de orice conținut politic. Nu mai există un Stat Român în care să se reflecteze voința și aspirațiile poporului cu acest nume. Intre Stat și popor s'a interpus năvălitorul bolșevic, care a rupt contactul între cele două entități. Energiile românești au fost deviate de la cursul lor firesc și servesc la întărirea și expansiunea revoluției comuniste în lume. Națiunea română a fost redusă la o masă de robi, care lucrează zi și noapte în contul Moscovei.

S'a mai păstrat numele de România și s'a lăsat să subsiste iluzia unui Stat Român, exclusiv din motive de politică internațională. Când rațiunile de politică externă își vor pierde actualitatea, România va fi încorporată Uniunii Sovietice, pe același plan cu celelalte republici socialiste. Procesul e ireversibil, fiind înscris în strategia de lungă durată a Uniunii Sovietice. Kremlinul nu așteaptă decât legitimarea statu-quo-ului european de așa zisa Conferință Europeană de Securitate pentru a proceda la încorporarea formală a țărilor din răsăritul Europei în imperiul ce-l patronează.

Va urma apoi etapa de nimicire biologică a poporului român. Acuma Românii sunt sclavi, dar cel puțin nu și-au pierdut identitatea etnică. Sunt Sclavi-Români. Măine, în calitate de cetățeni-sovietici, vor fi risipiți la muncă în imensitățile ruso-siberiene, unde se vor amalgama cu alte sfărâmături de popoare.

Această perspectivă trebuie să ne înfricoșeze și mai mult chiar decât dispariția noastră istorică la 23 August 1944. Adeseori așezămintele noastre statale au fost răvășite de boardele năvălitoare, dar am putut cel puțin să supraviețuim etnicește, retrăgându-ne în păduri sau fugind dintr'un ținut într'altul. În sistemul bolșevic nu există loc de refugiu și de scăpare. Trebuie să fierbi în același cazan cu alte naționalități, până ce se șterg caracteristicile proprii.

E dureros să vezi cum atâția exilați își pierd vremea cu chestiuni minore, când neamul nostru e amenințat de dispariție fizică. Se ocupă de toate, afară de esențial, fără să-și dea seama în ce primejdie plutim. Ingrijorarea pentru soarta neamului nostru trebuie să sângereze ca o rană vie în sufletul nostru, depășind toate celelalte griji și necazuri.

De această tensiune creatoare, de acest zid de nădejdi și întreprinderi, se teme inamicul. Din efortul reunit al refugiaților pot să iasă lucruri mari care să sdruncine domnia Antichristului.

Trebue să ne iubim neamul atât de mult încât să facem și imposibilul pentru a-l elibera.

... "Multimea taranilor sarmani si
simplici crescuse atat de mult incat
curtea bisericii devenise neincapatoare.
Dintr'odata s-a auzit un susotit.

Un barbat frumos, inalt, cu fata
bruneta, imbracat in costumul alb al ta-
ranului roman, a intrat calarind un cal
alb, in curtea bisericii. El si-a oprit
calul in apropierea mea si am putut ve-
dea bine ca nu semana deloc cu "balaurii"
din povesti. Din contra. Surasul sau sin-
cer, copilaresc, radia deasupra multimi-
umile si desi el era integrat in multi-
me, totusi pareca ca sta undeva, departe.
Charisma este un cuvint impropriu care
sa exprime forta stranie care emana din
acest om. El putea mai degraba sa fie
considerat ca o parte a padurilor, a mun-
tilor, a furtunilor cari tulbura varfurile
inzapexite ale Carpatilor, a lacurilor
si raurilor romanesti. Asa stateta el in
mijlocul multimii. Tacand. Nu scotea o
vorba. Nici nu avea nevoie sa vorbeasca
caci tacerea lui vorbea dela sine. El pa-
rea mai puternic decat noi, cei adunati
sa-l auzim, mai puternic decat ordinul
prefectului care ii luase dreptul de a
vorbi. O taranca batrana cu parul inalb, si-
a facut semnul crucii peste piept si
a sositit usor, dar am auzit-o cu totii:
" El este trimisul Arhanghelului Mihail".
Atunci clopotul trist al micii biserici
a inceput sa sune si a inceput slujba re-
ligioasa care insotea invariabil orice
adunare a legionarilor." . . .

(The Green Shirts and the Others, de Ni-
cholas M. Nagy-Talavera, HOOVER INSTITU-
TION PRESS, Stanford University, Stanford,
California. 1970p.247) *

75 de ani de la nașterea Căpitanului

13 Septembrie 1899, moment de glorie și de biruință pentru neamul nostru, căci în această zi s'a născut marele și nemuritorul nostru Căpitan. E ziua când Biserica sârbătorește pe Sf. Corneliu Sutașul, cel dintâiu suflet dintre neamuri care a primit botezul noii legi. Numărul de 13 corespunde apoi oastei duhovnicești ce și-a ales-o Christos cât a fost pe pământ. Erau 12 apostoli și cu El, Căpetenia acestei oaste, 13.

Si acum să trecem la interpretarea acestor date. Corneliu Codreanu a fost Corneliu Sutașul al poporului românesc. A fost un nou născut duhovnicește, nu în sensul că n'ar fi fost botezat creștin, ci ca o reimplantare a creștinismului în poporul nostru, cu elanul primelor începuturi. El a fost omul providențial care a dat un nou impuls spiritual neamului nostru, scoțându-l din materialism și degradare politică și morală.

Numărul de 13, fiind considerat de Căpitan un număr consacrat de noua religie prin existența primului nucleu de creștini, sub conducerea Maestrului Divin, l-a pus la baza organizației legionare. Cuibul e o unitate care cuprinde minimum 3 legionari și maximum 13. Spiritul în care se organizează și se întrunește cuibul se aseamănă cu frățietatea care domnea în primele comunități creștine. Interesele sunt date laoparte pentru a face loc dăruirii de sine și colaborării la o operă comună, în serviciul Neamului și a lui Dumnezeu.

Lucrarea Căpitanului în mijlocul neamului nostru a rodit însutit și înmuit. Adâncimea fenomenului legionar, originalitatea lui și perpetuarea lui până în zilele noastre, se explică prin fundamentele lui creștine și prin forma lui superioară de organizare. Pe cele două laturi, nicio fisură. Doctrina creștină constituie izvorul care inspire doctrina legionară. Sistemul de cuib reunește și transformă forțele individuale într'o unitate coerentă de mare eficacitate.

PÂNĂ în ziua de astăzi nimic nu s'a clintit din linia inaugurată de Căpitan, cu toate încercările dușmanilor și cu toată neînțelegeren și chiar sabotajul unor foști camarazi. Nici asasinat, nici masacre, nici manevre de captare n'au reușit să modifice o iotă din lăsmântul său. Suntem exact acolo unde a fost el, când le vorbea tinerilor liceeni în Pădurea Dobrina.

Toate infamiile și atacurile ce s'au deslănțuit și în timpul vieții și după moarte contra lui Corneliu Codreanu n'au putut să-i adumbrească amintirea. Astăzi, mai mult ca oricând, Căpitanul trăiește în poporul nostru cu o strălucire deosebită. Mulțimile așteaptă un nou miracol legionar și, cu ardoare și credință, se închină în taină Marelui Martir, rugându-l să coboare și să alunge cetele de prădători.

Dar dincolo de fruntariile țării noastre, câtă glorie n'a acumulat Căpitanul în acești 30 de ani de exil. În toate neamurile, se ivesc intelectuali și grupuri de tineri cari se întreabă asupra semnificației vieții și morții lui Corneliu Codreanu. El a devenit o taină a lumii, un nou izvor de înprosperare a energiilor unei umanități obosite de confort și probleme materiale.

Căpitanul domină cu uriașa lui statură spirituală evenimentele contemporane mai mult decât efemerele figuri cari se agită pe scena politică a lumii.

Iată deci pe urmele acestei făși de lumină și de adevăr, ce emană neîntrerupt din personalitatea Căpitanului, la capătul a 75 de ani dela nașterea lui, pășim și noi cu aceeași încredere în Invierea Neamului.

. . . . . "Putem deci preciza, fara nicio ezitare ca, in timp ce Garda de Pier pastra o atitudine neutrala, dar vigilenta, fara nicio provocare capabila sa stirbeasca efortul natiunii in lupta cu comunismul, fortele partidelor istorice si diplomatia ce domina Ministerul de Externe, lucrau ca niste carii la distrugerea "regimului" si indirect-forma eufemistica- la ingenuncherea neamului. Nici nu-si dadeau seama ca propria lor soarta se juca pe muchea de cutit a ambitiilor lor de sarte. . . . .

(Faust Bradescu, G. de la V. . . . p.30-31)

A R T I C O L E

Colecția

"Tara și Exilul"

Anul XI

1974 – 1975

Despre injurii și semnificația lor

Injuria -echivalentul înjurăturii românești- înseamnă o nedreptate ce ți se face, un atentat contra dreptului tău, contra poziției ce-o reprezinți în lume și societate. Din această turburare a raporturilor normale dintre indivizi, rezultă apoi că injuria este și o insultă, o ofensă, un ultragiu adus persoanei cuiva.

În această privință, cred că n'a fost om politic în România mai înjurat, mai ofensat, mai calomniat decât eu însumi. Bat toate recordurile. Teribilele prigoane prin care a trecut mișcarea legionară din 1938 până astăzi coade discreditare a mea, ca om politic.

Fără îndoială, că dacă ar fi trăit Căpitanul cât am trăit eu, ar fi avut aceeași soartă. Nici el n'a cunoscut în toată viața lui o zi bună, o zi în care să nu fie terrosant să se pună pe două coloane acuzațiile ce s'au adus Căpitanului cu cele ce mi s'au adus mie, și s'ar vedea cât de mult se aseamănă.

Poliția nu aflase până în Octombrie 1938 cine are legăturile pe teren cu legionarii liberi. Atunci fusese apomenise pentru prima dată numele în cursul anchetei. Îmiediast au început cercetările în Banat și la Brad, pentru a descoperi cine sunt și de unde viu. După asasinarea Căpitanului, cercurile Palatului și-au pus ochii pe Vasile Christescu. În cursul unei sindrofii, Mihail Ralea, membru în guvern, a spus că problema mișcării legionare nu este rezolvată atâta vreme cât Vasile Christescu nu este prins. Dar în cursul tragicelor evenimente din Ianuarie

1939, când au fost capturate aproape toate punctele nona-
tre de rezistență, aparatul polițienesc s'a izbit tot mai
des de numele meu. Atunci s'a dat alarma pe toată țara și
după Vasile Christescu, am devenit omul cel mai căutat
din România. Câți legionari nu au fost bătuti și schinju-
iti ca să spună unde mă ascund!

După împușcarea lui Vasile Christescu, poliția s'a
concentrat cu toate efectivele asupra mea. Le scăpaser
din mâini de atâtea ori. Insfârșit, când mi-au descoperit
domiciliul clandestin, într'o mahala din București, veni-
seră cu trei ore întârziere. Tocmai în acea seară luaser
drumul spre Arad, însoțit de Ilie Smultea și Alexandru Po-
povici, pentru a trece frontiera. Toată brigada mobilă de
la București s'a deplasat atunci la Arad, dar am putut să
mă strecur prin rețeaua lor și să trec frontiera Ungari-
ei, la începutul lui Februarie 1939.

Acuma devenisem pericolul Nr 1 pentru regim. Intreg
sistemul era pendinte de prinderea mea. Cu toate loviturile
le primite, mișcarea trăia și lupta. Alte elemente luau
locul celor căzuți, înfruntând urgia tiranilor. S'a proce-
dat atunci la o reorganizare a sistemului carlist, sub di-
recta priveghere a lui Armand Călinescu. Se ofereau premii
mari tuturor agenților cari descoperesu "ultimele" restu-
ri ale Gărzii de Pier. Eu eram în fruntea listei și des-
cris în culorile cele mai fioroase. Se pusese un premiu de
trei milioane de lei pe capul meu; se făcuse școală spe-
cială cu jendarmii și polițiștii, căutându-se să li se ex-
plice importanța capturii mele și semnalmentele după care
pot fi recunoscut. Fotografia mea, luată de acasă, fusese
multiplicată în mii de copii și fiecare agent sau jandarm
o purta în buzunar. La cel mai ușor indiciu, se năpustea
brigada volantă dela București în orice punct al țării ca
să facă cercetări. Atunci s'a popularizat numele meu în
toată țara, atât în cadrul aparatului de Stat cât și în
populație, care era terorizată să spună unde mă găsesc.
Dar tocmai această isterică căutare, cu o formidabilă des-
fășurare de forțe, a indus în eroare puterile regimului.
Ele mă închipuiau altfel decum sunt. De atâtea ori am fost
în fața lor, pe străzi, în gări, în trenuri, și nu m'au
recunoscut.

Când m'au prins în Mai 1940, nu le venea să creadă
că eu aș fi faimosul "terrorist". Nu aveam nimic din înfă-
țișarea sub care ei mă închipuiau. Eram un om de trăsături
normale, calm și măsurat. Fără îndoială că m'ar fi omorât
atunci, dacă nu ar fi coincis arestarea mea cu ofensiva
germană din Franța. Ei sperau ca această ofensivă să se

împotmolescă undeva și să se repete situația din 1914, Dar n'a fost așa, și atunci regimul pierzând toate certitudinile de politică externă, s'a decis să pacteze cu mișcarea. M'a salvat o diferență de două luni.

În vara anului 1940, am dus o titanică luptă pentru a încadra mișcarea în ritmul galopant al evenimentelor. Căci se putea întâmpla una din două: sau rămâneam la remorca lui Carol, desonorați și scoși din circulație, cum manevra grupul Noveanu, sau găsisem o cale de a salva țara din dezastrul ce-o amenința. Era o acțiune extrem de periculoasă și grea, căci trebuia să ne strecurăm permanent, între Scylla și Caribda. În timp ce în țară se formase un front legionar compact, cu excluderea grupului Noveanu, la Berlin Papanace și alți câțiva se dedeau la un alt gen de exerciții, diametral opuse aspirațiilor noastre. Pără a avea habar de situația din țară și fără a se osteni să coboare în arenă, pentru a lua singur taurul carlist de coarne, Papanace întreținea la Berlin o agitație sterilă. Nu s'a dat înlături atunci nici dela intrigi primejdioase cari ar fi putut provoca eşuarea ultimei întreprinderi de răsturnare a regimului carlist. La adresa mea rostise cuvinte grele, "vândut regimului carlist" și altele. În timp ce eu trăiam într'o tensiune teribilă, nedormind decât câteva ore pe noapte, săptămâni și săptămâni de rând, pentru a feri mișcarea să nu cadă în mâna aceluia cari ar fi oferit-o plocon lui Carol, Papanace colabora cu aceste elemente, depe o altă poziție, a așa zisei intransigențe, pentru a dărâma și ultima speranță de mântuire a neamului de acest regim sângeros.

Sfântul Arhanghel Mihail, cu victoria ce ne-a dăruit-o la 6 Septembrie 1940, atât contra lui Carol cât și contra guvernului german a dat replica cuvenită intrigilor dela Berlin și Papanace s'a întors triumfal la București. S'a convins cu ochii lui că "Trădătorul" și "Vândutul" era aclamat de toată țara, că uitase ofensele aduse și primise cu brațele deschise pe toți oponentii lui.

Dar n'a dăinuit mult bucuria poporului românesc și dușmanii interni și externi s'au coalizat pentru a lichida această înmugurire a speranțelor unui neam. În prigoana antonesciană, din nou am fost ținta principală a tuturor atacurilor, loviturilor și injuriilor. Eram încolțit din toate părțile și cum nu puteam face niciun gest pentru a mă apăra, deoarece eram prizonierul guvernului german, a trebuit să suport într'o atitudine de totală neputință avalanșa de calomnii. În timp ce noi la Berlin nu puteam scoate o vorbă în apărarea noastră, Generalul Anto

nescu, la adăpostul censurei și cu toată presa la dispoziție, putea să lovească în voie, acuzându-ne de cele mai mari fărădelegi. Dar nici din partea guvernului German nu am avut liniște. Nu numai că ni s'a interzis orice repli-că și orice activitate, dar s'a asociat însuși Reichul German campaniei antonesciene de defăimare, repetând aceleși ineptii. Pentru Antonescu eram omul care primejduisem "în săși existența Statului Român, fiind pe punctul să asvâr-lu țara în prăpastie", dacă n'ar fi intervenit el, cu avâr-noscuta lui bravură. Pentru Nemți, aparțineam el, cu avâr-necoapte", cari au făcut jocul Moscovei cu "rebeliunea" din Ianuarie. Câte nedreptăți, câte umilințe, câte ofense, cu atât mai greu de suportat cu cât veneau din partea ace-lora cari se pretindeau a fi reprezentanții autentici ai naționalismului european! De câteori nu am reflectat al-cu la hotărîrea Căpitanului de a nu pleca peste hotare! Ar fi fost și el umilit și pus la index de guvernele așe-ziselor revoluții naționaliste. Deschizi porțile României Germanilor, îi primești ca oaspeți, pentruca apoi să se u-nească cu dușmanii noștri și să ne dea la cap. Ce recom-pensă și ce exemplu strălucit de solidaritate naționalist-europeană!

După asvârlirea noastră în lagăr, situația mea deve-nise și mai critică. Nu numai că eram izolat de lumea din afară, dar chiar din mijlocul nostru se ridicase un grup de acuzatori stârnit de eternul intrigant Papanace. Eu e-ram făcut responsabil de internarea legionarilor în lagăr și, pentru a-și ușura situația, crezând că pe această cale își vor răscumpăra eliberarea, acuzatorii mei m'au denun-țat ca "agent englez", care am voit să provoc cu fuga mea în Italia "răsturnarea frontului din răsărit". E ceva de necrezut până unde poate să meargă răutatea, prostia și lasitatea omenească. Inzadar li s'a spus de cei ce știau că internarea noastră în lagăr era dinainte hotărîtă, că trebuia să se efectueze chiar în cursul lunii Noiembrie, că nu e nicio legătură între o acțiune și alta, ci doar o coincidență. După războiu, s'a descoperit, în arhiva dela Buchenwald chiar documentul compromițător care arăta clar pregătirile ce s'au făcut de Gestapo pentru internarea noastră în acest lagăr. Cine vrea să cunoască adevărata cauză a internării noastre în lagăr, trebuie să citească pe Mareșalul Menștein, discuțiile lui cu Antonescu în tim-pul crizei dela Stalingrad și obsesia legionară a acestu-ia. Ca să-i dea satisfacție nebunului, în acele împrejură-ri critice, guvernul german a decis să ne încvartiruiască la Buchenwald.

Dar ce să mai vorbim de aceste lucruri, când catastro

fa dela 23 August a confirmat sută la sută prevederile mele:

- nu eram eu omul care a împins țara în prăpastie, ci Antonescu

- "capetele necoapte și zăpăcite" nu se găseau în Le giune, ci în tabăra guvernului german

- iar Horia Sima, "agentul englez", inventat de Papanace, era chemat urgent la Cartierul General al Führer-ului pentru a salva situația frontului din România.

Iată cum, dintr'o singură lovitură, exact ca la 6 Septembrie, s'au spulberat toate injuriile și calomniile și eu care mă găsisem înălțuit într'o celulă am fost ridicat iarăși la un loc de răspundere în istorie.

În lagărul dela Dachau, unde se afla internat, Papanace a trebuit să asculte, mâhnit și neputincios, apelul meu către țară. Toată sbaterăa lui a fost zadarnică. Cu marșii de crime imaginare, Hitler nu l-a luat în seamă și n'a făcut apel la serviciile lui. Eu l-am salvat pe el și de astădată, căci ordinul de eliberare al legionarilor din lagăre a urmat imediat înțelegerii stabilite la Marele Cartier.

Odată ce mi-am luat însărcinarea de a contribui la restabilirea frontului din răsărit, am desfășurat la maximum forțele de care dispuneam, pentru a fi prezenți în toate sectoarele unde era nevoie. În câteva zile echipele noastre se aflau pe linia frontului, atingând, ca puncte extreme, Târgu-Mureș și Oravița. Alții, ca Stoicănescu, s'au strecurat imediat în țară. Un grup de opt legionari, în frunte cu Petrașcu, a fost parașutat. Echipe speciale funcționau pe lângă unitățile germane în Ungaria și Slova cia. Emisiunile românești dela posturile de radio germane au fost încredințate altor echipe. S'au pus bazele armatei naționale și peste o sută de legionari au fost repartizați la centre de pregătire specială.

În timp ce legionarii, cu elanul lor caracteristic, mergeau în întâmpinarea inamicului ce ne-a cutropit țara, Papanace se îndeletnicea în spatele frontului cu acțiuni de sabotare a eforturilor noastre. Își trimisese oamenii pela colțuri de stradă pentru a prinde pe noii refugiați și a-i determina să nu meargă în armata națională și să nu se atașeze guvernului dela Viena. Pe plan politic, a în

cercat să împiedice formarea guvernului dela Viena, plătind cauza unui guvern de "coalitie națională" cu Mitro-politul Visarion, cu Generalul Gheorghe, cu Amiralul Zlatianu și alte resturi ce scăpase în Germania din naufragiul dela 23 August. Adică, noi să facem sacrificiile și alții să tragă foloasele. Bine înțeles că asemenea formație, s'ar fi paralizat toate eforturile noastre, căci numeni nu ar fi fost dispus să se sacrifice pentru cei responsabili de dezastru, foști funcționari antonescieni. Nici această încercare nu i-a izbutit și Papanace a trebuit să lase terenul liber celor vrednici și celor briați cari nu umblau după "combinații politice", ci care aveau privirile atintite spre focul ce ardea în țară.

După capitularea Germaniei, Papanace s'a gândit că o să-și ia revanșa. A scăpat Horia Sima de Nemți, dar nu mai scapă de Aliații! Ferventul pro-nazist de odinioară dăduse acum dispoziție oamenilor lui să tragă profit din noua situație și să explice Anglo-Americanilor, oriunde ar avea contact cu ei, că opoziția lor din lagăr și dela Viena se datorește anti-nazismului lor. Ei au refuzat să colaboreze cu Reichul german și au suferit chiar "persecuții" din partea lui Horia Sima pentru atitudinea lor. Mai mult chiar, s'au format puteri din rândurile partizanilor lui Papanace pentruca să mă prindă și să mă predea serviciilor aliante. Am scăpat de urmărirea lor; dar în schimb au fost denunțați ca "naziști" alți camarazi. La Innsbruck Maiorul Maftai, Biți Ghermani, Filitti, Petre Gheorghe, Cri-văț, Nini Paul și alți legionari au fost arestați de F.F.I., predominat de comuniști, și erau pe punctul să fie trimiși în România, fără o intervenție miraculoasă de ultima oră. La Bad Gastein, cad victimă altei bande de denunțatori Mihai Enescu și Doamna Bucur, iar, mai târziu, Vasile Iasinschi, Generalul Chirnoagă, Comandorul Bailla, Neață Spiridon și Ion Rădulescu. "Marile principii legionare" le traduseseră în fapt Papanace în modul cel mai elocvent. Din frumoasa lui școală legionară ieșise acțiuni nepermise nici față de un dușman când se găsește în stări situații.

Cerul s'a limpezit și de astădată. Lucrurile nu s'au desfășurat așa cum le-ar fi dorit Papanace: noi uciși și el rămânând triumfător pe teren. Mișcarea a trecut și prin proba post-belică, decimată în lupte (în timp ce Papanace și-a menținut intacte minusculele efective, la partea sedentară), dar neînfrânți și nedispuși la capitulare.

După războiu Papanace a continuat cu vechea lui tactică de a fi mereu în opoziție cu mișcarea și de a pândi

orice prilej, aliindu-se cu oricine, pentru a ne pune bețe în roate. Mișcarea se desfășurase din nou pe toată emisfera Occidentului. În Germania, în Franța, în Spania, în Italia, în Argentina și Brazilia, harnicii legionari se întreceau în noi realizări (de care au profitat și ei). Începuse chiar o înțelegere și o colaborare cu unii dintre disidenți. Dar treaba nu-i plăcea lui Papanace. El ar fi vrut să se facă treabă (de alții), dar să culegă el roadele. Nimic nu-l împiedica acum să-și arate vrednicia. Mapele erau imense, țara înlăntuită și era de lucru pentru toți.

Dar oridecâteori a ieșit Papanace pe teren, n'a fost pentru a-și afirma geniul "creator", ci pentru a mai trăzi războiu, era "agitație simistă". Par'că eu aveam nevoie să mă agit ca să mi se cunoască numele, când este pomenit în toate cărțile de istorie! Si acum să facem bilanțul:

- Papanace pierde bătălia de subminare a frontului legionar din țară, în vara anului 1940; expediția contra lui Carol reușește;

- Papanace pierde bătălia de sfărâmare a unității legionare din lagărele din Germania;

- Papanace pierde bătălia de discreditare a mea și probabil de lichidare în fața guvernului german;

- Papanace pierde bătălia de sabotare a armatei naționale și a guvernului dela Viena;

- Papanace pierde bătălia de lichidare a noastră, cu ajutorul serviciilor aliate;

Trebuie să admirăm numai tenacitatea cu care după atâtea înfrângeri puțin glorioase, reia dela capăt firul întrigilor.

După războiu s'a consacrat în mod special trecutului legionar. El trebuia să demonstreze prietenilor lui și posterității de ce această înverșunare cu care mă urmărea. Nu pentru că ar râvni la șefie. Nu pentru că i-ar fi fost teamă să se mai angajeze alături de mine, din cauza prieteniilor care mă înconjurau; o nu, ci din intențiile cele mai nobile și mai curate. Ca să spere patrimoniul mișcării! În gestiunea mea politico-legionară dintre anii 1938-1940 ar fi descoperit nereguli grave, pe care până acum le-a trecut sub tăcere sau le-a mărturisit numai

unor confidenți. I s'a părut că domeniul istoric este acela în care sunt mai vulnerabil, unde poate să mă facă cea-parcea, deschizând ochii legionarilor ce continuă să mă mai urmeze și să mai creadă în mine. Ceeace n'a reușit în cursele anterioare ce mi le-a întins, voia să recupereze scum cu o nouă interpretare a istoriei legionare.

În această nouă fază a războiului papanacist, a utilizat cu precădere canalul altor persoane, iar el și-a rezervat atacurile ocazionale, pentru a susține din afară "opera" principalilor lui colaboratori. Cum proceda? Gândește un zăpăcit, câte un nebun, câte un rabiș, care nu mai judeca normal lucrurile, îl indoctrina și apoi îi dea drumul în lume ca să scrie istorie legionară! În genere, oameni cari habar n'aveau de perioadele ce le tratau, cari n'au trăit decât periferic evenimentele și cari reproduc șoaptele, insinuațiile, perfidiile brodate de papanace. Dacă i-ai întreba de unde știi lucrurile acestea? Le-ai trăit, ai fost în centrul evenimentelor, ai participat la făurirea lor, evident că ar da din umeri și ar spune că le-a suzit! Preotul Palaghiță și Arnăutu sunt produse tipice ale acestei specii umane spălate la creier de Papanace, cari repetă "vocea stăpânului lor". Contribuția lor originală nu constă decât într'un anumit limbaj, în care abundă trivialitățile și isbucnirile de ură.

Dar și în acest domeniu, începe să se facă lumină. "Cu minciuna prânzești, dar nu cini", cum zice Românul. Așa și cu istoriografia papanacistă! Încep să se dărâme toate construcțiile lui "istorice", isvorâte dintr'un spirit pervertit, așa cum i s'au dărâmat și toate acțiunile lui politice anti-legionare.

1) Trebuie să fie astăzi cineva un redus mintal ca să mai susțină, în fața probelor existente, că eu aș fi deslănțuit așa zisa rebeliune din Ianuarie 1941. Există atâtea documente germane, evreești, românești cari demonstrează clar de unde a pornit atacul și cum a fost premeditată lovitura de Antonescu.

2) Nu mai există niciun dubiu că internarea legionarilor în lagăre a fost dinainte hotărâtă de guvernul german și n'are nicio legătură cu fuga mea în Italia. Istoria lagărelor trebuie scrisă atunci pe alte baze, agitația papanacistă pierzându-și argumentul principal.

3) Prin chemarea mea la Cartierul General al Făhrerului în 25 August 1944, se demonstrează în modul cel mai elocvent că nu am avut niciun fel de legătură cu inamicii

Axel.

4) Prin sentințe dela Nürnberg și alte manifestații aliaste, cade și teza că am fi fost "colaboraționiști" sau "criminali de războiu". Tocmai internarea noastră în lagăr a servit în modul cel mai elogios la spulberarea acestor acuzații.

5) Cât privește împușcarea lui CĂlinescu, există chiar propriile declarații ale Dlui Papanace, care își arogă onoarea de a fi fost intim prieten cu Miti Dumitrescu și de a-l fi susținut în hotărîrea lui de a se întoarce în țară. În loc de a mai împinge pe toți descreierații să dea publicității cele mai abracadabrente versiuni, mai bine și-ar aduce aminte exact de modul cum s'au întîmplat lucrurile:

a) Miti Dumitrescu vine la Papanace și cere să i se dea deslegare pentru a se întoarce în țară pentru a răzbu^{na} pe Căpitan.

b) Papanace prezintă cazul Comandamentului Legionar din Berlin, format pe vremea aceea din Preotul Dumitrescu Borșa, Alexandru Constant, Victor Vojen, Victor Silaghi, Constantin Papanace și Horia Sima.

c) Comandamentul Legionar din Berlin, care avea ca șef pe Preotul Borșa, aprobă propunerea lui Papanace și de dă deslegare lui Miti Dumitrescu să se întoarcă în țară.

d) Hotărîrea finală e luată de Preotul Borșa, în calitate de șef al Comandamentului Legionar, care se însărcinează să întrețină și corespondența cu Miti Dumitrescu, după plecarea lui în țară (ceea ce a și făcut).

e) Horia Sima, având legăturile cu țara, este însărcinat de Comandament să ia măsurile necesare pentru a conduce până la frontiera ungaro-română pe Miti Dumitrescu.

f) Victor Silaghi și Ilie Smultea conduc pe Miti Dumitrescu până la frontiera ungaro-română, pe care o trece cu bine pela Beba-Veche. Victor Silaghi și Ilie Smultea se întorc la Berlin.

Acesta e filmul exact al evenimentelor. Mai departe, eu n'am avut niciun fel de legătură cu expediția lui Miti Dumitrescu. Ea s'a desfășurat în conformitate cu răspunderile stabilite la Berlin, fără niciun fel de intervenție din partea mea.

6) Mai rămâne de precizat ce s'a întâmplat în timpul Căpitanului. Papanace și prietenii lui spun "Horia Sima nu a ascultat de ordinele Căpitanului". Păi, dacă nu am ascultat eu de ordinele Căpitanului, nu a ascultat nici Papanace nici Vasile Christescu nici Alecu Cantacuzino nici Preotul Dumitrescu-Borșa nici Petreșcu cari făceau parte din Comandamentul Legionar din această perioadă. Papanace și suita lui amestecă două lucruri fundamentale: actul de execuție, care s'a făcut prin mine, ca organ de legătură cu organizația legionară clandestină, și actul de decizie, care a aparținut Comandamentului Legionar depe atunci, din care făcea parte inclusiv Papanace. Toste mesagiile dela Căpitan s'au citit și dezbătut în sânul acestui Comandament și Papanace a fost total de acord cu măsurile luate. Intre altele el a preconizat atunci acțiuni ale elementului macedonean din Cadrilater contra comitagiilor bulgari. Dar cum în orice Comandament Legionar, decizia finală aparține șefului acestui Comandament, ordinul a pornit dela Vasile Christescu, a cărui autoritate era indiscutibilă. Dacă eu aş fi întreprins acțiuni pe cont propriu, în 24 de ore, ceilalți membri ai Comandamentului m'ar fi putut scoate din circulație, având suficiente legături cu mișcarea. Legionarii au ascultat ordinele mele, pentrucă știau că eu sunt un simplu organ de transmisie al unor dispoziții cari vin mai de sus.

7) După masacrul cadrelor Legionare din Septembrie 1939, unii membri ai Comandamentului Legionar dela Berlin au căutat să se sustragă responsabilităților, căutându-și alibiuri și părăsind lupta. Mai spectacular a fost cazul Preotului Borșa, care, pur și simplu, a dezertat dela șefia Comandamentului Legionar din Berlin. Ulterior, Preotul Borșa s'a lepădat și de activitățile lui în cadrul Comandamentului Legionar din țară, asvârlind toată răspunderea asupra mea.

Papanace nu face decât să urmeze exemplul Preotului Borșa. "Nu știu, n'am văzut, nici pe-acolo n'am trecut", când în realitate a fost protagonistul expediției lui Mititi Dumitrescu, iar în țară a participat permanent și plener la ședințele Comandamentului Legionar dela "Grădina" bătrânului Christescu din cartierul Obor. Toste hotărârile luate poartă și propria lui ștampilă, încât e pueril și inutil să răstălmăcească acum faptele.

În loc de a apăra în comun patrimoniul legionar, așa cum s'ar fi convenit, Papanace își reneagă propriile lui fapte, desfigurează istoria Legiunii și, în modul acesta, servește de minune dușmanilor noștri, oferindu-le propriul

lui suport. Nu e bine că s'a despărțit; dar, în definitiv, legionarul e un om liber. Dar atunci trebuie să respecti propriul tău trecut, actele pe care singur le-ai aprobat și nu să-ți modifici retroactiv conduita, numai pentru a lovi în acela pe care l-ai acceptat până atunci ca șef. Aceasta se cheamă necinste sufletească și chiar perversiune, pentru că te-ai lăsat vehiculat de puterile răului, căci nu-și mai aleg mijloacele și cari nu au altă țintă decât distrugerea acestei organizații.

Si acum să spun câteva cuvinte și despre ultimele în tîmplări din mișcare. Cei ce s'au angajat în această ruptură, iar au săvârșit o cumplită eroare care se întoarce împotriva lor. Au utilizat o formă, un limbaj, o metodă care îi descalifică. Vreau să reproduc cuvintele ce mi le-a spus pe vremea aceea un om străin de mișcare, regretatul Dan Geblescu dela Madrid, diplomat și fost ministru:

- Domnule Sima, am cunoscut toate cancanurile vieții politice românești, toate mizeriile și murdăriile ei, dar așa cum te-au atacat propriii camarazi, nu mi-a fost dat să văd și să aud. Sunt oripilat. Dacă aceasta e educația legionară . . .

Intr'adevăr, oameni străini de mișcare și-au întors capul cu desgust dela aceste ieșiri de mahala și nu puțin a contribuit ca să eşueze și ultima lovitură.

Si acum o ultimă chestiune. Asistăm de 30 de ani la abateră grupului disident de a-și găsi un echilibru și o conducere. Nu-și vor găsi-o niciodată, pentru că ei pleacă dela o concepție greșită asupra Legiunii. Ei cred că o conducere "se poate lua", cum ai lua șefia unui partid politic. Se adună 20 de inși și aranjează o conducere. După o vreme, trág alta și alta. Până acum au schimbat de patru ori formula și tot nimica nu e. Șefia mișcării e ca un cântar. Intr'un talger sunt răspunderile Legiunii și în alt talger șefia. Toți se reped la șefie (până acum au fost cel puțin 30 de pretendenți) și atunci stau cu mâinile în sus, căci talgerul șefiei nu coboară, din cauză că talgerul răspunderilor atârînd greu a rămas jos, ținând șefia inaccesibilă.

Cine iubeste Legiunea și vrea să-i servească din tot cugetul, trebuie să se ocupe de răspunderile legionare și nu de șefia ei. Când se va afirma în luptă, când va da probe concludente de curaj, de energie, de inteligență politică, când se va impune în viața publică ca o figură de mărimea întăiu, când neamul românesc îl va aclama și ascu

ta, atunci șefia mișcării îi va reveni dela sine, fără să
rostească măcar un cuvânt. Va fi o recunoaștere și o con-
sacrare. Nimeni nu se poate opune acestei mișcări irezi-
stibile de grupare compactă a Legiunii în jurul acestui
om excepțional.

Așadar, fraților, și acum vorbesc pentru toți legio-
narii, angajați-vă cât mai adânc pe terenul răspunderilor.
Țara vă așteaptă! Poporul chinuit vă privește ca pe o ul-
timă speranță! Și atunci cel ce va ieși victorios din a-
ceastă luptă pe viață și pe moarte, acela va lua conduce-
rea mișcării, conform legii selecțiunii cadrelor legiona-
re și conform Testamentului Căpitanului.

Cât privește injuriile -echivalentul injurăturilor
românești- acestea sunt inerente funcțiunii ce o îndepli-
nesc. N'a scăpat Căpitanul, n'am scăpat nici eu și nu va
scăpa de ele nici viitorul șef.

Criza Comitetului Național și declarațiile Dlui George Serdici

Aflăm din declarațiile Dlui George Serdici, răspândite în toată lumea exilului, că Comitetul Național prezidat de Domnul Constantin Vișoianu n'ar mai exista și ca dovadă ar fi faptul că a fost înregistrat ca societate cu scop lucrativ în Albany, capitala Statului New York.

Ne-am afla așadar nu numai în fața unei crize, ci a unui deces în regulă. O entitate a exilului liber se transformă într'o societate de binefacere, pentru a primi ceva ajutoare pentru membrii ei bătrâni și lipsiți de mijloace materiale.

Dl Serdici preconizează o mobilizare generală a exilului care să salveze această instituție, care, de bine de rău, reprezintă continuitatea Statului Român. Maiestatea Sa Regele Mihai ar trebui solicitat din toate părțile să pună capăt anarhiei politice din exil, eliminând nu numai pe responsabilul de acest dezastru, în speță Dl Vișoianu, dar pe toți aceia din anturajul regal care s'au opus unei formule de uniune națională. În această acțiune de refacere a prestigiului și rolului ce trebuie să-l îndeplinească exilul în lupta de eliberare a țării, Dl Serdici nu ne uită nici pe noi, adică mișcarea legionară. După părerea Dsale, și responsabili mișcării legionare ar trebui consultați de Maiestatea Sa Regele când se va pune problema reconstituirii Comitetului Național.

Mulțumim Dlui Serdici pentru acest semn de atenție, care se bazează netăgăduit pe faptul că mișcarea este încă vie în țară (nu ca organizație, care nu există, ci ca stare de spirit), cum singur recunoaște. Într'o lume în care noi am fost permanent puși la index și calificați de "fasciști" -deși n'am avut parte în tot cursul războiului decât de închisori, lagăre și plutoane de execuție și am suferit infinit mai mult decât comuniștii și evreii-, Dl Serdici constituie o excepție de toleranță, de bun simț și obiectivitate.

Considerând mișcarea legionară aptă să facă parte dintr'un viitor Comitet Național cu bază largită, Dl Ser-

dici redeschide o veche rană a exilului, pe care mișcarea legionară s'a silit din răspuțeri să o vindece. Și anume, lipsa lui de unitate.

În anii 1947-1948, când s'au refugiat în Occident o serie de personalități politice ale Vechii Românie, după nefericita experiență făcută cu bolșevicii, reprezentanții mișcării legionare le-au oferit concursul lor neprecupețit și în condițiile cele mai avantajoase pentru ei, cu scopul de a se încheia un front unit în exil. Au avut, cu la Paris numeroase conciliabule cu Niculescu Buzesti, loc gustin Popa și Profesor Crihan, apoi cu Richard Fransovic, Vintilă Brătianu-fiul, Grigore Gafencu, Viorel Tilea, culminând aceste întrevederi, cu Generalul Rădescu.

Teza noastră era că Dumnealor, adică reprezentanții partidelor, trebuie să aibă întâietate în acțiuni politice în exil, pentru că numai ei dețin căile de acces spre mari le democrații occidentale. Ar fi absurd să pretindem noi să figurăm în prima linie. Noi oferim viitorului Comitet Național tot concursul nostru, sincer și neprecupețit, cu condiția ca să avem și noi o modestă participare la constituirea lui, care, dintr'un total de 21 de membri, să nu treacă de două persoane. Am întâlnit multă bunăvoință, la Generalul Rădescu, Grigore Gafencu și Viorel Tilea și mai multă rezervă la ceilalți. Când s'a refugiat și Regele Mihai, l-am întâmpinat cu onorurile convenite unui Rege și l-am asigurat de tot devotamentul nostru, deși actul dela 23 August ne cădea greu la inimă. În 1949, i-am înaintat chiar un Memoriu, pentru a-i demonstra că înțelegem să refacem vechile sentimente monarhice și dinastice, cu scopul de a întâmpina cu puteri unite ofensiva de bolșevizare a țării.

Atâta vreme cât tratativele s'au desfășurat în Europa, mai ales la Paris, păresu că decurg favorabil și că se va merge la constituirea unui Comitet de participare națională. De îndată ce însă diverșii lideri politici s'au strămutat la New York și la Washington pentru a se consulta cu Departamentul de Stat, a intervenit o schimbare radicală în atitudinea lor. Free Europe, o creație a Departamentului de Stat, care primise însărcinarea să patroneze Comitetele Naționale de Refugiați din toată Europa Orientală, cerea ca o condiție "sine qua non" pentru a le acorda sprijinul și ocrotirea, să nu fie admise în aceste Comite te elemente cari au colaborat într'o formă oarecare cu Puterile Axei; în cazul României nu puteau intra în acest Comitet antonescieni, legionari și alte elemente de dreapta, calificate în bloc de "fasciști".

Comitetul Național, care s'a format în anul 1950, sub președinția Generalului Rădescu, a aplicat cu rigoare aceste clausule restrictive și, ca rezultat, și-a slăbit singur baza de plecare. Cum imensa masă a exilului era formată din elemente cari au luptat contra bolșevismului și au fost ostile actului dela 23 August, excluderea acestora ducea inevitabil la creșterea unui comitet anemic, lipsit de seva tineretului și de adeziunea marelui număr de Români refugiați.

A vorbi astăzi numai de o criză a Comitetului Național, e un eufemism. S'a născut slăbănog, aproape mort, chiar dela întemeierea lui. Pe deoparte, fiind dependent financiar de Free Europe, orice întrerupere a ajutorului îl amenința cu asfixierea, ceea ce s'a și întâmplat. De altă parte, lipsit de o bază populară, nu putea întreprinde nicio acțiune eficace pentru eliberarea țării. Exilul românesc nu se recunoștea în Comitetul Național, iar Comitetul nu era expresia exilului. A fost o creație a lui Free Europe, nu un organism independent, și a murit când instanța dela Washington nu a mai avut nevoie de el. Și nu mai era nevoie de Comitet, pentru că de prin 1970 s'a încheiat faza de tensiune aparentă între Washington și Moscova și s'a intrat în "fericită" perioadă a coexistenței pacifice. Măștile au căzut la Washington și s'a dat pe față complicitatea Americii la sacrificarea popoarelor din rășărit și la expansiunea comunistă în lume. Noi am atras de multă vreme atenția asupra acestui proces de întrepătrundere între comunismul deschis dela Moscova și Comunismul ascuns dela Washington (conspirația comunistă) și, fără înșelăciune, fenomenul a fost observat și de membrii Comitetului, dar atracția dolarilor a fost mai puternică decât datorla patriotică de a se revolta și denunța tovărășia sovieto-americană.

La ora actuală, e greu de imaginat că s'ar putea face ceva pentru reconstituirea Comitetului Național în condițiile anterioare:

1) Lipsa unui punct de sprijin politic și diplomatic în lumea liberă, care să permită desfășurarea unei activități eficace în favoarea popoarelor robite, după ce Statele Unite au dezertat trecând sub tutela Moscovei.

2) Lipsa unei autorități în exil, care să patroneze constituirea unui nou Comitet. Regele Mihai a tolerat 30 de ani existența unui Comitet-fantomă, neținând seamă de imensa masă a refugiaților, și e direct responsabil de acest dezastru.

3) După 30 de ani de exil steril, nu mai poate fi re-
luta de la capăt o experiență eșuată. De bine, de rău
s'au creat alte grupe de luptă, alte organizații, cari
s'au substituit carentei Comitetului Național. Comitetul
s'au murit, dar n'a murit spiritul de luptă al exilului. Lup-
ta de eliberare a țării merge înainte cu consecvență și
hotărâre, susținută de sacrificiul marilor anonimi și exi-
lului, cari nu sunt finanțați de nicio instituție.

Drumul rămâne totuși deschis D-lui Serdici și altor
persoane să încerce să facă o transfuzie de sânge proas-
păt Comitetului Național. Dar ni se pare că s'au apucat o
cale greșită. Accentul nu trebuie să cadă pe reconstituirea
Comitetului, ci pe strategia luptei de eliberare.

Ce aduce nou D-l Serdici și colaboratorii săi? Ce i-
dei noi, ce concepție nouă, ca să dea un nou impuls poli-
tice de eliberare a țării? Un comitet nou nu rezolvă ni-
mic, nu ușurează suferințele neamului dacă nu intervine
cu o nouă perspectivă și o nouă dinamică. Cum vede D-l Ser-
dici reactivarea politice de eliberare? Ce sprijine in-
ternaționale, ce mijloace și ce concepție de luptă?

Iată ce probleme trebuie să își pună D-l Serdici și
numai după ce le-a rezolvat satisfăcător are dreptul să se
adreseze exilului. Să plece, cu alte cuvinte, de la obiec-
tiv și nu de la comitete, și odată acest obiectiv clarifi-
cat (cum poate fi scosă România de sub jugul Moscovei)
atunci se vor găsi și oameni dispuși să îl ajute.

Cât ne privește, cu toate amarele experiențe săvârși-
te la 23 August și după 23 August în exil, cutostecă am
văzut de atâtea ori triumfând egoismul și lipsa de inteli-
gență politică contra adevăratelor interese ale țării,
suntem dispuși să ne alăturăm oriunde bate o inimă româ-
nească. Când vom vedea că se întreprinde o acțiune seri-
oasă și nu construcții de comitete-fantomă, vom fi și noi
prezenți.

Apeluri la realitate

După decesul formal al Comitetului Național (căci din punct de vedere al realității politice, n'a existat niciodată), s'au înmulțit apelurile la unitate, la frăție, pentru a se constitui ceva nou. Constatăm o grabă, o neliniște, un puls ridicat al exilului, care se manifestă din cele mai felurite sectoare, cașicum ar fi vorba de a se prelua o moștenire. Ori, această moștenire nu există. Fostul Comitet nu lasă nimic în urma lui decât un faliment total.

Exilul trebuie să pornească dela zero, trebuie să facă totul dela început, așa zice dela starea din 1950, dacă vrea realmente să pună pe picioare o înjghebare politică serioasă. Regele nu mai poate servi la nimic, nici cel puțin ca punct de referință formal, pentru simplul motiv că după 23 August din țară ne-a mai "octroiat" al doilea 23 August aici, în pribegie, acea caricatură de Comitet Național, care s'a îngropat în zilele noastre. N'avem nicio garanție, după 30 de ani de spațiu politic și de absență dela îndatoririle naționale, că Regele nu ne va repeta figura și nu ne vom trezi cu un alt Vișoianu și cu un alt Comitet Național ejusdem farinae. Națiunea despoiată nu mai poate suporta asemenea batjocuri.

A doua chestiune care trebuie avută în vedere când se va proceda la crearea unui nou Comitet Național, este că acest Comitet trebuie să fie total independent de orice influență sau oficiină străină. Acest Comitet nu trebuie să primească nicio subvenție care i-ar putea altera personalitatea. Comitetul Vișoianu era o simplă anexă a lui Free Europe, care, la rândul ei, era o prelungire a Departamentului de Stat. Nu se putea mișca și nu putea lua nicio inițiativă în afară de "normativul" fixat de Free Europe.

Altminteri, i se tăiau subsidiile, o armă suficient de puternică ca să țină în frâu orice velleitate de independență. Și cum Departamentul de Stat nu făcea o politică de liberare a țării -cum ne întreținea iluzia o politică de ci de prelungire a sclaviei, presupusul Dl Vișoianu- servea în realitate intereselor comuniste și nu intereselor naționale. Cum am spus mai înainte, 23 August s'a prelungit în exil, cu ajutorul aceluiași oameni cari l-au realizat în țară.

Pentruca nimeni să nu se mai repeadă la funcții în viitorul Comitet, propunem ca membri lui să nu fie retribuiți. În modul acesta, nimeni nu-și va crea din Comitet o sursă de existență, ci va servi din desinteres și din dragoste de țară. În modul acesta, Comitetul nu va mai fi devorat de griji financiare, alergând pela pungile altora, pentru a-și plăti personalul.

A treia chestiune, și cea mai importantă, este că inițiatorul sau inițiatorii trebuie să vină cu un program politic precis și un câmp de acțiune nou. Este greșită părerea aceluia care zice, hai să facem întâiu Comitetul, că după aceea vom vedea. Ce să vedem? Să bătătorim vechile cărări? Să mai facem niște memorii, la cari să ni se dea niște răspunsuri administrative stereotipe fără nicio valoare politică? Inițiatorul sau inițiatorii trebuie să răspundă în prealabil la chestionarul eliberării. Ce strategie au imaginat și ce mijloace? De ce sprijine dispun în lumea liberă? Trebuie să vină cu un angajament solemn că vor duce cu toată energia și cu toate riscurile lupta eliberării. Fără compromisuri și fără șovăire. Nu de figuri politice de gumă avem nevoie, ci de oameni de hotărâre și de curaj.

Însfârșit, acest nou Comitet trebuie să se constituie pe o severă selecție a cadrelor lui. Nu pot intra devalma "tot natul", și buni și răi, și comunistoizi, și agenți, și coexistențialiști. Într'o formație de luptă, unde domină legea sacrificiului, nu e loc pentru aceștia. Să-și vadă ei de treburile lor infame și să lase nația în pace, căci și așa nu o iubesc. Cu iudele exilului nu se poate trata.

În alegerea cadrelor, trebuie să domine criteriul eficacității. Ce aport aduce persoana respectivă, ce reprezentă și care i-a fost traectoria lui politică de până acum? Este un om liber, adică neangajat față de alte puteri, este un patriot neprihănit, incapabil să trădeze cauza națiunii? Acolo, sus, în forul suprem al exilului, tre

buc să domine o atmosferă aspră. Nu e loc nici de dulceață
nici de combinații politice nici de manevre teleghidă
te de inamic.

Unitatea trebuie să se realizeze în jurul obiectivului.
Întâiu, fixată întreprinderea ce are de realizat noul
comitet. Nu orice întreprindere. Ci o mare întreprindere,
care se cheamă eliberarea țării. Nu ca gând pios și nostalgic,
nu ca o placă de ptefon, ci ca o ordine de bătăie.
Odată fixată această ordine, având în frunte conducători
pricepuți și energici, se va încadra întreg exilul.

Partidele istorice după Helsinki

"Partide istorice" în România au pretins permanent a fi numai două: partidul național-liberal și partidul național-țărănesc. Titlurile pe care se bazau pentru a se autodenumi astfel au fost în primul rând lungă lor existență politică și apoi contribuția lor covârșitoare la realizarea unității naționale în 1918. Aceste partide au creat edificiul României Mari și prin acest act au intrat în istorie pe poarta mare. Faptul nu e tocmai exact, pentru că au fost și alte forțe politice cari și-au împletit existența cu evenimentul Unirii, dar să plecăm de la această premisă, pe care o revendică exclusiv pentru sine cele două partide, pentru a cerceta apoi în ce măsură au onorat acest titlu și dacă au corespuns prin actele lor ulterioare, imaginii de partide istorice cu care s'au prezentat permanent în fața opiniei publice.

Semnarea pactului de la Helsinki, din 31 Iulie 1975, e un moment deosebit de potrivit pentru a face bilanțul "istoricității" partidelor liberal și țărănesc, pentru că în Capitala Finlandei s'a pus piatra funerară pe aspirațiile de libertate și independență ale popoarelor din Europa răsăriteană. "Marile democrații occidentale" au încheiat definitiv târgul cu asupritorii popoarelor noastre întărind cu propria lor semnătură și în văzul întregii lumi convențiile secrete de la Teheran, Yalta și Postdam. Edificiul României Mari nu mai există, nici cel puțin ca o speranță de revizuire a nedreptelor și infamelor înțelegeri din era rooseveltiană.

Mai întâiu să vedem ce e aia "partid istoric". A fi partid istoric nu înseamnă numai a-ți lega numele de anumite acte determinante în istoria neamului, ci de a te considera în stare de mobilizare permanentă în serviciul lui. A fi partid istoric, înseamnă a avea conștiința iden-

tității tale cu istoria aceluia neam, a te simți contopit cu destinul lui și a-i servi toate împrejurările. Inseamnă a avea viziunea globală a istoriei naționale, din cele mai îndepărtate timpuri, și apoi în funcție de coordonatele ei fundamentale a plămădii viitorului. A fi partid istoric, e o misiune, e o vocație, e o veghe permanentă ca să nu se altereze linia istorică a unui popor. Trecutul, cu bogatele lui învățăminte, servește unui partid istoric drept călăuză pentru a modela viitorul. Chestiunea ce i se pune permanent este cum organizează forțele națiunii, în ce ordine de bătaie, cu ce organ ficient de eficacitate și securitate, pentru a preîntâmpina orice primejdie ce i-ar amenința existența. A fi partid istoric, înseamnă a programa istoria lui încă nefăcută - politica actuală - în funcție de cea anterioară, de da te, experiențele și concluziile trase din perioadele precedente. Există un concept fundamental al istoriei, o structură a ei intimă, care obligă să fie respectată nu numai de partidele istorice, ci de orice cetățean luminat și conștient. Există o conștiință istorică care trebuie să lumineze calea unui partid politic pas cu pas și fără întrerupere. Când un partid nu mai îndeplinește această condițiune, încetează de-a mai fi istoric, chiar dacă a înscris cândva pagini glorioase în istoria neamului.

Dacă examinăm istoricitatea celor două partide din perspectiva acestei concepții, constatăm grave deficiențe în activitatea lor dintre cele două războaie. Au înzestrat țărănimea cu pământ, dar nu i-au acordat mijloacele necesare ca să se înstărească, ieșind din mizerie. Nici li beralii și nici țăraniștii n'au înțeles că după realizarea României Mari, trebuia să urmeze consolidarea edificiului. Conducătorii celor două partide au implinit ideea întregirii teritoriale a neamului în 1918, dar s'au anchilozat apoi în formule de guvernare mediocre, cari nu mai putea servi noilor cerințe ale vieții naționale. Cu alte cuvinte, partidele istorice au pierdut contactul cu istoria vie, cu dinamica ei, cu curentul principal al societății românești. Și așa se face că atunci când s'a ivit mișcarea legionară, n'au văzut în ea decât un factor turburător al vieții politice și au combătut-o cu inversura nare. Mișcarea legionară n'a fost o improvizație și nici o imitație de peste hotare, ci o expresie a unor stări de lucruri cari nu mai sufereau amânare. Partidele istorice au devenit consumatoare de istorie, în loc să creeze istorie. Au zis că deacum înainte rostul generației lor este să trăiască bine, bucurându-se de roadele victoriei. De fapt ieșiseră din istorie, se înstrăinaseră de frământările le neamului, de nevoile lui, mulțumindu-se cu un fel de

somnolență istorică. "Să păstrăm ce avem". Lozinca era foarte bună, dar ca să păstrezi ce ai, trebuie să previi și să lupți, trebuie să fii permanent atent la peisajul politic intern și extern, pentru a dușmanii să nu te surprindă în plină digestie istorică, mai ales când ai în coastă un inamic de talia Rusiei bolșevice.

Mișcarea legionară a venit pe lume ca să se substituie tocmai carenței istorice a partidelor zise istorice. Ea predica două teme esențiale pentru salvarea neamului: pe plan intern, întărirea nației, ca să reziste agresiunilor viitoare; pe plan extern, concentrarea eforturilor pentru a preveni primejdia principală, care venea de peste Nistru - misiuni pe care partidele nu erau capabile să le îndeplinească. În loc să înțeleagă funcțiunea istorică a acestei mișcări tinere și viguroase, s'au năpustit asupra ei cu ciomegele ca să o lichideze. Nereușind singure, cu toate disolvările succesive, s'au asociat apoi cu Regele Carol al II-lea, furnizându-i cadre, încurajări sau cel puțin o neutralitate binevoitoare, ca să o lichideze "cu alte mijloace".

Când săvârșeau aceste acte reprobabile, partidele istorice ieșeau de fapt din traectoria națională și își renegau propriul lor trecut, căci așa cum ele au luptat la vremea lor pentru un ideal, și noi luptăm acum pentru un ideal, care nu era decât continuitatea și consolidarea idealului lor anterior.

Pierderea independenței naționale după 1944 și distrugerea Statului Român, sunt consecința directă a miopiei politice a partidelor zise istorice. Fără de această luptă sterilă și neleală ce-au angajat-o cu mișcarea legionară, n'am fi ajuns unde suntem. La ora actuală, vedem clar că partidele zise istorice nu dispun de nicio justificare istorică ca să explice de ce s'au asociat la acțiunea de distrugere a Legiunii. Ce ispravă au făcut? Ce au salvat? Cine amenința Statul? Cine reprezenta interese străine? Partidele nu ofereau o alternativă valabilă crizei în care se sbătea națiunea: pe plan intern au lăsat țara în ruini, iar pe plan extern n'au sesizat primejdia bolșevică, cea care trebuia să ne fie fatală la 23 August. Partidele zise istorice au îndeplinit între cele două războaie mai degrabă o funcție anti-istorică. Au servit tuturor curentelor, tuturor ideilor, tuturor influențelor, afară de ideea națională.

Surprinse de victoria mișcării dela 6 Septembrie 1940, partidele au refuzat confruntarea electorală ce-o co-

reșm noi și s'au refugiat sub scutul lui Antonescu, stă-
tându-l să ne scoste de la guvernare. Lipsite de simț isto-
ric, ele nu și-au dat seama că după guvernarea nefastă a
Regelui Carol, complotul din nou contra intereselor vita-
le ale poporului nostru. Pentru întâia oară națiunea res-
pira liberă și privea cu încredere în viitor, după teribi-
lele încercări prin care trecuse în vara anului 1940. Dar
partidele zise istorice nu vedea cu ochi buni imensa bucu-
rie a nației, pentru că nu ratifica pseudo-istoria lor. Mai
bine cu Carol decât cu mișcarea, au spus la instaurarea
dictaturii regale; mai bine o dictatură militară sub Anto-
nescu, decât revărsarea de entuziasm a unui popor întreg.

L-au susținut pe Antonescu și toate crimele ce le-a
săvârșit contra legionarilor câtă vreme acesta se bucura
de ocrotirea Marelui Reich German. Dar când norocul arme-
lor s'a întors, n'au șovăit să-i dea la cap protectorului
te neomenia procedurii lor, aventura în care s'au lansat
la 23 August demonstra încă odată că partidele istorice
nu mai aveau nimic comun cu istoria română. Nu-i înțele-
geau resorturile ei, tainele ei și liniile ei de forță. Se
putea face orice, dar nu să deschizi granițele țării ina-
micului mortal al României.

După ce prăpădul ce l-au adus în țară s'a abătut și a
supra partidelor, mulți dintre fruntașii lor și-au adus a
minte de avertismentele lui Corneliu Codreanu și au recu-
noscut că el a fost cel mai mare om politic al țării. Dis-
punem de mărturii patetice. Dar era prea târziu ca să se
mai poată îndrepta ceva. Sub dărâmurile României Mari,
s'au îngropat și ei.

Membri partidelor liberal și țărănist cari s'au refu-
giat în Occident și cari au participat mai târziu la con-
stituirea Comitetului Național, nu s'au recules nici după
teribila lecție de la 23 August. Au continuat politica de
stil vechiu, neabandonând poziția lor anti-istorică, care
stă la originea tuturor relelor cari s'au abătut asupra
neamului nostru. "Tezaurul" de la 23 August l-au transpor-
tat și în exil, socotind că mai au o carte de jucat. "Noi
suntem singurii, spuneau ei, cari ne bucurăm de încrederea
marilor democrații occidentale și suntem convinși că mari
le democrații occidentale nu vor lăsa să se perpetueze o-
cupația rusească din Europa răsăriteană. Prin presiuni di-
plomatice oportune și continue, Englezii și Americanii
vor asvârli pe Ruși în vechile frontiere. Trebuie să avem
răbdare, și urmele războiului se vor șterge". Evocând la
fiecare pas excelențele lor legături cu marile democrații

occidentale, legături cari vor avea ca efect final normalizarea situației din România, evident că membri partidelor istorice impuneau un anumit respect și trezeau anumite speranțe chiar în cercurile acelea cari nu agreau anumite delimitări ale situației. "Cine știe, se întreba lumea nedumerită, poate că au obținut ceva garanții, în schimbul serviciilor, ce le-au făcut Aliștilor". Bazată pe aceste legături și, probabil, convinși și ei că situația preponderentă și, tice în Europa răsăriteană e provizorie și nu poate dura, n'au făcut niciun efort de înțelegere cu masa exilului. S'au limitat la o formulă restrânsă de reprezentare a României Libere peste hotare, cu excluderea imensei majorități a pribegilor. Ceilalți, din afara ariei de acțiune a Comitetului Național, aparțineau unei spețe politice inferioare: "naziști", "fasciști", "colaboraționiști", "totalitari", etc. - indezirabili sub toate aspectele, căci le ar fi compromis șansele lor "istorice", în fața marilor democrații occidentale.

Dar acum, după Helsinki, au pierdut și această ultimă poziție în care s'au baricadat. Partidele zise istorice nu se mai pot prevala nici de presupusul lor prestigiu politic în Occident. Mitul fastuoaselor lor relații cu marile democrații occidentale s'a pulverizat. Aceste relații s'au dovedit a fi inexistente. Au întreținut lumea cu o farsă sau, în cel mai bun caz, cu o iluzie. Nu numai că n'au eliberat țara cu ajutorul Angliei și Americii, cum au promis dar nici cel puțin n'au putut împiedeca semnarea documentului dela Helsinki, prin care marile democrații recunosc ca definitive și intangibile frontierele stinse de armata roșie în cursul războiului. România căzând în spatele liniei de demarcație a cuceririlor sovietice în Europa, este condamnată de marile democrații occidentale la o sclavie perpetuă.

Din nou partidele ce se pretind istorice au demonstrat incapacitatea lor de a face istorie românească. Nu se pot plânge că n'au avut timp. Sunt treizeci de ani la mijloc de când și-au asumat răspunderi pe cari nu le-au onorat. Dacă ar fi corecți, ar trebui să-și aducă aminte de avertismentele lui Corneliu Codreanu, care, încă din 1935, atrăgea atenția oamenilor politici români că marile democrații occidentale nu sunt decât niște anexe ale comunismului internațional. Washington, Londra, Paris și alte capitale au alergat, la ordinul lui Breznev, la Helsinki, pentru a consacra statu-quo-ul european, călcând dreptul gintilor și cele mai elementare norme de conviețuire umană.

După Helsinki, partidele istorice au pierdut și ultima justificare a activității lor în exil și chiar a existenței lor politice. Traectoria lor "istorică" e jalonată de un șir de dezastre, care s-a culminat pe plan național cu 23 August 1944 și pe plan internațional cu Charta neagră de la Helsinki. Perdesus de fum îndărătul căreia s'au refugiat în exil partidele pseudo-istorice s'a risipit și acum vedem clar proporțiile catastrofei. Nu mai avem nimic, nici Stat, nici independență, nici Românie și nici cel puțin o garanție internațională a unei viitoare renașteri. N'a mai rămas în arena politică decât un neam în lanțuit și chinuit.

Odată cu Helsinki, se încheie și ciclul istoric al partidelor istorice, în sensul că si-au consumat și ultimul lor oportunități politice. Partidele istorice au deprăvălit națiunea.

Ce este de făcut ?

Odată cu semnarea "actului final" dela Helsinki, s'au înmormântat și speranțele de eliberare ale poporului românesc într'un viitor apropiat. Occidentalii au trecut dela acceptarea de fapt a statu-quo-ului european, la o recunoaștere de drept a cuceririlor sovietice în Europa răsăriteană, la o legitimare a lor internațională, consemnându-le într'un tratat semnat de 35 de State. Nici refugiații nu mai au ce să spună în actualele împrejurări, nu mai au guvern căruia să se adreseze, deoarece protestele lor se vor izbi de tăria documentului dela Helsinki, provăzută cu toate forțele legale.

Națiile din răsărit au fost predate -fără a fi consultate, așa cum prevede dreptul de liberă dispoziție al popoarelor- imperialismului bolșevic și de cine? Tocmai de aici care de două secole asurzesc lumea cu idealurile de libertate și democrație, tocmai de aici cari s'au erijat în censori ai vieții politice a altor popoare, condamnând tirania, dictatura și alte forme de guvernământ care ignorează aritmetica electorală. Și iată acum superba lor lecție de democrație, de respect al voinței populare: pacea tează cu cea mai fioroasă tiranie ce-a existat vreodată pe glob și asvârlu fără milă zeci de națiuni în pântecel nesățioase ale Molohului bolșevic.

Bine înțeles, că și confrății democrați din exil stau muți și consternați în fața acestui odios comportament al "marilor" democrații occidentale. N'au voit să creadă intuiției "Capitanului", care încă din 1935 stabilise precis diagnosticul boalei de care suferă "marile" democrații occidentale: sunt simple anexe ale comunismului. N'au voit să ne creadă nici după ce Anglo-Saxonii le-au făcut și lor figura după 1944, lăsându-i să fie măcelăriți de hoardele bolșevice. Trebuia să se întrebe democrații din exil, cel

puțin după întemnițarea lui Maniu și Brătianu și după asasinarea lor în închisoare, dacă "nu e ceva putred în Danemarca", dacă cu idoli lor democratici din Occident nu se petrec lucruri stranii. Cum funcționează solidaritatea democratică în lume? Cum se poate ca propriii lor coreligionari să fie eupuși torturilor unui regim tiranic, și ei, pontifii democrației dela Londra, Paris și Washington, să nu miște un deget? Nu știm dacă preținșii noștri democrați din exil au cerut vreodată socotoala Departamentului de Stat pentru întâmplările din România, care a costat viața a două milioane de oameni, între cari mulți oameni de ai lor? Trebuia să provoace un scandal monstru - erau în eleputerilor occidentale. Au preferat să tacă, pentru a nu-și primejdui șalariile ce le primeau dela Free Europe. Dar a ceste salarii nu erau lucru cinstit, căci, în schimbul lor, trebuia să pună o surdină legitimelor aspirații ale țării, prefăcându-se că fac ceva, că se interesează de soarta ei, când în realitate se tupaiau îndărătul politicii americane, care nu era altceva decât o continuare a politicii dela Teheran, Yalta și Potsdam. În loc de a denunța exilului și lumii întregi duplicitatea politicii americane, s'au mulțumit să înainteze din când în când niște mecmând s'a desvăluit în toată cruzimea, direcția nefastă a politicii americane . . . la Helsinki. Acuma demisionează și Dl Vișoianu, după ce a prezidat timp de 25 de ani cea mai frauduloasă întocmire politică din istoria României.

Fără îndoială, cititorii se vor întreba cum de-au ajuns democrațiile occidentale în situația aceasta anormală, de a se supune diktatului moscovit? Ce resorturi secrete le paralizează propria lor voință, împiedecându-le să-și afirmе personalitatea lor politică? Unde e orgoliul acestor națiuni? Unde e puterea lor și cum se explică că își abjură cu atâtă ușurință propriile lor credințe și idealuri, ignorând suferința a 200 milioane de oameni? De ce un Stalin, un Krusev, un Breznev își impun permanent punctul lor de vedere în relațiile cu Occidentul? Cine și lește guvernele acestor țări să se comporte ca niște elevi ascultători, oridecâteori maștrii comuniști ridică tonul? Ce se petrece în America, în Anglia, în Franța și în celelalte democrații? Cine e adevăratul stăpân al acestor State?

Democrațiile occidentale nu sunt democrații în sensul real al cuvântului. Există o aparență democratică, se respectă formele caracteristice unei democrații - partide, alegeri, parlament, guvern, opoziție - dar voința poporu-

lui, când pleacă de la bază, de la manifestarea ei electorală, și până când ajunge sus, în Stat, este interceptată de anumite forțe oculte și falsificată. Una vrea să intercepteze în alegeri, și cu totul altceva iese la capătul procesului democratic, când voința națiunii se concretizează în instituții. Așa se explică uriașele posibilități de manevră ale comunismului în cadrul democrațiilor clasice.

Sistemul democratic este alterat și deviat de la linia națională prin intervenția francmasoneriei. Principali conducători ai partidelor, cu rari excepții, sunt în același timp și membri ai lojilor masonice. În această calitate, conducătorii partidelor, când ajung la putere, trebuie să dea precădere obedienței masonice, înaintea țării și a intereselor ei. Ei traduc în deciziile Statului sugeriile, consemnele, ordinele ce le primesc de la venerabili lojilor. Prin intervenția francmasoneriei, procesul democratic e întrerupt și viciat, voința populară este expulsată din State, pentru a fi substituită cu voința ce emană din structurile masonice paralele. Aparent, democrația funcționează normal. Nu se întâmplă nicio iregularitate. Votul e vot, parlamentul e parlament și guvernul este expresia parlamentului. Dar oamenii care constituiesc cadrele partidelor și apoi ale Statului nu sunt reprezentanți liberi ai poporului, ci reprezentanți cari au contractat în prealabil anumite obligații față de lojile masonice.

Există o masă numeroasă de francmasoni de grade inferioare. Aceștia n'au nicio importanță și nici nu știu ce se întâmplă la treptele superioare. Ei confundă masoneria cu un fel de sectă iluminată, bazată pe ideea unei frățietăți universale. Aceștia sunt convinși că francmasoneria este purtătoarea idealurilor de libertate și democrație.

La gradele superioare, situația se schimbă. Dat fiind că francmasoneria este o societate secretă, se pretează extraordinar la infiltrațiile comuniste. Comunismul având o capacitate conspirativă mult mai mare decât a francmasoneriei, înneacă cu rețelele ei lojile masonice de rang superior. Jos, în ordinele masonice inferioare, nu se observă nimic. O masă placidă de indivizi cari își îndeplinesc ritualul obișnuit și ascultă niște banalități doctrinare. Dar sus, în sferele impenetrabile ale secretului masonic, de unde se transmit ierarhic toate dispozițiile și ordinele, s'a produs o compenetrație cu Internaționala Comunistă, încât astăzi și masoneria a devenit o anexă a comunismului.

și atunci iată tabloul complet al democrației occidentale: masoneria interceptează voința majorității, dându-i impulsuri străine de bază; la rândul lui, comunismul interceptează masoneria și o supune diktatului bolșevic. Așa se explică politica absurdă, până la sinucidere, pe care o realizează marile democrații occidentale. În spatele democrațiilor din America, Anglia, Franța, etc. se găsesc, masive și concentrate, lojile comuniste, care, la rândul lor, controlează lojile masonice, care, la rândul lor, impun directive în viza Statului după inspirația stăpânilor din Kremlin. Secretarul General al partidului comunist din Rusia e mai tare în America decât președintele Statei Unite, deoarece, prin intermediul infiltrațiilor, controlează toate deciziile Casei Albe. Când un președinte își dă seama de situație și încearcă să se opună curentului de auto-distrugere al democrațiilor, dirijat din umbră de comuniști, este ucis sau eliminat. Avem cazul Kennedy, apoi al lui Johnson, și ultimul, cel mai spectacular, al lui Nixon. Cu Nixon, și-au dat seama comuniștii că nu pot să ducă până la capăt planul lor de dominație mondială. Și atunci au montat spectacularea afacere "Watergate" și l-au silit să demisioneze. Breznev a apăsat pe buton și teleghidajul s'a pus în funcțiune.

Deci, noi, când spunem că marile democrații occidentale nu sunt decât niște anexe ale comunismului, ne-am băgat tocmai pe existența acestor canale subterane care leagă Moscova de capitalele occidentale. Francmasoneria e un intermediar, o verigă, în lanțul de complicități comuniste care ruinează existența democrațiilor. Așa se explică că lucrurile merg prost, că democrațiile sunt incapabile să se redreseze, deși sunt mult mai puternice decât statele comuniste în bloc. Și așa se va ajunge în final și la moartea marilor democrații, cu toate aparențele lor de prosperitate. Așa se explică și insolența tovarășilor cari mereu proclamă inevitabila victorie mondială a comunismului, pentru că știu că Statele occidentale sunt conduse de alți tovarăși, deghizați în democrați.

Dar ce se va întâmpla cu masonii, când comuniștii vor lua în primire Statele democrației muribunde? Vorbim de acei masoni cari, prin serviciile ce le-au adus, au contribuit în mod conștient sau mai puțin conștient, la triumful comunismului în lume? Vor fi lichidați și ei, deoarece sunt îmbibați de vechea mentalitate individualisto-liberală și cruțarea lor ar întârzia procesul de transformare al societății. Ei aparțin unei anumite etape istorice și trebuie să dispară odată cu această etapă, oricât de multe afinități ar fi avut cu comunismul.

Acuma ne dăm mai bine seama de politica partidelor, politica regală, politica lui 23 August, politica Comitetului Național nu putea duce decât în impasul în care ne găsim astăzi. Cei de bună credință, exclusând pe agenți și trădători, au mizat pe cartea marilor democrații occidentale, considerând că aceste democrații, prin filosofia lor, nu-i vor abandona. Dar efortul lor mental, de valorizare al fenomenului democratic în Occident, a fost superficial. S'au mulțumit să admire fațada și n'au examinat adâncurile. Interiorul acestui edificiu pompos era mâncat de carii. În încheieturile cari leagă o instituție de alta, s'au instalat confortabil tovarășii și au între-

Astăzi, când anumite cercuri din exil se agită pentru constituirea unui nou Comitet Național, chestiunea principiilor ce trebuie să se pună nu este cum se va forma acest comitet, după ce criterii și proporții de participare, ci la ce trebuie să servească. Orice Comitet în exil presupune că se adresează cuiva, pentru a cere repararea nedreptății făcute poporului românesc. Dar, după Helsinki, ce forțe rămâne disponibile ca să asculte plângerile poporului nostru încătușat? Marile democrații occidentale? Acestea și-au dat arama pe față, demonstrând că sunt complice cu comuniștii la politica de aservire a popoarelor din răsărit. Acestea nu sunt capabile să-și salveze nici propria lor existență. Deci, orice comitet național s'ar forma, oricât de bun ar fi, se naște mort, pentru că îi lipsește aria internațională de manifestare. Domni Ford și Kissinger ne-au luat însăși aierul de iluzii și speranțe ce-l respiram până la Helsinki. Acuma știm că la teșgheșii democrațiilor occidentale apar tot tovarășii cari ne-au vândut la Teheran, că democrații cari să-și respecte crezul și idealurile nu mai există la conducerea Statelor occidentale.

Și atunci, orice Comitet s'ar constitui, e lipsit de bază, operează în gol, pentru că tot orizontul internațional e ocupat de aceleași mutre sinistre pe cari le întâlnim și la București, la Praga sau la Varșovia. Nu mai există oameni liberi în Occident, ci numai oameni aserviți Moscovei. Așa se explică, probabil, că și Vaticanul, mai bine informat decât noi, și-a pus semnătura pe actul dela Helsinki, vrând prin aceasta să capteze bunăvoința viitorilor învingători. Cu cine să lupți când nu mai există combatanți pentru libertate în Occident? Acesta e bilanțul tragic a 30 de ani de exil, așteptând dela o zi la alta marea schimbare care să determine democrațiile occidentale să îmbrace armura Sft. Gheorghe și să străpungă cu su-

lita capul balaurului bolșevic.

Asta nu înseamnă că nu se mai poate face nimic, ci doar că vechiul stil de luptă e perimat. Structurile individualiste-liberale din Occident - în care și-au pus speranța cei cari ne-au dat pe mâna Moscovei - sunt putrede și cad în bucăți în fața marșului victorios al comunismului internațional. Și sunt putrede, pentru că s'au lăsat invadate și acaparate de agenții conspirației comuniste. Dela ghișeele marilor democrații occidentale nu vom primi nicio centimă de libertate pentru poporul înlăntuit.

Și atunci trebuie să plecăm dela această realitate teribilă. Dela un Comitet zis național, care ne-a ascuns tală ce pârâie din încheieturi. Cu aceste coordonate nu mai putem opera, căci ne așteaptă aceleași amare desiluzii și . . . prăbușirea finală.

Unde să ne căutăm salvarea? Mai există o mare rezervă de energie, elanuri și combativitate: naționalismul popoarelor. Naționalismul este forța creatoare a popoarelor, principiul lor vital, caracterul lor fundamental, care nu odată le-a salvat din catastrofe istorice. Este conștiinșoasă națională ascuțită la maximum. Noua strategie, care să scoată omenirea din impasul actual, trebuie să pună în valoare tocmai aceste zăcăminte incalculabile de energie, pe cari le ascund popoarele în adâncul lor și a căror arie de expansiune este considerabilă. Trebuie incendiat motorul naționalismului și pus în mișcare contra comunismului. În fața acestei unde explosive de naționalism, care se va propaga dela popor la popor, comunismul nu va putea rezista. Toate popoarele iluminate de naționalism, unite în aceeași suferință și în același efort desperat de supraviețuire, vor dărâma imperiul comunist și vor readuce pacea și libertatea pe pământ. Din Kamciatka până în pampele argentine, din Alaska și până în Australia, dela Polul Nord la Polul Sud, toate popoarele din toate continentele trebuie mobilizate și asvârlite în lupta contra Moscovei, inamicul Nr. 1 al întregii omeniri.

Națiunile încătușate din interiorul Rusiei, cu națiunile recent subjugate din Europa răsăriteană și cu națiunile potențial sclave din lumea liberă trebuie să formeze un front comun. Rostul exilului nu mai poate fi decât acesta: să participe la bătălia finală pentru destinele omenirii, care se va da între universalismul naționalist și creștin și cosmopolitismul ateo-marxist.

. . . . "Pentru ei (politicienii democrați romani), atmosfera de concentrare patriotica a națiunii, de fermitate militara pe front, de pregatire pentru o infruntare decisiva cu hoardele marxiste, apare ca o sumbra prevestire a unei reafirmari nationaliste, cu urmari neprevazute. . . Poate chiar o victorie asupra URSS-ului. Ceeace ar fi pus din nou in dubiu victoria mult asteptata a democratiilor occidentale. Deci, si a democratiei romane.

E bine stabilit astazi ca politicienii partidelor istorice din Romania priveau razboiul si lupta neamului romanesc NU prin latura intereselor sacre ale neamului CI prin unghiul restrans al unei victorii democratice . . . .

(Faust Bradescu, "GUVERNUL DE LA VIENA" Continuarea Statului Roman National-Legionar 1944-1945. p.29).

A R T I C O L E

Colecția

"Tara și Exilul"

Anul XII

1975 – 1976

Tensiunea istorică

In cursul vieții lui pământene, omul este supus la patru tensiuni de natură diferită, cari corespund la totalitatea planurilor de existență:

- tensiunea vegetativ-biologică
- tensiunea tehnico-profesională
- tensiunea istorică
- tensiunea spirituală.

Intre aceste tensiuni există o ordine ierarhică. Tensiunea tehnico-profesională reprezintă o treaptă superioară simplei existențe biologice. La rândul ei, tensiunea istorică depășește atât biologicul cât și tehnicul, ridicând pe om de la natură la cultură. În sfârșit, tensiunea spirituală domină istoria, dându-i un sens de realizare universal. Un om armonios dezvoltat trebuie să răspundă tuturor acestor exigențe, ținând seamă permanent de această tablă de valori.

In primul rând, individul este solicitat să-și îndeplinească funcțiunea vegetativ-biologică. Aceasta constă din lupta de supraviețuire a individului și de perpetuare a speciei. Fără de împlinirea acestui impuls, omenirea s'ar stinge. In viața popoarelor, tensiunea biologică se reflectă în întemeierea familiilor și creșterea copiilor. Baza demografică împropătează fără încetare forțele vitale ale națiunii.

Funcțiunea vegetativ-biologică e comună omului cu animalele și plantele. Și în aceste regnuri se observă aceleași procese cari tind la conservarea individului și la reînnoirea perpetuă a speciei. Dar în viața omului intervine un factor nou care-l deosebește radical de animale: tensiunea tehnico-profesională. Oamenii nu stau pe loc, nu se împietresc ca niște statui în genul de viață la care-i

constrâng natura, ci caută să se emancipeze de sub tirania legilor ei. Animalul e o piesă constitutivă a naturii, în vreme ce omul, înrudit cu Dumnezeu, se înalță peste ea, modificându-și permanent condițiile de viață. În tehnica umană se reflectă Divinitatea din om, impulsul creator cu care a fost înzestrat omul de Dumnezeu, și care lipsește animalului. De mii și milioane de ani, viața animalului se scurge în limitele prescrise de natură, în vreme ce omul a străbătut un drum ascendent continuu, dela era cavernelor până la cuceririle științei și tehnice moderne. Tehnica e o demonstrație clară că omul nu e animal, ci o ființă privilegiată, căruia i-a transmis Dumnezeu ceva din Duhul Lui. Impulsul creator al omului îi vine dela Dumnezeu și nu dela teoria evoluționismului.

În viața de toate zilele, tensiunea tehnico-profesională se manifestă în specializarea individului într-o muncă oarecare și în tendința lui de a atinge un nivel de viață mai ridicat. Fiecare generație aspiră să trăiască mai bine decât părinții lor. Progresul uman este asigurat tocmai prin această întrecere între generații de a descoperi ceva nou în știință și tehnică, care să le ușureze viața și să le asigure o mai mare bunăstare materială.

Profuziunea de invenții din epoca contemporană, cu corolarul ei, societatea de consum, nu-i decât proiecția a acestei componente tehnico-profesionale a individului, înzente omului și absente din structura animalului.

Tensiunea vegetativ-biologică și cea tehnico-profesională nu epuizează activitatea omului pe pământ. Mai intervin și alte forțe, alte centre de gravitație, care îi modifică traectoria vieții lui. Omului îi este dat să trăiască în mari complexe sociale, mult mai mari decât familia sau tribul, în mari colectivități, cari se cheamă națiuni. E și aceasta o rânduială dela Dumnezeu. Expresia lui Aristotel că omul "e un animal social" nu e tocmai potrivită, dar admitându-o așa cum e și plecând dela ea, trebuie să adăugăm că omul este un "animal social național", că entitățile colective pe cari le crează și în care trăiește sunt exclusiv națiunile. Familia sau clanul sunt prea mici pentru el, iar omenirea întreagă e prea mare. Dumnezeu l-a destinat să trăiască în aceste entități sociale intermediare, care se cheamă națiunile.

Istoria e creația națiunilor. Ele apar și dispar, dar entitatea socială făuritoare de istorie rămâne aceeași: e națiunea. Oriunde ne aruncăm privirile în istorie, ne isbim de națiune, chiar când pe primul plan al ei apar mari

personalității, mari religii sau mari idei. Națiunea e motorul istoriei.

Destinul națiunilor afectează viața individului. Suferințele națiunii, înfrângerile ei, ca și victoriile și gloria ei se resfrâng în sufletul individului, creându-i o stare de tensiune nouă și diferită de cele precedente: tensiunea istorică. În tensiunea istorică, soarta neamului primează, căzând pe al doilea plan individul, cu familia lui și cu sfera intereselor lui profesionale. Tensiunea istorică reclamă sacrificii, subordonarea individului tendințelor urmărite de națiune.

Viața curentă se bazează pe un "do ut des" perpetuu, pe legea interesului; dai ceva societății, pentru a lua altceva în schimb, de care ai nevoie. În starea de tensiune istorică, acest curent de reciprocitate de avantaj încetează. Pentru salvarea Patriei, individul e dispus să își sacrifice comoditățile personale, profesiunea, familia și adeseori chiar viața.

Sub acțiunea tensiunii istorice, individul suferă o profundă transformare a eului său. Nu mai e prizonierul necesităților biologice și tehnico profesionale, care-l țin lipit de pământ, ci privirea lui se eliberează, se asvârle orgolioasă în timp și spațiu, fixându-și ca punct de reper al existenței lui solidaritatea în bine și în rău cu neamul din care face parte. Preocupările de familie, de copii, de profesiune nu încetează, nu sunt abandonate, ci numai încadrarea lor se modifică, perspectiva din care ele sunt contemplate. Familia e a patriei, copiii sunt crescuți în spiritul naționalismului, profesiunea se exercită spre onoarea patriei. Femeia devine o eroină a patriei. Tot ce face omul pe treptele biologice și tehnico-profesionale se transfigurează, luând proporțiile unei doctrine. Orice act individual, dela felul cum cineva își îngrijește casa, răsfărăge splendorile patriei. A fi român, nu e o etichetă sau un pașaport, ci o pasiune creatoare în serviciul neamului.

Cu tensiunea istorică, individul atinge un alt nivel de existență, unde predomină lupta, sacrificiul, generositatea, desinteresarea, dar și satisfacții fabuloase, infinit mai mari decât plăcerile comune ale vieții, cari sunt efemere, cari se vestejesc și mor chiar din clipa săvârșirii lor. Chiar când suntem la o masă cu niște prieteni, tensiunea istorică ne atrage spre imaginea patriei. Națiunea nu e, cum spune Renan, un "plebiscit de fiecare zi", ci un sacrificiu de fiecare zi. Un individ ce trăiește în

ritmul eroic al tensiunii istorice, nu mai e un biet om copleșit de necazuri, ci un mit, un zeu, un demiurg, o flacăară, un vulcan de entuziasm și energie.

Tensiunea istorică este identică cu "eroismul de durată", de care vorbește Moța. Nu e destul să faci odată o faptă mare - într'un războiu sau într'o altă împrejurare - și apoi să te îngropi în anonimatul vieții. În materie de ocrotire a patriei, nu există demobilizare. Nu poți să spui niciodată: am făcut destul pentru țară. Acuma, nu mă mai ocup decât de mine, de familia mea, de profesiunea mea, de interesele mele. Niciodată nu am dat destul țării, căci rostul individului este să stea permanent de veghe la căpătâiul ei. Dușmanii revin la atac și atunci nu trebuie să găsească fruntariile țării fără soldați sau frontul intern descoperit.

Nimeni nu se poate justifica cu motivul adeseori auzit că "el nu e om politic", ci savant, intelectual, fotbalist, meserias, medic, arheolog sau artist. Politica, în sensul mare și nobil al cuvântului, privește pe toți. Susținerea Statului național și salvarea lui când e în primejdie, e o datorie elementară a fiecăruia. Cei ce nu înțeleg acest adevăr, îl vor simți pe propria lor piele, când va fi prea târziu. Câți români de treabă, "cari n'au făcut niciodată politică în viața lor" n'au suferit rigourile teroarei comuniste, n'au fost smulși din rosturile lor, asvârliti în închisori sau uciși, când Statul național s'a prăbușit? Câte familii nu au fost ruinate și câte averi, agonisite cu truda unei vieți, nu s'au risipit? Cine știe? Dacă toate aceste victime nevinovate, asasinate de comuniști, ar fi trăit pe linia tensiunii istorice, în loc să se lase târâte de evenimente, dacă ar fi evaluat just primejdia din răsărit, poate ar fi putut schimba soarta țării și n'ar fi ajuns să cerșească o bucată de pâine pela colțuri de stradă.

Națiunea nu cere numai sacrificii fiilor ei, ci oferă și ea ceva în schimbul acestor dovezi de atașament, un bun infinit superior intereselor individuale: ocrotirea unui Stat puternic.

În umbra lui, cresc familii sănătoase, se exercită cu voieșie profesiunile și munca e respectată și răsplătită. Tensiunea istorică servește ca pavăză ocrotitoare a normalei dezvoltări a tensiunii vegetativ-biologice și a tensiunii tehnico-profesionale. Priviți la Statul-hain care s'a ridicat pe ruina națiunii noastre: nimic nu mai e respectat, nici Biserica, nici familia, nici sufletul fra

ged al copiilor, nici femeia, înhamată ca vitele la muncă, nici agoniseala cinstită și dreaptă. Totul e nimic și batjocorit de bestia bolșevică. Vor să transforme nația noastră multi-milenară într'un excrement uman. Câte nații re privilegiate, cari "n'au făcut niciodată politică" nu și-au găsit sfârșitul între gratii, la Canal politică" nu locuri de tortură. E o experiență înfiorătoare, care ne-a costat două milioane de morți, și care trebuie să ne învețe minte că tensiunea istorică nu e un lux, ci o dimensiune esențială a vieții care asigură supraviețuirea unui neam.

Tensiunea istorică nu este totul. Individul trebuie să mai urce o treaptă pentru a-și afla desăvârșirea. Națiuni le, pentru a nu se rătăci în meandrele istoriei, au nevoie de un ghid, de o stea polară, de o lumină transcendentă. Fiecare națiune e înzestrată cu o misiune de Creator și când a ajuns la maturitate istorică, adică și-a realizat unitatea națională și a atins hotarele ei firești, trebuie să descifreze taina ce-a depozitat-o Dumnezeu în ea. Conducătorii unei națiuni trebuie să se întrebe necontenit, scrutând orizonturile turburi ale omenirii, care e misiunea ei în lume. Abia când tensiunea istorică e iluminată de tensiunea spirituală, câștigă plenitudine și măreție. O tensiune istorică neancorată în spiritual poate da naștere la sguduirii profunde cari să uimească lumea, cum a fost imperiul lui Gengis-Kahn, dar e ca o revărsare oarbă de ape furioase care lasă numai prăpăd în urma lor.

Catastrofa dela 1944 a venit nu numai pentru că am trăit într'un fel de beatitudine animală, fără stimulentele tensiunii istorice, între cele două războaie, dar și pentru că am supărat pe Dumnezeu, abandonând la 23 August misiunea noastră specifică: aceea de a fi sentinela înaintată a Europei la hotarele ei de răsărit contra hoardelor steo-marxiste. Acceptând riscurile acestei nobile misiune, ni s'ar fi potențat la maximum și posibilitățile politice și militare, tensiunea istorică ar fi intrat într'o fază de incandescență, și, după toate probabilitățile, am fi putut salva independența Statului român. Conducătorii României dintre cele două războaie, în loc să-și concentreze energiile spre primejdia din răsărit, au săvârșit sacrilegiul de a ucide tot ce-a avut mai bun tineretul României, care ajunsese la luminoasa concepție e unui naționalism de tip creștin, destinată să constituie digul de apărare al României contra bolșevismului.

Dar cari sunt relațiile dintre istorie și cultură? Nu cumva există o contradicție fundamentală? Nu cumva una anulează pe cealaltă? Presupoziția este greșită. Trebuie

să plecăm de la realitatea evidentă că nu există cultură în afară de națiune. "Cultura e națională ca origine și internațională ca strălucire", cum afirmă Corneliu Codrea nu. Și atunci existența culturii, presupune prealabila existență a națiunii. Când se stinge o națiune, se stinge și un focar de cultură în lume. Orice cultură, cum spune Blaga, are o matrice stilistică, un spațiu spiritual de formație, care aparține cu exclusivitate unei anumite națiuni. Această formă originară a culturii este proiecția spirituală a unui popor, aceeași tensiune care guvernează și mersul istoriei unui popor, când îi revelează ce misiune are de îndeplinit în lume. Dar matricea stilistică a unei culturi trebuie conservată în stare pură, trebuie apărată de intromisiuni, de deformări sau influențe nocive, pentru a-și putea păstra intactă puterea creatoare. Istoria are și acest rost să servească de baraj protector al culturii. Cultura se ofilește când cedează barajul ei istoric, deoarece odată cu invazia și cucerirea unei țări de către un alt neam, e atacată și plasma ei germinativă. Cultura ce se manifestă astăzi în România nu mai e românească, nu mai aparține poporului român, nu mai reflectă matricea lui stilistică, lumea lui de visuri, aspirații și idealuri, ci e o cultură impusă de ocupant, care sufocă și ucide tot ce reprezintă noblețea noastră spirituală. Nu mai există o cultură națională în România, ci o pseudo-cultură, cosmopolită, uniformă, mecanică, ruptă de aria spirituală a neamului.

În consecință, tensiunea istorică nu numai că nu e a culturală sau anticulturală, ci este o condiție sine-qua-non a culturii naționale. Prin crearea unui Stat puternic, se oferă creației culturale protecția necesară pentru a se putea dezvolta în toată libertatea.

Există popoare de înaltă tensiune istorică și altele în care această virtute abia pălpâie și rareori izbucnește, sub atracția unei personalități puternice. Din categoria întâia, putem numi pe Evrei, pe Romani, popoarele turano-mongolice în general, pe Ruși. Dintre popoarele de slabă tensiune istorică, un exemplu elocvent îl avem în strămoșii noștri Traci. Deși cel mai numeros popor din lume, după spusa lui Herodot, niciodată n'au isbutit să se adune, formând un Stat puternic. Au avut momente de strălucire, sub Alexandru cel Mare, sub Boerebista, sub Decabal, dar atât. Fără continuitate. Tracii au fost un popor eminent spiritual, dar, lipsiți de tensiune istorică, au căzut victimă altor națiuni.

Poporul român, format în imensa lui majoritate din

Traci romanizăți, a moștenit atât calitățile cât și defec-
tele acestei rase. Într'un secol de viață liberă, am creat
o cultură puternică, ce poate rivaliza cu marile creații
culturale ale Occidentului, care s'a bucurat de secole de
libertate. Toată această eflorescență culturală a fost a-
poi curmată de crivățul din răsărit. Dacă ne îndreptăm pri-
virea spre istoria românească, constatăm aceeași desordine
ca și la Traci. După un Ștefan cel Mare, după un Mihai Vi-
teazul, nu urmează nimic de seamă. Incercări neisbutite de
mărire națională. Concepții grandioase de Stat cari nu-și
găsesc urmași. Efortul nu se transmite. Suntem un popor
de slabă tensiune istorică. Obosim repede. Ne pierdem res-
pirăția. Nu avem constanță în urmărirea unui obiectiv. De
aceea ne-au încălecat toate liftele păgâne. Când vedem că
o încercare n'a isbutit, când am suferit o înfrângere, ne
resemnăm, ne refugiem în doină, ne cântăm jalea din fluier
sau din frunză. Ciobănașul din Miorița, care nu se revol-
tă contra gândurilor haine ale celorlalți fărtați și
nu-și ia măsurile de apărare, reflectă tipic neputința
noastră istorică, demonstrând că în formația poporului ro-
mân elementul roman nu reprezintă decât un coeficient re-
dus.

O singură dată poporul român s'a smuls din apatie,
angajându-se pe drumul tensiunii istorice, și rezultatele
au fost spectaculare: Școala ardeleană. Această Școală, cu
prelungirile ei în Muntenia și Moldova, cunoscute sub nu-
mele de "curentul latinist", a tinut două secole și și-a
încheiat ciclul glorios al "eroismului de durată" cu Ac-
tul unirii dela 1918. "Școala ardeleană" a fost o genera-
ție de titani, o generație năpraznică, ce-a deșteptat din
"somnul cel de moarte" poporul românesc. Când se vorbește
de această școală, se scoate mai mult în evidență opera
ei filologico-istorică, pledoariile ei pentru latinitatea
noastră, și se uită adevărata ei măreție, care constă în
consecvența ei în urmărirea aceluiași ideal. Chiar când
urmașii școlii ardeleni exagerează, cerând latinizarea
totală a limbei române, ei sunt sublimi, ei sunt protago-
niștii unei idei cari ne-au dus din biruință în biruin-
ță. Fără de școala Ardeleană, cu ramificațiile ei în toa-
te provinciile românești, n'ar fi existat nici Revoluția
lui Horia, nici a lui Tudor Vladimirescu, nici generația
dela 1848, nici Adunarea dela Blaj, nici Principatele Uni-
te dela 1859, nici Eminescu și nici Unirea dela 1918. Din
Pind până la Cernăuți și Chișinău, toți suntem tributari
Școlii Ardeleni. Ea a constituit substratul de energii
care s'au concretizat apoi în doctrina pan-românismului.
Valoarea Școlii Ardeleni constă în perseverența cu care
transmis idealurile ei din generație în generație. Apa-

ritia Școalei Ardelene contrazice spiritul mioritic al istoriei noastre. Este o revanșă a sângelui roman contra tracismului dominator, dispus să încaseze înfrângerile cu seninătatea celui ce știe că există o viață dincolo de moarte. Școala Ardeleană reprezintă românismul militant, reacțiunea națională contra mediului înconjurător, care nu trebuie să ne mai impună legea lui, ci să-l modelăm noi după specificul ființei noastre etnice.

Ce rol joacă tensiunea istorică în actualele împrejurări, când țara e ocupată de o putere străină și expresia ei liberă, exilul, e redusă la un grup infim de refugiați? Tensiunea istorică este unica forță capabilă să salveze neamul din restriștea lui actuală. Nu putem aștepta ajutor nici dela creștinătatea occidentală, ea însăși în criză, și nici dela combinații fanteziste contând pe o ruptură din interior a sistemului comunist. Mai mult ca oricând suntem avizați la propriile noastre mijloace. De tăria noastră interioară depinde dacă va mai exista mâine popor românesc sau nu.

Situația este mult decât grea; e disperată. Din țară ne vin cele mai lugubre vești, iar contra exilului, regiunea susținută, ca să-l scoată din circulație. Să se închidă dosarul istoriei, să nu mai existe nimeni care să protesteze contra Teheranului și Yaltei, contra "actului final" dela Helsinki, contra ocupației sovietice, desvăluind crimele și fărâdelegile ce s'au săvârșit. Acesta e planul ceaușilor de toate categoriile și a complicilor lor din exil. Să nu mai rămână piatră de piatră din libertatea exilului. Exilul să se transforme într'o anexă docilă a Bucureștilor, constituită din "rezidenți" români în străinătate.

De fapt asaltul bolșevic se dă contra "tensiunii istorice" a exilului. Să nu mai revendicăm nimic. Să ne resemnăm -ca deatâtea ori în istorie- acceptând situația dată, să ne acomodăm, pierzându-ne identitatea națională printre alte nații. Să coborâm la nivelele inferioare ale existenței, la tensiunea vegetativ-biologică și tehnico-profesională. Să câștigăm bani, să trăim bine și să ne interesăm exclusiv de cercul restrâns al familiei. Și, din când în când, când melodia unei doine străbate auzul, să vărsăm o lacrimă pentru cele trecute vremi. O, cu această perspectivă a vieții, tovarășii sunt împăcați și chiar ne ajută să ne adaptăm ei, cu o pensioară, cu o afacere, cu un membru al familiei lăsat în străinătate, cu o colaborare culturală .... și câte alte forme de a ne dezarma su-

fletește.

Dar exilul nu trebuie să se lase amăgit de cântecule de sirenă ale tovarășilor. Intreaga istorie multi-milenară a neamului a căzut pe umerii noștri. Să rămănem așa dar permanent mobilizați permanent cu fața la dușman, permanent în tensiune istorică, refuzând orice compromis, permanentii. Iar celor ce le va fi dat să moară în exil, să nu-și adauge povara de a muri certați cu neamul și cu Dumnezeu.

Vom lupta până ce talgerul victoriei se va înclina de partea noastră, până când ne vom întâlni, vii și morți, cântând "imnul biruinței" pe străzile Bucureștilor.

Legiunea în imagini

Chemare către întreg exilul

Frați Români,

Cu prilejul împlinirii a 50 de ani de la întemeierea mișcării, eveniment ce îl vom sărbători prin mai multe acte și manifestații, ne-am hotărât să săvârșim și o lucrare care să depășească simpla comemorare și să rămână în amintirea urmașilor ca un "memento" perpetuu.

Este vorba de editarea unui album legionar, care să cuprindă tot ce-am putut salva de la dispariție în cursul celor 50 de ani de existență sbuciumată, din mulțimea de fotografii care au fixat pe hârtie diverse momente din trecutul mișcării. Va fi o lucrare unică în genul ei, care va avea o importanță documentară considerabilă.

"Legiunea în Imagini" va purta ca subtitlu "Albumele Traian Borobaru", în amintirea aceluia care, cu nelipsitul lui "Leika", a reținut pentru posteritate cele mai multe din aceste icoane din istoria Legiunii.

Albumul legionar va cuprinde peste o mie de fotografii, grupate pe capitole, în ordine cronologică. Toate fotografiile vor fi însoțite de un text explicativ.

Albumul va fi împărțit în următoarele perioade:

- I. Perioada Căpitanului
- II. Exilul de la Berlin 1939-1940
- III. Perioada guvernării național-legionare 1940-1941
- IV. Al doilea exil din Germania, cu subîmpărțirile

Berkenbrück, Rostock, lagărul din Buchenwald, lagărul din Oranienburg

V. Guvernul dela Viena și Armata națională 1944-1945

VI. Marele exil 1945-1976, cu imagini din toate centrele românești, unde au intervenit legionarii.

Fiecare din aceste perioade va fi precedată de o notă introductivă, în care se va explica momentul istoric ce-l reprezintă fotografiile ce urmează.

Înfăptuirea acestei lucrări depășește posibilitățile materiale ale mișcării și desceea suntem nevoiți să facem apel, la colaborarea întregului exil. Acest album, după o socoteală provizorie a tipografiei, ar costa 500.000 de pesete și fără de sprijinul camarazilor, al prietenilor Legiunii și al tuturor Românilor cari apreciază lupta noastră de o jumătate de secol contra comunismului, nu l-am putea face.

În acest scop, am emis o serie de bonuri de subscriere, fiecare în valoare de 100 dolari US. În schimbul sumei anticipate, subscriitorul va primi un exemplar din Albumul proiectat. Am început mai de multă vreme cu colectarea și organizarea fotografiilor încât nu așteptăm decât răs-punsul exilaților pentru pregătirea lui definitivă și darea la imprimat. Bonurile de subscriere se pot găsi la reprezentanții noștri din diferitele țări, iar cei ce nu sū legătură directă cu ei, se pot adresa direct Centrului.

Pentru a înlesni subscrierile, în caz de nevoie, suma de 100 dolari poate fi eșalonată în 5 rate consecutive de câte 20 dolari, cari trebuie însă să fie onorate până la sfârșitul anului 1976.

Facem toate eforturile ca Albumul legionar să vadă lumina zilei la începutul Anului 1977, pentru a coincide cu aniversarea semicentenarului mișcării.

Rugăm pe toți camarazii cari posedă fotografii legionare să ni le trimită cu cea mai mare grabă la Centru, pentru a putea fi incluse în Album.

Avizăm pe toți pribegii că acest Album va fi editat în număr limitat, încât chiar din ziua apariției lui va deveni o piesă rară, de cea mai mare valoare istorică.

Albumul legionar va evoca chipurile scumpe a atator
mari dispăruți din Legiune, încât va deveni o zestre de
familie, care se va transmite din generație în generație.

Sperăm că și de astădată Românii din Exil vor răspun-
de cu elan la chemarea noastră, oferindu-și ajutorul la
realizarea acestui monument în imagini, cu căldură și ge-
nerositate.

Un salut frățesc și drag tuturor,

Horia Sima

- "Sin prisa, pero sin pausa" (*)

(adagiul adoptat de Generalisimul
Francesco Franco B).

(*)=Ca stelele de pe cer, trebuie
sa ne miscam si noi, fara graba dar si fa-
ra pauza).

Moartea Generalisimului

Un capitol istoric s'a încheiat în Spania. Cel ce a clădit Spania modernă, după un războiu devastator, Generalisimul Franco, nu mai este. Aproape 40 de ani a ținut cârma țării în mână și cu un remarcabil simț politic a condus-o din victorie în victorie.

Ce putem admira mai mult la acest conducător? Căci n'a fost un om de o formație unilaterală, ci a reprezentat o sinteză de însușiri pe cari numai rareori le întâlnim în istoria omenirii. A fost un mare general, care s'a impus pe câmpul de luptă adversarilor lui din tabăra republicano-bolșevică. În același timp un mare bărbat de stat, care a știut să dirijeze destinele națiunii în mijlocul celor mai mari primejdii, cu o îndemânare remarcabilă. A fost și un bun organizator și un excelent economist, care, printr'o justă folosire a resurselor națiunii, a ridicat poporul din ignoranță și mizerie. A fost un adevărat părinte al patriei, care s'a îngrijit de toți și, în primul rând de cei mai năpăstuiți de soartă.

Noi cei ce am trăit în Spania, cunoaștem cum arăta Spania în jurul anilor 1950, în comparație cu ceea ce este acum. O deosebire radicală. S'a creat o puternică industrie și nivelul de viață s'a ridicat considerabil. În toate domeniile, progrese spectaculare. Mai degrabă ar trebui să se vorbească de un "miracol" spaniol decât de un miracol german, căci Spania s'a ridicat exclusiv prin propriile mijloace, în timp ce în Germania s'au pompat miliarde de dolari. Apoi Germania liberă dispunea de o clasă de specialiști și tehnicieni, de o mână de lucru înalt calificată, în timp ce Franco a trebuit să-și făurească concomitent și această armată de specialiști, pe care nu-i avea înainte la dispoziție.

Dușmanii bolșevici nu vedeau cu ochi buni opera de renaștere națională a Spaniei, realizată sub conducerea lui Caudillo, și i-au pus gând rău. Din an în an spuneau că se produce prăbușirea regimului și tot de atâtea ori au fost înșelați în așteptările lor. E adevărat că Franco dispunea de o armată disciplinată și de forțe de ordine devotate și impecabil antrenate, dar nu aceasta era țara lui. Reazimul principal al regimului său era poporul. Așezământul poporului pentru Caudillo s'a văzut în nenumărate ocazii, dar cea mai impresionantă mărturie de dragoste

a poporului pentru Șeful Statului s'a văzut în zilele lun-
gei lui agonii și apoi ale înmormântării lui. A fost o lun-
veliste de neuitat, această defilare de zi și de noapte a
sute de mii de oameni, pe dinaintea catafalcului său, pen-
tru a-i aduce ultimul salut. Poporul are în sânge cultul
marilor conducători, care îi spune ce-s reprezentat în
viață și ce-s pierdut după moarte. Franco a avut o înmor-
mântare spoteozică. A fost mai mult decât plâns, a fost
venerat.

Cu darul de previziune care l-a caracterizat toată
viața a lăsat în persoana Regelui Juan Carlos, un urmaș
pregătit în arta guvernării, în lungi ani de ucenicie. Nu
a lăsat nimic la întâmplare. Totul "legat și bine legat",
cum s'a exprimat în numeroase împrejurări. Iată de ce, suc-
cesiunea s'a făcut fără turburare. Intreaga țară, dela su-
vern până la cei mai umili cetățeni, au executat în per-
fectă ordine testamentul politic lăsat de Franco:

"Pentru dragostea ce simt pentru Patria mea, vă cer
să perseverați în unitate și în pace, și să înconjurați
pe viitorul Rege al Spaniei, Juan Carlos de Borbon, cu a-
celași afect și lealitate pe care mi le-ați arătat mie și
să-i dați, în fiecare moment, același ajutor de colabora-
re, pe care eu l-am avut. Nu uitați că inamicii Spaniei și
ai civilizației creștine stau de veghe. Veghiați și voi,
și, pentru asta, subordonați-vă întotdeauna orice interes
personal intereselor supreme ai Patriei".

Neamul în primejdie

Șarpele bolșevic se strânge tot mai tare în jurul neamului nostru, zdrobindu-i oasele și tăindu-i respirația. Svârșirile lui sunt din ce în ce mai slabe sub apăsarea greutăților ce trebuie să le suporte. Românul nu mai găsește niciun locșor pe lume unde să-și culce capul obosit de muncă și chinuit de lipsuri. Fiera nu-l slăbește nicio clipă. Nici zilele de odihnă nu le poate folosi cum ar vrea el, retrăgându-se în sine însuși, pentru a visa la o altă viață, mai bună, mai dreaptă și mai omenească.

În perioada năvălirilor barbare, mai avea Românul un refugiu: codrul imens, cu potecile lui ascunse, pe unde dușmanul nu cutează să se avânte. Dar astăziși codrul este cutreierat de puterile dușmane și nu se poate atinge nici de o bucată de lemn pentru a-și tăia un fluier sau de o boabă de smeură. Toate sunt proprietatea Statului, adică a haitelor de asasini în slujba Moscovei. Ochiul nemilos al celor cu uniforme albastre -organizație imitată aiudom după modelul bolșevic- îl gonesc ca pe o fiară. Nu se poate mișca Românul decât în metrul pătrat unde i s'a fixat de stăpânire locul de muncă. Nici marea nici muntele nici soarele nici luna nu mai au vreo semnificație pentru el. Frumusețile naturale ale țării au devenit obiecte fără sens când trupul e chinuit de foamete și sufletul tânjește după libertate.

Planul Moscovei e clar și se aplică cu rigoare în aria tuturor popoarelor subjuate. A transforma națiunile mândre și iubitoare de Dumnezeu de altădată în turme umane care nu se mai mișcă decât la pocnetul biciului. A le devasta sufletul ancestral în așa fel încât să se ștergă din ele orice urmă din trecut, orice legătură cu strămoșii și istoria patriei lor, până ce vor deveni prizonieri necesităților imediate ale vieții: atâtea ore de lu-

cru, atâtea ore de indoctrinare, atâtea ore de odihnă, în schimb unei mizerabile bucăți de pâine. În toate celelalte direcții ale existenței cad grele obloanele partidului și sufletul individului tremură de nesiguranță ca o pasăre în colivie.

Acțiunea de sugrumare lentă a neamului nostru a început chiar din primele zile ale invaziei bolșevice, dar a luat un ritm accelerat și îngrijorător în ultimii ani. Jucătorii de pânii nu se mai tem de nicio reacție din Occident, sunt siguri de complicitatea totală a conducătorilor lumii libere și de aceea nu mai au nicio rezervă în aplicarea planului lor de aservire totală a națiunii noastre.

Etapă de nimicire spirituală și morală ale poporului nostru pot fi urmărite cu claritate în decursul celor 30 de ani de ocupație sovietică:

I. Mai întâiu, au ucis tot ce-a avut mai bun România din pătura cultă și din țărănimea ei înstărită. Această hecatombă a avut loc între anii 1945-1964. Două milioane de români au căzut victime teroarei comuniste, la Canal, în închisori, în munți, în execuțiile în masă contra țărânilor care nu voia să predea pământul colectivelor.

II. Ce-a rămas viu din acest masacru, a fost scos din închisoare, pentru că nu mai reprezenta niciun pericol pentru securitatea regimului. Erau oameni sleiți de lovituri și de foamete, cari nu mai aveau altă velleitate decât să fie lăsați să trăiască. Totuși și pe aceste umbre omenești i-a folosit regimul pentru a indoctrina pe alții sau pentru a-și recruta agenți informatori contra propriilor lor camarazi sau familii.

III. Odată vechea generație decimată sau redusă la neputință sub efectul teroarei exercitate contra ei aproape 20 de ani, fiara bolșevică s'a repezit cu toate puterile asupra noilor generații, pentru a le modela după preceptele ateo-marxiste:

a) Pe plan național, se observă substituirea progresivă a ideii de națiune cu ideea de partid. Partidul are întâietate în toate manifestările publice față de națiune. Dar acest partid, care e considerat alfa și omega al Statului, nu e nici puțin un partid românesc, un partid emanat din națiune, ci o sucursală a Internaționalei Comuniste. O entitate cosmopolită subplantează o comunitate națională.

b) Pe plan religios, regimul a început o furibundă campanie de desrădăcinare a credinței religioase din suși atee, în care nu se propagă altceva decât ateismul "științific".

c) În învățământ, s'a redus nivelul de instrucție la un stadiu primitiv. Se predă doar acele cunoștințe destinate să facă din tânăr un bun muncitor. Fabrica și școala se întrepătrund dela cea mai fragedă vârstă. Cultura generală a devenit cenușeasă învățământului. Este vag reprezentată și este înecată în repertoriul cunoștințelor teoretice. Tânărul este împiedicat să contemple orizontul unei culturi mai înalte, iar noțiunile de patrie și neam sunt trecute printre superstițiile unei epoci dispărute.

d) Pe plan cultural, aceeași asfixie culturală, aceeași atmosferă îmbăcsită, în care nu se mai poate respira decât marxism-leninism. Toate sectoarele culturii, teatru, muzică, pictură, literatură, filosofie sunt îndrumate să servească de vehicul de propagare al doctrinei materialismului dialectic. Elementele recalcitrante, cari continuă să creadă în ideile de frumos și de creație liberă, sunt amulse ca o buruiană rea din societate și împiedecate să se manifeste.

e) Din punct de vedere al formării sufletesti, se înfiltrează tinerilor încă de pe băncile școlii doctrina lui "homo homini lupus", pornirea de a urî pe semenii lor, de a-i trata cu egoismul cel mai crud denunțându-i când observă o deviație dela linia partidului. A strivi pe semenul tău, pentru a trece tu înaintea lui sau pentru a-ți salva propria existență, istă nouă morală. Omul nobil, ales, curat, incapabil de a face o nedreptate, e considerat un viciu în sistemul comunist și combătut ca un pericol pentru siguranța Statului.

IV. Peste acest neam răvășit de toate loviturile, ghiontit din toate părțile, croncănesc corbii foametei. Comuniștii au descoperit foametea, organizată, provocată, ca mijlocul cel mai eficient pentru a nimici în om orice urmă de rezistență și mândrie. Chinuți de spectrul foametei, oamenii își întind singuri capul în jug și trag cu nădejde la plesnetul de biciu al surugiilor roșii.

V. Când acest proces de destrămarea națională va fi suficient de înaintat și când împrejurările internaționale vor fi favorabile -cum sunt acum după Helsinki- va urma lovitura de grație, ultimul act al tragediei naționale:

incorporarea României în Uniunea Sovietică, ca o nouă re-publică din acest imperiu colonial.

Atunci Românii vor deveni cetățeni sovietici și vor putea fi risipiți la locuri de muncă pe toată întinderea ruso-siberiană, amestecându-se cu alte neamuri și formând în cele din urmă un "mixtum compositum" etnic, denumit "popor sovietic".

Iată ce perspective teribile ne așteaptă! Iată unde ne-a dus politica lui 23 August! Iată răspunderile "istorice" ce și le-au asumat acei ce ne-au asvârlit în robia comunismului!

Dar neamul răstignit și îndoliat continuă să-și îndrepte privirile rugătoare spre Occident. În clipa când monstrul bolșevic se pregătește să îl devoreze, mai face o ultimă încercare, mai adresează un ultim apel: Veniți-ne într'ajutor! Nu mai putem rezista! Suntem la capătul puterilor! Nu ne lăsați!

Când toate iluziile s'au spulberat, când noi, cei de dincoace, știm că nu mai putem aștepta nimic de la acest Occident corupt de comunism, simțim cum pe umerii noștri apasă destinul întregului neam. Așa cum suntem, puțini și împrăștiți, reprezentăm ultima rezervă națională! Nu mai e timp de pierdut. Trebuie să intrăm imediat în acțiune. Fiecare trebuie să își pună problema stării desperate în care se găsește națiunea și să reacționeze cu toată energia. Fiecare este responsabil de ceea ce se va întâmpla mâine, de catastrofa unui neam întreg. Nimeni nu se mai poate sustrage de la datorie, invocând fel de fel de pretexte. Neamul nu se poate dispensa astăzi de ajutorul nimănu. Intervenția oricărui fiu al patriei poate fi decisivă. Să renunțăm la indolență, la micimi sufletesti, la înșiruirea necazurilor proprii. Toți suntem apăsați de greutateți, dar să nu le exagerăm, căci ce sunt ele în comparație cu suferințele celor din țară!

Exilul trebuie să iasă din apatie, din indiferență, și să se transforme într'o oaste, cu un program precis de luptă. Ne trebuie o credință cât munții care să sguđuie ne păsarea Occidentului și să pregătească revanșa națiunii înlănțuite. Fiecare exilat trebuie să se transforme într'o fortăreață a națiunii, de care să se izbescă toate valurile dușmane. Fiecare exilat trebuie să coboare în tranșee și să servească cu tot elenul ideii de libertate națională. Toate celelalte griji trebuie date laoparte, pentru a rămânea pe primul plan stegarul neînfricoșat al destinului.

lui național.

Dedicându-ne cu toată ardoarea luptei de eliberare, victoria finală va fi a noastră, căci forțele spiritului sunt mai tari decât toate armatele din lume.

"24 Iunie"

Suntem la a 49-a aniversare a întemeierii mișcării legionare și anul viitor vom sărbători cu toată strălucirea convenită o jumătate de secol decând s'a pus piatra fundamentală, printr'un ordin de zi al Căpitanului:

"Astăzi, Vineri 24 Iunie 1927 (Sf. Ion Botezătorul), ora zece seara, se înființează: "Legiunea Arhanghelul Mihail", sub conducerea mea. Să vină în aceste rânduri cei ce crede nelimitat. Să rămână în afară cei ce are îndoieli.

"Fixez ca șef al gărzii dela Icoană pe Radu Mironovici.

Corneliu Z. Codreanu"

Din cercetarea actului de naștere al Legiunii, rezultă că Corneliu Codreanu a dat precădere realităților spirituale în plămădirea mișcării. El avea o viziune religioasă a istoriei; o vedea guvernată de lupta permanentă ce se dă între puterile binelui și puterile răului. Politică, adevărată politică, trebuie să reflecteze cerul, trebuie să se pună de acord cu legile Divine. Dacă individul trebuie să se subordoneze națiunii și națiunea, la rândul ei, are un stăpân, pe Dumnezeu. Cine nu recunoaște această înălțare ierarhică a valorilor, nu poate face o bună politică și va duce neamul la ruină. Atât prăpastia în care a căzut neamul nostru cât și criza civilizației europene și creștine se datoresc unei cauze metafizice: s'a pierdut linia Divină a istoriei.

Căpitanul și-a pus mai mari nădejdi în Dumnezeu decât în oameni. Oamenii pot trăda sau înșela, dar Dumnezeu ne rămâne credincios, dacă îi împlinim voia Lui și îi dăm cinstea convenită. Căpitanul a ales ca protector al Legiunii pe Mai Marele Oștilor Cerești, pe Arhanghelul Mi

hail, ca să mărturisească în fața oamenilor și a lui Dumnezeu că mișcarea creată de el este în slujba ordinii nobile a lumii.

Dar tocmai drumul indicat de Căpitan, hotărârea lui de a se opune puterilor întunericului, după exemplul din cer al Arhanghelului Mihail, l-au designat ca victimă din dilectă urii mortale a aceluia care luptă pentru instaurarea unui imperiu satanic pe pământ. Decând și-a făcut apariția Corneliu Codreanu în viața publică, s'au urzit apărute încercări din partea Oculte pentru a-i bloca activitatea și, dacă nu se putea prin închisori, desbinări sau trădare, de a-l suprima.

Fără de protecția Arhanghelului, Căpitanul n'ar fi putut ieși teafăr din prigoana anilor 1933-1934. Dar dacă ar fi fost ucis atunci, așa cum era ordinul dat poliției, mișcarea legionară n'ar fi putut ajunge la plenitudinea necesară ca să poată supraviețui Intemeietorului ei. Cei patru ani cari au urmat până în 1937 au fost patru ani binecuvântați, de realizări fecunde, cari au transformat mișcarea anilor 1932-1933 într'un organism puternic, cu rădăcini în toate provinciile țării.

Victoria electorală din 1937 și formidabilul curent popular care se formase atunci și care împingea irezistibil mișcarea spre putere, au determinat puterile oculte să aplice fără întârziere remediul radical: "bate-voiu păstorul și se va risipi turma". Punând în aplicare acest program monstruos, conspirația internațională a decretat uciderea Căpitanului și a întregii elite legionare. Ce-a scăpat din acest masacru, n'a mai reprezentat decât o fărâmă din cadrele ei conducătoare. Dar "turma" nu s'a risipit cum și-a imaginat Iorga, unul dintre acei cari ațâțaseră la crimă, ci și-a strâns rândurile și a pornit o nouă bătălie, care s'a încheiat cu biruința legionară dela 6 Septembrie. Legionarii s'au purtat brav, au făcut strălucite acte de vitejie, și-au vărsat sângele cu generositate, dar peste mica lor oaste -imcompabil inferioară forțelor Statului carlist- s'a revărsat binecuvântarea Cerului și, contra prevederilor umane, Dumnezeu le-a dăruit victoria chiar în ziua când Biserica prăznuiește "Minunea Arhanghelului Mihail". Inemicii cuprinși de panică s'au ascuns pe unde puteau, făcând loc batalioanelor de cămăși verzi.

Spiritul Adevărului, triumfa în România. Trupurile martirilor și eroilor noștri, în frunte cu Căpitanul, au fost deshumate și apoi așezate spre veșnică odihnă, cu participarea întregului popor, la "Casa Verde" și la Pro-

deal. Puterile oculte s'au sfătuit și au descoperit un nou instrument de reprimare contra Gărzii de Fier în persoana unui om bolnav și ambițios, Generalul Antonescu, care se ridicase la putere pe mormintele legionarilor. Abia se infiripase țara noastră după sguduirile din era carlistă, când am pierdut o treime din trupul țării, când Antonescu o asvârle din nou în convulsiuni sângeroase, având ideea fixă să ucidă tot ce-a mai rămas legionar în țară, după masacrele precedente.

Războiul din răsărit l-a purtat obsedat de Legiune și exclusiv ca să se mențină în grația Berlinului și ast-mele săvârșite. Din punct de vedere al strategiei creșt-decât la un rezultat catastrofal. Nu poți să invoci pro-TECTIA Divină și nu poți să proclami că războiul se poar-uoizi tineretul țării, pe cei mai vrednici fii ai neamu-lui, iluminați de o credință curată. Generalul Antonescu a fost captat de puterile răului, cari au știut să-i ex-ploateze setea lui de putere.

De fapt Antonescu a reconstituit regimul carlist, cu același obiectiv, de a distruge mișcarea legionară, purtă toare de lumină, bucurie și adevăr. Cu acest stigmat pe frunte, Antonescu trebuie considerat un precursor al domi-nației comuniste, căci i-a netezit căile ei, și să nu ne mirăm că tovarășii se apucă acum să-l reabiliteze. Le-a făcut servicii imense cu sălbatica lui prigonire a Legiu-nii, unica forță capabilă să împiedice dezastrul dela 23 August. El e responsabil în grad mult mai înalt decât Re-gele și toată clica conspirativă dela Palat de pierderea independenței naționale.

Contemplam deunăzi o fotografie a Mareșalului Anto-nescu din timpul procesului său din Mai 1946 și mă întrebam ce forță demonică a pus stăpânire pe el de l-a împie-decat să-și dea seama că salvarea țării și salvarea lui nu puteau fi căutate în combinațiile diplomatice ale lui Mihai Antonescu, ci în eliberarea legionarilor din închiso-ri și în refacerea pactului de colaborare cu Legiunea? În acest caz, istoria i-ar fi iertat multe. Până în ultimul moment, el s'a opus ororște soluției salvatoare și, dim-potrivă, îi păstra pe legionari ca piesă de schimb a sal-tului său în tabăra cealăaltă. Alături de el se vedea în aceeași fotografie chipul lui Traian Brăileanu... În pro-ces, legionarii pe care îi prigonise au șezut împreună cu el pe banca acuzaților. Oare cum îi va fi privit în ochii

lor, după ce i-a târît prin închisori?

Toate prigoanele și suferințele ce le-au pătimit legionarii nu sunt întâmplătoare. Ele trebuia să vină, căci erau înscrise potențial în actul de naștere al Legiunii. Am fost recrutați pentru oastea lui Christos și martiriul nostru s'a săvârșit pentru voluntariatul nostru creștin.

La 24 Iunie 1927, nu s'a născut o nouă formație politică, ci un nou centru de iradiere spirituală în lume. În mod inevitabil legionarii aveau să se înfrunte cu toți acei cari se închinau lui Lucifer și cari și-au fixat ca ideal suprem distrugerea ordinii creștine a lumii. Descărcarea prigoanei comuniste, cu particulară cruzime asupra legionarilor, nu e decât consecința logică a doctrinei ateo-marxiste. Fiii întunericului nu pot suporta pe acei ce se închină adevăratului Dumnezeu. Speța Cainilor continuă să facă proseliți printre oameni. Ceeace-i supără pe comuniști, când se întâlnesc cu legionarii, nu e atât de mult în planul politic, ci în ordinea spirituală, căci le reamintește mereu starea lor de rebeliune față de Creator.

Regimul comunist își va încheia existența în același fel ca și regimul carlist și antonescian, înainte mergătorii lui, iar actul de naștere al Legiunii, inspirat din planurile Divinității, îi va asigura triumful contra tuturor încercărilor prezente și contra tuturor prevederilor umane.

Tragedia din Germania

După atâtea lovituri ce le-a primit mișcarea din partea nenumăraților ei dușmani, cari au decimat efectivitatea ei, încep să se rărească și rândurile ei din exil prin scadența inerentă vârstei.

Dar faptul ne doare cu atât mai mult și ne umple de tristețe când vedem cum legionarii în plină putere creatoare sunt secerăți de aripa morții. Pentru a da câteva nume, Emil Bulbuc, Crișu Axente, Petre Ponta și acum... Dumitru Leontieș. Cu dispariția fiecăruia din acești falnici legionarii s'a cutremurat universul nostru, s'a prăbușit o lume de visuri și idealuri, reflectată prin prisma unei vaste experiențe umane, politice și spirituale. Un legionar e o piesă rară, se formează greu, căci educația lui se desăvârșește prin aspra confruntare cu realitatea. El trebuie să treacă prin trei probe grele pentru a merita să poarte acest nume: să dea examenul suferinței, al eroismului și să iasă biruitor și din mlaștina desnădejdiei - cea mai grea încercare.

Dumitru Leontieș trecuse prin temnițe și lagăre, s'a acoperit de glorie și în luptele la care a participat, dar cea mai nobilă pagină din viața lui a scris-o aici în exil, refuzând să se predea desnădejdiei sau să se acomodeze situației de cetățean al altei țări. Nu a practicat nicio dată ieftina filosofie a acelor cari întocmindu-și rosturi în mijlocul altor neamuri, dau cu piciorul neamului din care se trag. Pe acești renegați îi privea cu cel mai mare desgust, considerându-i niște epave, vrednice de blamul întregii omeniri.

Suferința celor de-acasă îi domina existența, îl ținea într'o permanentă încordare și îi mobiliza toate resursele sufletului pentru lupta eliberării. Dumitru Leon-

ties era un chinuit. Chinuit de tragedia neamului, ale cărui gemete i se implântau în inimă ca niște pumnale. Chinuit de neputința lui și a noastră a tuturor de a schimba soarta vitregă a țării, alungând pe tirani.

Mistuit de acest foc interior, Leontieș se asvârlea cu patos în orice acțiune ce i se părea lui că ar putea contribui la cauza eliberării. Comunitatea românească din Germania a fost permanent susținută de elanul lui, în ultimii 15 ani. Câte intervenții, câte conferințe, câte discursuri, câte articole destinate "națiunii noastre", câte nepăsare, ascuțindu-i sensibilitatea pentru primejdia comunistă! Cu vasta lui cultură, cu darul lui oratoric, cu perfectă stăpânire a limbii germane, cu temeritatea cu care își expunea tezele, Dumitru Leontieș se convertise în tribunul românismului pribeg din Germania.

"Soarta noastră fuse crudă deastădată..." Un accident brutal a curmat existența unuia din cele mai distinse elemente ale mișcării, tocmai când atâtea speranțe se legau de numele lui. E o grea pierdere, căci plecarea lui din rândurile celor vii lasă un gol de neînlocuit.

În fața mormântului lui proaspăt, stăm amuțiți de dureri și mintea noastră se turbură. Căutând să scrutăm din perspectiva creștină semnificația acestei tragedii, știm însă că nicio jertfă nu este zadarnică. Ceeace omului nu e dat să înțeleagă, trebuie lăsat pe seama Providenței Divine. Așa a voit Dumnezeu ca un nou lăuceafăr să se aprindă în cer, luminând calea Legiunii.

Căpitanul la 77 de ani

Dacă ar fi trăit, Căpitanul ar fi implinit în 13 Septembrie 1976, 77 de ani.

În acest răstimp câte nu s'au întâmplat! Războiul, cu urmările lui funeste. Țara robită, împreună cu jumătate din Europa. Toți cei cari i-au combătut cu ferocitate învățătura și orientarea politică, au pierit de mână aceluora pe care ei îi sprijiniseră să ajungă la putere: bolșevicii.

Și când reflectăm asupra acestor evenimente, ne gândim la incultura politică a clasei conducătoare. În fond, Căpitanul voia să-i salveze și pe ei, să le cruțe tristul sfârșit pe care l-au avut la Sighet, la Jilava, la Ocnele Mari, la Canal și alte locuri de tortură. Progonind mișcarea dela primele ei începuturi atât partidele cât și garniturile de politicieni cari au servit pe Carol și Antonescu, și-au tăiat singuri craca de sub picioare. I-au folosit comuniștii în prima fază, pentruca apoi să-i lichideze.

Ce folos că în închisori mulți dintre ei și-au adus aminte de avertismentele Căpitanului! Atunci l-au descoperit cât de mare era, cel mai mare om politic al României Moderne. Era prea târziu. Săvârșise răul și țara zăcea în lanțuri.

Cu Căpitanul totul ar fi fost altfel! Ar fi făcut, cum spunea Moța, "o țară ca soarele sfânt depe cer". Lifițele atee n'ar fi călcat fruntariile ei. Și când, cu grele sacrificii, am smuls țara, la 6 Septembrie 1940, din mâinile oculte, s'a găsit un alt nebun ca să o readucă la putere. Cu Antonescu, dezastrul era inevitabil. El a polarizat toată infecția politicianistă și carlistă pentru a-și crea cadrele de optresiune a Gărzii de Fier.

Ce-a urmat mai departe, n'a fost decât o goană spre abis. Toți se imbulzeau "să se salveze", fără să se mai gândească la țară. Dacă nu i-o lua înainte camarila de la Palat, ar fi săvârșit Antonescu pe 23 August și cine știe dacă n'ar fi tras și în Nemți, cum a tras la 21 Ianuarie în legionari. Numai Dumnezeu l-a cruțat de această infamie, deși el pregătise dispozitivul trădării, și i-a rezervat mângâierea să moară de mâna comunistilor.

Regimul scelerat, instaurat de trupele sovietice în România, s'a inseriat pe linia prigoanelor precedente. Cu aceeași furie s'au năpustit contra legionarilor. Pe cei găsiți în închisori i-a ținut în închisori mai departe și alții din afară au venit să îngroașe rândurile celor ce pătimeau din 1941. Spre deosebire de antecesorii lor, comunistii au adus din Rusia o tehnică diabolică a torturii, care zdrobeau și cele mai ferme caractere. Oamenii nu erau numai omorâți, ci omorâți fragment cu fragment, celulă cu celulă, pentru a ispăși "crima" de a mărturisi pe Căpitan.

Paralel cu ororile ce se petreceau în închisori și lagăre, țara întregă era supusă unui proces metodic de indoctrinare marxistă, pentru a uita de Cristos, pentru a uita de Căpitan și de martirii și eroii neamului. Se urmărea stingerea memoriei istorice a poporului nostru, pentru a nu rămânea în amintirea noilor generații decât numele călăilor cari au pe conștiință sute de mii de victime.

În ce măsură acest proces de alterare a conștiinței naționale va produce efectele așteptate de bolșevicii din România, rămâne de văzut. Se întâmplă acum un alt fenomen în lume pe care tovarășii nu l-au prevăzut: mitul Căpitanului se universalizează. Ceea ce la început era o expresie națională, acum s'a convertit într'o stea polară pentru întreaga umanitate. Umanitatea care mai crede și mai speră într'o salvare.

În fața îndobitocirii progresive a popoarelor, prin propagarea sloganelor marxiste, se înalță statura măiestroasă a Căpitanului. Ca o stâncă stă el în mijlocul valurilor furtunoase ale istoriei contemporane și pe cei loviți, torturați, umiliți, pe cei naufragiați dela rosturile elementare ale vieții, îi cheamă la sine, arătându-le calea mântuirii. Din tragica noapte de 29-30 Noembrie, răsună până astăzi glăsul lui sugrumat de streangurile ce-î tăiau respirația vieții:

"Acei ce ne vor ucide, vor avea nume și morminte de trădători".

Trădătorii pot avea succese temporare, dar până la urmă se vor prăbuși desființați de propriile lor crime.

. . . "President Eisenhower repeatedly assured the American people that the spirit of resistance in the captive nations was a priceless element of America's security, and encouraged those nations to keep their aspirations active and alive. But at the most critical moment, which was also the most hopeful, he gave those aspirations what amounted to a death blow" . . . . .

"Hungarians revolt against Communist domination,--October 28-November 4, 1956-- There is fighting in Budapest; Stalin's statue is shattered; Communist security police are annihilated. After a first attempt at intervention, Soviet troops withdraw. For five days the insurgents dominate the situation. In Spain an airlift to supply weapons and ammunition to the rebels is organized, the Adenauer Government puts a German airfield at the disposal of the the airlift. The Soviets hesitate to throw their tank divisions into the fray because they are in doubt about the reaction of the United States, and they fear the effect of a positive U. S. reaction on the oppressed populations of the ten other satellite countries. President Eisenhower chooses this moment to let the Kremlin know that the United States "does not look with favor upon governments unfriendly to the Soviet Union on the borders of the Soviet Union". He also intervenes vigorously in Madrid and Bonn to put a stop to the airlift project. Soviet troops thereupon return with their tanks and brutally put down the revolt". (Michel Sturdza: "BETRAYAL BY RULERS" pp. xxii-xxiii and xxxv--xxxvi. WESTERN ISLANDS, Boston, Los Angeles. 1976).

A R T I C O L E

Colecția

"Țara și Exilul"

Anul XIII

1976 – 1977

20 de ani dela izbucnirea revoluției maghiare

— Insemnătatea ei universală — O aniversare glorioasă —

Comemorarea a 20 de ani dela izbucnirea revoluției maghiare nu este un fapt care privește exclusiv pe vecinii noștri dela Dunăre, ci interesează în același grad toate popoarele subjugate din Europa răsăriteană și din Rusia. Sfâșietoarea dramă ce-a trăit-o poporul maghiar acum 20 de ani rămâne ca un act de perpetuă acuzare contra ipocriziei așa ziselor "mari" democrații occidentale cari, în acel moment de destin, când dominația sovietică era sguduită din temelii, prin complicitatea lor criminală cu Kremlinul, au anulat victoria acestui popor și au restaurat tirania sângeroasă a hoardelor bolșevice în bazinul dunărean.

Revoluția antisovietică din Ungaria a început în ziua de 23 Octombrie 1956 și în ziua de 28 Octombrie întreg teritoriul național a fost eliberat. Au fost suficiente 6 zile, pentruca regimul comunist să se prăbușească ca un castel de carton. Întreg poporul s'a pus în mișcare ca la comanda unui semnal misterios, care vine de undeva din adâncurile popoarelor. Sub avalanșa maselor populare au dispărut toate structurile partidului comunist, între cari și poliția secretă (faimoasa AVO), ai cărui membri nu știau pe unde să se ascundă ca să scape de furia celor chinuiți de ei.

Cele două divizii sovietice staționate în împrejurimile Budapestei, după primele ciocniri cu insurgenții, cari atacau tancurile cu sticle de benzină, s'au retras speriate spre frontierele Ungariei, în așteptare de întărituri.

Dar faptul cel mai extraordinar e atitudinea armatei maghiare. Văzând entuziasmul poporului, care cerea pâine și libertate, armata s'a contaminat de avântul acestuia și a trecut de partea lui. E un caz rar în istorie și ca să se întâmple această "dezertare" în masă a unei armate, cu șefii lor în frunte, trebuie să se fi acumulat în toate straturile sociale o ură formidabilă contra sistemului comunist și a protectorilor lui sovietici.

În final, s'a convertit la cauza revoluționarii lor însuși guvernul țării, emanație a partidului comunist. Revoluționarii nu și-au proclamat propriul lor guvern, ci au aclamat și recunoscut pe șeful de guvern ce l-au găsit la cârma țării, Imre Nagy. Acesta era un comunist din vechea gardă, dar un om cumpănit, care și-a dat seama că vechea exploatare este substituită cu o altă exploatare și mai crâncenă, în beneficiul exclusiv al Uniunii Sovietice. Imre Nagy nu și-a renegat convingerile socialiste, dar nici nu putea să-și asume răspunderea unei represiuni sângeroase, solicitând ajutorul "frățesc" al tancurilor rusești ca să zdrobească voinea de libertate a unui popor întreg. Între poporul maghiar martirizat și Internaționala comunistă, el a ales, în acest ceas de cumpănă, să rămână credincios neamului său. Cu acest gest temerar, Nagy și-a plătit păcatele de-a fi aparținut unui partid care a vărsat fără milă sângele propriilor lui frați în perioada 1944-1952.

Adeziunea guvernului la cauza revoluției avea o enormă importanță atât pentru consolidarea ei în interior cât și pentru recunoașterea ei pe plan internațional. Din punct de vedere al situației internaționale nimic nu stătea în calea unei recunoașteri imediate a noului Stat, expresie a dreptului de liberă dispoziție al popoarelor. Nu era un Stat impus cu forța de sus în jos, ci un Stat cucerit printr'o unanimitate de voință și de simțire a întregului popor. Dacă toate puterile emană dela națiune, revoluția maghiară era o aplicație impecabilă a acestor principii. Apoi Statul s'a reconstituit imediat cu aceleași figuri în fruntea lui: Imre Nagy - șef de guvern și Maléter, ministru al armatei. Nu s'a ivit o soluție de continuitate. Noul guvern era cel vechiu, care s'a convertit însă la cauza revoluției, cerând retragerea trupelor de ocupație și ieșirea Ungariei din Pactul Varșoviei.

Toată lumea se aștepta în acel moment la ceea ce era logic să se aștepte din partea democrațiilor occidentale: recunoașterea guvernului Nagy și promisiunea de ajutor dacă cumva Sovietele nu ar respecta voința de independență

a acestui popor. Cum spune Istvan Bibó, ministru în guvernul revoluționar, "niciodată o națiune nu a fost într-o situație mai perfectă, din punct de vedere politic, juridic și moral, ca Ungaria în Octombrie 1956, pentru că problemele ei să figureze la ordinea de zi a Europei și chiar a lumii întregi. Ungaria a măturat odioasa, birocratică și apăsătoare dictatură, a adus la putere, pe cale legală, pe un comunist convins, Imre Nagy, care, trăgând consecințele din falimentul partidului comunist, a acceptat sistemul democrației parlamentare. Dacă toate aceste rechizite nu sunt suficiente, ce mai lipsește pentru ca să se convoace o conferință a puterilor mondiale, care să trateze despre garanțiile ce trebuie acordate pentru independența Ungariei și poate și a altor popoare din sud-estul european".

Nici Istvan Bibó, nici Nagy, nici Maleter și nici Cardinalul Mindszenty, eliberat în triumf din închisoare, nu știau cine guvernează la Washington, Londra și Paris. Ei așteptau ajutor de unde nu putea să le vină niciodată. Marile democrații occidentale sunt guvernate de prelungirile Kremlinului și, cum a intuit Căpitanul, sunt simple anexe ale comunismului. Bravii patrioți maghiari au crezut că toate cancelariile îi vor aplauda pentru performanțele lor revoluționare și vor primi din belșug, și pe toate cățele, arme și alimente pentru a rezista unei invazii sovietice. Cât de mult se înșelau în ingenuitatea lor revoluționară!

Acolo, de unde așteptau să le vină ajutorul, veghiau din umbră oamenii de încredere ai Moscovei. Ei țineau prizonieri pe conducătorii de fațadă ai Statelor occidentale, impunându-le să vină nu în ajutorul poporului maghiar, ca re-și striga cu ardoare bucuria eliberării pe străzi, ci al hoardelor asiatice cari se regrupau la frontiera Ungariei.

Hrușciiov a ezitat câteva zile să dea ordin diviziilor sovietice concentrate la frontieră ca să invadeze Ungaria. Nu știa precis ce vrea America. Cum va reacționa în acest caz de flagrantă călcare a sferei lor de influență? Mai funcționează pactul secret dela Teheran? Și-au pierdut influența tovarășii din rețelele secrete cari operează la Departamentul de Stat și la Casa Albă? Hrușciiov, după câteva zile de panică, a primit o veste liniștitoare. Secretarul Departamentului de Stat, Foster Dulles, i-a transmis prin, mijlocirea lui Tito, asigurarea că Statele Unite nu vor interveni și nu vor ajuta în nicio formă pe revoluționari: "Statele Unite nu încurajează mișcări cari

ar putea să tulbure bunele raporturi dintre țările din Europa de răsărit și Uniunea sovietică". Abia după primirea acestui mesaj, care confirma dominația sovietică în Europa răsăriteană, Hrușciov a dat ordin trupelor rusești să pătrundă în Ungaria.

Grăție complicității Eisenhower-Hrușciov, revoluția maghiară a fost înăbușită în sânge și peste 40.000 de țineri au pierit în lupte sau au fost executați sumar. Alte sute de mii de unguri au fost internați în lagăre sau deportați în Siberia. "Pacea" lumii, o clipă amenințată de către "nebunia" acestui popor, care mai credea în cuvântul magic al libertății, a fost restaurată în Europa răsăriteană printr'o acțiune convergentă a democrației cu comunismul.

Ce rămâne din revoluția maghiară, la a XX-a ei aniversare?

Mai întâiu a fost un test al duplicității occidentale. Cu suprastructurile lui politice actuale, infectate de comunism, Occidentul nu poate fi de niciun folos popoarelor subjugate. Va merge din concesie în concesie și din abdicare în abdicare, până ce va cădea și el pradă bolșevismului cutropitor. O lume care nu se poate salva pe sine, pentru că i s'a atrofiat însuși instinctul de conservare, cum va putea organiza o cruciadă contra Moscovei?

În al doilea rând, revoluția maghiară e o magistrală lecție politică. Cum a demonstrat exemplul maghiar, Statele comuniste sunt șubrede în interior. Un vânt revoluționar le consumă în câteva zile. O ușoară breșă în dispozitivul forțelor de poliție și arde Statul comunist ca o cutie de chibrituri. Poporul e ținut permanent sub presiune, dar tocmai această continuă teroare îl îndârjește și îl face apt pentru un gest desperat. Dacă revoluția maghiară nu s'ar fi localizat, la Budapesta, ci s'ar fi propagat la București, Sofia, Varșovia, Berlin și Praga, astăzi țările din răsăritul Europei ar fi libere și cine știe dacă ar fi scăpat de pârjol chiar Moscova. Tocmai prin această demonstrație practică de cum se lichidează un regim comunist în câteva zile, revoluția maghiară a câștigat rang de universalitate.

Forța comunismului mondial nu e la Moscova și nici în armele și armatele ce le posedă. Acestea se pot pulveriza sub acțiunea viguroasă a maselor populare. Forța comunismului constă în controlul ce-l exercită asupra guvernelor occidentale, prin intermediul agenților moscoviți,

camuflați în democrați.

Și ca epilog al intervenției sovietice în Ungaria, Nagy și Maleter au plătit cu viața îndrăzneala lor de a se alătura poporului, aruncând peste bord o ideologie absurdă. Au fost asasinați în România, la Sinaia, de către agenți sovietici. Gheorghiu Dej s'a pretat la această infamie, oferind coroana Carpaților ca scenar pentru această crimă.

13 teze pentru orientarea exilului

Nu totdeauna cei ce se afirmă în exil ca luptători anticomuniști știu să lupte cum trebuie pentru a fi de folos cauzei naționale. Mulți se agită pe chestiuni secundare și nu știu unde să tragă pentru a lovi în inamic. În modul acesta se cheltuiesc o mulțime de energii prețioase în întreprinderi de randament redus, în timp ce frontul principal de luptă nu este servit, cum trebuie, nefiind soldați suficienți ca să acopere toată întinderea lui. În continuare, vom enumera o serie de probleme greșit puse, o serie de inițiative și sbateri din exil cari se realizează la nivel inferior, fără simțul strategic al bătăliei.

1) Clauza națiunii celei mai favorizate

Decând a cerut România comunistă să fie acceptată în rândurile națiunilor favorizate de USA în comerțul exte-

rior, în Statele Unite s'au înfruntat cu înverșunare două tabere de români. La ancheta întreprinsă de Congres, unii au depus în fața instanțelor americane în favoarea României comuniste, iar alții au combătut acest proiect, motivând cu teroarea din țară și călcarea în picioare a drepturilor omului. Primii sunt, în forme și grade diferite, aserviți regimului din țară, iar ceilalți aparțin unor grupe anticomuniste de statură mai înaltă și simpatizantă îndreaptă spre cei din urmă, spre acei care au cerut secesia săvârșesc greșala că s'au angajat într-o bătălie totalmente secundară pentru destinele României. Cu sau fără clauza națiunii celei mai favorizate, situația poporului nostru nu se schimbă. El continuă să rămână în robie. Bătălia trebuie să se dea global, pe esențe, pentru a modifica statutul politic al României, pentru a o scoate din starea de sclavie și a o readuce la starea de libertate.

2) Actul dela Helsinki

Felul de a combate actul dela Helsinki al unor români pribegi este straniu. Ei se leagă de niște mărunțișuri, de niște clauze fără importanță pentru soarta neamului, referitoare la drepturile omului, la circulația persoanelor și a ideilor. Știm că regimul comunist nu respectă aceste drepturi. Stă în esența lui să nu le respecte, oricâte pacte ar semna, căci altminteri nu ar fi comunism. Problema Helsinki este infinit mai gravă și aspectele ce le relevă acești pribegi sunt numai derivații ale actului principal. Gravitatea actului dela Helsinki constă în recunoașterea politică și juridică a sferei de influență sovietică până la Elba, în a cărei extensiune intră și România. Pentru întâia oară, după războiu, s'a trecut dela o situație de fapt - ocupația rusească a Europei răsărite - la o situație de drept, legitimarea internațională a statu-quo-ului european. În consecință, actul dela Helsinki trebuie atacat frontal, cerându-se anularea lui, și nu umblând după "aplicările lui" în sfera familiei și a ideilor. Când protestezi contra călcării anumitor clauze din acest act, impliciți acceptați încadrarea României în orbita sovietică. Actul dela Helsinki nu ne interesează parțial, ci ca semnificație globală, ca instrument internațional de subjugare al poporului nostru. Orice român conștient trebuie să lupte pentru nimicirea acestui pact, care consfințește sclavia României.

3) Greve ale foamei

In Germania, Franța, Statele Unite, numeroși pribezi, exasperați de refuzul guvernului de la București de a le da voie să plece celor rămași în țară, au declarat grevele fosmei, ca ultim mijloc de protest contra samavolnicilor acestui regim criminal. In urma acestor greve și al ecou- lui ce l-au stârnit cu opinia publică, guvernul de la Bucu- rești a trebuit să cedeze lăsând să plece peste granițe persoanele reclamate de greviști.

Ce se întâmplă însă mai departe? Aceasta este o vâl- vâtaie care se stinge. Odată familiile întregite, totul intră în normal. Ce se întâmplă însă cu milioanele de ro- bi cari continuă să geamă sub cnutul aceluiași regim cri- minal, responsabil și de sfâșierea familiilor din exil? Fiecare tată, mamă, soț sau soție care și-a văzut dorința împlinită, având pe cei dragi lângă el, ce face mai depar- te? Se închide în egoism, gustând din dulceața libertății și a societății de consum, sau în sufletul lui se trezesc porniri aprige ca să ajute la eliberarea tuturor fraților încătușați? Dacă se mulțumește cu această situație, este un rău fiu al neamului, un dezertor din războiul ce-l poar- tă națiunea cu năvălitorii din răsărit.

4) Eu fac cultură

Există în exil o pătură de intelectuali cari oridecâ teorii sunt abordați pe chestiunea tragică situații a nea- mului nostru își răspund cu un aier de superioritate "eu fac cultură. Și prin cultură neamul nostru se afirmă în lume".

Fără îndoială că toți acei cari și-au creat un nume de rezonanță în străinătate în domeniul literelor, artei, științei, asvârлу reflexele lor și asupra poporului din care se trag. Dar aceasta nu e destul. Aceasta nu le jus- tifică pasivitatea ce-o manifestă față de inamicul mortal al poporului nostru. Acești iluștri compatrioți săvârșesc greșala de a crede că ei fac cultura, când în realitate este neamul care se manifestă prin personalitatea lor. Ei sunt un produs al pământului românesc, căci, în afară de națiune, nu există cultură. Dacă n'ar fi existat milioane- le de strămoși cari au făurit premisele creației lor, n'ar exista nici ei.

In consecință, ceea ce trebuie salvat în primul rând este entitatea creatoare de cultură, care este poporul ro- mânăesc. De aici rezultă datoria sacră a acestor figuri ce s'au impus în lumea contemporană să se angajeze în luptă

pentru salvarea neamului. Prin numele lor, prin prestața ce-au câștigat-o în Occident ei pot să administreze loviturile grele regimului comunist din țară.

În această privință, e bine să-și aducă aminte de Eminescu, care, în afară de versuri neegalate până astăzi, a scris și articole politice, punând bazele doctrinei naționaliste. Cele două compartimente, cultura și naționalismul, se compensează și condiționează reciproc. Sau să-și aducă aminte de Einstein, faimos prin teoria relativității, care a fost în același timp un mare naționalist evreu, convingeri manifestate prin declarații răsunătoare.

5) Am greutate

Mulți își justifică retragerea lor din lupta activă de eliberare a țării cu sloganul "am greutate, familie, copii, lupt pentru existență, bătrânețe, etc.". E o justificare importantă care nu trebuie trecută ușor cu vederea. Dar, credem, că oricâte greutate ar avea cineva, îi mai rămâne o margine de timp, energie, sacrificiu, pe care o poate cheltui cu folos pentru acțiunea de eliberare a neamului. Sunt mici renunțări care la individ nu se observă, dar, cari, totalizate pe exil, pot da rezultate impresionante.

Fiecare trebuie să-și pună problema, dar dacă vine comunismul pe aici, ce se alege de toată agoniseala mea în țara nouă în care m'am aciuiat? Eu care cunosc comunismul din proprie experiență, nu mă pot comporta ca mulți occidentali imbecili cari n'au altă preocupare decât să-și prelungească agonia în confort.

6) Am alte opinii politice

Perfect. Respectăm libertatea de conștiință a fiecăruia. Dar până la o anumită limită. În problema capitală, a eliberării țării, nu poate exista divergențe, ci o singură opinie, eliberarea ei. A avea alte opinii, nu-l scutește pe nimeni de a se angaja în lupta de eliberare. Suntem în războiu și există o armată, care nu poartă uniforme, a acelor cari susțin frontul cu mijloacele ce le stau la dispoziție. Deci, datorită tuturor, indiferent de opinii, este să coboare în tranșee și să simtă cotul cu toți acei ce stau cu fața la dușman. Aceasta este unica formă de frățietate ce se poate realiza în exil: tributul ce-l aduci pentru cauza eliberării. În front se făuresc caracterele și se pun bazele viitoare reconstrucției a Ro-

mâniei. Numai cei ce luptă, aparțin nobletei exilului și vor avea parte de binecuvântarea neamului și a lui Dumnezeu.

7) Instituțiile din exil

Rostul acestor instituții, oricât de modeste ar fi ele, nu e să servească exilului, ci luptei de eliberare. Nu facem exil pentru exil, ci exil pătruns de idealul național al salvării neamului. De câteori n'a răsunat în exil, S.O.S.-ul unor instituții că sunt amenințate să fie cutropite de agenții regimului. "Săriți că e amenințată Biserica dela Paris; săriți că se prăpădește Episcopia din America; săriți că Uniunea și Liga e în pericol". Și Români din exil au alergat ca să salveze aceste instituții. Dar acum să vedem și reversul medaliei. La rândul lor aceste instituții, cari au făcut apel la conștiința Românilor pribegi, trebuie să onoreze sensul și spiritul în care au primit acest ajutor. Trebuie să țină sus steagul românismului, nu numai respingând atacurile inamicului, dar și cerând dreptate pentru poporul românesc. Protestele lor trebuie să curgă "ubi et orbi" în arena internațională. Să afile poporul și să simtă și regimul că aceste instituții nu sunt niște organisme ruginite, unde se face o treabă de rutină, ci clocotesc de energie națională în serviciul neamului înlăntuit. Dacă instituțiile din exil cer ajutorul exilaților, pentru a scăpa din strânsoarea bolșevică, implicit contractează obligația de a servi scopurilor acestui exil, care aspiră la eliberarea țării.

8) Călătorii în țară

Dorul de țară al celor plecați de mult din patrie de termină pe unii români din sfera hotarelor ei să se întorcă în România, într'o scurtă călătorie, pentru a-și revedea locurile natale și rudeniile de-acasă. E o înclinație firească, pe care o înțelegem și o respectăm. Dar acești compatrioți trebuie să-și pună întrebarea dacă prețul moral și politic ce li se cere nu este prea mare. Dacă, prin călătoria lor în România comunistă, nu contractează servituți de care apoi nu mai pot scăpa. În țară familia și rudeniile lor trăiesc sub o teroare zilnică. La despărțire, îi roagă, cu lacrimile în ochi, să nu spună nimic de ceesece au văzut în infernul lui Ceaușescu și să nu facă nicio declarație, căci le periclitează propria lor existență. În modul acesta toți cei ce se întorc din țară, în afară de tristețea ce-o poartă în suflet, sunt ca niș-

te soldați dezarmați. Nu cutesază să spună adevărul, căci se gândesc la năcazurile ce le pot avea ființele dragi de acasă. Frontul de eliberare nu mai poate conta pe ajutorul lor, căci voința lor de luptă este paralizată de înamic. Orice întoarcere în patrie se plătește cu o cădere, cu o absență, cu o dezertare din frontul națiunii care luptă să-și recâștige libertatea.

9) Și eu ajut

Sunt mulți exilați cari, incontestabil, contribuie cu obolul lor la cauza eliberării. Dar nu știu cum să o facă. Se agită în dreapta și stânga și oriunde văd o licărire de speranță, oriunde descoperă un mănunchiu de oameni cari strigă contra dușmanului, sar în ajutorul lor. Acești brați români trebuie să știe că o mare parte a efortărilor lor se risipesc în gol. Acei ce agită steagul românismului nu totdeauna sunt capabili să facă ceva pentru cauza eliberării. E o agitație și nimic mai mult. Niște panglicuțe tricolore cari se mișcă în vânt. O sonoritate patriotică. Adeseori sub eticheta unor manifestații anticomuniste se ascund politrucii ai regimului. O serie de oameni buni, cumsecade, cărora nu li se poate reproșa nimic din punct de vedere național, cad victimă acestor înscenări, cari n'au nimic de aface cu adevărata luptă de eliberare a neamului. Noi nu le putem indica nimic concret. Românii pribegi insiși trebuie să achiziționeze experiența necesară ca să distingă între falsa monedă și aceea care are scopul rirea națiunii.

10) Noii pribegi

Rândurile exilului se măresc cu noi refugiați, cari suplinesc pierderile suferite prin retrageri și decese. Aceștia, cum trec cortina de fier, cad într'o lume fundamental deosebită de cea pe care au lăsat-o acasă. Mai întâiu, belșugul din Occident și posibilitatea ce, prin muncă cinstită, să-și întocmească o viață decentă. Prima lor grije, cum e firesc, este ca, în țara unde s'au stabilit, să găsească o ocupație și apoi să se aranjeze. Mizeria ce-au trăit-o ani și ani de zile în "raiul" comunist îi persecută și în lumea liberă, gândindu-se pentru moment exclusiv la problemele materiale și la modul cum să și le rezolve.

Dar odată trecută această etapă, odată ce-au isbutit ca, prin hărnicia și priceperen lor, să nu mai ducă grije

zilei de mâine și mai ales să nu mai fie persecutați de spectrul foametei, ei trebuie să-și pună întrebarea a ro-
tului lor în lumea liberă.

Fără îndoială, dacă au reușit să scape peste hotare, în vreme ce atâția alții au pierit sau au fost condamnați la ani grei de închisoare pentru încercare de trecere clandestină a frontierei, Dumnezeu i-a rezervat pentru via. Nu e meritul lor, ci a fost voia Celui Prea Înalt. Și atunci, dacă au înțeles acest mesaj Divin, orizontul vieții lor li se luminează. "Stai, Domnule, că eu nu am venit aici ca să trăiesc mai bine ca în țară, ci am răv-
nit după libertate ca, din cadrul ei și cu posibilitățile ce mi le oferă, să ușurez soarta fraților mei năpăstuiți. Ar fi monstruos, aș fi ultimul dintre oameni, dacă liber-
tatea de care mă bucur n'aș folosi-o decât pentru sãtis-
facerea nevoilor mele, pentru a trăi eu bine, desintere-
sându-mă de marea de suferințe pe care am lăsat-o acasă. Trebuie să-mi aduc aminte de vremurile când eram și eu u-
nul din acei sclavi ai lui Ceaușescu, când munceam de di-
mineața până seara pentru o pâine amară, vărsată cu multe lacrimi. Inima mea nu trebuie să se împietrească în acest Occident indiferent la durerile neamului meu, ci să se deschidă larg spre patria mea răstignită, legându-mă cu tot ce am și tot ce pot eu, să o ajut să iasă din robie".

Noii refugiați, cei mai mulți tineri, după prima pe-
riodă de desorientare, trebuie să se convertească în sol-
dați ai neamului, luptând pentru eliberarea lui. Numai a-
ceastă atitudine îi va înălța în fața conștiinței lor și
le va umplea viața de bucurie și lumină.

11) Nu s'a făcut nimic

Dintre noii refugiați, sunt unii cari, din primele
zile de când au pășit pragul libertății, și-au propus să
facă ceva pentru națiunea înlăntuită. Au venit chiar pli-
ni de entuziasm în mijlocul nostru, pentruce apoi, văzând
că situația de aici nu e chiar așa de prielnică, negăsind
în Occident o organizație anticomunistă unitară, puternică
și bine pusă la punct, s'au desamăgit și au renunțat la
planurile lor. Aceștia trebuie să înțeleagă că situația e-
xilului nu poate fi bună când situația Occidentului în ge-
nere nu este bună și când nu există nicio țară pe glob ca-
re să sprijine lupta de eliberare a națiunilor subjugate
de dincolo de cortina de fier. Aceasta este o realitate
peste care nu se poate trece. Nu avem pe nimeni pe lume
decât pe Dumnezeu și propria noastră sârguință. E ușor *

lupta pentru comunism, nu-i mare eroism, când ai la spate imperiul moscovit, cu toate țările satelite și cu toate resursele lor financiare, smulse din munca robilor.

Dar această situație, a cărei responsabilitate ne de pășeste, fiind mai mult o plagă istorică, nu trebuie să ne descurajeze, risipindu-ne fiecare în bătaia vântului, ci trebuie să ne îndârjească și mai mult, arătând acestel lui mi decadente că națiunea română nu e dispusă la abdicare nici în țară și nici în exil. Mai ales exilul trebuie să fie cuprins de fiorul marilor responsabilități și fiecare român liber să se ridice ca un munte în fața destinului advers, să știe tiranii cari vor să îngroape de vie națiunea română că acest lucru nu se va întâmpla niciodată, că ci vor mai exista mii și mii de români cari vor sta de strajă la căpătâiul ei.

Greșesc și acei români pribegi, refugiați recent din țară, cari, în fața stărilor triste din exil, se apucă să critice tot ce s'a făcut în trecut, cașicum nu s'ar fi făcut nimic bun, și anunță chiar intenția lor să întreprindă ei ceva "nou", pe alte baze și cu alte perspective. În tâu de toate, alte baze nu există decât acelea ce le cunoaștem. Politica de eliberare este lipsită de orice punct de sprijin în Occident. Cel puțin așa s'a întâmplat în cei 30 de ani de exil. Și astăzi nu avem niciun motiv să credem altfel. Axa Washington-Moscova funcționează la perfecție și finalul va fi că Washington-ul va cădea în robia Moscovei, dacă nu se produce o renaștere spirituală și politică în Statele Unite, de care depinde soarta lumii. Având în vedere că acestea sunt bazele, nici perspectivele nu pot fi mai bune. Premisele condiționează concluzia. Așadar, din capul locului, orice întreprindere nouă se izbește de acest prag fatal, de acest "non possumus" al puterilor occidentale, aservite comunismului internațional.

Deci critica lor trebuie să se adreseze precumpănitor acestei situații internaționale și nu exilului, care este și el prizonierul acestei conjucturi mondiale.

Noii pribegi ar aduce într'adevăr ceva "nou" în lupta exilului numai dacă i-ar oferi bazele operative ale luptei de eliberare: sprijinul unui mare Stat și mijloacele materiale, tehnice, politice și diplomatice, indispensabile pentru desfășurarea ei.

12) Fraților, să ne unim

Alți pribegi, văzând destrămarea exilului, vin cu oasă propunere a unirii tuturor forțelor. Firește că din îndemnurile lor nu lipsește nici străvechea lozincă: "Unirea face puterea". Este adevărat că unirea face puterea, cu condiția ca elementele componente ale unității naționale să fie însuflețite de același crez. Dacă ideea luptei de eliberare ar domina în conștiința tuturor, și nimic altceva, atunci unirea s'ar realiza instantaneu. Elemente spirituale înrudite se caută, se aproprie și se întreguesc.

Dar exilul e compus dintr'o varietate de indivizi. Unii sunt agenți ai inamicului și dacă intră într'un organism al exilului, vin cu scopul să-l destrame din interior. Te poți uni cu ei pentru o treabă națională? Evident că nu.

Alții și-au pierdut cheful de luptă și sunt sceptici, apatici, privesc cu milă la cei ce se mai sbat pentru cauza eliberării și nici nu mai înțeleg limbejul nostru. Fără a face rău direct, ei însă ar reprezenta o povară pentru un organism bazat pe luptă, sacrificiu și risc.

Mai sunt oamenii dela 23 August. Și aceștia fac acum apel la unire, fără discriminările de altădată, când se bucurau de subsidiile dela Washington, după ce și-au dat seama de falimentul politicii lor. O unire cu acești oameni, implicit ar strage după sine, retroactiv, anodarea actului dela 23 August. Acești reprezentanți până astăzi se laudă cu paternitatea actului dela 23 August, care a deschis granițele țării invaziei sovietice și a asvârlit națiunea noastră în robie. Manevra lor e abil concepută. După ce s'a ales praf și pulbere de colaborarea lor cu Rusia Sovietică, ar vrea, prin formarea unui nou comitet, pe bază largită, să asocieze la acest act nefast, cu titlu retroactiv, restul exilului, tot ce-a mai rămas bun din exil, toate acele forțe cari nu s'au compromis niciodată cu comunismul.

Exilul n'ar câștiga nimic din acest gen de unire, căci s'ar angaja pe pants proprii lui anulări. 23 August ar triumfa pe toată linia și n'ar mai exista nimeni neîntinat de acest act, care să poată purta cu demnitate și mândrie steagul națiunii.

Deci nu devălmășie, ci unitate selectivă.

13) Relațiile româno-maghiare

Intre românii și unгурii din exil a izbucnit o vehementă polemică pe chestiunea Transilvaniei. Românii se pot justifica cu faptul că ei au fost provocați, că agitația revizionistă a pornit dela Unguri.

Dar nu e mai puțin adevărat că firele acestei confruntări sunt trase de Moscova. Rusia Sovietică are dublu avantaj: mai întâiu ținând cele două popoare într'o tensiune continuă, mai ușor le poate aservi, obligându-le la noi concesiuni. Cât privește exilul, cele două emigrații sfâșindu-se între ele, uită de îndatorirea lor primordială, de a combate regimul comunist dela Budapesta și București. Problema capitală atât pentru Români cât și pentru Unguri este eliberarea patriilor lor. Amenințarea reală pentru amândouă popoarele este dispariția lor fizică în conglomeratul sovietic. Cum desvăluie Urwich, în cartea lui, planul de deportare al tuturor popoarelor europene în Rusia și Siberia este de multă vreme elaborat de statul-major bolșevic și chiar locul viitoarei lor reședințe este fixat. Și atunci iată că nu vor mai exista nici Unguri și nici Români în Transilvania și bazinul dunărean, ci un Pohod na Sybir fără sfârșit.

În această perspectivă, atât dela Români cât și dela Unguri se cere moderație și înțelepciune. Nu trebuie să cadă în capcana de a face jocul inamicului, nu trebuie atârțată o polemică, ce știm cu precizie că nu servește decât Moscovei. În timp ce refugiații se ceartă între ei, cei doi valetii ai Moscovei, Kadar și Ceaușescu, se înțeleg perfect, cum rezultă din colaborarea actuală a celor două țări, din declarațiile lor reciproce și din elogiile din presă.

Noi am spus-o de atâtea ori, recunoaştem patriile pe care voi le reprezentaţi emigranţi în spirit, în timp ce patria pământească şi geografică e subjucată de comunism; voi, care aţi putut scăpa operaţiei, continuaţi să reprezentaţi patriile voastre.

Noi, oamenii din Spania, moştenitori ai sângelui sfânt vărsat, nu putem recunoaşte guvernele de marionete manevrate de comunism şi de Moscova.

Vom continua să vă recunoaştem pe voi, aşteptând ca într-o zi, într-o seară de cuib, să fiţi pe frontiera României aşteptând clipa luptei.

În acele dupăamiezi de Sâmbătă în cuiburile legionare ale Gărzii de Fier vom face, cum o să facem acum, în numnele şi în amintirea lui Ion Moţa şi Vasile Marin, vom ridica mâna dreaptă la inimă pentru a simţi toată greutatea entuziasmului şi a dragostei, vom ridica braţul nostru în dreaptă provocare a lumii, după stilul legionar roman, imperial, care a creat Spania şi România Mare şi vom repeta jurământul:

"Jur înaintea lui Dumnezeu şi înaintea sacrificiului vostru Ion Moţa şi Vasile Marin, să înfrânez pofta cărnii, să trăiesc în sfântă sărăcie, să servesc până la moarte dacă este nevoie, şi să-mi dau viaţa pentru cauza Crucii şi a Neamului."

Blas Pinar: Sânge românesc pe pământ spaniol, conferinţă ținută în ziua de 13 Ianuarie 1962 la Madrid.

Moța și Marin nu se predau

La 40 de ani dela eroica moarte a legionarilor Moța și Marin la porțile Madridului, aureola lor nu și-a pierdut nimic din strălucirea ei. Cu cât omenirea se cufundă mai adânc în josnicie, lașitate și trădare, cu atâta fapta lor spirituală se înalță mai sus, atingând culmile sublimului. Ei rămân un exemplu de urmat pentru toți creștinii cari nu s'au lăsat captați de Anticrist și cari mai luptă să readucă națiunile pe drumul cel drept.

Pentru lumea desorientată de astăzi, care se îndreaptă vertiginos spre propria ei pieire, cele două nume se aseamănă cu steaua polară, reprezentând o valoare inimitabilă, unicul mod de acțiune care poate salva, în ultimul ceas, civilizația noastră dela ruină și moarte. Astăzi se trage nu numai cu mitraliera în obrazul lui Cristos, ci cu toate infamiile unor creiere pervertite de forțele satanice. Comunismul consideră că bătălia nu este câștigată într'o țară, chiar dacă dețin puterea politică, până ce nu nimicesc și ultimele vestigii de spiritualitate din popor. Comuniștii încep lupta contra Bisericii, cu atacul frontal, cu ucideri de credincioși și preoți, dar nu se mulțumesc cu vărsările de sânge, ci urmăresc să desfigureze însăși misiunea ei Divină. Numai când resturile acestei Biserici martirizate se vor închina în fața Anticristului, recunoscând supremația partidului și acceptând să se integreze în mișcarea generală de expansiune a comunismului în lume, abia atunci vor exclama că au învins pe Cristos, arătând cu satisfacție la sufletele deformate ale propriilor Lui ucenici.

Nu există decât o singură atitudine de luat în fața

comunismului, ne învață Moța și însoțitorul său Marin: lupta. Toate celelalte încercări sunt sortite înfrângerii și duc un neam la pieire. Și ca probă a adevărului rostit de Moța și Marin prin propriile lor sacrificii, este starea jalnică a omenirii de astăzi. Aproape o treime din ea e sub dominația comunismului; iar partea rămasă liberă se retrage temătoare pas cu pas, lăsând ca alte popoare să cadă sub jugul Tiraniei și să fie expuse să-și piardă creștinătatea în Cristos. Dacă se cercetează în amănunt și cu o biectivitate științifică toate înfrângerile suferite de Occident dela apariția comunismului în Rusia și până astăzi, se va vedea că la origines lor este o greșită evaluare a fenomenului. Toți oamenii politici din diverse țări au pornit dela concepția că bolșevismul poate fi tratat cu alte mijloace decât acelea ce le-a intuit și realizat Moța. Primejdia comunistă nu poate fi eliminată decât prin luptă și nu prin compromisuri sau prin absurde speranțe că se va stinge dela sine. Comunismul fiind o proecție a tanică, însuși cărmuitorul suprem al iadului, Lucifer, spiră și împintenează oștile lui pământene să des asalturi peste asalturi, pentru distrugerea creștinătății. Indărătul căpeteniilor bolșevice din toate popoarele străjues te umbra fioroasă a lui Lucifer, care, prin propria natură, nu-și poate afla odihna până ce nu va distruge pe toți cei ce mai profesază cultul Domnului Nostru Iesus Cristos.

După atâtea experiențe deșarte, crezând că este posibilă o îmblânzire a comunismului, nu-i mai rămâne omenirii altă cale de mântuire decât să pună mâna pe biciu, cum a făcut Cristos când e alungat cetele de vânzători din templu. Urmați exemplul nostru, ne exhortă Moța și Marin. Sunt momente când Biserica trebuie apărată cu arme în mână. "Se trăgea cu mitraliera în obrazul lui Cristos. Puteam noi să stăm nepăsători?"

Acest strigăt de durere îl îndreaptă Moța spre întreaga omenire contemporană: "Se clatină așezarea creștină a lumii!" Ce faceți voi, creștinii de astăzi? Dece nu ieșiți în întâmpinarea ucigașilor de suflete? Unde este credința voastră, unde este dragostea voastră? Mai iubiți voi oare pe Cristos? Prin ce arătați că mai aparțineți Trupului Său și cinstiți Sângele ce L-a vărsat pentru mântuirea voastră?

Moța s'a convertit în lăuceșăr al omenirii întregi. Acum ce și atunci, eroii dela Majadahonda nu se predeu, ci stau de veghe la hotarele creștinătății.

"Moța, Arhanghel și Munte, Marin ca o flacără mare ...."

Legiunea — o enigmă istorică

Când comemorăm semicentenarul mișcării legionare, putem evoca multe fapte glorioase din trecutul ei, multe acte eroice, suferințe și prigoane, cari au lăsat în urma lor mii și mii de morți, dar există în istoria ei mai mult decât o înlanțuire tragică de evenimente, un substrat insesizabil rațiunii, un destin al acestei mișcări, care vine din sferile cele mai înalte și care dela întemeiere și până astăzi îi determină drumul.

Mișcarea e mișcare câtă vreme stă sub ocrotirea acestui destin și îi îndeplinește cu rigoare indicațiile. Orice abatere dela linia acestui destin îi alterează ființa și dacă nu revine la normal, la adevărata ei orientare, mișcarea riscă să se destrame. Cu toate ororile săvârșite contra Legiunii, cu toate feroasele masacre din timpul lui Carol, Antonescu și din epoca comunistă, bucurându-se de rari intervale de liniște și pace, după 50 de ani dela întemeierea ei, mișcarea n'a putut fi nimicită. Ea trăiește, rezistă, se afirmă și luptă. Nu militează pentru alte idealuri, nu s'a decolorat doctrinar, ci mărturisește același crez cu care a fost înzestrată de Căpitan.

Tragediile ce s'au abătut asupra ei au fost prețul ce-a trebuit să-l plătească pentru a rămânea credincioasă propriului ei destin. Așa cum creștinii din primele secole au fost permanent supuși la prigoniri, trebuind să alege între a-și abjura credința pentru a-și salva viața sau de a rămânea credincioși lui Cristos, fiind asvârliți de vii în gura leilor.

Firește că jertfele legionare ar fi fost mult mai mi

ci dacă nu ne-am fi ciocnit frontal cu puterile răului: dacă ne-am fi adaptat dictaturii carliste, dacă am fi abandonat mișcarea în mâna lui Antonescu, dacă după 23 August ne-am fi retras cuminiți în vreun colțișor, lăsând ca evenimentele să treacă peste noi. Dar dacă ne-am fi retras pe aceste poziții minore, Legiunea nu ar mai fi rămas aceeași. Și-ar fi pierdut stilul ei de acțiune, personalitatea ei, legitimitatea ei istorică. I s'ar fi sleit posibilitățile ei creatoare și până la urmă ar fi dispărut. Ar mai fi rămas legionari răsleți, dar nu Legiunea ca entitate desinestătătoare.

Am combătut toate aceste regimuri, pentru că toate erau emanația puterilor răului și duceau țara la ruină. Dictatura lui Carol s'a sfârșit cu pierderea unei treimi din teritoriul național; dictatura lui Antonescu s'a încheiat cu un războiu pierdut și desființarea Statului Român. Dictatura comunistă ne-a costat două milioane de morți, pierderi uriașe din substanța națională și, așa cum prevedea Căpitanul, bolșevizarea țării.

Nu puteam sta deoparte, privind ca spectatori indiferenți la neamul care se răsucea pe rug. Nu numai că acea legionare, care întotdeauna ne-a solicitat să fim la avangarda luptei naționale și creștine. Când alții cedau premențină frontul, legionarii aveau datoria să rămână neclintiți în tranșee. Lupta noastră a fost inegală, căci întotdeauna ne-am ciocnit cu forțe mult superioare nouă și de aici și marile pierderi ce le-am suferit, dar n'aveam altă alternativă decât să ne expunem pentru cauza dreptății, mulți, puțini câți eram, sau să prezidăm lichidarea mișcării și să dispărem pe ușa din dos din istorie. Mișcarea nu s'a menținut până astăzi decât cu prețul acestui efort dureros și continuu, aceste lupte permanente pentru apărarea Neamului și a Bisericii.

Am căzut de atâtea ori, sângerând din mii de răni, pentru că n'am părăsit drumul onoarei, pentru că n'am capitulat și n'am pactat cu inamicul. Dar tot de atâtea ori ne-am ridicat, ne-am strâns oștile decimate și risipite și ne-am pregătit pentru o nouă bătălie.

Perpetuarea vieții legionare în mijlocul atâtor furtuni, atâtor încercări cumplite, atâtor Golgote și crucificări, se explică tocmai prin fidelitatea față de doctrina Căpitanului. Ea ne-a salvat dela descompunere și moarte și ne-a ajutat să ajungem această binecuvântată zi,

când sărbătorim semicentenarul. Mișcarea posedă o forță imanentă, o energie intrinsecă, de unde se adapă încontinuu pentru a-și reinnoi întreprinderile ei politice și istorice: este văpaia unei alte vieți. Legionarii cari au căzut cu mii pe toate fronturile au fost iluminați de viziunea acestui destin legionar, care i-a întovărășit pretutindeni: în fața plutoanelor de execuție, în guerilla din munți, între zidurile negre de închisoare, care le-a supt vîlaga tinereții.

Dacă astăzi ne-a învrednicit Dumnezeu să prăznuim 50 de ani de existență legionară, faptul se datorește acestei prezente active și continue a unei taine ce ni s'a încredințat de Atotputernic, în cadrul istoriei universale. Când atâtea popoare reneagă fundamentele civilizației europene și creștine, misiunea noastră este să depunem permanent mărturie pentru Neam și Cristos, ferind mișcarea să cadă sub tentațiile Anticristului. La capătul acestui calvar, ne va aștepta o mare biruință finală contra comunismului, pe care nu va mai putea-o să ne-o răpească nimeni.

Rezerva exilului

În planul conspirației comuniste de cucerire a lumii, înainte de a ataca și absorbi Europa occidentală, s'a prevăzut un termen suficient de lung ca să dispară generația războiului. Această generație, prin educația ei, prin cultura ei, prin amintirile ce le purta cu sine, reprezenta un obstacol greu de trecut în calea invaziei comuniste spre Atlantic. S'a stabilit așadar ca până când această generație se va stinge -circa 30 de ani- să se mențină statu-quo-ul european, cu cortina de fier în mijloc.

Paralel, s'a făcut giganticul efort ca noile generații să fie sustrate de sub influența generației războiului, crescându-le într'un duh nihilist. Și această operație s'a realizat pe o scară largă în toate țările europene: copiii trăiesc în divorț spiritual cu părinții și prin această rupere de trecut au devenit prada ușoară a lozincilor marxiste.

Momentul pare că se apropie, în jurul anilor 1980, când Europa occidentală va trebui să cadă "ca un fruct copt" în mâinile comunistilor. Pe deoparte, o generație care se stinge, pe de altă parte, o generație desrădăcinată, care nu-și mai recunoaște apartenența la neam și tradițiile creștine ale civilizației europene.

Exilul românesc fiind angrenat în același mediu, în mod fatal va suferi de aceleași neajunsuri. Pe deoparte vechea generație, care a dus pe umerii ei lupta de eliberare a țării timp de 30 de ani, a atins limita biologică a vieții și merge spre declin; pe de altă parte, noii refugiați sunt amenințați să fie absorbiți de civilizația decadentă a Occidentului, de mortăciunea care duhnește de

pretutindeni, sub reflexele unei existențe îmbelșugate și atrăgătoare.

Și exilul se găsește într'un moment de răscruce, care coincide cu momentul când cioclîi marxisti pregătesc Europei occidentale toaleta de înmornântare. Exilul se bucură totuși de beneficiul că noii refugiați vin cu imaginea sumbră a ceea ce înseamnă comunismul și scenele de groază pe care le-au trăit în țară nu se pot stinge atât de ușor, capitalizându-se în favoarea luptei de eliberare. Dar tot acești refugiați, după mizeria ce-au trăit-o în țară, sunt înclinați să-și uite de durerile de-acasă și să se adapteze mirajului de bunăstare al lumii libere. În sufletul lor se dă lupta între aceste două tendințe: a se îngriji numai de fericirea lor personală, emancipându-se de viața lor precedentă sub jugul tiraniei comuniste ca de un coșmar înfiorător, sau a se considera și în exil în continuitate de serviciu, în slujba neamului crucificat.

Pentru a-i îndepărta de la drumul adevărului și al dreptății, se exercită uriașe presiuni asupra lor:

- e mai întâiu lumea nouă în care au poposit și care îi imbie pe mii de căi să-și uite de cei de-acasă și să se scalde în apele căldicele ale unei beatitudini animale. E drumul cel mai ușor de apucat, căci nu cere niciun efort de gândire și nicio rezistență.

- e apoi presiunea inamicului din țară, care, după ce i-a scăpat din mână pe fugari, caută să-i recupereze într'o formă oarecare, fie declarându-i cetățeni români rezidenți în străinătate fie amenințându-i cu represalii asupra familiilor din țară.

- însfârșit, dacă scapă și de una și de alta, pot să cadă victimă falselor grupe de rezistenți, falsilor luptători pentru libertate.

Aceștia se agită în gol, căci țelul lor nu e eliberarea țării, ci doar să fie remarcați ca "oameni politici", satisfăcându-și niște ambiții deșarte. Aceștia crează numai iluzii în masa exilaților, încurcând lucrurile pentru adevărații luptători, ceea ce merge tot în profitul tovarășilor, căci se produce o diviziune și o risipă de forțe.

Noii refugiați reprezintă marea rezervă a exilului. Guvernării dela București așteaptă să se producă acel inevitabil colaps al vechei generații, pentru ca să triumfe.

fe pe ruinile lui. Depinde de noile elemente dacă comuniștii vor avea această plăcere, plăcerea fiarei care, după ce a supt vîlaga unei nații, ar vrea să nu mai existe și să-i conteste dominația.

Dintre toate tentațiile, pericolul cel mai mare pentru un refugiat este fără îndoială această îngropare de viu în oferta societății de consum. După mizeria cronică din țară, e o înclinație naturală această răzbunare a lipsurilor îndurate. Dar tocmai aici zace și moartea. Căci această societate e ca o mocirlă, în care te scufunzi pe încetul. Materialismul invadează sufletul și-l face insensibil la strigătul de ajutor al fraților robiți. Cei ce nu mai vor să știe de nimic altceva decât de propria lor prosperitate, sunt condamnați să moară din interior. Ei trăiesc, se mișcă, lucrează, dar viața lor lăuntrică s'a uscat. Ei nu sunt nici reci și nici calzi, ci căldicei, și cei căldicei sunt priviți cu desgust de Dumnezeu. Ei sunt morți, deși n'au murit, pentru că au încetat de a mai fi oameni în adevăratul înțeles al cuvântului. Sunt suflete se poate aștepta la nicio împotrivire.

Iată ce-i așteaptă pe noii refugiați dacă se lasă antrenati de materialismul care domină în Occident și-și uita de neamul înlăntuit. Devin materie, ceva inform, trupuri fără spirit, fără personalitate, morții vii ai exilurență nu săvârșesc nimic rău.

Ca să se mântuiască, ei trebuie să știe să distingă, să separe apele. Ei au venit din țară flămânzi și goi, dar cu o experiență politică pe care nu o au Occidentali. Ei au trăit pe propria lor piele "fericirea" marxistă. Aceasta este zestrea lor cea mai mare. De aici trebuie să plece în noua lor viață. Nu rupându-se de trecut ca de un coșmar, ci folosindu-l ca o armă pentru a combate infecția politică și morală în care trăiesc.

Tovarășii nu vor avea plăcerea să vadă exilul răpus, prin scadența inerentă a vârstei, dacă noii refugiați își înțeleg misiunea lor și îngroașe rândurile luptătorilor pentru dreptate și adevăr. Ei trebuie să respingă beatitudinea animalică ce-o întâlnesc în țările care i-a primit ca imigranți și să se conserve marilor teme naționale și creștine.

Triumful apropiat la care aspiră comuniștii le vor pieri pe buze când se vor izbi de această nouă falangă de luptători naționaliști. Marea rezervă a exilului trebuie să se pună în marș!

Emil Bulbuc:
Fragment de doctrină legionară

— găsit între hârtiile lui la Roma —

.... "Realitatea vieții trebuie să fie însă nu suma manifestărilor pragmatice ale unei societăți desagregate și haotice, alcătuită din indivizi primitivi ori decăzuți, ci complexul potențelor spirituale, latente în sufletul național și în genul uman, al maselor și indivizilor.

"Noi nu lucrăm cu realitatea unor contingente de douăzeci și patru de ceasuri, ca jucătorii la bursă, ci lucrăm cu realitatea unor stabilități psihologice milenare, ale sufletului ancestral. Pentru noi faptele concrete sociale, a căror cunoștință nu numai nu ne scapă, dar nouă singurine e complet inteligibilă, sunt numai mijloace de a diagnostica evoluția lor. Noi nu ne mărginim la simpla constatare a bubelor urâte și la tratarea lor superficială -după metoda politică- ci căutăm a purifica însuși sângele bolnavului, pentru a imputernici din nou leucocitele să ucidă microbii cari circulă în întregul organism.

"Supremul scop al luptei noastre este spiritualizarea vieții marelui organism social politic, și cultural creator, care e Națiunea.

"Mijloacele întrebuintate de noi sunt exclusiv de caracter social - cultural și pleacă din izvorul unic al idealismului național.

"Metoda noastră este aceea a cultivării și selecționării sufletelor superioare prin punerea la probă a fiecărui individ, care ne este încredințat, cu piatra de încercare a cultului ideii. Cine rezistă și dă scântei, e vrednic să intre. Cine e un simplu pietroiu brut, e dat înapoi în gramadă, spre a servi la construirea drumului nou către sferele cele de mai sus.

"Oportunism, tocmești, reductibilități, nouă nu ne sunt permise.

"Noi suntem preoții aspri ai unei religii de purificare. Suntem profetii unui timp cu mult prea îndepărtat pentru poftetele grăbite ale hămesitorilor contemporani, dar nouă imediat accesibil prin largul orizont al vederii istoric-psihologice. Noi suntem condamnați să fim ireductibili sau să ne retragem din luptă. Căci asupra noastră așteaptă răspunderea întregii vieți a națiunii. Sănătatea noastră luptăm pentru a-i păstra întru eternitate această imclipă vreo concesie răului, când știm că puterile lui, chiar cu cea mai îndârjită luptă a noastră, tot uriașe rămân, avându-și izvorul în eterna inerție cosmică?

"Noi trebuie să fim oracolul la care să alerge mulțimea în ceasurile de cumpănire a Destinului, spre a-i da lămurire asupra viitorului: căci numai noi gândim mai presus de meschinul timp și spațiu politic-social. Noi trebuie să fim spiritul critic prin care să se lumineze națiunea când în mizeria luptei vieții și în haosul ciocnirilor politice, ea vede răsturnată toată scara valorilor și ceea ce socotea sfânt, îi este arătat de luptătorii gălăgioși și fără conștiință, ca murdar, iar ceea ce i se păruse josnic, îi e înfățișat ca ideal.

"Noi trebuie să îi explicăm că civilizația materială singură nu e nimic mai presus ca un grajd sistematic pentru vite bine hrănite și tesălate, iar nici pe departe nu e orânduire în care să aibă un loc și sufletul, care, în om, e idee.

"Opera de purificare ce ne cade nouă, generației actuale, e cu totul ingrată.

"Nouă ni se cere sacrificarea însăși a sufletului nostru: noi nu vom putea face nimic complet, ci de-abia vom curăți drumul pentru alții.

"Cei ce vor veni după noi, ne vor amesteca în același primitivism cu cel al societății în care trăim și nici nu vor bănuși tragedia de precursori chinuți, batjocoriți, neînțeleși, trădați, care a fost în noi.

"Noi nu vom lăsa după noi nimic întreg, nimic, armonios, nimic asemănător marelui iubiri de gând care a fost în noi ...."

În aceste reflexii, Emil Bulbuc vede în mișcare farul luminos care trebuie să călăuzească națiunea dealungul veacurilor, ferindu-o de ruină și moarte. Cu atât mai mare e rolul Legiunii astăzi, când națiunea e cutropită de o putere străină, care urmărește să-i distrugă și sufletul.

. . . . . "Destinul facuse ca maresa-
lul Antonescu, acest dusman neimpacat al
Miscarii Legionare, sa aiba raspunderea
momentului. Indatorirea lui ar fi fost
ca in timp sa puna in libertate pe legi-
onari, singurii cu care ar fi putut in-
chea un bloc puternic si eficient. N'
a facut-o, atat din mandrie personala,
cat si din cauza celor care-l inconju-
rau. Un anturaj lingusitor, extrem de pe-
riculos. Desi conditiile erau tragice ;
pentru Legiune, noi, legionarii liberi, a-
veam obligatia, morala sa nu-i ingreunam
sarcina, favorizand printr'o inconstien-
ta intrarea hoardelor sovietice in Ro-
mania. Lupta lui era lupta pe care ar fi
dus-o Garda de Pier, daca imprejurarile
ne-ar fi pastrat acolo unde se gasea el
Probitate ce nu facea parte din bagajul
moral al partidelor istorice . . . . .

Datoria fiecarui Roman era in a-
cea clipa sa se confunde cu raspunderea
ce-i incumba acestui militar, intr'ade-
var ambitios, hain, rautacios, egocentric,
rasbunator si dispretuitor fata de "ci-
viliii politicarzi" dar, incontestabil, un
sincer patriot. In aceasta privinta, glos-
ta de indivizi ce l'au subminat si pa-
na la urma, abatut, nici nu i se putea
compara" . . . . .

(Faust Bradescu: "GUVERNUL DE LA VIENA,
Continuarea Statului National-Legionar
1944-1945. p 30).

ARTICOLE

Colecția

"Tara și Exilul"

Anul XIV

1977 – 1978

O problemă greșit pusă

Domnul Nicolae Penescu a publicat un apel către exilați în gazeta "Cuvântul Românesc" din Ianuarie 1978, atrăgându-le atenția asupra desorganizării politice în care trăesc și gravele consecințe ce le poate avea această anarhie pentru viitorul poporului nostru, astăzi prizonier al Moscovei.

"Emigrația română nu acordă suficientă importanță unei reprezentări legitime a națiunii noastre față de guvernele occidentale. Se confundă utilitatea manifestărilor individuale, de grup sau de asociații, care fac cunoscute în lumea liberă aspirațiile Românilor, cu necesitatea existenței unui purtător de cuvânt, care să aibă calitatea de a vorbi în numele poporului român, nu al emigrației".

Dl Penescu dă și câteva exemple, nu prea fericit alese, că trebuie să se facă deosebire între Statul temporar care domină în România și națiunea română (Cairo, Postdam, formarea Comitetului Național în 1949).

Dl Nicolae Penescu e un refugiat târzielnic. Domnia Sa a apărut în exil, prin 1968, când Comitetul Național se găsea în descompunere și peste puțin timp a și răposat. Cauza imediată a fost tăierea subsidiilor dela "Free Europe", iar cauzele mai îndepărtate trebuie căutate în lipsa de interes a guvernelor occidentale pentru existența și activitățile Comitetului. Oamenii și-au dat seama și-au plecat care încotro, mulțumiți că au cel puțin o pensioară la bătrânețe.

Inițiativa Dlui Penescu, de reorganizare politică a

exilului, care nu e de-acuma, ci din Ianuarie 1976, a stărnit, cum era și firesc, reacții contradictorii. Unii l-au luat cu entuziasm în brațe, alții și-au exprimat rezervele și chiar l-au atacat. Asta e soarta oamenilor politici și Dl Penescu nu putea să scape de ea. Dl Rațiu și el a voit să se introducă în golul politic din exil, produs de dispariția vechiului comitet, și a luat o inițiativă paralelă.

Din polemicile ce-au izbucnit, rezultă că adversarii Dlui Penescu îl atacă mai mult pentru trecutul său politic. Cert este că Dl Penescu împărtășește răspunderile actului dela 23 August, care a deschis țara invaziei sovietice și a provocat pierderea independenței naționale. Cert este că Dl Penescu a făcut parte, ca ministru de interne, din guvernul Sănătescu, și ca atare a colaborat cu Pătrășcanu și alți lideri comuniști la prigonirea legionarilor. Ca să se salveze pe sine și partidul din care făcea parte, a reținut pe legionari în închisori ca zălog de lealitate față de Moscova. Cert este că colaborarea cu comunistii nu l-a putut scăpa pe Dl Penescu de a intra sub roțile teribilei mașinării a partidului comunist. Cert este că la procesul Maniu, Dl Penescu a fost unul din principalii martori ai acuzării și pentru această bună dispoziție s'a ales cu o pedeapsă mai blândă. Este puțin clară apoi ieșirea din țară a Dlui Penescu. Se pare că a venit cu pașaport în regulă și cu o anumită misiune. Misiunea încredințată de guvernul comunist Dlui Penescu ar fi fost să creeze în exil o organizație fictivă și controlată pas cu pas de Siguranța dela București. Trecutul său politic era o garanție că ar putea duce la bun sfârșit această misiune.

Dar odată ce-a ajuns în lumea liberă, se pare că Dl Penescu s'a desprins de tovarăși și a revenit la o linie anticomunistă fermă. E un punct care-i face onoare și îl semnalăm cu satisfacție. Din informațiile ce le deținem, rezultă că tovarășii dela București sunt furioși pe Dl Penescu pentru lipsa lui de lealitate față de angajamentele luate.

Trecutul Dlui Penescu trebuie ținut în seamă când e analizată și judecată acțiunea Dsale din exil. Dar, spre deosebire de alți confrăți cari sunt în polemică cu el, nu pentru acest trecut considerăm inițiativa Dsale inoportună, ineficace și nevalabilă. Noi totdeauna privim lucrurile din perspectiva viitorului. Politica nu se reduce la a vedea, ci a prevedea. Trebuie să ne întrebăm întotdeauna când întreprindem o acțiune politică, la ce servește, că-

rui țel, cărui ideal? Deci, regruparea politică preconizată de Dl Penescu cu ce scop trebuie realizată? Dl Penescu răspunde prompt și conștiincios dela primul rând scris: "a crea o reprezentare legitimă a națiunii române față de guvernele occidentale". Viitorul Comitet Național așadar, dacă s'ar realiza ar reîncepe să bată ușile pela diversele cancelarii occidentale, înmânând fel de fel de jalbe și primind fel de fel de răspunsuri. Cam ce s'a făcut și până acuma.

Dl Penescu, în apelul ce-l adresează exilului, face o greșală de concepție. Filosofia cu care pleacă la drum este falsă din temelii. În împrejurările tragice prin care trece națiunea română astăzi, un nou comitet își are rost numai dacă aduce cu sine o nouă speranță, un nou stimulent, o nouă strategie în lupta de eliberare a țării, care să ducă la rezultate pozitive și în scurtă vreme. Națiunea română e sfârșită, e stoarsă de ultimul strop de putere și nu-și poate permite luxul să mai aștepte încă 30 de ani. De un comitet - reprezentanță legitimă pe lângă guvernele occidentale, nu mai avem nevoie. Am văzut ce ispravă a făcut cel precedent. Avem nevoie de un comitet de luptă, de un comitet eroic și de un comitet care să dispună de credențiale solide în fața străinătății, altele decât cele inexistente de până acuma.

Dl Penescu nu se poate emancipa de filosofia actului dela 23 August. Pe atunci, dânsul ca și alții, au crezut în "marii noștri aliați" și au deschis hotarele țării, fără nicio garanție militară și politică, hoardelor bolșevice, încât sunt direct responsabili de masacrul a două milioane de români. În realitate România era vândută încă dela Teheran lui Stalin și avertismentele unor oameni cari cunoșteau problema nu le-au servit la nimic. După ocuparea României, s'au legănat în iluzia că Anglo-Americanii vor interveni și vor face ordine în țară. Nu s'au lepădat de această iluzie, decât după ce au fost târâți în procese și au făcut cunoștință cu gratiile închisorilor. Prietenii Dlui Penescu cari s'au refugiat în Occident și au constituit mai târziu un "comitet național", cu expulșarea "fasciștilor" (legionari și antonescieni), au cultivat aceeași iluzie nesănătoasă, a unui Occident în arme, dispus să restaureze independența popoarelor din Europa răsăriteană. Dar anii au trecut, președinții Statelor Unite s'au schimbat și cu fiecare din ei, o nouă speranță s'a pulverizat. Filosofia dela 23 August pentru a doua oară a dat faliment, de astădată în exil, sfârșind cu statu-quo-ul dela Helsinki. Regele s'a retras în fericirea căminului, Dl Vișoianu a dezertat și Comitetul s'a pulverizat.

Din declarațiile Dlui Penescu rezultă că Domnia Sa vrea să continue aceeași doctrină nefastă. Să perpetueze schemele dela 23 August, cari au ruinat țara și au asigurat bolșevismului distrugător 30 de ani de liniște în România și celelalte țări subjugate. "Să creem o reprezentanță legitimă pe lângă guvernele occidentale". Dar asta am avut și până acuma, după spusa Dlui Penescu, căci Regele le a asigurat legitimitatea ei.

Ce nu pricepe sau nu vrea să priceapă Dl Penescu este că nu avem cui să ne adresăm, că guvernele occidentale nu ne ascultă, că toate jalbele nu servesc la nimic, că, cu sau fără "reprezentanță legitimă" situația României nu se schimbă, deoarece guvernele occidentale sunt simple anexe ale Moscovei, cum a avertizat Corneliu Codreanu încă din 1936. Deci, Maniu a greșit în 1944, când a încredințat soarta neamului nostru "marilor noștri aliați", Dl Vișoie nu a greșit când a patronat un comitet pus în solda conspirației democrato-bolșevice și acum Dl Penescu vrea să repete aceeași greșală.

În prealabil așadar, Dl Penescu ar fi trebuit să asvârle peste bord filosofia dela 23 August, care și-a demonstrat ineficacitatea atât în țară cât și în exil și să privească realitățile în față. Nu avem pe nimeni să ne ajute în Occident și un nou Comitet nu ar servi decât să perpetueze o iluzie primejdioasă, creind prejudicii ireparabile poporului românesc. Ne îndoim că Dl Penescu ar putea să se desprindă de acest balast, împreună cu toți cei ce se agită pentru formarea unui nou Comitet.

Să nu creadă Dl Penescu că vorbim din gelosie pentru alegerea făcută. Noi îi urăm să facă treabă bună și să elibereze România. Mișcarea Legionară, credincioasă de 50 de ani liniei ei anticomuniste, nu crede însă că se poate compromite într'o experiență stil 23 August. Din respect pentru suferințele neamului, dar și pentru a salva ultimele lui posibilități de mântuire.

Răspuns la o necuviință

Așa se cheamă răspunsul dat de Dl Prof. Dr. Ing. Nicolae Țipei, astăzi emigrat în Statele Unite, acuzațiilor lui, răspuns din care reproducem următoarele pasagi:

"Cu obișnuita-i distincție, -începe Dl Profesor Țipei- eleganță de stil și erudiție, Ceaușescu ne adresează o serie de blesteme nouă, celor care am părăsit raiul D-sale spre a ne îmbogăți pe alte meleaguri. Ca întotdeauna, în puține și bine simțite cuvinte, D-sa rezolvă definitiv și irevocabil problema exilului românesc, folosind cunoscuta practică comunistă pentru coruperea celor slabi: brutalitatea de-o parte și momeala de cealaltă parte. Citind pasagiile din cuvântarea referitoare la cei aflați în exil, ne-am întrebat dacă ele merită vre-un răspuns, în afară de adagiul "nec sutor ultra crepidam".

"Cum însă trecerea timpului, narcoza propagandei agresive administrată zilnic în doze masive, platitudinile lingușitorilor și frica celor mulți estompează și treptat caută să răstoarne realitățile, credem că o punere la punct poate fi folositoare.

"Suntem o generație care a văzut cu ochii ei toate nenorocirile ce s'au abătut asupra României și care, deci, nu poate fi indusă în eroare. Socotim, de asemenea, că este datoria noastră să spunem ce am văzut, spre a rămâne mărturie istoriei și pildă pentru aceia care ne urmează. A tăcea ar însemna nu numai acea "inimii durere", despre care vorbește Miron Costin, dar și o dezertare dela datorie față de România și de restul lumii civilizate.

"Partidul comunist din România, înjghebat în pripă la prăbușirea frontului de răsărit și ocuparea României de trupele rusești, cu ajutorul unor venetici instruiți și expediți de peste hotare și a câtorva rătăciți dinăuntru, a fost creiat și folosit, ab initio, ca instrument al ocupației străine și al jefuirii Țării Românești. Uzur-

pând puterea cu sprijinul baionetelor rusești, prin fraudă electorală și teroare, a instalat dela început un regim de asuprire a tot ce era românesc, asasinând pe aceia care se opuneau și lichidând prin închisoare și crimă orice rezistență, lovind deopotrivă în țărani, intelectuali și muncitori, a instaurat "democrația comunistă" despre care vorbește Ceaușescu. Este una din metodele preferate a regimurilor comuniste de a folosi cuvintele cu sensul răsturnat; ignoranța și reaua credință își dau mâna astfel numind "democrație" teroarea, "bunăstare" mizeria, "libertate" sclavia, "progresiste" cele mai retrograde acționare concepții, și așa mai departe. Cdată porniți pe această cale, trădarea se numește patriotism, și invers; am văzut, astfel, "Apărarea Patriotică" sărutând călcâiele ocupanților și am asistat la "eliberarea" dela 23 August.

"Imediat după instalarea sa la putere, partidul comunist a început să acționeze în vederea atingerii țărilor sale patriotice, și anume: 1) despuerea bogățiilor țării (petrol, minereuri, păduri), cu ajutorul Sovrom-urilor și a altor organizații de acest fel; 2) ruina economică a țării, prin aplicarea unor principii a căror inanitate era pe deplin dovedită de experiența altora și prin începearea unor lucrări inutile și oneroase, precum canalul Dunărea - Marea Neagră. Folosit ca lagăr de muncă forțată și tortură, acesta nu-și găsește pereche în ceea ce privește incompetența și falimentul economic decât în istoria altui canal, al istmului Panama, ajuns proverbial după eșecul lui Ferdinand de Lesseps; 3) dezorganizarea ramurilor de bază ale economiei naționale, printre care agricultura. Astfel, după mecanizarea comunistă a agriculturii, zeci de ani dela războiu, pâinea se cumpăra pe cartele, iar strângerea recoltelor se făcea, încă, prin munca forțată (în limbaj comunist voluntară sau patriotică) a oamenilor maturi și a copiilor adunați cu sila dela școli. Ar mai trebui menționate sărăcirea metodică, intenționată, a populației și acapararea tuturor mijloacelor de traiu, folosite apoi ca obiect de intimidare sau șantaj, în vederea acceptării tacite a unor condiții de viață mizerabile, sau pentru aderarea la activitățile comuniste.

"Este drept, în schimb, că partidul comunist, însuflețit de înflăcărâte simțăminte patriotice, a dăruit pământului românesc fii dragi, precum Ana Pauker, Teohari Georgescu, Vasile Luca, Mihail Roller, Gheorghiu-Dej și acum "last but not least", pe eroul național Nicolae Ceaușescu. Drept răsplată a neprețuitelor servicii aduse țării, aceștia, și ultimul în deosebi, și-au rezervat salarii remar-

cabile, vile, palate, magazine speciale, parcuri de automobile, avioane turbijet în valoare de zeci de milioane de dolari, iar în călătoriile lor exhibează un lux care ar fi fost invidiat de orice potentat oriental. În aceste condiții, Ceaușescu dă sfaturi prostimii să rabde, să moară de foame pentru cauza D-sale, cu gândul la viitorul fericit al societății comuniste care va veni la o dată încă neprecizată. Folosind, asemenea suveranilor, peremptoriul "noi" în cuvântările sale (noi dăm, noi luăm, noi hotărîm, noi facem), Ceaușescu dă sentințe definitive în toate domeniile de activitate umană, fără drept de apel, în conformitate cu democrația sa care nu neagă nimănui dreptul de a-l linguși în cuvinte cât mai slugarnice. Noi însă, ceilalți "noi" care am ales demnitatea și dreptul de a gândi liber, știm bine ce valorează aceia care îndrăznesc să ne judece.

"Incapabili de a administra bunul obștesc, conducătorii comuniști sunt, în schimb, foarte îndemânateci în gospodărirea intereselor lor. După sugrumarea prin forță și teroare a oricărei opoziții, și-au asigurat impunitatea pentru toate erorile și nelegiuirile comise, suprimând orice libertate de critică sau de protest. Mai mult, ei comit grava necuviință de a se autoidentifica cu țara pe care o batjocoresc și o trădează. Cu o ușurință nemaipomenită, se trece cu buretele peste greșeli și crime care au îndoliat și au ruinat o națiune; oricât de grave ar fi ele, răspundere nu există. Acelaș partid și aceiași oameni continuă să păstreze puterea în condiții în care, pentru orice regim democratic, o schimbare totală ar fi inevitabilă. Numai noi, cei din afara Țării, suntem singurii care le putem arunca în față adevărul și, de aceea, suntem incomozi. Orice vinovat caută să suprime martorii care-l pot acuza, iar repetatele acțiuni îndreptate împotriva celor din exil intră în logica faptelor.

(.....)

"Între timp, în România domnește mizeria, agravată încă de cheltuelile în afara Țării spre a întreține războaie, revoluții și dezordini în întreaga lume. Neplătiți și subnutriți, oamenii sunt supuși celei mai crunte exploatare; nu sunt cruțați nici aceia aflați în străinătate, care trebuie să-și împartă câștigul cu partidul comunist și sunt obligați să-și lase familiile zălog, spre a servi drept obiect de presiune și șantaj, ca pe vremea dominației turcești, sau asemenea procedurii folosit de piratii avioanelor de transport. Fiecare cetățean este solicitat sau silit să devie un informator al poliției și securității, trădându-și rudele și prietenii. Dintre toate

țările europene, numai Albania are un nivel de traiu mai scăzut decât România. Și peste acest noroiu se aruncă cu vînte mari, precum patriotism și naționalism.

"In frazeologia lui Ceaușescu, acei care au plecat spre a-și păstra conștiința și demnitatea de oameni sunt trădători, iar aceia care fac greva foamei pentru a-și salva familiile, își ponegresc țara. Ca de obicei, se uită toate hotărîrile necugetate și incompetente care au nihilat roadele muncii celor ce și-au închinat viața binei și progresului Țării lor. Nu, noi nu ne defăimăm țara, dar denunțăm înșelătoria și abuzurile celor care-și fac o pavăză din numele ei. Insultele lor nu ne ating, iar răspunsul nostru se găsește în versurile lui Eminescu:

Dacă port cu ușurință și cu zâmbet a lor ură,
Laudele lor, desigur, m'ar mîhni peste măsură.

"Necuviința și izbucnirile furioase, împinse până la absurditatea cererii de desființare a posturilor de radio din străinătate, nu pot decât să ateste o stare de exaltare psihică acolo unde judecata limpede a încetat să mai controleze puterea de acțiune. Nu dorim să le acordăm o atențiune mai mare decât aceea pe care o merită, am socotit, însă, că nici nu le putem lăsa câmpul liber spre a influența pe acei neinformați sau pe cei intoxicați de propaganda comunistă. Exilul este o realitate și reprezintă o forță pe care impostorii și dușmanii României trebuie să învețe a o respecta".

Cazul scriitorului Paul Goma

Cine citește declarațiile D-lui Paul Goma rămâne sgu-duit de cruzimele regimului din țară, pe care le desvăluie fără nicio cruțare. Știam că Ceaușescu s'a răsbunat crâncen pe minerii din Valea Jiului, dar tabloul zugrăvit de Paul Goma întrece orice închipuire. Și sub câte alte aspecte, nu aduce o cunoaștere directă și precisă a tragediei poporului român.

Păcat însă că această cutremurătoare depoziție a surințelor neamului nostru este alterată de atitudini cari aruncă grave îndoeli asupra sincerității scriitorului și îl fac pasibil de critică aspră.

Astfel, Dl Paul Goma face distincție între regimul Ceaușescu și comunism. Responsabil de toate relele ce s'au abătut asupra poporului român este "paranoicul" Ceaușescu. Regimul ar fi suportabil, dacă nu ar fi acest nebun în fruntea lui. Și a adăugat chiar că dacă ar fi răsturnată dinastia Ceaușescu, ar fi dispus să se întoarcă acasă.

Aci, Dl Paul Goma face o greșală capitală, inversând datele problemei. Nu Ceaușescu este de vină pentru ce se întâmplă în România, ci sistemul marxist, regimul comunist. Ceaușescu este o expresie a partidului și a fost ales de Moscova tocmai pentru că și-a dovedit capacitatea de aplicare a sistemului criminal, pe când era responsabil al Securității, sub Gheorghiu Dej, trimițând la moarte sute de mii de români. Căci nimic nu se întâmplă în România fără prealabila consultare a Kremlinului. E știut faptul că Ceaușescu n'a luat măsuri contra muncitorilor de pe Valea Jiului decât după ce a făcut o vizită-fulger la Breznev. În această privință, trimitem pe Dl Paul Goma să citească pe tânărul filosof francez André Glücksman, care nu vede în Stalin decât un executor al programului marxist-leninist. Deci, sistemul crează astfel de monștri, cariucid fără milă pe toți semenii lor cari se opun aplicării acestei doctrine scelerate.

Dl Paul Goma pare a fi rămas comunist. El e un disident al sistemului, fără însă a condamna categoric sistemul. El se leagă de figura lui Ceaușescu, trecând sub tăcere că e un produs al marxism-leninismului și înfeudat Moscovei, pentru că acolo e centrala conspirației comuniste mondiale. Neavând o atitudine clară față de comunism, Dl Paul Goma își anulează propria lui poziție și nu mai poate fi de niciun folos pentru exil. Exilul are nevoie de români întregi, de luptători anti-comuniști, și nu de elemente cari se balansează între libertate și tiranie.

Un alt fapt care-l descalifică pe Dl Paul Goma este că a participat la reuniuni anarhiste pentru apărarea "libertăților din Rusia". Restaurarea libertăților din Rusia nu poate fi realizată de "comuniști cu fața umană", ci numai de anticomuniști, de luptători naționaliști și creștinii, dispuși să se înfrunte cu monstrul bolșevic. Anarhiștii contribuie la ruina Occidentului și netezesc drumul pentru biruința comunismului în întreaga lume.

Dar ceea ce întrece orice închipuire, este că alături de Unguri, în conferința de presă din 16 Decembrie 1977 de la München, se asociază propagandei lor și acuză pe Ceaușescu de "genocid cultural" contra minorității maghiare. Este prea mult. E primul român care face o astfel de afirmație. Să-i lăsăm pe Unguri să-și desfășoare propaganda lor nedreaptă, dar noi nu le putem ținea isonul.

Noi nu ne-am amestecat în această problemă, știind că tensiunea română-maghiară din țară și de peste hotare e dirijată de Moscova, pentru a trage foloase pentru propriile ei scopuri. În România nu se face nicio discriminare națională. Teroarea sugrumă pe toți și cei care sunt mai persecutați sunt în primul rând Români. Ungurii s'au bucurat de poziții privilegiate în Stat până nu de mult, iar acum suferă la cot cu toți. Aceasta e singura deosebire. Cu declarațiile lui, Dl Paul Goma reia această polemică, în profitul Moscovei. Ceaușescu și Kadar nu sunt atinși de declarațiile lui, căci tovarășii, ei între ei, se înțeleg perfect. Polemica româno-maghiară ajută să se devieze atenția de la adevărata problemă, care e dărâmarea robiei bolșevice în Europa răsăriteană, spre lupte intestine între două popoare, destinate să se înțeleagă și să lupte în comun.

Făcând comparația cu țările satelite învecinate, Ungaria, Polonia, Cehoslovacia, Germania de Est, cari sunt ocupate de armata sovietică, Paul Goma a mai debitat și e normitatea că, spre deosebire de aceste țări, România suportă "o ocupație românească". Bine, Domnule, dar ce-i această "ocupație românească" decât reflexul ocupației sovietice? Ceaușescu își permite toate atrocitățile, pentru că are acoperirea rusă, are diviziile sovietice pe Prut. Faptul că nu mai există Ruși în țară, nu înseamnă că țara ar fi liberă de ei și n'ar trebui să suporte ocupația lor, exercitată prin proconsulul lor, Ceaușescu.

Primit cu simpatie la început -am reprodus și noi un articol al său- declarațiile ulterioare ale lui Paul Goma desorientează. A venit oare să turbure numai apele exilului?

După aceste isprăvi, Dl Paul Goma mai are îndrăzneala să ceară ca proaspeții refugiați, ziși disidenți și ieșiți din țară cu pașapoarte în regulă, să se bucure de un tratament preferențial în Occident. Într'o scrisoare adresată Președintelui Carter, Dl Goma face deosebire între ei, noii veniți, cari au luptat în țară pentru o idee nobilă, și alți refugiați, "cari nu s'au ocupat în țară decât de furturi, scandaluri și alte delictе de drept comun". (Vezi, Free Romanian Press, 12 Febr. 1978). Nu știm cine sunt acești refugiați, dar cu aceste cuvinte asvârle cu noroiu în toți ceilalți exilați. Numai ei ar fi cei puri, cei aleși, adevărații rezistenți, și pentru a onora lupta lor, Statele Unite să le acorde împrumuturi substanțiale și o rapidă încetățenire. Ei și numai ei, acei care s'au bucurat de ocrotirea Securității, cari au putut să părăsească țara cu pașaport în regulă și cu toată familia și cari nu sunt anticomuniști, ci numai comuniști-disidenți, trebuie să beneficieze de aceste privilegii !!

În timp ce Dl Goma și compania pot părăsi țara în avion, un alt intelectual, Dr. Ighişan, voind să fugă peste graniță, este prins și condamnat la 15 ani închisoare. Este adevărat că Dr. Ighişan n'a fost nici comunist și nici disident. Altminteri se bucura și el de ocrotirea Securității....

Eclectism și selecțiune

Atât politicienii de profesie ai vechilor partide cât și unii noi veniți, neștiutori ai stărilor de fapt din exil, re-lansează în ultimul timp bine cunoscutul slogan "să ne unim, fraților", căci "unirea face puterea" și "un exil unit" altfel va vorbi străinătății și altminteri se va comporta în fața inamicului. Sorții de izbândă ai țării va crește în funcție de unitatea ce-o manifestăm în exil.

Din nefericire, tocmai în insistența cu care afirmă ideea unității, ca panaceu al tuturor relelor de care suferim, noii promotori ai acestei regrupări a exilului fac o greșală capitală, care anulează orice speranță că ar putea întreprinde ceva pentru eliberarea țării. Ei pun cartul, cum ar zice românul, înaintea boilor. Ei pun accentul pe această unire și nu pe scopul ei, pe ce la ce ar putea servi, dacă s'ar realiza.

Ne-am izbit permanent de această contradicție în ultimii 30 de ani, oridecâteori am cerut diversilor protagoniști ai unor astfel de inițiative să ne explice care ar fi țelul acestei unități a exilului. Nu am primit niciun răspuns serios, ci numai niște vagi afirmații anticomuniste. E cașicum ar fi zis: "întâiu să ne unim și după aceea vom vedea".

Nici ultimele apeluri la unire, ale Dilor Penescu și Rațiu, nu diferă din acest punct de vedere. Nici ei nu-și precizează țelul, ci vânează exclusiv să adune cât mai mulți oameni în jurul lor, în numele sacrosanctei unități a exilului. "Să ne unim, fraților, că va fi bine.". Bine, dar pentru cine? Pentru noi sau pentru țară?

Cu aceasta ajungem la punctul nevralgic al chestiunii. În orice apel, declarație, sbatere, ca să se realizeze unitatea exilului trebuie să aibă precădere imaginea neamului în pericol să dispară ca entitate istorică, sub presiunea crescândă a hoardelor bolșevice. Alte motive nu pot servi ca bază a unei regrupări de forțe. Ca să avem o reprezentanță legitimă? Dar asta a mai fost și experiența s'a lichidat dezastruos. Cauza eliberării n'a înaintat nici cu un milimetru în timpul faimosului Comitet Național. Să substituim defunctul Comitet cu un altul, pe baze mai largite? Ce garanții avem că nu se va repeta farsa eliberării? Căci aceiași oameni, cu aceeași mentalitate, cari au jucat căzăceasca cu tovarășii pe mormântul libertăților naționale, acum vor să joace hora unirii cu întreg exilul!

Criteriul dela care trebuie să plecăm ca să realizăm această vastă frățietate a exilului nu poate fi decât lupta de eliberare a țării. Dar acest criteriu, în mod firesc, nu poate să cuprindă devalma pe toți oamenii pribegi, ci numai anumite elemente, pe acelea dispuse să lupte pentru eliberarea țării, trecând peste orice interese personale, și chiar să-și dea viața pentru cauză. Nu numai exilul rămănesc, ci întreaga omenire liberă se găsește în războiul cu comunismul și războiul își are legile lui. În această nouă structurare a exilului, nu poate intra la grămadă oricine, ci numai cei mai bravi, cei mai curajoși, cei mai hotărâți, elemente care rupându-se de orice interes personal, se dedică în întregime interesului național.

Unitate, fără fixarea țelului ei, duce la eclectism, la o adunare confuză, care nu poate servi decât inamicului. În mijlocul acestor coaliții, lipsite de tensiune istorică, infiltrațiile comuniste pot opera în toată libertatea, anulând orice efort creator.

Contra formulei eclectice "hai, fraților, să ne unim", care duce la întocmiri hibride, noi opunem metoda selecțiunii. Nu pot fi de folos în aceste clipe grele pentru neam, oricât de restrâns ar fi grupul lor, decât numai acei pribegi cari se identifică total cu lupta de eliberare și n'au altă preocupare mai înaltă decât să-și scoată neamul din robie. Nu știm câți vor fi aceștia, poate foarte puțini, dar speranța neamului zace în ei, și nu în combinațiile oportuniste ale unor oameni cari și-au pierdut de multă vreme orice credință în viitorul patriei noastre.

Strângerea acestor elemente într'o unitate combativă se va face dela sine, fără prea multe "pertractări". Toți

cei sguduiți sufleteste de tragedia națiunii, vor răspunde apelului de durere al milioaneilor de români subjugăți și vor găsi și locul de concentrare. Ei vor fi alături de acei care sunt mai loviți și huliți din exil pentru anticomunismul lor intransigent și constant, și pentru jertfele ce le-au făcut de o jumătate de secol pe Altarul Patriei și al Credinței.

O prețioasă mărturisire a Dlui Seicaru

În Nr. 1 din "Curentul" în exil, apărut la 11 Ianuarie 1978, la München, Dl Pamfil Șeicaru, în articolul "Lămuriri preliminare", aduce o prețioasă contribuție la istoria actului dela 23 August 1944, mărturisind că și Mareșalul Antonescu plănuia răsturnarea alianțelor și întoarcerea armelor contra Germaniei. Se știe că paralel cu tratativele dela Cairo, se duceau alte tratative la Stockholm, sub directa răspundere și cunoștință a Mareșalului:

"Când am avut lunga conversație cu Mareșalul Ion Antonescu la 7 August 1944, mai exact am ascultat expunerea situației pe care o făcea conducătorul țării, am primit

și instrucțiunile ce mi le dădea pentru plecarea mea imediată la Madrid. Redau aproape textual esența celor spuse de Mareșal: "Am izbutit să obțin trei puncte, mai rămân două. În momentul în care s'a semnat armistițiul, trupele rămân pe linia lor de înaintare. Nici un militar al armatei rusești nu are dreptul de a pătrunde în restul țării și nici propagandă nu se va face din nici una dintre părțile contractante. Guvernul român urma să comunice guvernului Reichului că toate unitățile aflate pe teritoriul României să-l părăsească în termen de zece zile. În cazul când s'ar opune, atunci avem libertatea de a începe ostilitățile, având capacitatea de a constrânge comandamentul german să se retragă. În teritoriul ocupat de armata sovietică va fi administrație românească, înlesnind operațiile ulterioare ale Rusiei în direcția Pustei maghiare. Mai am încă două puncte de câștigat și sunt sigur că le voi obține, dar știu prea bine că rușii dacă semnează nu înseamnă că vor respecta angajamentele luate. Ei semnează dar nu țin seamă că semnătura implică o obligație. De aceea trebuie să avem posibilitatea de a avea un mijloc de denunțare a tuturor încălcărilor ce sigur le vor face rușii. M'am gândit bine unde am putea avea siguranța de a putea să avem două publicații săptămânale, una în limba franceză și alta în limba engleză. Singura țară este Spania. Cât va trăi Generalul Franco el nu va relua relațiile diplomatice cu Rusia Sovietică. De aceea pleci la Madrid și vei căuta să obții autorizația de apariție și ulterior fie că vei găsi o tipografie de cumpărat, fie de închiriat. Mijloacele îți vor sta la dispoziție pentru a începe imediat ce ajung să semnez armistițiul. Ti se va da de Mihai Antonescu ordinul de a se acoperi primele cheltuieli".

Mai există istorici germani și foști colaboratori și admiratori germani ai Mareșalului care cred că acesta ar fi fost leal până în ultimul moment Führerului, iar capturarea lui la Palat a fost un act de odioasă trădare al Șefului de Stat, decis să apere independența României și alianța cu Puterile Axei până la ultima picătură de sânge.

Există nenumărate dovezi că trădarea Germaniei a început la București imediat după Stalingrad, pe filiera Ministerului de Externe. Lucrurile au mers așa de departe, încât Hitler, informat de contactele patronate de Mihai Antonescu, în capitalele neutrale, i-a cerut Mareșalului să-l destituie pe omonimul său în primăvara lui 1943. Mareșalul a refuzat și, pe bună dreptate, deoarece contactele cu anglo-americanii se făceau cu știința și aprobarea lui.

E greu să înțeleagă Dl Șeicaru -care continuă să creadă că Mareșalul e străin de actul dela 23 August- că dispozitivul trădării, cu generalii depe front, cu conspiratorii dela Externe și dela Palat, a fost pregătit chiar de Mareșal, cu gândul ca, la momentul oportun, când va face trecerea în tabăra Aliaților, să dispună de un cadru de elemente leale noii politici și în acest cadru intrau de valma toate grupurile titulesciene și pro-sovietice. Dar acestea s'au gândit că e mai convenabil să profite ei de situație, eliminând odată cu schimbarea alianțelor și pe Mareșal. Antonescu le-a oferit el însuși toate mijloacele pentru propria lui înlăturare.

Prin gura Dlui Șeicaru, Antonescu mărturisește că odată încheiate tratativele dela Stockholm, în sensul dorit de el, s'ar fi desprins de Germania, exact cum au făcut au torii actului dela 23 August. Le-ar fi dat unităților germane un termen de zece zile ca să părăsească teritoriul român, și, cum e puțin probabil că Hitler ar fi ascultat ultimatul lui Antonescu, s'ar fi ajuns exact la aceeași situație. Armata română ar fi tras în foștii lor camarazi de până atunci - un fapt odios și rușinos. Dar cum armata română n'ar fi putut face față singură Germaniei, Antonescu ar fi fost nevoit să dea drumul Rușilor ca să alunge unitățile germane. Țara ar fi fost cutropită exact în aceleași condițiuni.

Actul dela 23 August a fost pregătit de multă vreme, cu bună știință a Mareșalului. Dacă a fost el prima victimă a răsturnării alianțelor, aceasta este o poveste cu rechini ...

Democrație și Comunism

Unii dintre cititorii buletinului nostru și-au zis, meditănd asupra ultimelor noastre declarații, că noi am fi antidemocratici prin esență, că am fi ostili acestui sistem de guvernare prin însăși structura mișcării noastre. Iar adversarii noștri, luând ca bază aceleași manifestări, vor repeta fără îndoială vechile lor acuzații că am rămas niște "totalitari incorrigibili", închiști în tezele și prejudecățile lor de acum 40 de ani.

Realitatea e cu totul alta. Baza oricărei democrații autentice e "voința poporului". Noi am fost permanent respectuoși față de această voință și ne-am opus acelor care voiau să o violenteze. E suficient să amintim scrisoarea Căpitanului, adresată lui Vaida Voevod, după suprimarea Constituției în vigoare și instaurarea dictaturii cerliste. Legionarii au rămas singuri pe baricade pentru a apăra vechea ordine constituțională.

Voința poporului trebuie să se exprime în anumite forme ca să fie valabilă. Și aici intervine confuzia între factorul de fond al unei democrații, "ce vrea poporul", și procedeul prin care se ia act de voința lui. Majoritatea crede că sistemul democratic de guvernare e acolo unde lumea participă la alegeri și își dă votul pentru cutare sau cutare partid. Dar dacă rezultatul lor e falsificat, după cunoscutele metode din biata Românie de ieri? Mai se cheamă aceasta democrație, când voința poporului e denaturată?

În ce privește formele de expresie ale voinței naționale, ele pot varia. Există procedeul alegerilor pe bază

de mai multe partide, dar există și sistemul referendumului sau al plebiscitului, utilizat adeseori și în marile democrații occidentale. Deci, a pune o chestiune de interes vital pentru națiune, aprobării directe a cetățenilor, nu înseamnă totalitarism. Totul e ca această consultare a poporului să se facă în condiții corecte. De Gaulle a poartat în urma unei astfel de consultări populare și a tras concluziunile, în timp ce Regele Carol și Antonescu au luat majorități de 99% prin teroare, violând voința poporului.

Mai există și sistemul de consultare al poporului, pe bază de categorii profesionale, care a dat naștere corporatismului în Italia și democrației organice în Spania. Cetățeanul nu mai votează ca individ, ci ca membru al unei entități creatoare, al unor colegii profesionale, al unei corporații, al unor profesori, al unor medici, al unor ingineri, al unor avocați, etc. Cât privește așa zisele democrații populare din țările comuniste, acestea au uzurpat numele de democrație, neavând la bază nicio acoperire populară.

Când Corneliu Codreanu a declarat că "democrațiile occidentale nu sunt decât niște anexe ale comunismului", el nu ataca factorul constitutiv al acestor democrații, voința poporului, care întotdeauna în aceste democrații de veche tradiție, e respectat și onorat, ci se referea la vulnerabilitatea acestor democrații în fața ofensivei comuniste. Ceea ce interesează atunci ca și acum, nu e să rămânem prizonierii unor anumite forme de guvernare, ci cum să ne apărăm de comunism, care, odată stăpân pe situație, va lichida orice opoziție și democrația va dispărea de la alfa la omega.

Dacă și astăzi ne-am permis să criticăm democrațiile occidentale, nu e pentru că ne repugnă sistemul de guvernare pe bază de partide, ci pentru că acest sistem nu e eficient în "actualele împrejurări", nu e capabil să apere națiunile de agresiunea comunismului mondial. Pentru vremuri normale, cum a fost în secolul al XIX-lea, democrația parlamentară putea fi un sistem convenabil de guvernare, dar astăzi, când lumea liberă e în războiu cu comunismul, sistemul prezintă grave lacune, care dacă nu sunt eliminate, pot duce la sfârșitul civilizației noastre.

Deficiențele democrației, din perspectiva agresiunii comuniste, le putem grupa în următoarele puncte:

1) În primul rând se confundă democrația - a cărei esență e voința poporului - cu o tehnică politică de înregistrare a acestei voințe. Odată la patru ani, cetățenii

unei țări sunt chemați la urne pentru a vota pentru cutare sau cutare partid. Ce e această în fond? Un mijloc, un procedeu, de a lua pulsul națiunii, de a ști câți cetățeni sunt conservatori, câți liberali, socialiști, comunisti, democrați-creștini sau naționaliști. Odată spectacolul electoral terminat, începe viața politică a țării, care se realizează prin partide. Tehnica politică de înregistrare a curentelor de opinie publică nu mai cuvântă, până la viitoarele alegeri. Intră partidele pe scenă. Dar ce sunt partidele? În timp ce tehnica politică democratică, ca orice tehnică, e un lucru inert, neutral, indiferent, fără personalitate, partidele sunt forțe vii. Ele reprezintă concepții de viață, idealuri, orientări spirituale și politice, programe de acțiune.

În concluzie, democrația, sub aspect formal, nu e un ideal, ci o tehnică de înregistrare a curentelor de idei care frământă o colectivitate. Dar poate o tehnică politică să se măsoare cu un ideal? Oricât ar fi de "ideală", e un lucru mort. Comunismul, bun, rău, odios, monstruos, e un ideal, are în el viață, posedă o vibrație, o tensiune, tinde spre ceva, spre o nouă societate. Între o tehnică socială și un ideal generator de energie, victoria va fi întotdeauna de partea idealului. Un cetățean din democrațiile occidentale, care știe că trăiește într-o societate liberă și această libertate se verifică prin aceea că, din când în când, e chemat să-și exprime voința în alegeri, dacă rămâne numai în acest stadiu, numai cu acest bagaj sufletesc și ideologic, nu se poate înfrunța cu comunistul fanatizat de o credință. Va cădea înfrânt, dacă nu-i opune altceva, o altă credință, o altă forță spirituală, o altă viziune a lumii. Repetând la infinit că el e "democrat", nu va fi respectat de hoardele bolșevice și încurând va fi stâlcit sub cnutul tiraniei..

2) O altă obiecțiune ce-o ridicăm contra democrației formale -repetăm din perspectiva pericolului comunist- este tocmai multiplicitatea partidelor. Într'un regim militar, național, autoritar, există o singură cale de penetrație a infiltrațiilor comuniste în Stat: prin structurile lui politico-militare. Dar într'o democrație, toate partidele sunt medii purtătoare de microbi. Fiecare din ele oferă excelente posibilități de populare a lor cu agenți comunisti și apoi când unul din partide ajunge să guverneze, infecția bolșevică cangrenează întreg Statul. Ceesce e o garanție de libertate, multiplicitatea partidelor, de vine, prin prisma inamicului, tot stătea căi de atac contra Statului democrat.

3) Democrațiile occidentale au degenerat spiritual, construindu-și viața exclusiv pe baze materiale. Materialismul epocii noastre a invadat sfera politicului, determinând și fizionomia păturii conducătoare. Cum pot fi approximate interesele națiunii, când acei ce sunt chemați să o guverneze se arată extrem de sensibili la orice avantaj material? Câte afaceri de spionaj și trădare nu s'au des-coperit în Statele lumii libere, având la bază lacomia de arginți? Cu miliardele de dolari pe care Sovietetele și celelalte țări supuse dominației lor le cheltuiesc, exercită o influență hotărâtoare în viața politică a Occidentului.

Când Corneliu Codresanu denunța democrațiile occidentale că sunt "anexe ale comunismului", rostea purul ade-văr. Dovadă e și comportamentul istoric al acestei democrații de la sfârșitul războiului încoace. N'au făcut decât o politică de concesiuni și abandon în fața monstrului bolșevic, asvârlind țări după țări și popor după popor în pântecul lui nesățios. E în interesul democrației, al libertății individuale și naționale, această politică de sinucidere? Cine comandă actele acestor guverne? Sunt guvernanții lor sau infiltrațiile comuniste care operează din umbră și cari execută consemnele Moscovei?

Există vreun remediu ca să fie oprită această hecatombă de State și națiuni?

Numai naționalismul se poate opune cu succes comunismului. Naționalismul este forța vie a popoarelor, este propria lor personalitate în desfășurare istorică. Democrațiile occidentale se pot salva de comunism numai dacă în sânul lor se vor constitui partide naționaliste, care să devină apoi suficient de puternice pentru a lua sub ocrotire Statul.

Țările cari s'au salvat de comunism în ultimul moment, grație intervenției armatei, trebuie să rămână cu acest regim până ce va trece definitiv primejdia comunismului. Dacă revin la sistemul democrației formale, din nou deschid porțile invaziei comuniste. Între o democrație slăbănogă, care nu face altceva decât să pregătească drumul tiraniei roșii, și un regim autoritar, e de o mie de ori preferabil acesta din urmă.

I N D E X

A.

Alexandra(Maica), 297; Alexandri, 162-169;
 Alexandru cel Mare, 169,202,389;
 Anania, 126; Antonescu, 14,15,27,45,62,63,
 102,105,106-109,153,154,216,231-232,253-
 261,263,264,267,271,276,281,299,301,308,
 309,316,317,335,336,351,352,371,403,407,
 430,431,456-458, 460.
 Aron,297;Aristide ,137.Arnautu, 356,Athenago-
 ras ,24;Averescu, 248,331;Avram Iancu 189,
 190,195. August("23),281,282,-

B.

Balduin, 281, Bagdad, 300, Baila, 354,
 Balcescu, 173, 198, 283, 327; Cartan(Ba-
 dea)52, Barlea, 129; Baciui, 241, Barbu, 254,
 Baraitaru ,219, Bantea, 282, Baltag,282 ;
 Baranga, 284, Barsan, 297, Basiu, 150,
 Benes, 91, Bidianu, 103,251,252, Biris 228,
 229-232-234; Blum 30, Boaca, 219;Boeru,
 128-130,156; Boian, 137;Boerebista 169,389.
 Bolintineanu,283-284, Borobaru, 213-219,
 393; Borsa 229-230;264,268,357-358.
 Brancusi, 170;Braga, 296;Braileanu,173,182,
 198,403; Breznev,112,144,201,272,377.
 Bratianu (I),327,328,336. Bratãanu(V)362;
 Bratianu (GH)27,63,65,,109,179,281,375.
 Coste 127,133,134. Bucur 354;Bulbuc, 426,
 437,438.405;Budisteanu, 103,250,251,253,
 Bullit 153.

C.

Calinãscu, 27,45,62,245-246,252,277,307,
 308,350,357; Carja 137; Caragiale,162.

C.

-continuare-

Candea 140. Cantacuzino ,325; Cantacuzino(A),
 358; Carlos, 396; Calvarasan, 297; McCarty,
 319; Cantacuzino-Granicerul 23, 32, 36-37, 302,
 Carol II, 14, 30, 33-36; 40, 41, 45, 62, 93, 95,
 97-99; 100103; 141, 206, 247, 251-252, 270, 299,
 303, 307, 316, 333, 335, 351, 355, 371, 430, 460.
 Carol I. 327, Ceausescu, 13, 46, 47, 80, 81-84,
 112, 115, 121, 123, 127-128, 129, 134, 136, 139,
 141, 142-144, 155-156, 164, 174, 198, 233, 234,
 281-283, 296, 424, 427, 447-449, 450-452.-
 Chirnoaga, 23, 153, 219, 338, 339-341, 354;
 Churchill, 120, 202; Christoph, 231,
 Ciuntu, 297; Clark 339, Crisu(A Xente) 315,
 405, Clime 36, Cioran 43, 167, 180, Ciano, 97.
 Constant, 357; Codreanu (H), 87; Constantin
 cel Mare 202; Constantinescu(Iasi) 38-40;
 41-44; 46; Conta 162, Ciumetti, 33.
 Cosbuc, 162, 330; Costea 233; Commrnescu, 126;
 Cotrus, 128, 182, 207; Creanga, 162; Cretianu
 153; Crihan, 362; Craciuneanu, 34; Christes-
 cu, 31, 43, 230, 349, 350, 358, Crivat, 217,
 354; Cusa, 132; Cuza-Voda, 173, 190, 195,
 198, 202, 206, 327; Cuza(A.C.) 191, 272; Cris-
 tescu (Gr), 36.---

D.

Danielopol, 133, 134; Delavrancea, 331;
 Deceneu, 193, Densusianu, 162; Dimitriu 218
 Dragalina, 331; Dragan, 8-9 10-13; 80, 120,
 121-125, 128-131, 156, 237, 239, 240-241;
 Duca, 24, 29, 30, 32+34; 91, Dumitrescu (N), 133,
 134; Dumitrescu (Jean), 230-231; Dumitrescu
 (Miti), 245, 248, 252, 357;

E.

Eliade, 43, 167, 180; Eisenhower, 416.
 Eminescu, 47, 81, 162, 173, 180, 182, 189, 199,
 326-327-328, 331, 332, 390, 450, Emilian, 136;
 Enescu, 261, 354; Einstein, 421.

F.

Fabricius, 106, 256; Castro, 7; Sf. Fatima, 18;
 Filimon, 329; Filipescu 331; Filitti, 354, F,
 Dulles, 415; Fleva 191; F. Franco, 23, 395,
 457; Franasovici, 362; Frissner, 154; Fuss
 230.

G.

De Gaulle, 11, 47, 460, Garneata, 104, 242-277;
 Garcineanu, 225, 246-247; Gafencu, 94, 98-99,
 153, 362; Georgescu (G), 126; Geblescu, 359.
 Georgescu (C), 258, 264; Georgescu(Th), 448.
 Ghenea, 315, 316-317; Gheorghe (Grl), 136, 354;
 Gheorghe (P), Ghermani 354, Gings-Khan, 194;
 Gheorghiu (C.V.), 180, Gheorghiu (Ar.) 250.
 Gheorghiu-Dej, 14, 115, 141-142, 155, 174, 178,
 318, 448, 451. Ghica, 301; Gyr, 431, Gigurtu,
 96, 99, 102, 251. Goga, 27, 47, 331. Goga (V),
 254, 309; Ghica (Fam.), 325; Golea, 218, 320;
 Grecu, 301, Goldstein, 29; Goring, 93; Groza,
 109-110; Groza (D), 233; Goma, 451-452, 453.
 Glucksman, 451, ----

H.

Halmaghi, 49, 297; Herseni, 43; Herodot, 389;
 Hiss, 64; hila, 132; Himmler, 258-259, 261-
 262; Hitler, 15, 26-27, 40, 65, 87-88, 90, 93-95,
 97-99, 197, 152, 216, 256, 259, 260, 263, 266, 269,
 291, 457, 458.

./:

H.

-continuare-

Hojbota, 137; Horia, 206, 390, Humita, 48
49, 50-53, 132, 156; Hruscirov, 415-416.---

I,

Iamandi, 36, 245; Jianu (I.), 190;
Iasinschi, 258-260, 262, 264, 266, 354.
Ighisan, 453, Ionescu (I), 35. Ibraileanu
162; Loyola, 202, Ionescu (I), 248; Ionescu
Nae, 43, 167, 173, 182, 250. Ionescu (Eug),
165-166-167, 180. Ionescu (V), 217, Iorga,
27, 128, 129, 162; Nicoara (I.) 249; Ion Voda,
206, Istvan (B), 415.

K.

Kadar, 427; Kerenski, 5; Kisinevschi, 115.
Khann, 298; Kissinger, 311-312, 313-314,
378; Kogalniceanu, 327; Kremer, 129-130,
131, 136, 156.

L.

Lauverisch, 37; Lefter, 253, 267; Leonties,
405, 406; Lesseps, 448; Lenin, 5-6, 44,
313; Luca, 448; Lupescu (Wolf), 33-34, 45,
62.

M.

Mailat, 217, Manuila, 254, Manoilescu (Gr)
315, Marshall, 312; Marghiloman, 331-332,
336; Maftei, 354; Mandrescu, 331; Maleter,
414, 415, 417; Mannerheim, 65; Maniu, 63-65;
109-110, 281, 304, 305, 336, 375, 444, 446.

M.

-continuare-

Marx, 44; Manoilescu, 98-103; Madgearu, 128-129, Marza, 130; Marinescu (G), 33; Maioreescu, 162; Manzala, 199; Marowitz, 295; Matei, 24-25; 26-33; 35-37; Micu, 315; Mihail (G1) 316; Mihai Viteazul 195; Mihai, 63, 67, 69, 109; 281-282, 361, 445-446; Mihalache, 332; Manstein, 352; Miron (Patr.), 132, 217; Mironovici, 401; Mindszenty, 415; Mota, 17-21, 26, 34, 36, 86, 87-90; 93, 104, 129, 149, 179, 224-226, 244, 317, 407, 428, 429; Marin, 17, 43, 129, 149, 179, 317, 407, 428, 429. Moruzi, 36; Moisescu, 131, Moinihan, 296, Mondale, 296; Musolini, 93, 260, 261, 264, 269. Muller, 219, Muller (G1) 261; Musetescu, 218-, 315.---

N.

Nagy, 414, 415, 417; Neagu, 211, Neculce 202; Nicadorii, 33; Negruti, 132, 162; Niculescu-Buzesti, 153-, 362; Nicodem, 241; Nicoleta, 300-307; Nietzsche, 278-279, 281; Nixon, 144, 311, 313, 377; Nita (C), 31; Noveanu, 103, 251, 252-254, 351; Tipei, 447.--

P.

Papillon, 167; Papanace, 130, 257, 258, 262, 264, 265, 266, 268, 270, 271-272, 273-274, 275-277, 351, 354, 355-358; Paul (N), 354, Palaghita, 356; Paunescu (A), 284; Pauker, 115, 448; Patrascanu, 109; Penescu, 443-444, 445-446, 454; Percy, 296; Pavel (S), 43; Petrovicescu, 36; Petrescu-Comnen, 93; Petrescu-Titel, 63; Petrescu (Dr), 132; Petrascu, 139-140, 144, 234, 301, 353, 358; Platon, 180; Popescu-Buzau, 199. Findar

P.

-continuare-

Ponta, 216, 315, 405; Pop, 230; Popescu (E) 297;
 Popp (Pr. Gh.) 297; Popa, 362, Pora, 137; Popin
 ceanu, 162, 163, 164;; Popovici (A.C.), 173, 21
 198, 331; Posteuca, 137, 294-296, 298, 306, 315;
 Procust, 284; Popovici (Alx). 350; Protopop:
 cu, 125, 300; Puiu (Tr.), 131.---

R.

Ralea, 349, Radulescu, 354, Rademacher, 257,
 258; Ratiu, 136, 444, 454; Rauta, 125-126,
 129-130, 156; Radu (episcop), 29; Radescu, 235,
 340, 362, 363; Ribbentropp, 256; Rioseanu, 231;
 Rosu, 229, Roman, 137; Roller, 161-162;
 448; Rops, 176; Rasetti, 327; Roosevelt,
 64, 153, 202; Rothermere, 88-89; Rugina, 132;
 Radulescu, 281, Ronnett (Al), 295, 296, 297,
 Ronnett (M), 297; Receanu, 349; Sandu, 219;
 Sanatescu, 444; Samoila, 218, 320; Mehedinti,
 197; Serdici, 136, 361, 364; Silaghi 357;
 Simicin, 295, 296, 297; Slavici, 162; Skorzeni,
 216; Smultea, 350, 357; Spalatelu, 38, Siridon,
 354, Stancu, 81, 282, 283; Stalin, 44, 64, 109,
 445; Stelescu, 270, Stoicanescu, 216, 249,
 250, 252, 253, 258, 353; Suciu, 226, Sutasu, 343;
 Sturdza (Zoe) 306-310, 315; Sturdza (M), 23,
 90, 93, 100, 105-106, 133-134, 231, 301, 307-308,
 317.

S.

Seicaru, 54-55, 456-458; Stefan cel Mare, 9,
 170, 195, 400; Stefanita. Voda, 170, Stefanovici,
 132.---

T.

Tanase, 218, 320; Tatarescu, 96; Taylor, 80;
Tilea 132, 362; Teodorescu (V), 31, 33; Tito,
415; Titus, 240-241; Titulescu, 29-30, 32,
34, 45, 90-94; 95-96; 99, 101, 305; Tolan, 318;
Trotki, 6.--

U.

Uica, 36; Untaru, 131-156; Urwich, 427; Usca-
tescu, 125-130, 131, 156, 180;

V.

Vaida, 27, 42, 459; Valerian, 131, 238, 297;
Varlan, 215; Varcol, 295-296; Visarion, 354;
Vioreanu, 200, 201; Vintila(H), 176, 177, 178,
179, 180; Visoianu, 69, 131, 134, 135, 151, 153,
154, 235-237; 361, 365, 366, 375, 444-446;
Vlahuta, 162; Vladimirescu, 202, 326, 327, 390;
Vlad, 301, 308, Voicu 142; Vulcanescu, 167;

W.

Wurmbrand, 133, 134; Wolf, 219, 261;

X.

Xenopol, 325;

Z.

Zavoianu, 36, 250-253; Zamolxe, 193; Zapartan,
219; Zarathustra, 279; Zatlilianu, 354; Zeani,
(V), 132.---

Colecția "Omul Nou"

Până în prezent au apărut:

1. DIN LUMEA LEGIONARA, de Victor Puiu Gârcineanu, 20 Pag. 1951, Salzburg.
2. RANDURI CATRE GENERATIA NOASTRA, de Ion Banea, 22 pag. 1951, Salzburg.
3. CAPITANUL, de Ion Banea, 108 pag. 1951, Salzburg.
4. INSEMNARI DE LA JILAVA, de Corneliu Zelea Codreanu, 66 pag. 1951, Linz, Austria.
5. TESTAMENT, de Ion Moța, 24 pag. 1951, Salzburg.
6. CRANII DE LEMN, de Ion Moța, 208 pag. 1951, Salzburg.
7. CARTICICA DE CANTECE, 56 Pag. 1951, Salzburg.
8. CRUCIFICATII, de Bănică Dobre, 90 pag. 1951, Salzburg.
9. PENTRU LEGIONARI, de Corneliu Zelea Codreanu, 504 pag. 1951, Salzburg.
10. FRATIA DE CRUCE, de Gheorghe Gh. Istrate, 340 pag. 1952, Salzburg.
11. CARTICICA SEFULUI DE CUIB, de Corneliu Zelea Codreanu, 195 pag. 1952, Salzburg.
12. PE DRUMUL CU ARHANGHELI, Vol. I, de Corneliu Georgescu, 154 pag. 1952, Salzburg.
13. CREZ DE GENERATIE, de Vasile Marin, 271 pag. 1952, Salzburg.
14. MITI DUMITRESCU, de Mihail Tase, 58 pag. 1952, Salzburg.
15. VIATA DE MUSCHETAR, de Gheorghe Costea, 85 pag. 1952, Salzburg.
16. CONFERINTE ținute la Berkenbrueck și Buchenwald, Colectie, 85 pag. 1952, Salzburg.

17. MOTA—MARIN, Răscumpărarea, Colecție de articole, 140 pag. 1952, Salzburg.
18. TEXTE ALESE, Extrase de doctrină legionară, 257 pag. 1952, Salzburg.
19. PENTRU CHRISTOS, de Alexandru Cantacuzino, 25 pag. 1952, Salzburg.
20. CARTEA CAPITANILOR, de Ernest Bernea, 65 pag. 1952, Salzburg.
21. NICADORII, de Toader Ioraș, 84 pag. 1952, Salzburg.
22. SUFLET SI GAND LEGIONAR, de I. Veverca, 25 pag. 1952, Salzburg.
23. DE VORBA CU NEAMUL, Versuri, de Ion Golea—dela—Fetea, 38 pag. 1952, Salzburg.
24. POEZII, de Ion A. Bucur, 46 pag. 1952, Salzburg.
25. GRISA, Piesă de teatru, de Ion Sân—Georgiu, 33 pag. 1952, Salzburg.
26. CRONOLOGIE LEGIONARA, 206 pag. 1953, Salzburg.
27. STATUL SI ELITA LEGIONARA, de Horia Cosmovici, 30 pag. 1953, Salzburg.
28. STIL LEGIONAR, de Ernest Bernea, 29 pag. 1953, Salzburg.
29. MARTURISIRI PENTRU UN OM NOU, de Ernest Bernea, 72 pag. 1953, Salzburg.
30. MISCAREA LEGIONARA SI DEMOCRATIA, de Horia Sima, 42 pag. 1955, Salzburg.
31. TESTAMENT, de Ion Moța, Retipărit, 32 pag. 1962, Munchen.
32. LA SANTA SEDE E GLI EBREI DELLA ROMANIA DURANTE LA SECONDA GUERRA MONDIALE, de Horia Sima, 30 pag. 1963, Munchen.
33. EL HOMBRE NUEVO, por Horia Sima, 24 pag. 1964, Munchen.
34. ARTICOLE POLITICE, de Horia Sima, 168 pag. 1967, Munchen.
35. INSEMNAI DE LA JILAVA, de Corneliu Zelea Codreanu, Retipărit, 70 pag. 1968, München.
36. PENTRU LEGIONARI, de Corneliu Zelea Codreanu, Reprodușă ediția princeps Sibiu 1936, 488 pag. 1968, Munchen.
37. OPERE COMPLETE, Alexandru Cantacuzino, 190 pag. 1969, Munchen.
38. EISERNE GARDE, Codreanu, 488 pag. 1970, München.
39. CRANII DE LEMN, de Ion I. Moța, Ediția "Monumentul Moța—

- Marin" Majadahonda, 346 pag. 1970, München.
40. OPERE COMPLETE, de Ion Banea, Ediția "Monumentul Moța—Marin" Majadahonda, 240 pag. 1970, München.
41. CARTICICA SEFULUI DE CUIB, de Corneliu Zelea Codreanu, Retipărită, 144 pag. 1971, München.
42. ROZA VANTURILOR, de Nae Ionescu, 450, pag. 1973, München.
43. ADEVARUL IN PROCESUL CAPITANULUI, scos de Mișcarea Legionară în August 1938, 241 pag. 1981, Miami Beach, USA.
44. PROCESUL LEGIONAR 1953, scos de Mișcarea Legionară, ediția III—a, 1983, Miami Beach, FL USA.
45. OPERE COMPLETE, de Alexandru Cantacuzino, Ediția II—a, 190 pag. 1990, Miami Beach, FL USA
46. TEXTE ALESE, Extrase de doctrină legionară, Ediția II—a 60 pag. 1990, Miami Beach, FL USA.
47. PENTRU LEGIONARI, de Corneliu Zelea Codreanu, Ediția 7—a, 488 pag. 1990, Miami Beach, FL USA.
48. SFARSITUL UNEI DOMNII SANGEROASE, de Horia Sima, Ediția II—a, 500 pag. Miami Beach, FL USA.
49. CARTICICA SEFULUI DE CUIB, de Corneliu Zelea Codreanu, 195 pag. 1991, Miami Beach, USA.
50. FRATIA DE CRUCE, de Gheorghe Gh. Istrate, 340 pag. 1991, Miami Beach, USA.
51. CRANII DE LEMN, de Ion I. Moța, cu adaos de "Conferința Liga Națiunilor", "Testamentul" lui Moța și biografia lui Moța, de A. Vântu, 346 pag. 1992, Miami Beach, USA.
52. ADEVARUL IN PROCESUL CAPITANULUI, scos de Mișcarea Legionară în August 1938, 241 pag. 1992, Miami Beach, USA.
53. CRONOLOGIE LEGIONARA, Colecția Omul Nou, 208 pag. Ediția II—a, 1992, Miami Beach, USA.
54. CAZUL IORGA—MADGEARU, Declarații făcute de dl Horia Sima revistei Carpații, Madrid, în 1961. Ediția II—a 1992, Miami Beach, USA.
55. RASPUNDERILE LUI TRAIAN BOERU IN CAZUL IORGA—MADGEARU, O punere la punct, de Gheorghe Costea, 1963, Ediția II—a 1992, Miami Beach, USA.

56. BIBLIOGRAFIE LEGIONARA, de Ion Boacă, cu o prezentare de Faust Brădescu, 100 pag. 1993, Miami Beach, USA.
57. AM FOST COLEG SI PRIETEN CU IONEL GOLEA, In amintirea lui si a luptei comune, de Dr. Teofil Mija, cu o prefață de Horia Sima, 202 pag. 1993, Miami Beach, USA
58. DE VORBA CU NEAMUL, Versuri de Ion Golea—dela—Fetea, editie întregită, cu o prefață de Horia Sima, 135 pag. 1993, Miami Beach, USA.
59. DIZIDENTA LEGIONARA sau COALITIA DEZERTORILOR SI A CAPITULARZILOR ?, de Traian Golea, 88 Pag., 1993.
50. PROCESUL DIN 1953 al LEGIONARILOR PARASUTATI, Bucuresti, 9—12 Oct. 1953, editia IV—a, întregită cu biografii, 247 pag., Colectia "Omul Nou", Miami Beach, FL. 1993.

Colectia "Omul Nou"
 Traian Golea
 1029 Euclid Avenue
 Miami Beach, FL 33139, U.S.

